Karanlık Tehlike: Bağnazlık

Adnan Oktar (Harun Yahya)

Yazar ve Eserleri Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 45.000 resmin yer aldığı toplam 65.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah (sav)'in mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah (sav)'in mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Maldivlerde kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları

yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Okuyucuya

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

1. Baskı: Ekim 2014 / 2. Baskı: Ocak 2015 / 3. Baskı: Haziran 2015 /

4. Baskı: Ağustos 2015 / 5. Baskı: Kasım 2015 / 6. Baskı: Ocak 2016

7. Baskı: Şubat 2016 / 8. Baskı: Temmuz 2017

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Kayışdağı Mah. Değirmen sokak No: 3

Ataşehir - İstanbul Tel: (0216) 6600059

Baskı: Acar Matbaacılık
Promosyon ve Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 20/1
Esenyurt - İstanbul / Tel: (0212) 8868903

www.harunyahya.org - www.harunyahya.com
www.harunyahya.tv - www.a9.com.tr

İçindekiler

ÖNSÖZ 14

Yanlış Bilinen İslam 14

BİRİNCİ BÖLÜM 18

İslam'ı Vahşet Dini Gibi Gösterenlerin Yanlış Kullandıkları İki Temel Kavram: Şeriat ve Cihat 18

Kuran'daki Gerçek Şeriat 26

Kuran'daki Gerçek Cihat 33

Furkan Suresi 52. Ayetin İncelenmesi 36

İslam'da Savaş Konusunda Yanlış Bilinenler 38

Bir Müslüman Kuran'daki Her Ayete, Ayırt Etmeksizin İnanmakla Yükümlüdür 38

Kuran "Korunmuş" Bir Kitaptır 40

"Mekke Dönemi Müslümanları" ve "Medine Dönemi Müslümanları" Ayrımındaki Yanılgılar 41

Mekke Döneminde Müslümanların Zorlu İmtihanı 42

Medine Dönemi ve Savaşlar 46

Savaşlar Kimlere Karşı Yapıldı? 49

Kuran'da Savaşın Tarifi 50

Kendileriyle Anlaşma Yapılan Müşrikler 53

Tarihin İlk Çoklu ve En Demokratik Anayasası: Medine Vesikası 56

Savaş ile İlgili Ayetler ve Açıklamaları 62

İslam'da Savunma Dışında Savaş için Gerekçe Yoktur 82

Savaş: İslam'ı Zorla Kabul Ettirmek İçin mi? 82

Savaş: İdeolojik veya Etnik Üstünlük İçin mi? 84

Savaş: Müslüman Bir Liderin Getireceği İslami Kuralları Yaygınlaştırmak Amacıyla mı? 88

Savaş: Düşmanların Ortadan Kaldırılması İçin mi? 88

Savaşı Kimler İster? 91

Bölüm Sonu 95

İKİNCİ BÖLÜM 96

Bağnazların Sahte Dini 96

Bağnazların Dinine Yön Veren Mevzu Hadisler 98

Peygamberimiz (sav) Hadis Yazılmasına İzin Vermemiştir 100
Dört Halife Hadislerin Yazılmasına İzin Vermemiştir.....102
Sahabenin Bazıları Hadis Toplanmasına Karşı Çıkmıştır.....104
Mevzu Hadisler Nasıl Ortaya Çıktı? 108
Mezhepler Arasındaki Farklar 113
Kuran Dışında Hüküm Arayanlar Dinin Gerçeğine Yönelmelidirler 116
İslam Aleminin Kuran'ı Terk Etmesi 122
Kuran Her An Elimizde Olması Gereken Yol Göstericimizdir 124
Bir Büyük Sorun: Hadislerin Ayetleri Neshettiği İftirası 125
Bağnaz Zihniyetin Sınırlarını İyi Anlamak 132
İçki İçenlerin Öldürülmesi 133
Zina Edenlerin Öldürülmesi 138
Kuran'a Göre Zinanın Hükmü 145
Hırsızlık Yapanların Öldürülmesi 156
Dinden Dönenlerin Öldürülmesi 161
Namazı Terk Edenlerin Öldürülmesi 168
Namazı Terk Eden Çocukların Dövülmesi 174
Zekat Vermeyenin Öldürülmesi 175
Orucu Terk Edenin Hapsedilmesi ve Aç Bırakılması 177
Sarhoşken Dinden Çıktığını Söyleyenin Öldürülmesi 180
Peygambere Saygıya Uygun Olmayan Sözler Edenlerin Tevbeye Çağırılmadan Öldürülmesi 182
Bağnazların Dinindeki Lanetli "Hayvanlar" Hurafesi 186
Peygamberimiz (sav)'in Hayvan Sevgisi 194
Peygamberimiz (sav), Hayvanlara Zulmeden Çirkin Adetleri Ortadan Kaldırdı 194
Peygamberimiz (sav) Tarafından Hayvanların Aşırı Çalıştırılmaları Yasaklanmıştır 194
Çalışan Hayvanlara Dinlenme Hakkı 195
Peygamberimiz (sav), Hayvanlara Eziyet Etmeyi ve İşkence Yapmayı Yasaklamıştır 195
Peygamberimiz (sav)'in Anne Köpek ve Yavrularına Şefkati 196
Peygamberimiz (sav)'in Hayvan Sevgisini Gösteren İfadesi, "Tüm Köpeklerin Canı Muhteremdir" 196
Peygamberimiz (sav)'in Kedisi "Müezza" 196
Peygamberimiz (sav)'in Anne Kuş ve Yavrularına Şefkati 197
Keçinin Yavrusu 197
Aç Dırakılan Deve ve Sahibi 197

Uyuyan Ceylan 198
Yüzü Dağlanmış Merkep 198
Hayvanlara İyilik Yapılması 198
Bağnaz İğrençliği 200
Bağnazlığın Kirli Din ve Kalitesiz Müslümanlık Anlayışı 208
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM 212
Bağnazların Kadın Nefreti 212
Kadınlar, Bu Dünyanın En Güzel Nimetlerinden Biridir 212
Kuran'daki Kadın 214
Bağnazların Kadınlara Yönelttikleri İftiralar 217
Kadının Aklının ve Dininin Eksik Olduğu İddiası 217
Kadının Eğri Olduğu İddiası 223
Kadınları Aşağılamak İçin Uydurulmuş Olan Hadisler ve İddialar 226
Kadınların Dinin Yaşanmasına Engel Oldukları İddiası 228
Kadınların Aklına Uymamak Gerektiği İddiası 230
Kadınların İkinci Sınıf Varlıklar Oldukları ve Allah'ın Kadınları Geride Bıraktığı İftirası 238
Kadınların Süslenmesini Yasaklayan İddialar 242
Bağnazlara Göre Müslüman Kadınların Kocalarına Olan Tutumları 247
Kadına Kuran'da Verilmiş Hak ve Üstünlükler Bağnazlık Dininde Yoktur 252
Kocasından Boşanan Kadının Durumu 252
Kadının, Kocası Ondan Razı Olana Kadar Günahkar Sayılması 255
Kadınların Dışarı Çıkarılmamaları ve Şeytanın Aldatmasına Müsait Oldukları İddiası 258
Kadının Güya Namazı Bozacağı ve Uğursuz Olduğu İddiası 266
Kadınları Hayvanlara Benzeten Bağnaz Zihniyetten Örnekler 270
Peygamberin Hanımlarına Yönelik Olarak İndirilen Ayetler 275
Sonuç: Kadına En Fazla Değer Kuran'da Verilir 276
Kadınları Kısıtlamak ve Aşağılamak için Kuran'dan Delil Getirmeye Çalışanlara Cevaplar 278
Kadını Kısıtlama Yöntemi Olarak Kuran Meallerine "Başörtüsü" Kelimesinin Eklenmesi 278
Nur Suresi 31. Ayetin Açıklaması - 1. Bölüm 279
"Humur" / Örtmek Kelimesinin İncelenmesi 281
"Yadribne" / Vurmak Fiilinin İncelenmesi 281
"Cuyub" / (Yaka açığı) Kelimesinin İncelenmesi 282
Mevzu Hadisler Kaynaklı Yönlendirici /Hatalı Çeviriler 284

Bir Hatalı Tefsir: "Başörtülerini Salsınlar" 285
Ayetlerin Arapçadaki Anlamları ve Tefsirlerin Doğruluğu ile İlgili Bilinmesi Gerekenler 289
1-Kelimelerin Arapça Kullanımlarının Dikkate Alınması 289
2-Kuran'daki Kelimelerin Diğer Ayetler ile İncelenmesi 290
3- Arapça Kelimelere Parantez İçinde Anlamlar Yüklenirken Dikkatli Olunması 290
Nur Suresi 31. Ayetin Açıklaması - 2. Bölüm 292
"Kadınların Süsleri" Konusundaki Teviller 293
Kadınların Fitne Vesilesi Olduğu İddiası 293
Takı ve Boncukları Haram Kılma Yanılgısı 294
Ziynet Kelimesi Kuran'da Nasıl Kullanılıyor? 296
Nur Suresi, 31. Ayette Belirtilen Süsler Bölgesi 297
Başörtüsü Konusunda Kullanılan Mevzu Hadisler ve İçerdikleri Çelişkiler 300
Kuran'da Haramlar Muğlak Bırakılmamıştır 306
Sadece Kadını ve Kadın Bedenini Kapatma Arzusu 308
Kuran'da Başörtüsü Değil "Cilbab" Tarif Edilir 310
Ahzab Suresi 59. Ayetin Açıklaması 311
Başörtüsüne Sahip Çıkmak ama "Cilbab"dan Hiç Bahsetmemek 313
Başörtüsünü Sürekli Gündemde Tutanların Bazıları Hangi Konuları Gündemde Tutmuyorlar? 315
Müslüman Bir Kadın Kuran'a Göre Nasıl Giyinmesi Gerektiğini Bilir 318
2 Kadın = 1 Erkek Yanılgısı 320
Kadın ve Vadeli Borçlanmada Şahitlik 322
Kadın ve Mirastaki Hakkı 326
Kadının Boşanma Hakkı 331
Boşanma ve Sonrasında Kadının Korunması 332
Boşanma Durumunda Kadınların Gönüllerinin Alınması ve Hoşnut Bırakılmaları 332
Boşandıktan Sonra Kadınların Maddi Güvence Altına Alınmaları 335
Kadınlara Verilen Malların Boşandıktan Sonra Geri Alınmaması 337
Boşandıktan Sonra Kadınların Barınmalarının Sağlanması 338
Kadınlara Zorla Mirasçı Olunmaması 339
Anneye Verilen Değer 340
Erkek Üstünlüğü İftirası ve Kadın Dövme Hurafeleri 342
Erkeklerin Üstünlüğü İddiası 343
"Kadınları Dövün" İddiası 345
Kadınlar Hakkında Diğer Yanlış Bilinenler 351

Peygamberimiz (sav)'in Kadınları Öven Sözleri 352

4. BÖLÜM 354

Bağnazların Sanat Nefreti 354

Şakalaşmaktan, Mizahtan, Gülmekten Kaçınmak Gerektiği İddiası 356

Kuran'a Göre Hüzün ve Mutsuzluk Sadece İnkar Edenlerin Vasfıdır 358

Cennetteki Sevinç ve Hüznün Gerçek Anlamı 360

"Mizahtan Kaçının" İddiası 362

"Müzik ve Şiirin Haram Olduğu" İddiası 364

Müziği Yasaklamaya Çalışan Bağnazların Samimiyetsizlikleri 367

Allah Müziği Sever, Kullarına da Sevdirmiştir 369

"Resim ve Heykel Sanatının Haram Olduğu" İddiası 374

"Altın ve İpeğin Yasak Olduğu" İddiası 380

"Makyaj, Bakım, Temizlik ve Güzelleşmenin Haram Olduğu" İddiası 384

Güzel Kokuyu Yasaklayan Mevzu Hadisler 384

Dövme , Yüzdeki Tüyü Alma, Estetik Diş Yaptırmayı Yasaklayan Mevzu Hadisler 385

Takma Saç (peruk), Kaş İnceltme, Dövme Yasaklayan Mevzu Hadisler 385

Kadının Güzel Bir Elbiseyle Evden Çıkmasını Yasaklayan Mevzu Hadisler 385

Kadının Altın ve Giysilerle Meşgul Olup Cenneti Kaybettiğini İddia Eden Mevzu Hadisler 386

Kadına Giysi Verilmemesi Gerektiğini İddia Eden Mevzu Hadisler 386

Bağnazların Ruhu Bu Dünyaya Hakim Olsaydı... 390

Makyaj, Bakım, Temizlik, Güzel Giyim, Modernlik ve Kültür Kısacası "Kalite" İslam'ın Gereklerindendir 393

Kadın Güzel Bir Varlıktır, Elbette Bakımlı Olmalıdır 398

Bağnazlığın Kadın Karşıtlığının Dehşet Verici Aşaması.....399

Erkek Çocuk Görünce Eve Kaçıp Kapıyı Üzerine Kilitleme Sapkınlığı.....401

Erkek Çocuklarının Yanında, “On Sekiz Şeytan” Olduğu Yalanı.....401

Erkek Çocuklarına Karşı Kadınlardan 19 Kat Daha Fazla Şehvet Duyulabilir Sapkınlığı.....402

“Erkek Çocuk Kadın Hükmündedir” ve “Erkek Çocuklarına da Kadınlar Gibi Arzu Duyulur” Sapkınlığı.....403

Erkek Çocuklarının Sesinin Haram Olduğu İddiası.....404

Şık ve Güzel Kıyafetler Giymek, Güzel Araba ve Evlere Sahip Olmak Müslümanların Hakkıdır 407

5. BÖLÜM 412

Bağnazların Dininde Museviler ve Hristiyanlar 412

Musevi Karşıtlığına Kuran'dan Deliller Getirmeye Çalışanlara Kuran'dan Cevaplar 414

"Maymunlar ve Domuzlar" Yakıştırması ve Kuran'da Kitap Ehlinin Gerçek Hükmü 415

Maide Suresi 60. Ayetin İncelenmesi 416

Övülen Museviler 418

Araf Suresi 166. Ayetin İncelenmesi 419

Bakara Suresi 65. Ayetin İncelenmesi 421

"Lanetli Museviler" Yanılgısı 424

Bakara Suresi 88. Ayetin İncelenmesi 425

Nisa Suresi 155. Ayetin İncelenmesi 426

"Musevi ve Hristiyanları Dost Edinmeme" Yanılgısı 428

Cizye ve Savaş Konusunda Yanlış Bilinenler 431

"Tek Din İslam'dır" İfadesi Neyi İfade Eder? 435

Yanlış Bilinen Bir Başka Kavram: Takiye 436

Hristiyan ve Musevilerle İlgili Mevzu Hadisler ve Kuran'a Göre Açıklamaları 440

"Ergenlik Çağına Girmiş Musevilerin Öldürülmesi" İddiası 440

"Müslümanların Günahlarının Musevilere Yüklenmesi" İddiası 442

"Yemeklerin Museviler Yüzünden Bozulduğu" İddiası 444

"Arap Topraklarında İki Din Kalmasın" İddiası 446

Hakaret Olarak "Ey Yahudi", Sevap Olarak "Yahudi'ye Lanet " 448

"Yolun Dar Tarafına Sıkıştırın" 449

"Yahudi Ağacı Gargat" 450

Kuran'da Kitap Ehline Verilen Değer 452

Müslümanların Kitap Ehli'ne Daveti 459

Müslümanların Kitap Ehline Adaletli Tavrı 460

Müslümanlar Kilise ve Sinagogları Korumakla Yükümlüdür, İbadethanelere Saldırı Haramdır 462

Peygamberimiz'in Kitap Ehliyle İlişkileri 464

Kuran'da İncil ve Tevrat 468

Peygamberimizin Tevrat ve İncil ile İlgili Uygulamaları 473

Kuran'a Göre Musevilerin Kutsal Topraklarda Yaşama Hakkı Vardır 474

Sonsöz 478

Ek Bölüm

Evrim Yanılgısı 482

Önsöz
Yanlış Bilinen İslam

"Benim dinime dön! Ya da öl!" Bağnazlığın sloganıdır bu. Bağnazlıkta demokrasi, fikir özgürlüğü, sevgi, saygı, şefkat, dostluk, fedakarlık, kadına değer verme, bilimsel ilerleme, dünyayı güzelleştirme gibi kavramlar yoktur. Bazı insanlar bağnazlığın ve onun ürünü olan radikalizmin bir hak dinin içine yerleşebileceğini düşünürler. Oysa bağnazlığın kendisi bir dindir. Her düşünce içinde bağnazlık dininin temsilcileri vardır. İslam'da, Musevilikte, Hristiyanlıkta olduğu gibi Marksizm'de, faşizmde, ateizmde de bağnazlar çoktur. Aynı batıl dini savunurlar hep birlikte: "Senin fikrine tahammülüm yok! Ya benimkini kabul et ya da yok ol!"

Özellikle son dönemlerde bu tahammülsüz ve sapkın din, çoğunlukla İslam dini gibi anılmaya başladı. Bir kısım odaklar bağnazlık dinine İslam adını koydular. Bağnazlık dinine yönelik korkularını İslam'a yönelttiler. Öyle ki, İslam dini bazıları tarafından "korku" kelimesiyle birlikte anılır oldu. İslamofobi bütün dünyada zikredilir oldu. İnsanlar korkularının İslam'dan değil, bağnazlık dininden kaynaklandığının farkında bile olmadılar. Hurafecilerin yarattığı bağnaz dinin İslam adına ortaya çıktığını göremediler. Çünkü kimse onlara İslam'ın bu olmadığını anlatmadı. Ne İslam adına ortaya çıkan radikaller ne de bu radikallerden korku duyan İslamofobikler gerçek İslam'ın bu bağnaz, ürkütücü, sevgisiz ve nefret dolu dinle hiçbir alakasının olmadığını gösteremedi. İslam dininin radikalleri tüm dünyaya ama en çok da Müslümanlara zarar vermeye başladılar.

"Ilımlı İslam" kelimesi de bu nedenle ortaya atıldı. Sanki bir vahşi bir de ılımlı İslam modeli varmış gibi radikallerin vahşetine karşı koyan Müslümanlar "ılımlı Müslüman" olarak anılmaya başlandı. İslam karşıtı sesler ılımlı İslam'ın savunucularını takdir ettiler. Oysa "ılımlı İslam" diye ortaya çıkanların pek çoğu da gerçek İslam'dan dolayısıyla akılcılıktan, dürüstlükten, şefkat ve sevgiden uzak insanlardı. İnsanların bir kısmı zannettiler ki bir vahşet dini, bir kısım kimseler tarafından yumuşatılmaya çalışılıyor (İslam'ı tenzih ederiz). Hatta buna İslam'da reform, ılımlı İslam savunucularına da reformist dediler. Oysareform gerektiren bir durum yoktu. Tek yapılması gereken İslam'ın özüne, gerçek İslam'a yani Kuran Müslümanlığına dönmekti.

Gerçek İslam'ı anlatan ve barışı savunan Müslümanlar İslam dinini, yumuşatmaya, reformize etmeye veya ılımlı hale getirmeye çalışmıyorlar. Barışçıl Müslümanlar olarak asıl amacımız, yıllardır İslam adı altında dünyaya yayılan bir yalanı ilimle yok etmektir. Yıllardır İslam adına temsil edilen radikalizmi, bağnazlığı, fanatikliği ve İslam ile alakası olmayan o hurafe dinini ortadan kaldırmaya çalışmak, Kuran'dan delillerle İslam'ın gerçeğini göstermektir. Şu ana kadar bağnazlar tarafından İslam'a yönelik yapılmış en büyük iftiraya son vermektir.

Bu kitapta gerçekte radikalizme karşı eleştirileriyle ön plana çıkan Batılı bir kısım İslam karşıtlarının iddialarına ve bağnazların korkunç mantıklarına cevaplar verilmektedir. İslam'a dahil edilmeye çalışılan sahte bağnaz dinin çeşitli kaynaklarındaki iddiaların geçersizliği Kuran'dan örneklerle anlatılmaktadır. Özellikle bu iddialara yönelik bir çalışmanın yapılmasının sebebi, İslam'a yöneltilen tüm eleştirilerin benzer yönde olması ve radikalizm dininin "İslam" zannedilmesi yanılgısıdır. Dolayısıyla amaç, İslam'a yöneltilmiş asılsız suçlamalardan yola çıkarak gerçek İslam dini hakkında yanlış bilinenlerin KURAN'DAN DELİLLERLE açıklanması ve bu yanlışın ortadan kaldırılmasıdır.

Bağnazların sorunu, dinlerini hurafelerden öğrenmeleridir. Ne var ki bağnazların sahte dinlerini eleştirenler de kimi zaman onlar kadar radikal olup bağnazların hurafelerini onlar kadar doğru zannedebilmektedirler. Biz Kuran'dan delil getirdikçe onlar bağnazların hurafelerinden delil getirmeye çalışırlar. İşte en büyük hatayı da burada yaparlar. Eğer gerçek İslam'ı tanımak ve bağnazlığa karşı çözüm elde etmek istiyorlarsa burada anlatılan gerçek dine kulak vermelidirler. Eğer bunu yapmazlarsa, radikalizm büyük bir bela olarak dünyayı sarmaya devam edecektir.

Dolayısıyla bu kitabın amaçlarından biri de sadece Batı dünyasına değil, bağnazlığın karanlığından nasıl kurtulacağını bilmeyen İslam alemindeki geniş bir kesime de yol gösterebilmektir. Çevresinde sadece hurafelerle karışmış yanlış bir İslam anlayışı yaşanan, Kuran'dan uzak kalmış, hurafelerin dışına çıkmanın İslam'dan çıkmak olacağı yanılgısıyla doğruyu araştırmaktan çekinen, az veya çok bağnazlığın etkisi altında kalmış kişileri Kuran Müslümanlığı'na, gerçek İslam'ın aydınlık dünyasına davet etmektir. Allah'ın izniyle bu kültürel çalışmalarımız, Kuran'ın nuruyla bağnazlığın karanlığının dağılmasına vesile olacak, özgürlük, sevgi, demokrasi, neşe, kalite dalga dalga İslam alemine ve dünyaya hakim olacaktır.

1. Bölüm

İslam'ı Vahşet Dini Gibi Gösterenlerin Yanlış Kullandıkları İki Temel Kavram: Şeriat ve Cihat

Allah bir ayette Kuran'ı şu şekilde tarif eder:

...(Bu Kur'an) düzüp uydurulacak bir söz değildir, ancak kendinden öncekilerin doğrulayıcısı, her şeyin 'çeşitli biçimlerde açıklaması' ve iman edecek bir topluluk için bir hidayet ve rahmettir. (Yusuf Suresi, 111)

Allah'ın ayette açıkça bildirdiği gibi "Herşeyin çeşitli biçimlerde açıklaması" olan Kuran, hurafecilere asla yeterli gelmemiştir. Çünkü onlar, Kuran'ın bildirdiği yolu kendi batıl din anlayışlarına uygun bulmazlar. İşte bu nedenle tarih boyunca bir kısım Kuran hükümlerinin "yeterli olmadığı" (Kuran'ı tenzih ederiz) ve "açıklanması gerektiği" iddiasıyla ortaya çıkmışlardır. Buradan, "Kuran'ı ancak hadisler* yoluyla anlayabiliriz" mantığını geliştirmişlerdir.

Burada şu açıklamayı yapalım: Hadisler, Peygamberimiz (sav)'in sözleri olarak bugüne kadar gelmiş izahlardır. Bir kısmı sahih yani gerçek söz ve uygulamalar olmakla birlikte, bir kısmı zamanla uydurulmuş, bir kısmının ise zamanla anlamı değiştirilmiştir. Bir hadisin gerçekten Peygamberimiz (sav)'in sözü veya uygulaması olduğunu anlamanın ise iki yolu vardır: Kuran ile mutabık olması ve tahakkuk etmesi (gerçekleşmesi). Kuran ile çelişen bir söz veya uygulamanın Peygamberimiz (sav)'e ait olduğunu iddia etmek ise düpedüz Peygamberimiz (sav)'e iftiradır. Çünkü Efendimiz (sav) de sadece Kuran'a uymuştur.

"Kuran'ı ancak hadisler yoluyla anlayabiliriz" mantığı İslam dünyasına büyük zararlar vermiştir. Çünkü bu mantıkla yola çıkan bir kısım Müslümanlar, din adına uydurma hadislere uymaya başlamışlardır. Hatta bir süre sonra Kuran'ı bir kenara bırakmış, sadece söz konusu hadisleri kendilerine din kaynağı edinir hale gelmişlerdir. Uydurma hadisler Kuran ayetleriyle çeliştiğinde ise, "Bu hadis Kuran hükmünü nesh etti (yürürlükten kaldırdı)" demeye bile cüret edebilmişlerdir. Yüzlerce uydurma hadisten kaynaklanan farklı dinler gelişmiş ve İslam dini içinde, birbiriyle pek çok konuda çelişen dört ayrı mezhep ortaya çıkmıştır. Bu da helalleri haramları, uygulamaları ve hükümleri birbirinden farklı dört ayrı dinin ortaya çıkması demektir. Öyle ki kimi zaman mezhep alimleri bir diğerinin İslam'dan çıktığını dahi düşünmüşlerdir.

Neticede ortaya uydurma hadislere, bunların şahsi yorumlarına, kişisel yoruma dayalı fetvalara, kimi zaman bir takım geleneksel yanlış uygulamalara, toplumların geçmişten getirdikleri bazı batıl inançlara dayanan ama içinde neredeyse hiç Kuran hükmü bulunmayan bambaşka bir İslam anlayışı ortaya çıkmıştır. Özetle bugün bir çok yerde gördüğümüz İslam, Kuran'da anlatılan ve Peygamberimiz (sav) döneminde yaşanan İslam'dan apayrı bir dindir.

İslam aleminin düştüğü bu durumu Peygamberimiz (sav) Kuran'da Yüce Allah'a şu şekilde şikayet eder:

Ve elçi dedi ki: "Rabbim gerçekten benim kavmim, bu Kur'an'ı terk edilmiş (bir Kitap) olarak bıraktılar." (Furkan Suresi, 30)

Gerçekten de İslam aleminin büyük bir kısmının sorunu bugün, Kuran'ı terk edilmiş bir kitap olarak bırakmış olmalarıdır.

Kuran terk edildikten sonra sıra "icma"ya gelmiştir (İcma: Herhangi bir dönemde yaşamış din büyüklerinin, kıyas delillerine dayanarak şeriat konusunda hüküm koymaları). Bu kişilerin de yol göstericileri Kuran olmadığı için binlerce uydurma hadis içinde boğulmuşlar ve "hükümleri Kuran'ın da hadislerin de açıklayamadığı" gibi bir kanaate varmışlardır. Artık bu "din büyükleri" İslam adına kanunlar koyar hale gelmiştir. Mezhepler birbiriyle çatışır ve çelişirken bu defa da mezheplerin içindeki icmalar birbiriyle çatışır haline gelmiştir. Her "din büyüğünün" kendi

yorumu hüküm kabul edilmiş, her cemaat farklı bir uygulamayı esas almış, koskoca İslam topluluğu mezheplere, sınıflara ve son olarak da küçük gruplara bölünmeye başlamıştır. Kuran ise, kılıfı içinde duvara asılan bir süs olarak bırakılmıştır. Bütün bunların sonucunda da İslam camiasının büyük bir kısmı "Kuran'ı terk etmiştir". Kuran'ın düşünmeyi, araştırmayı, incelemeyi yani bilimi; güzellikleri yani sanatı; fikir ve inanç özgürlüğünü yani demokrasi ve laikliği savunan aydın dünyasının yerini büyük bir kesimde, katı, acımasız, sevgisiz, kalitesiz bir yaşam almıştır.

Bir kısım İslam karşıtlarına bakıldığında onların da sorununun hurafecilerle aynı olduğunu anlarız. Onlar da İslam'ı Kuran'dan öğrenmezler. Tıpkı hurafecilerin yaptıkları gibi onların da İslam'ı değerlendirmelerinde, uydurma hadisler, gelenekler ve bir kısım din bilginlerinin çoğu zaman Kuran ile örtüşmeyen icmaları ön plandadır. Onlara göre de "İslam", hurafecilerin hayatları ve uygulamalarıdır. Onlara göre "İslam", Kuran'daki din değil, tarihçilerin hayal gücüdür. Onlar Kuran'ın değil, bu uydurma dinin şeriatına "şeriat" derler. Kuran'ın bildirdiği değerlerden, kavramlardan, uygulamalardan habersizlerdir ama hurafecilerin sahte dinlerinin tüm kurallarını çok iyi bilirler. Bu sahte dinin kurallarını eleştirirken de kendilerince İslam'ı eleştirdiklerini zannederler. Hurafecilerin dinine öylesine sahip çıkarlar ki, "bu İslam değil" dendiğinde inanmazlar. Ki bu son derece önemli bir hatadır.

Söz konusu kişiler ideolojik bir din karşıtlığı düşüncesiyle İslam'a karşı değillerse, bağnaz zihniyetin karanlığına karşı gerçekten çözüm arıyorlarsa, sunulan delil ve belgeleri vicdanlarıyla değerlendirmeli ve gerçeği görmelidirler: Onların dini İslam değil. Bir Müslümana Kuran tek başına yeterlidir. Hadisler, Kuran ile mutabık oldukları sürece doğru ve güvenilirdirler. Kuran ile çelişen bir hadisin İslam'da yeri yoktur. Eğer bir Müslüman Kuran'da İslam'ı bulamıyorsa, başka bir din arayışı içinde demektir. O dinin şeriatı ise İslam değildir.

İslam Kolaylık Dinidir

Bağnaz düşüncenin en büyük yanılgılarından biri, dinin zor olması gerektiğine inanmalarıdır. Hatta bazı kişiler din ne kadar zor olur, yaşanması ne kadar güçleştirilirse o kadar çok sevap kazanacaklarına inanırlar. Bu, Allah'ın merhamet dolu üstün ahlakını anlamamaktan kaynaklanan çarpık bir bakış açısıdır. Tarih boyunca tüm Peygamberlere karşı da insanların direnç gösterdikleri temel konulardan biri olmuştur. Hz. Musa kavmine, "**Allah sizden bir sığır kesmenizi istiyor**" dediğinde, kavmi onlarca soru sorarak son derece sade olan bir emri neredeyse uygulanamayacak hale getirmişlerdir. Üstelik bunu yaparken sözde Allah'ın emrine titizlik gösterdikleri iddiasında olmuşlardır. Oysa Allah'ın emrine gösterilecek asıl titizlik, dini Allah'ın indirdiği gibi öz, sade, kolay, temiz haliyle yaşamaktır. Kuran'da dinin kolay olduğu bir çok ayette özel olarak belirtilmiştir:

Allah adına gerektiği gibi mücadele edin. O, sizleri seçmiş ve din konusunda size bir güçlük yüklememiştir, atanız İbrahim'in dini(nde olduğu gibi). (Hac Suresi, 78)

... (Bir bid'at olarak) Türettikleri ruhbanlığı ise, Biz onlara yazmadık (emretmedik). Ancak Allah'ın rızasını aramak için (türettiler) ama buna da gerektiği gibi uymadılar. Bununla birlikte onlardan iman edenlere ecirlerini verdik, onlardan birçoğu da fasık olanlardır. (Hadid Suresi, 27)

Andolsun Biz Kur'an'ı zikr (öğüt alıp düşünmek) için kolaylaştırdık. Fakat öğüt alıp-düşünen var mı? (Kamer Suresi, 17)

Ve seni kolay olan için başarılı kılacağız. Şu halde, eğer 'öğüt ve hatırlatma' bir yarar sağlayacaksa, 'öğüt verip hatırlat.' (A'la Suresi, 8-9)

Fakat kim verir ve korkup-sakınırsa, ve en güzel olanı doğrularsa, biz de onu kolay olan için başarılı kılacağız. (Leyl Suresi, 5-7)

Allah, size kolaylık diler, zorluk dilemez. (Bu kolaylık) sayıyı tamamlamanız ve sizi doğru yola (hidayete) ulaştırmasına karşılık Allah'ı büyük tanımanız içindir. Umulur ki şükredersiniz. (Bakara Suresi, 185)

Kim iman eder ve salih amellerde bulunursa, onun için güzel bir karşılık vardır. Ona buyruğumuzdan kolay olanını söyleyeceğiz. (Kehf Suresi, 88)

Belki onlar öğüt alıp-düşünürler diye, Biz onu (Kur'an'ı), senin dilinle kolaylaştırdık. (Duhan Suresi, 58)

... Şu halde Kuran'dan kolay geleni okuyun. Allah sizden hastalar olduğunu, başkalarının Allah'ın fazlından aramak için yeryüzünde gezip-dolaşacaklarını ve diğerlerinin Allah yolunda çarpışacaklarını bilmiştir. Öyleyse ondan (Kuran'dan) kolay geleni okuyun. Namazı dosdoğru kılın, zekatı verin ve Allah'a güzel bir borç verin... (Müzemmil Suresi, 20)

Ey iman edenler, size açıklandığında sizi üzecek şeyleri sormayın; Kuran indirildiği zaman sorarsanız, size açıklanır. Allah onu affetti. Allah bağışlayandır, (kullara) yumuşak olandır. Sizden önce bir topluluk onu sormuştu da sonra kafirler olmuşlardı. (Maide Suresi, 101-102)

Kuran'daki Gerçek Şeriat

Şeriat kelime anlamı olarak "yol" demektir. Bir Müslüman Kuran'a bakarak nasıl bir "yol" izlemesi gerektiğini kolayca anlayabilir. Kuran'da haramlar oldukça azdır ve kesin ve net hükümlerle bildirilmiştir. Tartışmaya veya yoruma açık değildir. Örneğin adam öldürmek, zina etmek, faiz almak, domuz eti yemek, kan içmek gibi hükümler Kuran ayetleriyle kesin ifadelerle bildirilmiş olan haramlardır. Bu Kuran'ın önemli bir özelliğidir. Ayetleri kendi isteklerine göre yorumlayarak haram üretmeye çalışan kişiler daima kendilerince çıkarımlarda bulunurlar. Oysa Allah haramları kesin hükümlerle yasak etmiştir. Bu ayette olduğu gibi:

O, size ölüyü (leşi)- kanı, domuz etini ve Allah'tan başkası adına kesilmiş olan (hayvan)ı <u>kesin olarak haram kıldı</u>. (Bakara Suresi, 173)

Allah Kuran'da, İslam adına haram ve helal üretecek olan kişilerin var olacağını şöyle bildirir:

Dillerinizin <u>yalan yere nitelendirmesi dolayısıyla şuna helal, buna haram demeyin</u>. Çünkü Allah'a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Şüphesiz Allah'a karşı yalan uyduranlar kurtuluşa ermezler. (Nahl Suresi, 116)

Peygamberimiz (sav)'in döneminden sonra, ayetin tasviriyle Allah'a karşı yalan uydurmuş olan çok geniş topluluklar türemiştir. Bu topluluklar Kuran'ı rehber edinmedikleri için dilediklerine haram, dilediklerine ise helal diyebilmişlerdir. Fakat öyle bir topluluk vardır ki, Allah onların şu özelliklerini asıl olarak vurgular: "Helal kılınan güzellikleri haram kılmaları". Rabbimiz Kuran'da şöyle bildirir:

Ey iman edenler, <u>Allah'ın sizin için helal kıldığı güzel şeyleri haram kılmayın</u> ve haddi aşmayın. Şüphesiz Allah, haddi aşanları sevmez. (Maide Suresi, 87)

İşte dünya üzerinde "şeriat" adı altında uygulanan oysa tamamen İslam ile çelişen vahşet sistemini incelerken, kendilerine helalleri haram kılan, Kuran'dan tamamen uzak topluluklardan bahsedeceğiz.

Önce Kuran ayetlerinde açıklanan gerçek şeriatı yani Kuran'ın doğru yolunu tarif edelim:

Kuran'ın şeriatı sevgi, saygı, her dinden, her fikirden insana şefkat ve koruyuculuk demektir. Kuran'ın şeriatı demokrasiyi şart koşar, fikir özgürlüğü hakimdir. Kuran'ın şeriatında insanlar bilgili, eğitimli, açık fikirli, karşı fikirlere saygılı, mutlu, dışa dönük, modern, kaliteli, ümitvar, sanat ve estetiğe önem veren, birliğe, dostluğa ve sevgiye değer veren insanlardır. Kuran'ın şeriatında nefret, tahammülsüzlük, çatışma, kavga, zorbalık, dayatma, tehdit, mutsuzluk, öfke ve savaş yoktur. Kuran ile ilgili bütün bu tanımları, kitabın ilerleyen sayfalarında ayetlerden delillerle açıklayacağız.

Bu tariflere bakarak Kuran'ın şeriatına uygun bir İslam ülkesi şu anda dünyada var mı? Elbette yok. Bu şeriat, Peygamberimiz (sav) döneminden beri uygulanmadı. Şu anda şeriat ile yönetildiğini söyleyen ülkeler veya şeriat getirmek isteyen bir takım vahşet grupları, İslam'ın yerine koydukları bağnaz dinin şeriatını uyguluyorlar. Bir kısım yalan hadisleri veya sözde İslam alimlerinin Kuran'dan uzak yorumlarını kendilerine rehber ediniyorlar. Ölçüleri

Kuran değil, içinde yaşadıkları toplumun geçmişten getirdiği bazı batıl uygulamalar ve değerleriyle karışmış hurafeler oluyor. Allah'ın sözünü değil, sözde alimlerin kişisel yorumlarını ön plana alıyorlar. Kuran'ı ise geride bırakıyorlar.

Sonraki bölümlerde, şeriat iddiasıyla ortaya çıkan fakat öfke ve nefret saçan grupların bu şeriatın kaynağını nereden aldıklarını göreceğiz. Kendilerine rehber edindikleri bütün sahte hadisleri ve onların geçersizliklerini birer birer inceleyeceğiz. Bu toplulukların uydukları şeriatın Kuran'dan ne kadar uzak olduğunu ve asla bir İslam şeriatı olarak tanımlanamayacağını açık delillerle gözler önüne sereceğiz.

Gerçek Kuran Şeriatı Bir Ülkeye Neler Kazandırır?

Bu dünyada eğer gerçekten İslam'ın şeriatını uygulayan bir ülke olsaydı nasıl olurdu? Bu soruya cevap vermeden önce, şu hususu açıklığa kavuşturmak gerekir. Müslümanlar yaşadıkları ülkenin kanunlarına uymak, idaresine uyum sağlamak, Devletin varlığını ve bütünlüğünü korumakla yükümlüdürler. Eğer ülkelerinde anti demokratik uygulamalar söz konusuysa veya adaletin sağlanmasında eksiklikler oluyor, yanlış uygulamalarla karşılaşıyorlarsa bunu düzeltmenin yolu da yine kanun ve hukuk çerçevesindedir, ilimle, irfanla, akılcı kültürel çalışmalarla bu yapılır. Müslüman her zaman için onarmak, tamir etmek ve düzeltmekle yükümlüdür. Hiçbir yıkıcı faaliyet içinde olamaz. Kuran şeriatı demek, bir ülkenin mevcut hukuk düzeninin ve demokratik rejiminin yok edilip yeni bir sistemin kurulması değildir. Kuran şeriatı, bir güzel ahlak ve yaşam kalitesi bütünüdür.

Şimdi yukarıdaki sorunun cevabını verelim: Bilimde ve sanatta gelişmiş, eğitim ve yaşam seviyesi çok yüksek, kaliteli, barışçıl, sevecen, tüm dünya halkları ile birleşme yanlısı, barış öncüsü ve sevgi emsali, Musevileri, Hristiyanları, ateistleri kucaklayan, her ideolojiden her insanı dost bilen ve onlara saygı duyan, dünyaya huzur ve güvenlik getirmeyi misyon edinmiş, kendisinden çok ihtiyaç içindekileri düşünen ve sorunlara çözüm bulan, sevgi dolu, neşeli bir ülke olurdu. Bu ülke halkı, çok kaliteli olmasının yanı sıra, ultra modern ve ultra demokratik bir yaşam tarzına sahip olurdu. Her fikir rahatlıkla söylenebilir, her görüş özgürce açıklanabilir, fakat bu olurken hakaret, saldırı, tahammülsüzlük ve şiddet asla ve asla olmazdı. Mal bir kenara yığılmaz, Kuran'ın yoksulu korumaya ve "kendi nefsinden önce kardeşinin nefsini düşünme" düsturuna dayalı yaşam şekli hakim olurdu. Buna göre zaten yoksul da olmazdı. Böyle bir sistem, dünyadaki bütün insanların tam anlamıyla rahat yaşayacağı, dünyadaki bütün ülkelerin mutlu ve memnun olacakları mükemmel bir sistem olurdu.

Bu tarif eğer şu anki "İslam Cumhuriyeti" adını almış ülkelerle kıyaslanırsa, aradaki ciddi fark hemen anlaşılabilir. Şu anda şeriat adına yaşanan sistem, kesin olarak İslam'ın şeriatı değildir. İslam'ın şeriatının yaşanabilmesi için o dinin hurafelerden kesin olarak arınması ve yukarıda belirttiğimiz Kuran'da övülen bütün bu tariflere uyması gerekmektedir.

Bunun gerçekleşmesi için de İslam ile yönetilen bir ülkenin devlet başkanının hurafelere değil, tam anlamıyla Kuran'a göre hareket eden bir lider olması şarttır. Kuran'a uyan Müslüman bir liderin üç önemli özelliği vardır: Şefkatli, demokratik ve adaletli olması. Bu özelliklerinden dolayı böyle bir lider daima güvenilirdir. Kuran ahlakını tam olarak uygulayan Müslüman bir liderin himayesinde yaşayan insanlar özgürlüğün yeryüzünde daha önce görülmemiş en mükemmel şeklini göreceklerdir. Hiç kimseye İslami yükümlülükler yüklenmeyecek, herkes kendi inancına göre davranacaktır. Herkes, her sözü söyleme hakkına sahip olacaktır. Hiç kimseye ayrıcalık verilmeyecek, herkes eşit muamele görecektir. Adalet herkes için eşit olarak ayakta tutulacaktır. Kimi zaman durum Müslümanların aleyhine olsa bile, **"Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun."** (Nisa Suresi, 135) ayeti gereği mutlaka adalet yerini bulacaktır.

Müslüman bir liderin talebi ve çabası daima sevgi oluşturmak üzerine olacaktır. Çünkü dinlerin indiriliş sebebi, insanın var oluş sebebi, cennetin yaratılış sebebi sevgidir. Sevginin hakim olduğu, kimsenin inanç özgürlüklerinin kısıtlanmadığı, herkesin bolluk içinde eşit muamele gördüğü bir toplum içinde kargaşanın da bir mantığı kalmayacaktır. Adaletsizlik, sevgisizlik, düşmanlıklar ortadan kalktığı için çatışma ortamları da olmayacaktır.

Bir ülkede kadınlar insan yerine konmuyorsa ve özgür değilse, o ülkenin sokaklarına kasvet hakim olmuşsa, bilimde veya teknolojide bir ilerleme kaydedilemiyorsa, insanlar düşüncelerini özgürce ifade edemiyor inançlarına göre yaşayamıyorlarsa, sokaklarda insanlar diledikleri gibi giyinip diledikleri gibi dolaşamıyorlarsa, İslam'ı yaşaması

için insanlara herhangi bir şekilde dayatma yapılıyorsa, farklı mezhepten olanlar tekfir ediliyorsa, ateistler veya dinsizler baskı altındaysa, kiliseler havralar sinagoglar saldırıya uğruyorsa, her dinden, dilden, etnik kökenden insan birinci sınıf vatandaş muamelesi görmüyorsa, o ülke ressamları, heykeltraşları, ses sanatçıları, operaları, edebiyatçıları vs ile ön plana çıkamıyorsa, görgü eksikliği toplum geneline hakim olmuş yaşam kalitesi düşmüşse o ülkede Kuran ahlakına dayalı bir zihniyetin hakim olduğunu söylemek imkansızdır.

Dolayısıyla şeriatı anlamak için, şu anda İslam şeriatı uyguladığını iddia eden ülkelerin uygulamalarına değil Kuran'a bakmak gerekir. İslam, Kuran'la gelmiştir. Dolayısıyla İslam'ın şeriatı da yalnızca Kuran'dadır ve çok açıktır. Kuran'daki adalet, demokrasi ve özgürlük sistemlerini uygulamayan bir ülkenin şeriat konusuna örnek gösterilebilmesi mümkün değildir. Dolayısıyla kimsenin "ama bu ülkede şu şekilde uygulanıyor, dolayısıyla İslam bize vahşet getirecek" şeklinde bir iddiada bulunması doğru olmaz. Burada suçlanması gereken, İslam adına uygulanan yanlış sistemdir; Kuran'daki sistem değil (Kuran'ı tenzih ederiz).

Yukarıda anlattığımız güzellikleri getirecek olan Kuran'daki gerçek şeriat sisteminin uygulanmaması, onun yerine vahşetin İslam şeriatı olarak tanıtılması elbette vahim bir olaydır. Fakat bunun çözümü İslam'ı suçlamak değildir. İslam'ı suçlayanlar, genellikle radikalizme, vahşete ve şiddete tek çözüm olacak yolu elimine etmeye çalışarak daha çok zarar getirirler. Gerçek İslam'ı güçsüz kılmaya kalkarak radikallere daha fazla yol açarlar. Oysa radikalizmi, İslam adına yanlış inançları ortadan kaldıracak olanlar onların suçlamaları veya ürettikleri silahlar değil, yalnızca doğru İslam anlayışıdır. Ortada yanlış bir inanç sorunu vardır. Yanlış inançların ortadan kalkması ise ancak ve ancak yerine doğru inançların konulmasıyla mümkün olur.

Kuran'daki Gerçek Cihat

Cihad kökeni cehd olan bir kelimedir. Arapçadaki anlamları ise şöyledir: 1. Çalışmak, çabalamak, azim, gayret, fedakarlık göstermek. 2. İnsanın kendi nefsine hakim olması. Bu tanımlardan yola çıkarak İslam'da cehd etmenin, karşı tarafı bilgilendirmek, güzel ahlakı öğretmek, insanları kötülükten uzaklaştırmak için çaba harcamak olduğunu anlarız. Bunu yaparken bir Müslüman bir yandan da kendi nefsini güzel ahlaka yönelik bir eğitim altına almalı ve kendisini öfke ve nefretten uzak iyi bir insan olarak eğitmelidir. Yani cehd eden bir Müslümanın yapması gereken; bir yandan kendisini eğitirken, bir yandan da iyiyi, güzeli, doğruyu insanlara öğretmek için uğraşmaktır. Sevgiyi, barışı, şefkati yaygınlaştırmak ve insanları kötülükten alıkoymak için onları fedakarane şekilde eğitmek ve kendi ahlakı ile de örnek olmaktır.

Kuran'ın hiçbir yerinde cehd kelimesi bu anlamlarının dışında bir anlamda kullanılmamıştır. Bunun aksini iddia edenlerin kendilerince delil olarak sundukları bazı ayetleri incelediğimizde bu konu daha net olarak anlaşılacaktır.

Nisa Suresi 95. Ayetin İncelenmesi

Müminlerden, özür olmaksızın oturanlar ile Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cehd edenler eşit değildir. Allah, mallarıyla ve canlarıyla cehd edenleri oturanlara göre derece olarak üstün kılmıştır. Tümüne güzelliği (cenneti) va'detmiştir; ancak Allah, cehd edenleri oturanlara göre büyük bir ecirle üstün kılmıştır. (Nisa Suresi, 95)

Bu ayette iyiliğin ve güzelliğin dünyaya hakim olması için tüm imkanlarını seferber ederek “cehd edenler” yani çaba gösterenlerle dünyadaki tüm haksızlık, adaletsizlik, yokluk, açlık, savaşlara rağmen kendi rahatlarını öncelikli görenler arasındaki fark anlatılmaktadır. Allah iyilik yapan her mümine karşılığını en güzel şekilde vereceğini vaat etmiştir. Bu sebeple tüm müminler Allah’tan güzellik görecek ancak tüm hayatlarını Allah rızası için vakfedenler elbette Allah Katında daha üstün olacaklardır. Allah yolunda malıyla ve canıyla cehd etmek, gerektiğinde uykusundan, yemeğinden, kişisel ihtiyaçlarından fedakarlık yaparak, tüm vaktini ve imkanını sevginin, barışın, kardeşliğin, dostluğun yayılması, mazlumların korunması, adaletin sağlanması için harcamak demektir. Böylesine fedakarane çaba gösteren bir mümin sosyal hayatın bir çok yönünden kendini çekerek her dakikasını bu uğurda geçirir. Konferans düzenler, kitap yayınlar, televizyon programları yapar, belgesel hazırlar, ulaşabildiği tüm insanlara

doğruyu durmaksızın anlatır. Özetle, bu ayette bazılarının iddia ettiği gibi cihat adı altında dünyaya dehşet salmak değil, dünyayı güzelleştirmek için ilmi çaba göstermek anlatılmaktadır.

Furkan Suresi 52. Ayetin İncelenmesi

Öyleyse kafirlere itaat etme ve onlara (Kuran'la) büyük bir mücadele (cihâden kebîrâ) ver.

Bu ayette Müslümanlara yapacakları mücadelenin yolu gösterilmektedir. Ayete göre Müslümanlar Kuran'la, yani anlatarak, konuşarak, açıklayarak cehd etmekle yükümlüdürler. Kafirlere itaat etme hükmü ise, Müslümanların Allah'ı inkar edenlerin sevgisiz, anlayışsız, sınırsız, zalim dünyasından fikren, ruhen ve kalben uzak durmalarını ifade eder. Her Müslüman yaşadığı ülkenin kanunlarına uymakla, düzeni korumakla, itidalli ve dengeli olmakla yükümlüdür. Ancak kendi özel hayatında inançlarına aykırı dayatmalara boyun eğmez. Dolayısıyla Kuran'ın hükmü, küfrün sebep olduğu adaletsiz, haksız ve sevgisiz dünyayı Kuran'ı anlatarak, insanları güzel sözle Kuran'ın sıcak ve sevgi dolu dünyasına davet ederek düzeltmek için emek vermek, çaba göstermektir.

Dolayısıyla "kaynağımız Kuran" diyerek "cihat" adına katliamlar yapanlar ya yalan söylemektedir ya da yanlış eğitilmişlerdir.

Şu anda cihat adı altında insanları katledenler, intihar bombacısı olarak kendi canına kıyanlar, savaşın çığırtkanlığını yapanlar Kuran'a göre harama girmektedirler. Fakat bu insanların büyük bir kısmı, Kuran'a muhalif bir davranış içinde olduğunu bilmez bile. Çünkü onlar, din adına aldatılmışlardır. İnandırıldıkları dinin içinde sevgi yerine nefret; şefkat yerine öfke; kardeşlik yerine düşmanlık; güzellik yerine kabus; sanat, estetik, bilim ve kültür yerine cehalet vardır. Böyle bir dine inanan bir kişinin eline silah vermek kolaydır. "Bu topluluk senin düşmanın, git saldır" demek kolaydır. Onu galeyana getirmek kolaydır. Öfke toplulukları oluşturmak kolaydır.

Sonraki bölümlerde bu kişilerin savaş adına yanlış yorumladıkları Kuran ayetleri ve saldırganlığa gerekçe olarak kabul ettikleri uydurma hadisler detaylı şekilde açıklanacaktır. Burada hatırlatılması gereken önemli bir nokta vardır: Radikallerin çok büyük bir kısmı cehalet yüzünden dehşet saçarlar. Gerçek dini bilmezler. Hatta çoğu Kuran'ı okumamışlardır bile. İşte bu yüzden öldürerek cihat yaptığını zanneden bir kişiyi kınamak, lanetlemek, onu tehdit etmek, hapsetmek, sürgün etmek hiçbir işe yaramaz. Onun sorunu Kuran ile eğitilmemiş olması, Allah'ın adetullahını anlayamamasıdır. Sorun bu olunca, yanlış eğitim var olduğu sürece ne yaptığından habersiz radikallerin de var olacağı gerçeğini kabul etmek zorundayız. Sorunun bu olduğu kabul edilirse, cihat adı altında vahşet saçıp terör uygulayanların tek ihtiyacının doğru eğitim olduğu da kavranacaktır.

İslam'da Savaş Konusunda Yanlış Bilinenler

Bir Müslüman Kuran'daki Her Ayete, Ayırt Etmeksizin İnanmakla Yükümlüdür

Bu başlığın konulmasının sebebi, İslam'a hurafe dahil etmeye kalkan bağnazların da, bu bağnazların kirli mantığını kullanan bazı İslam karşıtlarının da Kuran'da bazı ayetlerin, başka ayetler tarafından nesih edildiğine (yürürlükten kaldırıldığına) dair iddialarının bozukluğunu göstermek içindir. Söz konusu kişiler iddialarına delil olarak aşağıdaki ayeti kullanırlar:

> **Biz, daha hayırlısını veya bir benzerini getirinceye (kadar) hiçbir ayeti neshetmez (hükmünü yürürlükten kaldırmaz) veya unutturmayız. Bilmez misin ki Allah, gerçekten herşeye güç yetirendir. (Bakara Suresi, 106)**

Kuran'a karşı dil eğip büken kişiler, kendi hurafelerini Kuran'ın yerine din olarak hakim edebilmek için bu ayetin kendilerince çarpık yorumunu delil olarak kullanmışlardır. Bu ayeti kendilerine göre yorumlayarak bir kısım ayetleri

yürürlükten kaldırabileceklerini ve hatta onun yerine uydurma hadisleri dahil edebileceklerini düşünmüşlerdir. Bazıları da kendilerince yaptıkları vahşeti meşrulaştırabilmek için, hiçbir dayanakları olmadığı halde, Kuran'ın şefkat, merhamet, affedicilikle ilgili hükümlerinin kalktığını, savaşın esas olduğunu öne sürerler. Bir kısım İslam karşıtları da, sarhoş edici içkiler veya savaş ile ilgili olarak nesih edilmiş ayetler olduğunu iddia etmektedirler. Buradan yola çıkarak Müslümanları da, yürürlükten kaldırmaya uyanlar ve yürürlükten kaldırmaya uymayanlar olarak ikiye ayırma eğiliminde olmuşlardır. Bunların hiçbiri doğru değildir.

Burada söz konusu kişilerin son derece çarpık iddialarına delil göstermeye çalıştıkları ayetin açıklaması şöyledir: "Hiçbir ayeti neshetmez" ifadesinde geçen "ayet" kelimesi tekil anlamındadır. Ayet kelimesinin delil, mucize gibi anlamları da vardır fakat Kuran'da Kuran ayetlerini niteleyen "ayet" kelimesi hiçbir zaman tekil olarak kullanılmaz. Tekil olarak kullanılan ayet kelimesi daima "delil" anlamında kullanılmış ve diğer tüm ayetlerde bu anlamıyla tercüme edilmiştir.

Dolayısıyla buradaki anlam "Kuran ayetleri" değil, daha önce gelmiş olan "deliller, kurallar ve şeriatlardır". Dolayısıyla ayete göre, kendilerine hak kitaplar verilen önceki toplulukların yani Musevilerin ve Hristiyanların yükümlü olduğu bir kısım uygulama ve hükümler zaman içinde unutulmuşsa bunlar Kuran ile hatırlatılmakta veya ortadan kaldırılmaktadır. Onun yerine ise bir benzeri veya daha hayırlısı Kuran ile getirilmiş olmaktadır.

Burada ayette geçen "unutturma" kelimesinin de üzerinde durmak gerekir. Bir hükmün diğerini nesih etmesi için, diğer hükmün "unutulmuş" olması gerekmektedir. Kuran'da ayetlerin tamamı 1400 senedir değişmeden durduğuna göre, bir ayetin diğerini nesih etmesi gibi bir durum söz konusu olamaz. Bağnazların nesih edildiğini iddia ettikleri hükümler unutulmuş değildir, Kuran'da halen bulunmaktadır. Buradan da açıkça anlaşılmaktadır ki, burada bahsedilen nesih konusu ayetin bir diğer ayeti nesih etmesi şeklinde değil, geçmiş topluluklara ait olup, zamanla unutulmuş hükümlere yöneliktir. Geçmiş topluluklara indirilmiş fakat "unutturulmuş" olan hükümler, bu hükümlerin daha hayırlısı veya bir benzeri şeklinde Kuran ile söz konusu topluluklara, hüküm olarak gönderilmiştir.

Kuran "Korunmuş" Bir Kitaptır

Kuran, Rabbimiz'in ayetinde açıkça belirttiği şekilde "korumaya alınmış" bir kitaptır:

Hiç şüphesiz, zikri (Kur'an'ı) Biz indirdik Biz; onun koruyucuları da gerçekten Biziz. (Hicr Suresi, 9)

"Korunmuş" bir kitapta hükümleri tüm Müslümanlar için şart olan ayetlerin bir kısmının geçerli görülüp bir kısmının yok sayılması gibi bir durum imkansızdır. Nitekim Kuran'ın bütünündeki mükemmellik, matematiksel ve bilimsel mucizeleri, yol gösterici özelliği ve Kuran'ın korunduğuna dair pek çok ayet, hurafecilerin ve bir kısım İslam karşıtlarının bu iddialarını ortadan kaldırmaktadır:

Onlar, o zikir (Kur'an) kendilerine geldiğinde inkâr ettiler. Halbuki o, eşsiz yücelikte bir Kitap'tır. Batıl, ona önünden de, ardından da gelemez. (Çünkü Kur'an,) Hüküm ve hikmet sahibi, çok övülen (Allah)tan indirilmedir. (Fussilet Suresi, 41-42)

Şüphesiz, onu (Kuran'ı) (kalbinde) toplamak ve onu (sana) okutmak Biz'e ait (bir iş)tir. Şu halde, Biz onu okuduğumuz zaman, sen de onun okunuşunu izle. Sonra muhakkak onu açıklamak Bize ait (bir iş)tir. (Kıyamet Suresi, 17-19)

Kuran, ayette açıkça belirtildiği gibi eşsiz bir Kitap'tır ve batılın ona önünden de arkasından da erişebilme imkanı yoktur. Bu Kitap, Rabbimiz'in koruması altındadır. Dolayısıyla bazı hükümlerin Kuran ayetlerinin hükmünü ortadan kaldırdığı iddiası apaçık bir iftiradır.

Burada, İslam'a ve Kuran'a söz konusu iftirayı atan bir kısım sözde alimlerin, nesih edilmiş ayetler sayısında da müthiş bir ihtilaf içinde olduklarını da belirtmek gerekir. Her biri, nesih edilmiş kabul ettikleri her ayet için kendilerince yeni bir hüküm koymakta ve dolayısıyla kuralları farklı olan yeni dinler geliştirmektedirler. Bazı sözde alimler ise hadislerin ayetleri nesih edeceğini iddia edebilecek kadar bile ileri gitmişlerdir. Allah'ın **"...Biz Kitapta hiçbir şeyi noksan bırakmadık..."** (Enam Suresi, 38) ayetini bu insanlar adeta görmezden gelmektedirler. Kuran

ayetlerini reddetmekte ve yerine, bir kısmı tamamen uydurma olan hadisleri koymaktadırlar. İşte bu büyük mantık çöküntüsü İslam adına gerçekleştirilen radikal eylemlerin de temelini oluşturur. Sonraki bölümlerde bu konuyu detaylı olarak inceleyeceğiz.

Tıpkı hurafeciler gibi İslam karşıtları da ayet üzerinden yaptıkları bu çarpık yorumu, İslam ile ilgili çok fazla hükme uygulamaya kalkışmışlardır. Söz konusu kişilerin nerede hata yaptıklarının daha iyi anlaşılması için bu iddiaları inceleyelim:

"Mekke Dönemi Müslümanları" ve "Medine Dönemi Müslümanları" Ayrımındaki Yanılgılar

Bir kısım İslam karşıtları, barışı savunan Müslümanlar için "Mekke dönemi Müslümanları" gibi bir tanımlama yaparlar. Onlara göre Peygamberimiz (sav)'in Mekke'de bulunduğu dönem, savaşların yaşanmadığı barışçıl bir dönemdir. Peygamberimiz (sav)'in Medine'ye hicretinin hemen ardından ise savaşlar başlamıştır. Bir kısım kişiler de buradan yola çıkarak İslam'da savaşı savunanların sadece Medine döneminde vahyolunan ayetleri kabul ettiklerini, barışçıl olanların ise sadece Mekke dönemi ayetlerini kabul ettiklerini iddia ederler. Bu son derece cahilce ve bir o kadar da mantıksız bir iddiadır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bir Müslümanın Müslüman vasfı kazanabilmesi için en temel şart, Kuran ayetlerinin hiçbirini diğerinden ayırt etmeden tümüne inanmasıdır. Eğer tek bir ayetin hükmünü kabul etmezse Kuran'da belirtilen anlamda Müslüman vasfını kaybeder. Dolayısıyla "Müslümanım" diyen birinin Kuran'a göre "bu ayeti kabul ediyorum, diğerini etmiyorum" ayrımı yapma durumu kesin olarak yoktur.

Peygamberimiz (sav) zamanında, Mekke döneminde savaş yaşanmadığı, Medine döneminde savaş yapıldığı ve bu özel savaşlara yönelik olarak ayetler indirildiği doğrudur. Bunun sebebini anlamak için Peygamberimiz (sav) döneminin zorlu ortamını kavramak gerekmektedir.

Mekke Döneminde Müslümanların Zorlu İmtihanı

Kuran'ın Peygamberimiz (sav)'e vahyi tam 23 yıl sürdü. Bunun ilk 13 yılında Müslümanlar Mekke'deki putperest düzenin içinde azınlık olarak yaşadılar ve çok büyük baskılarla karşılaştılar. Pek çok Müslümana fiziksel işkenceler yapıldı, bazıları şehit edildi, çoğunun evi ve malları yağmalandı, sürekli hakaret ve tehditlerle karşılaştılar. Buna rağmen Müslümanlar şiddete başvurmadan yaşamaya devam ettiler, putperestlerden sadece uzaklaştılar ve onları hep barışa çağırdılar.

Fakat söz konusu pagan toplulukların saldırısı son bulmadı.

Kureyşliler başlangıçta Hz. Muhammed (sav)'in Peygamberliğini önemsememiş göründüler. İman etmemekle beraber, putlar aleyhine söz söylemedikçe, Hz. Peygamber (sav)'in davetine ses çıkarmadılar. Yalnızca, Peygamberimiz (sav)'i gördüklerinde, kendisine yönelik sözlü saldırılarda bulundular. Müslümanları kendilerince alaya alıp küçümsediler. Böylece Kureyşlilerin "sözlü saldırı" devri başlamış oldu.

Kuran'da söz konusu durum bize şu şekilde bildirilmektedir.

Doğrusu, 'suç ve günah işleyenler,' kimi iman edenlere gülüp-geçerlerdi.

Yanlarına vardıkları zaman, birbirlerine kaş-göz ederlerdi.

Kendi yakınlarına döndükleri zaman neşeyle dönerlerdi.

Onları gördükleri zaman ise: "Bunlar elbette şaşkın-sapıklardır" derlerdi. (Mutaffifin Suresi, 29-32)

Mekke puta tapıcıların merkezi durumundaydı. Kâbe ve civarındaki putları ziyaret için gelenlerle Mekke her gün dolup taşıyor, bu yüzden Kureyş, hem para, hem itibar kazanıyordu. Kureyşliler Mekke'de Müslümanlığın yayılmasını bir tehdit olarak görüyorlardı, çünkü bu gerçekleşirse çıkarlarına zarar geleceğini ve diğer kabilelerin kendilerine düşman olacağını düşünüyorlardı. Ayrıca biliyorlardı ki, Müslümanlık herkesi eşit sayıyor, soy ayrımı, zenginlik-fakirlik farkı gözetmiyordu. Bu yüzden Kureyş ileri gelenleri Müslümanlığın yayılmasını önlemek için tedbir almaları gerektiğine inandılar. Buna, Müslümanlara yönelik işkenceler, hatta cinayetler de dahildi. (İbn Hişâm, 1/287)

Dönemin müşrikleri, Hz. Ebu Bekir, Hz. Osman gibi, kuvvetli ve itibarlı ailelere mensup Müslümanlara pek dokunamıyorlardı. Fakat kimsesiz, fakir Müslümanlara, tarihte eşine rastlanmayan vahşet derecesinde işkenceler yapıyorlardı. Ebû Füheyke, Habbâb, Bilâl, Suhayb, Ammâr, Yâsir ve Sümeyye bu ağır işkencelere maruz kalmış değerli Müslümanlardandı.

Safvân b. Ümeyye'nin kölesi olan Ebû Füheyke, sahibi olan müşrik tarafından her gün ayağına ip bağlanarak, kızgın çakıl ve kumlar üzerinde sürükletilirdi.

Demirci olan Habbâb, kor hâlindeki kömürlerin üzerine yatırılmış; kömürler sönüp kararıncaya kadar, göğsüne bastırılarak eziyet edilmişti.

Ammâr'ın babası Yâsir, bacaklarından iki ayrı deveye bağlanıp, develer ters yönlere sürülerek parçalanmış, kocasının bu şekilde vahşice şehit edilmesine dayanamayıp müşriklere karşı söz söyleyen Sümeyye, Ebû Cehil'in attığı bir ok darbesiyle katledilmişti. (Zâdü'l-Meâd, 2/116; Asr-ı Saâdet, 1/254)

Halef oğlu Ümeyye, kölesi Habeşli Bilâl'i her gün çıplak vaziyette kızgın kumlar üzerine yatırır, göğsüne kocaman bir taş koyarak güneşin altında saatlerce bırakır; Hz. Peygamber (sav)'e karşı gelmesi ve Müslümanlığı terk etmesi için eziyet ederdi. Bir gün, ellerini ayaklarını sımsıkı bağlayarak boynuna bir ip geçirmiş ve onu kızgın kumlar üzerinde Mekke sokaklarında sürüklemişti. (Zâdü'l-Meâd, 2/116; Asr-ı Saâdet, 1/253)

Hâşimîlerden çekindikleri ve amcası Ebû Tâlib'in himayesinde olduğu için önceleri Peygamberimiz (sav)'in şahsına dokunamıyorlardı. Zamanla kendisine "mecnun, falcı, şair, sihirbaz" gibi iftiralar atmaya başladılar. En sonunda fırsat buldukça Peygamberimiz (sav)'e de hakaret etmekten, işkence ve her türlü kötülüğü yapmaktan çekinmediler.

Bütün bu işkenceler Müslümanlara sadece iman ettikleri ve insanlara İslam'ı anlattıkları için gerçekleşiyordu. Bu baskı, işkence, şiddet ve dehşet ortamı içinde Müslümanlar, İslam'ın şartı gereği hiçbir şekilde kendilerine zarar verenlere zarar vermemiş, en insani hakları olan karşı savunmada dahi bulunmamışlardır. Müslümanların karşı atak yapmadığını gören Kureyş müşrikleri azgınlıklarını ve işkencenin dozunu daha da arttırmışlardır. Öyle ki söz konusu Kureyşliler, artık gördükleri Müslümanı anında şehit eder hale gelmişlerdir.

Eziyetlere hiçbir şekilde karşılık vermeyen, Kuran'da kan dökme izni verilmediği için savunmaya dahi geçmeyen Müslümanlar, işkenceler çirkinleştikçe Mekke'de barınamaz hale gelmişlerdir. Bu durum, Medine'ye göçü gerekli kılmıştır.

Medine Dönemi ve Savaşlar

Mekke'de putperestlerin baskılarının şiddetinin artmasıyla birlikte, Müslümanlar daha özgür ve dostane bir ortamın bulunduğu Yesrib (sonraki ismi Medine) şehrine hicret ederek burada kendi yönetimlerini kurdular. Ne var ki kendi siyasi yapılarını bu şekilde oluşturduktan sonra bile, Mekkeli putperestlerin saldırısı son bulmadı. Kureyşliler, bulundukları alana kadar Müslümanları takip edip şiddetli eylemlerini devam ettirdiler. Peygamberimiz (sav) ve yanındaki Müslümanlar ise, Mekke'nin saldırgan putperestlerine asla savaşla karşılık vermediler.

Dünyada hiçbir kişi, topluluk veya ülke, bir saldırı karşısında cevapsız kalmaz. Mutlaka "nefsi müdafaa" adına kendisine saldıran topluluğa cevap verir veya en azından kendisini savunur. Yaptığı bu nefsi müdafaa karşısında ise kişileri mahkemeler, ülkeleri ise uluslararası hukuk daima haklı görür. Çünkü karşı taraftan haksız bir saldırı vardır ve kişinin canı, ailesi, sevdikleri; bir ülkenin milleti, namusu, toprakları tehlikededir.

Normal şartlarda aynı durum Mekke döneminde Peygamberimiz (sav) ve Müslümanlar için de geçerlidir. Fakat buna rağmen, tümüyle haksız ve doğrudan cana kasteden saldırılar devam edince, Allah'ın öldürmeyi haram kılan hükmü gereği Peygamberimiz (sav) ve Müslümanlar asla ve asla karşılık vermemişlerdir. Bunun yerine ayetin hükmü olarak karşı tarafı daima barışa çağırmış ve barış teklifi sonuç vermeyince zulmeden topluluktan –kendi şehirlerini, evlerini geride bırakarak– uzaklaşmışlardır. 13 seneye yaklaşan Mekke devrinde ve Medine devrinin ilk yılında, müşriklerden gördükleri bunca zulüm, işkence ve haksızlığa rağmen, müminlere, sabırlı olmaları emredilmiştir.

"**Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel bir biçimde mücadele et" (Nahl Suresi, 125)** ayeti gereği Allah'ın dinini güzellikle tebliğ etmeleri emredilmiş, savaşa izin verilmemiştir. Müslümanlardan söz konusu zulme karşı koymak isteyenlere Peygamberimiz (sav)'in cevabı şöyle olmuştur:

> ***"Henüz savaş izni verilmedi, sabredin Allah'ın yardımı yakındır, çektiğiniz çilelerin mükafatını göreceksiniz..."***

Peygamberimiz (sav)'in kendisini ve topluluğunu savunma izni, Medine'ye göçü sonrası şu ayetler ile verilmiştir:

> **Kendilerine zulmedilmesi dolayısıyla, onlara karşı savaş açılana (mü'minlere, savaşma) izni verildi. Şüphesiz Allah, onlara yardım etmeye güç yetirendir. Onlar, yalnızca; "Rabbimiz Allah'tır" demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar... (Hac Suresi, 39-40)**

Bu ayetler ile, yalnızca "Rabbimiz Allah'tır" demeleri nedeniyle haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarılan Müslüman topluluk, karşı savunma hazırlıklarına başlamıştır. Ayette açıkça belirtildiği gibi, "kendilerine savaş açılmış, saldırıya uğramış olan Müslüman topluluğa" savunma izni verilmektedir; saldırma emri değil. Bu ayetin sonrasında Müslümanlar kendilerini korumaya başlamış, kendilerine saldıran bu azgın topluluğa karşı savunma savaşları gerçekleştirmişlerdir. Bundan sonra savaş ve savunma konusunda indirilen ayetler, süregelen savaşlar sırasındaki uygulamalara yönelik tarifler içermektedir. Bir başka deyişle, sadece o savaştaki o duruma özel bir tarif yapılmaktadır. Dolayısıyla Kuran'daki savaş ile ilgili ayetlerin tümü, dönemin güç şartlarını ve Peygamberimiz (sav)'in adaletini anlayabilmemiz için, sadece o dönemdeki saldırılara yönelik olarak indirilmiş özel ayetlerdir.

Savaşlar Kimlere Karşı Yapıldı?

Kuran'da tarif edilen savaşlar konusunda hatırlatılması gereken önemli nokta da söz konusu savaşlardaki "karşı taraf"tır. Bir kısım dini ve tarihi kaynaklar, Peygamberimiz (sav) döneminde yapılan savaşların dönemin Musevilerine karşı gerçekleştiğini yazar. Söz konusu kaynakları okuyan bir kısım kişiler de, Kuran'da söz konusu özel savaşlar için indirilmiş olan ayetlerin Musevilere yönelik olduğunu iddia ederek Kuran'da bir çeşit antisemitizm arayışı içine girerler. Oysa bu ciddi bir aldatmacadır.

Peygamberimiz (sav)'e ve Müslümanlara yönelik söz konusu zulmü yapanlar müşriklerdir. Bunların büyük bir kısmı putperesttir. Amaçları putlarına ve sapkın inançlarına zarar gelmesini engelleyebilmektir. Bir kısmı ise Musevi toplulukların arasından çıkan münafık ve müşriklerdir. Bunların Museviler olarak adlandırılması çok büyük hatadır. Müslüman topluluklarının arasından çıkan bir müşrik veya münafık nasıl "Müslüman" olarak değerlendirilemezse, Musevilerin arasından çıkan ve vahşet yayan müşrikler ve münafıklar da Musevi olarak değerlendirilemezler. Gerçek bir Musevinin savaşa kalkışması, dindar insanların canını alması mümkün değildir.

Kuran, antisemitizmi lanetler. İşte bu yüzden Kuran'ın içinde Musevi düşmanlığına dair bir ifade aramaya kalkanlar daima elleri boş dönerler. Söz konusu ayetleri Musevilere yönelik savaş ayetleri olarak yorumlamaya kalkanların büyük kısmı şu tarihi gerçekten de habersizdir: Peygamberimiz (sav), dönemin Musevileriyle daima çok iyi ilişkiler içinde olmuş, onlara sevgi ve şefkat göstermiş, aynı şekilde dönemin gerçek dindar Musevileri de aynı sevgi ve saygıyı Peygamberimiz (sav)'e yöneltmişlerdir.

Peygamberimiz (sav)'in Musevilere, Tevrat'a ve Museviliğe karşı sevecen tavrı ile ilgili detaylı bilgiler, kitabın ilerleyen bölümlerinde geniş olarak ele aldığımız Kitap Ehli başlığında açıklanmıştır.

Kuran'da Savaşın Tarifi

Kuran'da savaşın ne zaman ve nasıl yapılacağı açıktır:

> **Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda savaşın, (ancak) aşırı gitmeyin. Elbette Allah aşırı gidenleri sevmez. (Bakara Suresi, 190)**

Savaş ancak, MÜSLÜMANLARA KARŞI SAVAŞANLARA yönelik olarak yapılmalıdır yani bir SAVUNMA savaşı olmalıdır. Müslümanların karşı tarafa sebepsiz yere saldırmaları Kuran'da kesin olarak YASAKLANMIŞTIR.

Müslümanlara Allah'ın Kuran'da verdiği emir, bir topluluğa, yaptıkları haksızlıktan ve saldırganlıklarından dolayı öfke duysalar bile, onlara karşı daima adaleti ayakta tutmaları gerektiği şeklindedir. Allah ayetinde şöyle bildirir:

> **Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)**

Örneğin Allah ayetinde, Müslümanların Kabe'ye girişini engelleyen topluluklara karşı haddi aşmaktan Müslümanları men etmiş, onlara ve herkese karşı iyilikte bulunmayı öğütlemiştir:

> **...Sizi Mescid-i Haram'dan alıkoyduklarından dolayı bir topluluğa olan kininiz, sakın sizi haddi aşmaya sürüklemesin. İyilik ve takva konusunda yardımlaşın, günah ve haddi aşmada yardımlaşmayın ve Allah'tan korkup-sakının... (Maide Suresi, 2)**

Kasıtlı olarak Hac ibadetleri engellenmiş ve kendilerine haksızlık yapılmış olmasına rağmen Müslümanlar, haddi aşmama konusunda Yüce Rabbimiz tarafından uyarılmaktadırlar. Allah Müslümanlara, bu şartlar altında bile adaletle davranmayı, öfkelenmemeyi ve iyilik yapmayı emretmektedir. Müslüman, her ne şart olursa olsun Kuran'daki bu hükme uymak zorundadır.

Kuran'da savaşın tek gerekçesinin -savunma savaşının- tarif edildiği ayette, Müslümanlara savaş konusunda getirilmiş bir başka şart daha vardır: Aşırı gitmemek.

Bunun anlamı, saldırı durumunda Müslümanın kendisini sadece koruması, haddi aşmaması, savunmanın dışında bir harekette bulunmamasıdır. Yani Kuran'da saldırı, vahşet, şiddet ve aşırılık yasaklanmıştır.

Yalnızca ve yalnızca kendilerine saldıranlara karşı bir savunma savaşı yapma zorunluluğu başka ayetlerde de şöyle bildirilmiştir:

> **Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. Allah, ancak din konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkaranları ve sürülüp-çıkarılmanız için arka çıkanları dost edinmenizden sakındırır... (Mümtehine Suresi, 8-9)**

Burada önemli bir ayrım vardır. Müslümanlara fikren karşı olduğu halde, onlara karşı herhangi bir saldırı ve taşkınlıkta bulunmayanlara karşı saldırıda bulunmak Müslümanlar için haramdır. Müslüman, onlara karşı saygıyla ve adaletle davranmakla yükümlüdür. Bu ayetteki tarife göre sadece Müslümanlara inançları yüzünden zulmeden ve onlara fiili olarak saldıran, yani savaşı başlatan tarafın atağına karşı bir savunma izni verilmiştir. Daha önce de belirttiğimiz gibi elbette her insan, kendisine yöneltilen bir saldırıda kendisini korur. Bu her insanın, her milletin, her devletin kendisinde hak bulduğu, zaten olması gereken bir davranış biçimidir.

Peygamberimiz (sav)'in savaş izni verilen ayet gelene kadar hiçbir şekilde savunma yapmamış olması, müthiş bir fedakarlık ve dindarlıktır. O ana kadar **"...onlarla en güzel bir biçimde mücadele et..."** (Nahl Suresi, 125) ayetinin hükmü gereği Peygamberimiz (sav) sadece ikna ve uzlaşma yöntemine başvurmuştur. Putperest Kureyşlilerin amaçlarının yalnızca katliam yapmak olmasına rağmen...

Bu önemli noktayı belirttikten sonra, hurafecilerin ve İslam karşıtlarının, İslam'ın adını kullanarak uygulanan vahşete delil olarak getirmeye çalıştıkları Kuran ayetlerinin tümünü inceleyecek ve bu konudaki yanılgıları birer birer ortaya koyacağız.

Bu ayetleri incelerken önce, Kuran'da tarif edilen tüm savaşların o bölgedeki belli bir topluluğa yönelik olarak yapıldığının, belli şartlar altında gerçekleştiğinin ve bu özel şartların da ayetlerde belirtilmiş olduğunun bilinmesi gerekiyor. Bu topluluk, "kendileriyle anlaşma yapılmış olan" müşrik bir topluluktur. Dolayısıyla bu savaşların tümü, söz konusu topluluğun karşılıklı barış ve dostluk anlaşmalarını bozarak yaptıkları saldırılara, hal ve tavırlarına göre şekillenmiştir. Dolayısıyla inen ayetler de, tam olarak o zamanki durum ile ilişkilidir, o ortamı tarif etmektedir.

Bu gerçeğin daha iyi anlaşılması için o dönemdeki müşrik tarifini ve yapılan anlaşmaları yakından görelim:

Kendileriyle Anlaşma Yapılan Müşrikler

Müşrik kelimesi, söz konusu dönemi anlatan çeşitli tefsirlerde yalnızca "şirk koşan" anlamını alsa da, terim olarak açıktan açığa Allah'a ortak koşan; sayısız ilahlara inanan; Müslüman, Musevi, Sabiî, Hristiyan veya Mecusi OLMAYAN; putlara tapan putperestlerdir.

Kuran'da, İslamiyet'in zuhuru esnasında Arabistan'daki mevcut dinler zikredilirken müşrikler daima ayrı bir grup olarak bildirilmiştir. Peygamberimiz (sav) devri dikkate alınırsa, Kitap Ehli olan Musevi ve Hristiyanlarla evlenmek ve kestiklerini yemek helal kılındığı halde, Mecusi ve Sabiîlerin ve ayrıca putperestlerin kadınlarıyla evlenmek ve kestiklerini yemek yasaklanmıştır.

Daha önce belirttiğimiz gibi Peygamberimiz (sav) müşriklerin ağır baskısı altında Medine'ye göçe zorlanmış ve hicretinin ilk günlerinden itibaren Ensar (Medineli Müslümanlar) ile Muhacir (Mekke'den Medine'ye göç etmiş olan Müslümanlar) arasında kardeşlik bağını tesis etmiştir. Müşrik topluluklar ve o bölgede yaşayanlarla pek çok anlaşma imzalamış ve müşriklerin taşkın tavırlarına rağmen barışı tesis etmek için daima onları birliğe davet etmiştir.

Peygamberimiz (sav)'in Medine'ye gelip, kardeşliği ve sevgiyi pekiştirmesi farklı ırklara, dinlere ve dillere sahip gruplara ait insanların bir arada huzur içerisinde yaşayabileceğini de ispatlamıştır. Onun barış ve sevgi davetçisi olduğunun en büyük delillerinden birisi kendisinin yazdırdığı ilk metnin bir barış sözleşmesi olmasıdır. Hz. Muhammed (sav), Mekke'yi fethettikten sonra da, daha önce Müslümanlara işkence eden müşrikleri dahi serbest bırakmış, onlara büyük bir merhamet göstermiştir. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in gösterdiği bu üstün ahlak, daha önce Arap toplumunda benzerine hiç rastlanmamış bir durumdu ve insanlar arasında takdirle karşılanmaktaydı.

O dönemde fethedilen yabancı ülkelerde de gerçek adaletin uygulanması konusunda Hz. Muhammed (sav) tüm Müslümanlara örnek olmuştur. Peygamber Efendimiz (sav) ele geçirilen ülkelerin yerli halklarına karşı Kuran'da bildirilen adaleti uygulamış, onlarla her iki tarafın da memnun kalacağı ve kimsenin en ufak bir mağduriyet dahi yaşamayacağı anlaşmalar yapmıştır. Bu nedenle hangi dine veya ırka mensup olursa olsun, fethedilen ülkelerin halkı İslam'ın getirdiği adaletten her zaman hoşnut kalmıştır. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) ve yanındaki sahabe, **"Yarattıklarımızdan, hakka yöneltip-ileten ve onunla adaleti kılan (uygulayan) bir ümmet vardır."** (Araf Suresi, 181) ayetinde söz edildiği gibi, insanlar arasında adaleti sağlayan bir ümmet olmuşlardır.

Arap yarımadasının güney kısmındaki Hristiyan Necran Halkı ile yapılan sözleşme de Peygamberimiz (sav)'in anlayış ve adaletinin en güzel örneklerindendir.

Sözleşmenin maddelerinden biri şu şekildedir:

> ***"Necranlıların ve mahiyetindekiler canları, malları, dinleri varları ve yokları, aileleri, kiliseleri ve sahip oldukları herşey Allah'ın ve Allah'ın Peygamberinin güvencesi (himayesi) altına alınacaktır."****(Majid Khoduri, İslam'da Savaş ve Barış, Fener Yayınları, İstanbul, 1998, s. 209-210)*

O bölgedeki tüm topluluklarla anlaşma sağlanması sonrasında Peygamberimiz (sav), İslam tarihindeki ilk anayasa olan Medine Vesikası'nı hazırlayarak Medine devletini kurmuştur. Medine Vesikası, tarihteki demokratik ve çok sesli

anayasanın ilk ve en mükemmel örneğidir. Günümüzde hiçbir demokratik sistem, Peygamberimiz (sav)'in yürürlüğe koyduğu Medine anayasası gibi bir düzeni getirememiş ve hiçbiri bunu Peygamberimiz (sav)'in uyguladığı şekilde uygulayamamıştır.

Tarihin İlk Çoklu ve En Demokratik Anayasası: Medine Vesikası

Yazılı olarak Medine devletinin ilk anayasasını teşkil eden Medine Vesikası ile Peygamberimiz (sav); çeşitli ırk, din ve kabilelerden oluşan bir şehir topluluğuna, Arabistan yarımadasında daha önce hiç görülmemiş demokratik ve barışçıl yapıyı getirmiştir.

Söz konusu anayasaya göre, Medine'de bulunan bütün topluluklar, barış içinde bir arada yaşayacaklar, yaşantılarını kendi din ve inançlarına göre düzenleyecekler, hem kendi kurumlarına ve kanunlarına işlerlik kazandıracak hem de bunları tatbik edecek güce sahip olacaklardır. Bunu yaparken, Medine'de bulunan tüm topluluklarla barış ve birlik içinde yaşayacaklardır.

Medine Vesikası bundan yaklaşık 1400 yıl önce, 622 yılında, farklı inançlara sahip olan halkların taleplerine cevap vermek üzere, Hz. Muhammed (sav)'in önderliğinde kaleme alındı ve yazılı bir hukuki sözleşme olarak hayata geçti. Bunun sonucunda da 120 yıl boyunca birbirine karşı düşmanca duygular besleyen farklı din ve ırklara sahip topluluklar bu anlaşma içinde yer aldılar. Hz. Muhammed (sav) bu sözleşme yoluyla her fırsatta birbirlerine saldıran, düşmanca duygular besleyen ve uzlaşamayan toplulukların arasındaki çatışmaların son bulabileceğini, hepsinin rahatlıkla bir arada yaşayabileceklerini gösterdi.

Medine sözleşmesine göre herkes hiçbir baskı olmadan istediği dini, inancı, siyasi ya da felsefi seçimi yapmakta özgürdür. Kendi görüşlerine sahip insanlarla bir topluluk oluşturabilir. Kendi hukukunu uygulamakta özgürdür. Ancak suç işleyen kimse hiç kimse tarafından korunmayacaktır. Sözleşmeye taraf olan gruplar birbirleriyle yardımlaşacak, birbirlerine destek olacaklardır ve Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in himayesi yani koruması altındadırlar. Karşılıklı taraflar arasındaki anlaşmazlıklar Allah'ın Resulü'ne götürülecektir. Nitekim müşrikler bile, en adaletli kişi olarak Peygamberimiz (sav)'in hakemliğini daima tercih etmişlerdir.

Peygamber Efendimiz (sav)'in hazırlattığı bu sözleşme kademeli bir biçimde 622 yılından 632'ye kadar uygulanmıştır. Bu vesika ile kan ve akrabalık bağlarına dayalı kabile tarzı yapılanma aşılmış; coğrafi, kültürel ve etnik kökeni tamamen birbirinden farklı insanlar bir araya gelerek birlik oluşturmuşlardır. Medine Vesikası'nda çok geniş bir din ve inanç özgürlüğü sağlanmıştır. Bu özgürlüğü ifade eden maddelerden biri şu şekildedir:

> ***"Ben-i Avf Musevileri, müminlerle beraber aynı ümmettirler, Musevilerin dinleri kendilerine, Müslümanların dinleri de kendilerinedir."*** *(Muhammed Hamidulllah, İslam Müesseselerine Giriş, Düşünce Yayınları, İstanbul, 1981, s.128)*

Medine Vesikası 47 maddeden ibarettir. Maddelerin 1–23 arası Müslümanlarla, 24–47 arası ise Medine'de yerleşik olan Musevi kabileleriyle ilgilidir. Sayı itibariyle az da olsa Hristiyan unsurundan da bahsedilmesi farklı din mensuplarının katılımı açısından önemlidir.

Profesör Leonard Swidler'ın "Çoğulculuk perspektifinde Medine Vesikasının yeniden değerlendirilmesi" isimli raporunda söz konusu anlaşma ile ilgili dikkat çekici yorumlar şu şekildedir:

> ***"Kanımızca, Vesika Hz. Peygamberin şehri birleştirme ve halka açıkça duyurulan hukuk etrafında toplama gayretlerini göstermesi bakımından önemli bir belgedir. Bu hukuka göre her birey eşit haklara, din seçme özgürlüğüne ve Müslümanlarla birlikte savaşa katılıp katılmama özgürlüğüne sahiptir. Ancak her halükarda şehrin düşmanlarıyla anlaşma yapmaları yasaktı ki bu da Medine gruplarının birbirine olan sıkı bağlılıklarını tesis etme çabasını göstermektedir. Bu siyasi ve dini metin, eşitlik ve özgürlük değerleri etrafında yeni bir toplum oluşturma amacı gütmekteydi. Vesikada da vurgulandığı üzere hukukun her birey üzerindeki üstünlüğü, diyalog ve beraber yaşama ortamı oluşturma amacına ulaşılması***

için atılan temel adımdı. Vesikadaki maddeler genel anlamda Medine'deki her bireyin şehir korumasındaki eşit sorumluluğunu da belirlemektedir. Buna ek olarak ahlaki karakterini ortaya koyan maddelerdeki paralel ifadelerin de çokluğunu görmekteyiz. Son olarak, şehirdeki çeşitli grupların isimlerinin maddelerde tek tek zikredilmiş olduğunu düşündüğümüzde Vesikanın ve dolayısıyla Hz. Peygamberin şehrin bu gruplarını legal toplumlar olarak kabul ettiğini ve onları dikkate aldığını görebiliriz." (Majid Khoduri, İslam'da Savaş ve Barış, Fener Yayınları, İstanbul, 1998, s. 209-210)

Söz konusu anayasada Musevilerle ilgili çok fazla madde olsa da, bu anayasanın orada yaşayan pagan toplulukları da içerdiğini özellikle hatırlatmak yerinde olur. Mekke'deki müşriklerin Hz. Muhammed (sav) ve Müslümanlara karşı düşmanlıklarını açıkça göstermelerine, onları yurtlarından çıkarmalarına rağmen, Hz. Peygamber (sav)'in Medine'deki paganlara son derece şefkatli, barışçıl ve uzlaşmacı davrandığını görmekteyiz. Medine Vesikası metni, Müslümanların, müşriklerin haklarına ve hukuklarına karşı koruyucu bir tavır aldıklarını göstermekte, onların da Medine'nin savunmasında Müslümanlarla beraber hareket etmelerini istemektedir. Müşriklere karşı böyle bir tutum ise hiçbir şekilde şaşırtıcı değildir; çünkü Kuran'a göre Müslümanlar anlaşma halinde oldukları müşrikleri, kendi canları pahasına korumakla yükümlüdürler. (Bu konu ilerleyen satırlarda anlatılacaktır.)

Sonuç olarak söz konusu Vesika'nın birlik ve beraberliğin, şefkat ve sevginin, dostluk ve barışın çekirdeklerini içerisinde barındıran çok önemli bir tarihi belge olarak kabul edildiği bir gerçektir ve özelde Müslümanlarla Museviler arasında genelde de tüm gayrimüslimlerle diyalog yapmada örnek teşkil etmektedir. Peygamberimiz (sav)'in o dönemdeki bu sevgi ve barışçıl anlayışı Kuran'a uygun olandır, ancak bunu yaşayabilen bir Müslüman toplum görmek şu anda zordur. Bu durum, tarihin en demokratik anayasasının Efendimiz (sav) tarafından yazılıp uygulandığının ve günümüz toplumlarının Kuran'dan da Peygamberimiz (sav)'in uygulamalarından da uzaklaştıklarının kesin ve önemli bir delilidir.

Dolayısıyla kitabın bundan sonraki bölümlerini, bu bilgiler doğrultusunda değerlendirmek gerekmektedir. Müşrikleri dahi korumayı emreden, Kitap Ehli'nin (Musevi ve Hristiyanlar) ise Müslümanlar için özel bir yeri olduğunu belirten Kuran'ı Kerim'in öğütleri ve Kuran'a göre daima barış ve demokrasiyi hedeflemiş olan Hz. Muhammed (sav)'in uygulamaları günümüz hurafecilerinkinden tamamen farklıdır. Onlar Kuran'dan sürekli savaşa delil bulmaya çalışırken, Kuran daima barışı öğütlemektedir. Dolayısıyla konuyla ilgili savaş ayetleri açıklanırken, bu önemli gerçeğin mutlaka akılda tutulması gerekmektedir.

Savaş ile İlgili Ayetler ve Açıklamaları

Kuran'da savaşın tarifini bu şekilde gördükten sonra, bir kısım radikaller tarafından istismar edilen ve bir kısım İslam karşıtları tarafından da İslam'a yönelik eleştiri için kullanılan savaş ayetlerini inceleyelim:

Bakara Suresi 191. Ayetin İncelenmesi

Onları, bulduğunuz yerde öldürün ve sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın. Fitne, öldürmekten beterdir. Onlar, size karşı savaşıncaya kadar siz, Mescid-i Haram yanında onlarla savaşmayın. Sizinle savaşırlarsa siz de onlarla savaşın. Kafirlerin cezası işte böyledir. (Bakara Suresi, 191)

Bu ayet, Müslümanların ağır baskı ve şiddete maruz bırakılması ve Mekke'den çıkarılıp Medine'ye hicrete zorlanmasının ardından indirilen bir ayettir. Yukarıda detaylı tarif ettiğimiz şartlar oluşmuş ve müşriklerin ağır zulmü ve doğrudan saldırılarına karşı Müslümanlar kendilerini savunma emri almışlardır. Zulüm yapma konusunda sakinleşmeyen, güzel sözden anlamayan ve barış/uzlaşma çağrılarına kulak asmayan bu topluluğa, onların yöntemi ile karşı koyma, yani Müslümanların kendilerini savunma durumu söz konusu olmuştur.

Fakat ayette, Kuran'daki savaş hukukuna dair hatırlatma da tekrar yer almaktadır: **"Onlar, size karşı savaşıncaya kadar siz, Mescid-i Haram yanında onlarla savaşmayın. Sizinle savaşırlarsa siz de onlarla savaşın."** Görüldüğü gibi savaşmanın tek şartı, karşı tarafın bir saldırıda bulunmasıdır. Onlar savaşmadıkça veya herhangi bir saldırıda bulunmadıkça, Müslümanlara savaşmak kesin olarak helal değildir.

Söz konusu ayeti kendilerince saptıran radikallerin de, İslam karşıtlarının da ayetteki bu önemli hükmü görmezden gelmesi elbette son derece kuşkuludur. Ayet açıkça, Müslümanlara sadece kendilerini savunma özgürlüğü vermektedir. Dolayısıyla savaş ve saldırı bu ayetin hükmü değildir.

Ayetteki bir başka önemli husus ise şöyle bildirilmiştir: **"Fitne, öldürmekten beterdir."** Toplumları galeyana getirmek, nefreti körüklemek, dedikodu yayarak nefret, anarşi ve terörü yaygınlaştırmak ve düşman kitleleri oluşturmak, fitne çıkarmaktır ve ayetin ifadesine göre böyle bir fitneyi çıkarmak adam öldürmekten dahi beterdir. İşte Müslümanlara saldıranlar, hem fiili hem psikolojik hem de sinsi anlamda bu fitneyi oluşturmakta olan topluluklardır. Verdikleri zarar büyüktür. Saldırganlıkları baş gösterdiğinde de Müslümanlar doğal olarak kendilerini savunmaktadırlar.

Şu anda bir kısım bağnazların kulaktan dolma bilgiler veya hurafelere kanarak kişileri, toplumları, dinleri veya ülkeleri fitneci ilan etmeleri ve bu sapkınlıklarına söz konusu Kuran ayetini delil göstermeye çalışmaları ise büyük bir hezimettir. Fitne, Müslümanlar arasında bölücülük yapmak, onları türlü sıkıntılara sokarak zarara ve günaha sürüklemek, ardından da toplu isyanların alt yapısını oluşturmak, Müslümanlara karşı fiili ve sözlü saldırılarda bulunmak gibi bozgunculuğa yol açacak fiiller içermektedir. Dolayısıyla bir kişinin fitne ile suçlanabilmesi için tarifini yaptığımız bu uygulamaların bir veya birçoğunu yerine getirmesi gerekmektedir. Şu anda "fitneci" damgasını vurarak özellikle Musevileri veya İsrail'i suçlamaya çalışanlar bu ayete kesin olarak muhalefet etmektedirler.

Kuran'a göre Musevileri veya İsrail'i bir bütün olarak "fitneci" ilan etmek haramdır. Her dinden veya ülkeden fitne çıkaran insanlar olabilir. Fakat Araplardan, Türklerden veya Müslümanlardan fitne çıkaranlar olduğu için Arapların, Türklerin veya Müslümanların tümünün fitneci ilan edilemeyeceği gibi Musevi ve İsraillilerin de tümünü fitneci ilan etmek söz konusu değildir. Kuran'a göre bir Müslüman, bir Musevinin evinde yemek yiyebilmekte, ona konuk ve dost olmakta, hatta Musevi (ve Hristiyan) kadınla evlenebilmektedir (Bu konu kitabın ayrı bir bölümünde detaylı izah edilmektedir). Evlilik bir insanla kurulabilecek en yakın ilişkidir. İki tarafın ailelerinin de birbirine akraba olması demektir. Musevileri, Hristiyanları kendine akraba edinen birinin o kişileri fitneci ilan etmeyeceği, onlara karşı baskıcı veya saldırgan bir tutum izlemesinin mümkün olmadığı açıktır. Durum böyleyken bir Müslümanın bir Museviyi koşulsuz şartsız "fitneci" olarak ilan edebilmesi mümkün değildir. Bu iddiayla ortaya çıkanlar, başta da belirttiğimiz gibi Kuran'ı hiç bilmeyen, fitne konusunda Museviler ile ilgili sayısız uydurma hadisin etkisi ile yetişmiş olan cehalet içindeki insanlardır. Söz konusu hadislere ve Kuran'a göre Kitap Ehlinin konumuna sonraki bölümlerde detaylı değinilecektir.

Nisa Suresi 89, 90, 91. Ayetlerin İncelenmesi

Onlar, kendilerinin inkâra sapmaları gibi sizin de inkâra sapmanızı istediler. Böylelikle bir olacaktınız. Öyleyse Allah yolunda hicret edinceye kadar onlardan veliler (dostlar) edinmeyin. Şayet yine yüz çevirirlerse, artık onları tutun ve her nerede ele geçirirseniz öldürün. Onlardan ne bir veli (dost) edinin, ne de bir yardımcı. (Nisa Suresi, 89)

Ancak sizinle aralarında andlaşma bulunan bir kavime sığınanlar ya da hem sizinle, hem kendi kavimleriyle savaşmak (istemeyip bun)dan göğüslerini sıkıntı basıp size gelenler (dokunulmazdır.) Allah dileseydi, onları üstünüze saldırtır, böylece sizinle çarpışırlardı. Eğer sizden uzak durur (geri çekilir), sizinle savaşmaz ve barış (şartların)ı size bırakırlarsa, artık Allah, sizin için onların aleyhinde bir yol kılmamıştır. (Nisa Suresi, 90)

Diğerlerini de sizden ve kendi kavimlerinden güvende olmayı istiyor bulacaksınız. (Ama) Fitneye her geri çağrılışlarında içine başaşağı dalarlar. Şayet sizden uzak durmaz, barış (şartların)ı size bırakmaz

ve ellerini çekmezlerse, artık onları her nerede bulursanız tutun ve onları öldürün. İşte size, onların aleyhinde apaçık olan 'destekleyici bir delil' kıldık. (Nisa Suresi, 91)

Söz konusu ayetlerde münafıklardan bahsedilmektedir. Münafık, kendisinin Müslüman olduğunu söyleyen, Müslümanlar arasında yaşayan ve onlardanmış gibi görünen fakat gerçekte Allah'a ve İslam'a karşı düşmanlık besleyerek Müslümanları arkadan vurmaya çalışan bir varlıktır. Allah münafık olarak ölümle buluşanların cehennemin en alt tabakasında olacaklarını bildirmekte ve onları aşağılamaktadır. Anlaşılabileceği gibi münafık, ikiyüzlü ve kahpece tavrı nedeniyle ne inkarcılara ne de müşriklere benzemeyen, oldukça tehlikeli ve aşağılık bir insan modelidir.

Müslümanları yarı yolda bırakan ve Müslümanların da kendileri gibi inkara sapmalarını arzu ederek bu yönde çalışan münafıkları dost edinmek Nisa Suresinin 89. ayetinde yasaklanmıştır. Onlarla savaşmanın meşrulaştığı durum, yani **"şayet yeniden yüz çevirirlerse"** ifadesinden anladığımız, söz konusu münafıkların artık Müslümanlara karşı fiili saldırı halinde olmalarıdır. Bunu hemen sonraki ayetten de anlamak mümkündür. 90. Ayette, **"Eğer sizden uzak durur (geri çekilir), sizinle savaşmaz ve barış (şartların)ı size bırakırlarsa"** ifadesinden de anlaşılabileceği gibi saldırıda bulunmayan bir topluluğun aleyhinde bir yol yoktur. Açıktır ki, öldürme izni verilmiş olan topluluk Müslümanlara savaş açmış olan bir topluluktur. Yine burada Müslümanlara, saldırı karşısında kendilerini savunma hakkı verildiği açıkça anlaşılmaktadır.

Bunun yanı sıra, Nisa Suresi 90. ayet, Kuran'ın adil, affedici ve şefkatli ve daima barışı koruyan üslubunun bir başka göstergesidir. O vakte kadar Müslümanları sinsice arkadan vurmuş, hainlik yapmış olmalarına rağmen münafıkların bir kısmı; **"Ancak sizinle aralarında andlaşma bulunan bir kavime sığınanlar ya da hem sizinle, hem kendi kavimleriyle savaşmak (istemeyip bun)dan göğüslerini sıkıntı basıp size gelenler (dokunulmazdır.)"** hükmü gereği Müslümanlara karşı barışçıl tavır takındığı için ayetin hükmüne göre dokunulmazdırlar. Aynı ayette Allah, **"Eğer sizden uzak durur (geri çekilir), sizinle savaşmaz ve barış (şartların)ı size bırakırlarsa, artık Allah, sizin için onların aleyhinde bir yol kılmamıştır."** diye belirterek onların dokunulmazlıklarını tekrar hatırlatmaktadır. Bu ise adaletin ta kendisidir.

Nitekim 91. ayette de yine aynı şartlara göre tarif edilmiş bir durum vardır. Söz konusu ortamda, savaş istemediğini söyleyerek pişman olan münafıkların bir kısmı tekrar fitnenin içine dalmışlar ve yeniden Müslümanlara karşı saldırı eylemlerinde bulunmaya başlamışlardır. İşte bu durumda yeniden Kuran'daki savaşın hükmü hatırlatılmakta ve saldırıda bulunmadıkları sürece onlara dokunulmaması, ancak saldırıda bulunurlarsa karşı savunmada bulunulabileceği anlatılmaktadır.

Yine burada, ayette belirtilen durumun, Uhud savaşı sırasında gerçekleşen özel bir olay olduğu ve savaş alanında döneklik yapan onlarca Müslümanın şehadetine sebep olan münafıklarla ilgili olduğunu da hatırlatmak gerekmektedir.

Tevbe Suresi 5. Ayetin İncelenmesi

Haram aylar (sure tanınmış dört ay) sıyrılıp-bitince (çıkınca) müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutuklayın, kuşatın ve onların bütün geçit yerlerini kesip-tutun. Eğer tevbe edip namaz kılarlarsa ve zekatı verirlerse yollarını açıverin. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. (Tevbe Suresi, 5)

Söz konusu ayette gerçekleşen şartları anlayabilmek için Tevbe Suresi'ni 1. ayetten başlayarak okumak gerekir. Bu şekilde okunduğunda, karşı saldırıyı hak eden müşriklerin "bütün müşrikler" değil, Müslümanlara o vahşi saldırıları yapan ve ardından haram aylarda savaşmamak için **kendileriyle anlaşma yapılan** müşrikler olduğunu anlarız. Buradaki müşrikler, **"Müslümanlarla adil bir anlaşma yapmış olmalarına ve Müslümanların haram aylar boyunca bir savaş durumuna girmeyeceklerini çok iyi bilmelerine rağmen"** Müslümanları gafil avlamaya ve sinsice yaklaşmaya çalışmış, haram aylarda vahşi saldırılarına devam etmiş ve Müslümanların canına kastetmiş olan müşriklerdir.

İşte bu şartlar söz konusuyken Müslümanlara bu ayet ile vahşice saldıranlara karşı kendilerini savunma hakkı verilmiştir. Ayette görüldüğü gibi, müşriklerin saldırıları haram aylarda gerçekleşmesine rağmen Müslümanlar Allah'ın hükmü gereği haram aylar sırasında karşı koymamakta, bu dönem boyunca sabretmekte ve haram aylar

bittikten sonra savunmaya başlamaktadırlar. Ayette yine, savunmada izlenmesi gereken yöntemin tarif edildiğini görürüz: Tutuklama, kuşatma ve bütün geçit yerlerinin tutulması. Uluslararası hukuka dayalı savaşlarda mutlaka öncelikli şart kuşatma ve tutuklamadır. Kuşatma için geçit yerleri tutulur ve böylelikle karşı tarafın ilerlemesi engellenmiş olur. Dolayısıyla bu ayette, şu anda uluslararası hukukta izlenen ve haklı görülen yöntem tarif edilmiştir. Aradaki tek fark, burada saldırıyı Müslümanların yapmaması, onların sadece ve sadece kendilerine saldıranları durdurmaya çalışmalarıdır.

Yine aynı ayete göre, saldırısından vazgeçen ve tevbe edenlere karşı herhangi bir savaş durumu söz konusu olmamaktadır. Onlar özgür bırakılmaktadırlar.

Söz konusu ayetten hemen sonraki ayete baktığımızda ise Kuran'ın gerçek sevgi ve koruyuculuk ruhunu anlatan önemli bir açıklama ile karşılaşırız. İşte bu ayet, İslam karşıtlarının bu konuda Müslümanlara yönelik tüm iddialarını ortadan kaldıran bir ayettir. Ayet şöyledir:

> **Eğer müşriklerden biri, senden 'eman isterse', ona eman ver; öyle ki Allah'ın sözünü dinlemiş olsun, sonra onu 'güvenlik içinde olacağı yere ulaştır.' Bu, onların elbette bilmeyen bir topluluk olmaları nedeniyledir. (Tevbe Suresi, 6)**

Bu ayet ile Müslümanlara, kendilerine sığınmış olan ve kendilerinden yardım isteyen bir müşrike "kendi canlarını tehlikeye atarak" yardım etmeleri öğütlenmektedir. Öyle ki ayete göre söz konusu Müslüman, müşrikleri koruyabilmek için KENDİSİNİ SİPER ETMEKTEDİR. Bir başka deyişle bir Müslüman, Allah'ı inkar eden bir kişinin canını koruyabilmek için kendi canını riske atarak, onu güvenlik içinde olacağı yere ulaştırmakla yükümlüdür.

Bu, Kuran'ın hükmüdür. Kuran'ın hükmüne göre bir insan Allah'a inanmıyor diye "öldürülmemekte", tam tersine Müslümanların canı pahasına korunmaktadır. Dolayısıyla savaş gerekçesi, karşı tarafın Allah'a inanıp inanmamasıyla veya başka dinden olup olmamasıyla ilgili değildir. Savaşın gerekçesi, karşı tarafın saldırı ve işkencede bulunması, cana kastetmesidir.

Ayetin işaret ettiği başka bir gerçek ise, saldırıda bulunmadıkları, azgınlık ve taşkınlık yapmadıkları sürece; din, dil, millet, inanç ayrımı yapılmaksızın tüm insanların Müslümanlar tarafından korumaya alınmaları gerektiğidir. Bir Müslüman, Müslümanı koruduğu gibi, Kitap Ehli'ni de, hatta ateisti, komünisti de korumakla yükümlüdür. Bu, Müslüman olmanın gereğidir. Bu, Kuran'daki Müslüman tarifidir. Bir insan "Müslümanım" diyorsa, koruyucu olmak zorundadır.

Tevbe Suresi 13. Ayetin İncelenmesi

> **<u>Andlarını bozan, elçiyi sürmeye yeltenen ve sizinle (savaşı) ilk defa başlatan</u> topluluğa karşı savaşmayacak mısınız? Yoksa onlardan korkuyor musunuz? İnanıyorsanız asıl çekinmeniz gereken ALLAH'tır. (Tevbe Suresi, 13)**

Bu ayet, Kuran'da savaşın hükmünü gösteren ayetlerden bir diğeridir. Müslümanlarla anlaşma yapmış olan, yani anlaşmaları gereği barış içinde yaşayan bir müşrik topluluk anlaşmasını bozup bozgunculuk ve saldırganlığa başladığında; Peygamberimiz (sav)'i kendi yaşadığı beldeden başka bir yere sürgün etmeye kalkıştıklarında ve ayetin açık ifadesiyle savaşı İLK OLARAK BAŞLATAN OLDUKLARINDA, Müslümanların onlara karşı savaşma hakkı oluşmaktadır.

Maide Suresi 33. Ayetin İncelenmesi

> **<u>Allah'a ve Resûlü'ne karşı savaş açanların ve yeryüzünde bozgunculuğa</u> çalışanların cezası, ancak öldürülmeleri, asılmaları ya da elleriyle ayaklarının çaprazca kesilmesi veya (bulundukları) yerden sürülmeleridir. Bu, dünyadaki aşağılanmalarıdır, ahirette onlar için büyük bir azap vardır. (Maide Suresi, 33)**

Bütün savaş ile ilgili ayetlerde özellikle belirttiğimiz konu bu ayette de dikkat çekmektedir. Burada, karşı savaş verilmesi gereken topluluğun nitelikleri çok detaylı olarak açıklanmıştır: Allah'a ve elçisine doğrudan savaş açmaları ve yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaları. Görülebileceği gibi bu kişiler, sadece Müslümanlara fiili saldırıda bulunmaya kalkmıyor, aynı zamanda tüm yeryüzünde de fitne çıkarıyorlar. Yani ayette, tüm dünya için sorun olan, herkesin bozguncu olarak gördüğü sapkın ve savaşçı bir topluluktan bahsedilmektedir.

Fiili olarak Müslümanlara savaş açmış bir topluluğa karşı koyarken -tüm savaşlarda olduğu gibi- mecbur kalındığı takdirde öldürme olabileceği gibi, onların bulundukları yerden sürgün edilmeleri de yapılabilecek uygulamalar arasındadır. Bir başka deyişle Kuran ayetlerine göre Müslümanlara normalde haram olan fiillere -cana kıyma ve sürgün etme- sadece böyle bir savaş durumu karşısında izin verilmiştir.

Enfal Suresi 57. Ayetin İncelenmesi

Bundan dolayı, savaşta onları yakalarsan, öyle darmadağın et ki, onlarla arkalarından gelecek olanlar(ı caydır). Umulur ki ibret alırlar. (Enfal Suresi, 57)

Bu ayeti de yine yukarıda detaylı anlattığımız ve delillerini verdiğimiz mantık ışığında değerlendirmek gerekmektedir. Peygamberimiz (sav)'e bir kısım ayetlerin indiği Medine döneminin, çok yoğun bir savaş ortamı olduğu unutulmamalıdır. Bu ortam, sadece ve sadece **"Onlar, yalnızca; "Rabbimiz Allah'tır" demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar..." (Hac Suresi, 40)** ayetinde belirtildiği şekilde Müslümanlara yapılan haksız zulüm neticesinde meydana gelen savaşlardır. Dahası yine hatırlanacağı gibi Müslümanlar, **"Eğer sizden uzak durur (geri çekilir), sizinle savaşmaz ve barış (şartların)ı size bırakırlarsa, artık Allah, sizin için onların aleyhinde bir yol kılmamıştır."** ayeti gereği, karşı taraf savaşa son verdiğinde, savaşı durdurmak ve onlara karşı aleyhte bir harekette bulunmamakla yükümlüdürler.

Enfal Suresi 57. ayetten birkaç ayet öncesine bakacak olursak yeniden, o dönemde, Müslümanlarla anlaşma yapmış olan topluluktan bahsedildiğini anlarız. Savunmaya izin veren hemen her Kuran ayetinde özellikle belirtildiği gibi bu topluluğun da "anlaşmalarını bozan" ve dolayısıyla hemen arkasından saldırıya geçen bir topluluk olduğu belirtilmektedir.

Üst üste saldırılarda bulunan, hiçbir sözü dinlemeyen ve sürekli olarak yapılan barış anlaşmalarına muhalefet ederek fitne çıkaran bu topluluğa karşı ise caydırıcı bir güç gösterilmesi önemlidir. Çünkü bu durumda, fitneyi alışkanlık haline getirmiş olan söz konusu topluluklar artık buna güç bulamayacak ve onların peşinden fitne çıkarmaya ve saldırıya hazırlanan başka müşrik grupları da cesaret gösteremeyeceklerdir. Bu, her yapılan anlaşmaya muhalefet ederek savaş başlatan söz konusu topluluğa karşı gerekli, önemli ve sonraki savaşları önleyici bir tedbirdir. Dünyanın hemen her ülkesinin anayasasında ve uluslararası hukukta tüm cezaların "caydırıcı" olmasına önem verilir. Amaç, suçun aynı kişi veya başka kişiler tarafından işlenmesinin önüne geçmektir. Uluslararası hukukta bu önlemleri son derece yerinde ve hukuk devletleri için gerekli bulanların, konu İslam olduğunda bunu aleyhte değerlendirmeye yeltenmeleri sağduyuya ve hakkaniyete uymamakta, adaletli olmamaktadır.

Muhammed Suresi 4. Ayetin İncelenmesi:

Öyleyse, inkar edenlerle savaş sırasında karşı karşıya geldiğiniz zaman, hemen boyunlarını vurun; sonunda onları 'iyice bozguna uğratıp zafer kazanınca da' artık (esirler için) bağı sımsıkı tutun. Bundan sonra ya bir lütuf olarak (onları bırakın) veya bir fidye (karşılığı salıverin). Öyle ki savaş ağırlıklarını bıraksın (sona ersin). İşte böyle; eğer Allah dilemiş olsaydı, elbette onlardan intikam alırdı. Ancak (savaş,) sizleri birbirinizle denemesi içindir. Allah yolunda öldürülenlerin ise; kesin olarak (Allah,) amellerini giderip-boşa çıkarmaz. (Muhammed Suresi, 4)

Öncelikle belirtmek gerekir ki diğer ayetlerde olduğu gibi bu ayette de dikkat çeken, bir savaş ortamının varlığıdır. Anlaşma bozulmuş, müşrikler saldırıya geçmiş ve bu saldırıya cevap vermek dışında bir çözüm kalmamıştır. Ancak bu ayetin Arapçası'nda bazı Türkçe meallerde yer alan "Boyunlarını vurun" ifadesi yer almamaktadır. Doğru tercümesi yapıldığında ayet şu şekildedir:

Savaşta inkar edenlerle karşılaştığınızda onların gözetleme-komuta merkezlerini vurun. Sonunda üstün geldiğinizde onları esir alın; onları ya karşılıksız veya fidye karşılığında salın. Savaş durumu kalkıncaya kadar bunu uygulayın… (Muhammed Suresi, 4)

Meallerde "boyunlarını vurun" olarak tercüme edilen ifadenin Arapçası **"darbe errikabi"**dir. Ayette boyun olarak tercüme edilen **"rikab"** kelimesi **Arapça'da "gözetleme, gözetim altında olma demektir"**. Allah'ın isimlerinden biri de "Er Rakib", yani gözetleyen, her şeyi görendir. Bu kelime "RKB" kökünden gelir ve gözetlemek, denetlemek, korumak, bekçilik yapmak anlamları taşır. Allah'ın kullarından bir an bile gafil olmadığını, sürekli gözetleyen, koruyan ve kontrol altında tutan olduğunu anlatır. **Dolayısıyla ayette bir insanın boynunun vurulması değil, savaş sırasında Müslümanlara saldıranların komuta merkezinin etkisiz hale getirilmesi anlatılmaktadır**. Böylece savaşın asıl yönetildiği merkez etkisiz hale getirildiğinde savaşta yüzlerce kişinin hayatını kaybetmesi de engellenecektir. Müslümanlara saldıran, sivillerin canına kast eden küfürle yaşanan bir savaşta "küfrün önde gelenleriyle" mücadele etmek bir başka ayette ise şöyle bildirilir:

Ve eğer antlaşmalardan sonra, yine yeminlerini bozarlarsa ve dininize hınç besleyip-saldırırlarsa, bu durumda küfrün önderleriyle çarpışın. Çünkü onlar, yeminleri olmayan kimselerdir; belki cayarlar. (Tevbe Suresi, 12)

Dikkat edilirse, bu ayette de Müslümanlar kendilerini savunmak için, saldırganlık yapan, barış anlaşması imzalanmış olduğu halde anlaşmayı ihlal eden ve mazlumları hedef alanlara karşı bir savaş içindedir. Ayette, savaşın söz konusu saldırgan inkarcıları, bu zalim tutumlarından "caydırmak" amaçlı olduğu bildirilmekte ve savaşın olabilecek en kısa sürede neticelenmesi ve fazla can kaybı olmaması için savaşı yöneten, yönlendiren, insanları savaşa kışkırtanları etkisiz hale getirmek yol olarak gösterilmektedir. Yani Müslümanlar zaruret sonucu canlarını korumak amacıyla savaşa dahil olduklarında, savaşın en kısa sürede bitip barışa dönülmesi için yol izlemektedirler.

Bu ayette önemli bir uluslararası savaş hukuku da anlatılmaktadır. Üstelik uluslararası savaş hukukunda gerçekte uygulanmayan bir uygulama burada yer almakta ve savaşın bitiminin hemen sonrasında esirler serbest bırakılmaktadır. Oysa şu an dünyada, Afganistan müdahalesi bitmesine rağmen Guantanamo'da savaş esirleri halen tutuklu olarak bulundurulmakta ve BM, NATO gibi paktlar bu durumu makul görmektedirler. İşte bu hukuku, Kuran makul görmez. İslam'a göre, savaşın hükmen sona ermesi için esirlerin mutlaka serbest bırakılması gerekir. Yani Kuran'a uyan bir Müslüman savaşa mecbur kaldığında esirlere en ufak bir zarar dahi veremez. Tam tersine savaş bitene kadar esirlere en güzel şekilde bakmakla yükümlüdür, öyle ki kendisi açlık içinde dahi olsa yemeğini esirlere vermeli, yani kendi canından önce esirlerin canını düşünmelidir:

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. (İnsan Suresi, 8)

Nisa Suresi 89. Ayetin İncelenmesi:

Onlar, kendilerinin inkara sapmaları gibi sizin de inkara sapmanızı istediler. Böylelikle bir olacaktınız. Öyleyse Allah yolunda hicret edinceye kadar onlardan veliler (dostlar) edinmeyin. Şayet yine yüz çevirirlerse, artık onları tutun ve her nerede ele geçirirseniz öldürün. Onlardan ne bir veli (dost) edinin, ne de bir yardımcı. (Nisa Suresi, 89)

Bu ayette bahsedilen kişiler, münafıklardır. Müslümanların arasına gizlenmiş olarak Müslümanlar aleyhine faaliyet yapan münafıklar, ayette de belirtildiği gibi imanlı kişilerin inkara sapmaları için çaba yürütmüşlerdir. Onları kendi taraflarına çekmeye çalışmış, onların Müslümanlara sadakatsizlik yapmalarını istemişlerdir. Allah, söz konusu münafıklar bu çabalarından vazgeçip Müslümanların yanında yer alana kadar, onların sözüne güvenilmemesini emretmektedir.

Buna rağmen azgınlık yapmaya ve saldırılarına devam ederlerse, artık o durumda onlara karşı savaşmak Müslümanlara farz kılınmıştır. Bu ayette de görüldüğü gibi, saldırı önce karşı taraftan gelmektedir. Yani, Müslümanlara yine sadece savunma amaçlı olarak savaş için izin verilmektedir. Nitekim bir sonraki ayette Yüce Rabbimiz, söz konusu münafıkların saldırganlıklarını belirtmiş ve savaşmak istemeyen münafıkları ayrı tutmuştur:

Ancak sizinle aralarında andlaşma bulunan bir kavime sığınanlar ya da hem sizinle, hem kendi kavimleriyle savaşmak (istemeyip bun)dan göğüslerini sıkıntı basıp size gelenler (dokunulmazdır.) Allah dileseydi, onları üstünüze saldırtır, böylece sizinle çarpışırlardı. Eğer sizden uzak durur (geri çekilir), sizinle savaşmaz ve barış (şartların)ı size bırakırlarsa, artık Allah, sizin için onların aleyhinde bir yol kılmamıştır. (Nisa Suresi, 90)

Savaş konusu ile ilgili ayetlerin o anki durum ve şartlara göre tarif edilmiş, o dönemdeki olayları kapsayan, savunma savaşları olduğu, yalnızca saldırıyı başlatan saldırgan, masum insanları öldüren, fitneci, bozguncu müşriklere ve münafıklara karşı mecbur kalındığı için yapıldığı, esas olanın ise öncelikle barışı aramak ve korumak olduğu aslında açıktır. Üstelik, Kuran'a göre herhangi bir kişi ya da grup "Ben şu ülkeyi, şu toplumu, şu din mensuplarını düşman ilan ettim" diyerek fevri kararlar alıp savaş başlatamaz. Özellikle de sivil, zulümle hiçbir bağlantısı olmayan masum insanlara asla saldıramaz. İbadethaneleri hedef alamaz. Dolayısıyla Kuran şiddetin tüm yollarını kapamıştır. Bu ayetlerin, anlamları değiştirilerek, radikallerin nefret ve öfke politikaları için kullanılmalarının en büyük sebebi, yüzlerce sahte hadisin İslam'a dahil edilmesi, bir kısım tefsircilerin yanlış bakış açıları ve bazı toplumların geçmişten getirdiği şiddet kültürünün içiçe geçmiş olmasıdır. Oysa Kuran, İslam'a sonradan eklenmiş olan sahte hadislerden, hurafelerden, batıl geleneklerden arınarak, tertemiz ve aydınlık bir zihinle okunmalıdır. Dönemin savaş ortamıyla değerlendirildiğinde, ayetlerin anlamları olağanüstü derecede açıktır.

İslam'da Savunma Dışında Savaş için Gerekçe Yoktur

İslam'ın bir savaş dini olduğunu iddia edenler, temelde böyle bir görüşün, İslam'ın öğretileri ile tamamen zıt olduğunu bilmezler. Kuran'da karşı tarafa saldırıda bulunmak için bir gerekçe yoktur. Kitap genelinde Kuran'dan delillerle ortaya koyduğumuz üzere Müslümanlara sadece kendilerini savunma hakkı tanınmıştır. Müslümanlar elinde silah kendisine saldıran birine karşı, silahı elinden alma imkanı olmadığında, kendini savunma hakkına sahiptir. Bu savunmanın da koşulları belirlidir ve bu koşullar günümüz uluslararası savaş kanunlarıyla uyumludur. Kuran, demokrasi ve özgürlüklerin en mükemmel tarifini yapar. Demokrasinin ve özgürlüklerin bulunduğu bir ortamda ise, karşı tarafı düşman ilan etmek veya onu susturmaya çalışmak söz konusu değildir. Çünkü böyle bir ortam herkese saygı duyulan ve herkesin rahatlıkla konuştuğu özgür bir ortamdır. İslam şeriatı asıl bu ortamı tarif eder.

Dolayısıyla, Kuran'da savaşın gerekçesi yoktur. Bu gerçeği Kuran ayetleri ile izah edelim:

Savaş, İslam'ı Zorla Kabul Ettirmek İçin mi?

Savaş, zor, dayatma veya baskı yoluyla bir insana İslam'ı kabul ettirme yöntemini uygulayanlar Kuran'a ihanet ederler. Kuran'daki en açık hükümlerden biri "dinde asla zorlamanın olmadığıdır":

Dinde zorlama (ve baskı) yoktur... (Bakara Suresi, 256)

Bu açık ayet Kuran'ın hükmüdür. Hiçbir Müslüman bu hükmün dışına çıkarak bir başkasına dindar olması için baskı uygulayamaz. Bu Kuran'da yasaklanmıştır.

Peygamberimiz (sav) yalnızca bir öğütçüdür. Tebliğ yapmakla ve son gelen hak din İslam'ı topluluklara tanıtmakla yükümlüdür. O dönemde, İslam dinini Peygamberimiz (sav)'in ve diğer Müslümanların ağzından dinleyenlerin kimi iman etmiş, kimi ise etmemiştir. Kuran'ın açık hükmü gereği, Peygamberimiz (sav) de, beraberindeki Müslümanlar da kesin olarak baskı yoluna gitmemişlerdir. Kuran'da Peygamberimiz (sav)'e, **"Sen,**

yalnızca bir öğüt verici-bir hatırlatıcısın. ONLARA 'ZOR VE BASKI' KULLANACAK DEĞİLSİN" (Gaşiye Suresi, 21-22) hatırlatması yapılmış ve baskı kesin olarak yasaklanmıştır. Kuran'a göre tüm diğer Müslümanlar da İslam ahlakını tanıtmakla görevlidirler. Ama hiç kimseye "sen Müslüman olacaksın", "dindar olacaksın" veya "ibadetleri uygulayacaksın" gibi bir baskı yapamazlar. Kuran'ın amacı dünyaya sevgi ve huzur getirmektir. Dolayısıyla böyle bir baskı ortamının Kuran'a uygun olmayacağı açıktır.

Kuran'da baskının açıkça yasaklandığı diğer bazı ayetler şöyledir:

> **Ve de ki: "Hak Rabbinizdendir; ARTIK DİLEYEN İMAN ETSİN, DİLEYEN İNKAR ETSİN... (Kehf Suresi, 29)**
>
> **Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, ONLAR MÜ'MİN OLUNCAYA KADAR İNSANLARI SEN Mİ ZORLAYACAKSIN? (Yunus Suresi, 99)**
>
> **Biz onların neler söylediklerini daha iyi biliriz. SEN ONLARIN ÜZERİNDE BİR ZORBA DEĞİLSİN; şu halde, Benim kesin tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver. (Kaf Suresi, 45)**
>
> **Artık sen, öğüt verip-hatırlat. Sen, yalnızca bir öğüt verici-bir hatırlatıcısın. ONLARA 'ZOR VE BASKI' KULLANACAK DEĞİLSİN. (Gaşiye Suresi, 21-22)**
>
> **De ki: "Ey kafirler." "Ben sizin taptıklarınıza tapmam." "Benim taptığıma siz tapacak değilsiniz." "Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim." "Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz." "SİZİN DİNİNİZ SİZE BENİM DİNİM BANA." (Kafirun Suresi, 1-6)**

Zor ve baskı Kuran'da yasaklandığına göre, savaş, saldırı, düşmanlık ve öfke için bir gerekçe kalmamaktadır. Eğer baskı ile dinin kabul ettirilmesi haram ise, Müslümanlar müşrik toplulukları neye zorlayacaklardır? Dolayısıyla **Kuran'daki İslam'a göre, İslam'ı kabul ettirmek asla ve asla savaş gerekçesi olamaz.**

Savaş, İdeolojik veya Etnik Üstünlük İçin mi?

İslam'da her ideolojiye, her millete, her etnik gruba, her düşünceye, her dine saygı vardır. “Soy koruyuculuğu”nu yani kendi ırkını, soyunu, kavmini, aşiretini üstün gören anlayışı Kuran kesin olarak kaldırmıştır. Haksız da olsa kendi kavminin sözde üstünlüğü ispatlamak için şiddete başvuran saldırgan bir anlayış inkar edenlerin özelliğidir ve Müslümanlar bu tavır bozukluğundan sakındırılmıştır:

> **Hani o inkar edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu (hamiyeti), cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman, hemen Allah; elçisinin ve mü'minlerin üzerine '(kalbi teskin eden) güven ve yatışma duygusunu' indirdi ve onları "takva sözü" üzerinde 'kararlılıkla ayakta tuttu. (Fetih Suresi, 26)**

Bir ırkın diğerine üstünlüğü yoktur:

> **Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)**

Irkların birbirine üstünlüğü iddiasını tamamen ortadan kaldıran İslam, ırk üstünlüğü gibi mantık dışı bir gerekçeyle savaşma hırsını da ortadan kaldırmıştır. Üstelik İslam, tüm fikirlerin dinlendiği, fikir özgürlüğünün alabildiğine yaşandığı bir dindir. Böyle bir demokrasi anlayışının ve hürriyetin olduğu dinde, fikir çatışması veya etnik çatışma nedeniyle savaş olması elbette mümkün değildir.

Radikalizmin Temel Sebeplerinden Biri: Kabilecilik Kültürü

Kabilecilik geleneği, Ortadoğu medeniyetlerinin bir çoğunun yüzlerce hatta binlerce yıllık toplumsal doku ve kültürünün temelini oluşturur. Bugün Kuzey Afrika, Arap dünyası ve Orta Asya toplumlarının bir kısmı, her ne kadar modern devlet statüsüne geçmişlerse de kabilecilik ve aşiretçilik mantığı hiçbir zaman terk edilmemiş, yalnızca şekil değiştirmiştir. Dolayısıyla günümüz İslam dünyasını değerlendirirken bu somut durumun göz önünde bulundurulması gerekir. Birçok Ortadoğu ülkesinde, nesilden nesile aile içinde el değiştiren hükümdarlıklar, bu ailelerin mensup oldukları kabile ve aşiretlerin gücüyle iktidarlarını korur. Bu nedenle, kabilecilik mantığını, yalnızca eski feodal dönemlere özgü tarihi bir konu olarak değerlendirmek son derece yanlış olacaktır. ABD Savunma Bakanlığı'na bağlı araştırmacı-yazar Rick Docksai bu gerçeğe şöyle dikkat çeker:

> ***"İleri düzeyde kabileci olan Yemen, Afgan ve Libya toplumları klan egemenliğinin açık ve somut örnekleridir. Pakistan, Kenya ve Güney Sudan gibi diğer ülkelerde ise kabileler sonu gelmeyen talep kavgalarında merkezi yönetimle aşık atarlar. "[i]***

Yüzyıllardır kabilecilik kültürüne özgü değer yargıları, ahlaki kurallar, örf, adet ve geleneklerle yoğrulmuş Ortadoğu toplumunda bireylerin statü, kimlik, önem ve hiyerarşileri de yine bu kültür çerçevesinde belirlenir. Docksai bu durumu şöyle tarif eder:

> ***"Gerçekte, kabileler içindeki kimlik Arap dünyasında hala arka planda güçlü bir etken olarak varlığını sürdürür ve bu durum Ortadoğu toplumlarında bireysel özgürlüğün gelişmesinde sarp bir engel teşkil edecektir."[ii]***

Kabileci kültürün yanlış değer yargıları, kan davaları gibi şiddetin sözde meşru görülmesine sebep olduğu gibi kadınlar üzerindeki baskıyı da artıran bir durumdur. Çeşitli İslam toplumlarında kızlar ve kadınlar, sözde iffetlerini koruma bahanesiyle aileleri tarafından jenital operasyona mecbur bırakılır, istemedikleri insanlarla evlenmeye mecbur edilir, kocalarının adeta kölesi haline getirilerek onlardan izinsiz, değil seyahate, alışverişe bile çıkamaz, her türlü şiddete maruz kalır, araç kullanamaz, seçme ve seçilme hakkına sahip olamaz, eğitimden, ekonomik hayattan uzak tutulur.

Bunlar salt kabile kültüründeki erkek egemen zihniyetin fayda ve çıkarlarını gözetme, onun kompleks ve kıskançlık güdülerini bastırma amacıyla ortaya atılmış uydurma kural ve uygulamalardır. Bu safsatalar zamanla toplumsal ve dini kurallara hatta devlet kanunlarına dönüşmüştür. Ne yazık ki bugün geniş ölçekte İslam dünyasını sözde bu ilkel ve vahşi zihniyet temsil ediyor. Bu zihniyetin ortaya koyduğu çirkin tablo da büyük bir haksızlıkla İslam'a ve Kuran'a malediliyor.

Savaş, Müslüman Bir Liderin Getireceği İslami Kuralları Yaygınlaştırmak Amacıyla mı?

Daha önce detaylı açıkladığımız gibi, Kuran'a göre Müslüman bir lider, liderlik yaptığı topluluk içinde bulunan Hristiyanlar, Museviler, ateistler, komünistler, agnostikler, Budistler ve bunun gibi tüm diğer fikir ve ideolojileri birlikte kucaklayan bir lider olmalıdır. Tam anlamıyla fikir özgürlüğünü benimsemelidir. İnsanlara tam hürriyet vermelidir. Özgürlüklerin olmadığı bir ortamda kavgalar, kargaşalar, hakaretler ve ikiyüzlü insanlar ortaya çıkar. Bunların tümünü engellemeli ve Kuran'ın gereğini yapmalıdır. **"Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun."** (Nisa Suresi, 135) ayeti gereği kişi, inanç, köken ayırt etmeksizin adaleti ayakta tutmakla yükümlüdür. Kendi aleyhine olsa bile.

Savaş, Düşmanların Ortadan Kaldırılması İçin mi?

İslam'da nasıl "düşman" olabilir ki? İslam dini, temelinde bütün insanların eşit ve kardeş olması gerektiğini savunan bir dindir. İslam dinine göre rengi, dili, dini, ırkı, vatanı ve sosyal durumu ne olursa olsun insan, öncelikle sırf insan olduğu için saygıya layık bir varlıktır. Tüm hak dinlerin bildirdiği şekilde insanlar, Hz. Adem (as)'ın çocukları olarak kardeştirler. Bu kardeşlik ilkesi, dindar olmanın gereklerindendir.

İslam, ırk üstünlüğü fikrine dayanan, insanları gelişmiş ve ilkel diye ikiye ayıran tüm faşizan ideoloji ve fikirlere, materyalist ve Darwinist düşüncelere karşıdır. Dolayısıyla bu sapkın ideolojilerin beraberinde getirdiği çatışma, mücadele ve savaş kavramlarını da kendi içinde barındırmaz, bunlara karşı ilmi ve akli mücadele içindedir.

Her insanın saygıya layık olduğuna dair İslam'daki kural, insanlar arası her türlü ilişkinin de temelini oluşturur. Yanlış eylemlerde bulunan bir kişi bile İslam'a göre daima potansiyel iyiliğe yönelecek bir insandır. Dolayısıyla gerçek bir Müslümanın düşman edinmesi imkansızdır. Her Müslüman, bir başkasına şefkatle davranmak ve güzel ahlakı anlatmakla yükümlüdür, düşman edinip onu harcamakla değil.

Kuran ayetlerinde, insana hitap edilirken üstünlük konusunda herhangi bir ayrıma gidilmeden, "Ademoğulları" deyiminin kullanılması, bu konuda bütün insanların eşit olarak yaratıldıklarını gösterir:

> **Andolsun, Biz Ademoğlunu yücelttik; onları karada ve denizde (çeşitli araçlarla) taşıdık, temiz, güzel şeylerden rızıklandırdık ve yarattıklarımızın bir çoğundan üstün kıldık. (İsra Suresi, 70)**

Savaş için bir gerekçe sunmayan bir dinin, bir savaş dini olarak lanse edilmesi yalnızca hurafecilerin uygulamalarından kaynaklanır. Dünyada bir kısım kişiler, İslam ile ilgili bu açıklamaları bilmediklerinde ve sadece radikallerin uygulamalarına şahit olduklarında İslam hakkında çoğunlukla yanılırlar. Radikal zihniyetteki kişilerin Kuran dışında başka hükümleri uyguladıklarının ve gerçekte İslam dışında başka bir din benimsediklerinin farkında değildirler. Bu kitap ile aydınlatmaya çalıştığımız konu da zaten budur.

Savaşı Kimler İster?

İslam adına geniş toplulukları yönlendiren bir kısım sözde alimlerden bahsederken, önemli bir noktayı da hatırlatmak gerekiyor: Silah sektörü, bir kısım odaklar için daima canlı tutulması gereken bir sektördür. Ekonomik krizden etkilenmeyen tek sektör. Arz-talebin bitmediği, daima en yenilerin piyasaya sürüldüğü canlı bir sektör. Neden canlı? Çünkü savaşlar canlı tutuluyor. Savaşların canlı tutulmasının birkaç yönteminden biri ise şudur: Kendi dinini savaş dini zanneden, bu sebeple ölmeye ve öldürmeye hazır cahil bir halk kitlesinin provoke edilmesi. Tanıma en çok kim uyuyor tahmin etmek elbette zor değil: İslam adına ortaya çıkmış radikal gruplar.

Bir kısım neoconlar ve Batıdaki diğer İslam karşıtları, vahşetin söz konusu radikaller tarafından dünyaya yayıldığı konusunda haklılar. Ancak bu insanlar, Usame Bin Ladin gibi bazı liderler konusunda yanılıyorlar. Genellikle böyle sözde liderler, İslam ve Müslümanlıkla ilgisi olmayan, fakat çeşitli istihbarat birimlerinin denetiminde hazır bulundurulan kişilerdir. Bir ortamda karışıklık çıkması gerektiğinde, bir yerde savaş gerektiğinde derhal devreye sokulurlar. Batı ülkelerinin barlarında, cafelerinde vakit geçirirken, emrin gelmesiyle sakal bırakır, kıyafet ve üslup değiştirir, tipik bir Ortadoğulu görünümüne bürünür ve yıllarca öğrendikleri hurafeleri uygulamak üzere harekete geçerler.

Bu olay, dünyada pek çok defa hayata geçirildi. Usame Bin Ladin bunlardan sadece biriydi. Peygamber Efendimiz (sav)'in ahir zamandaki en büyük müjdesi olan Hz. Mehdi (as)'ın gelişi ve Müslümanların bu konudaki samimi beklentisi kullanıldı ve bir kısım odaklar tarafından Bin Ladin adeta Hz Mehdi (as) görünümünde lanse edildi. Bir çok kişi de bu yönde ikna edilmeye çalışıldı. Bin Ladin ile başlayan süreç sadece Afganistan'ı değil bütün Müslüman alemini vurdu. Senaryonun en sonunda ise Bin Ladin'in ölmüş görüntüleri yer alacaktı. Bu, tüm planın belki de en can alıcı parçasıydı. Plana göre, Müslüman alemi Mehdilerinin ölmüş olduğunu görecek ve tüm beklenti ve umutlarını yitirecekti. İslam aleminin güçsüzleşmesi ve daha fazla sömürülmesi için inşa edilmiş sistemli bir senaryoydu bu.

Radikal zihniyettekiler bu konuda tabi ki suçlular ama onları besleyen bir kısım odakların da görmezden gelinmemesi gerekiyor. Silah sanayii bu kadar güçlü ve karlı iken, savaş daima birilerinin işine yarar. Savaş için teşvik edilenler çoğunlukla radikal gruplardır fakat savaşa kendi zalim emelleri için ihtiyaç duyanlar tüm bunları yönetenlerdir. Söz konusu "yönetenler" için, cehalet içindeki, savaşa hazır bu gruplar tamamen biçilmiş kaftandır. Savaşa kolayca yönlendirilebilecek birer piyondurlar.

Radikallerden şikayetçi olan Amerikalı veya Avrupalıların bu yöneticilerin yanı başlarında olduğunu unutmamaları gerekir. Bu elbette radikal grupların ve hurafelerin pençesine düşmüş ve mezheplere ayrılarak birbirini düşman ilan etmiş kişilerin suçunu hafifletmiyor. Fakat yine de bu önemli gerçeğin göz ardı edilmemesi gerekir. Nitekim, özellikle Müslüman ülkelerdeki protesto ve ayaklanmaları açıkça düzenleyen ve yöneten çeşitli organizasyonlar bu hedeflerini açıkça dile getirmekten çekinmemektedirler.

Bölüm Sonu:

Bu bölümde, İslam'a karşı bir argüman olarak delil gibi kullanılan Kuran'daki savaş ayetlerinin açıklamalarını ve gerçek İslam'ın savaş ve cihat kavramlarına nasıl baktığını inceledik. Sonraki bölümlerde ise bağnazların dininin kaynağı tarif edilecektir. Uydurma hadislere göre üretilen batıl din anlayışlarının Kuran ile nasıl çeliştiği gösterilecektir. Bağnazların savaş, nefret ve öfke isteyen dinlerinin gerçek İslam dini ile hiçbir ilgisinin olmadığı tüm delilleriyle izah edilecektir.

2. BÖLÜM
Bağnazların Sahte Dini

Peygamber Efendimiz (sav) Kuran'ın en mükemmel uygulayıcısıdır. Tüm hayatı boyunca Kuran'a uygun olarak yaşamıştır ve Müslümanlar için en mükemmel örnektir. Tüm uygulama ve sözleri kuşkusuz ki Kuran'la tam bir mutabakat içindedir ve bunlardan günümüze ulaşanlar bulunmaktadır. Hadis adı verilen bu sözlerin bir kısmı, Kuran'ın uygulamalarını yansıtır. Bu sebeple bunların Peygamberimiz (sav)'e ait olduğu açıktır ve sahihtir. Özellikle ahir zamana işaret eden pek çok hadis hiç değişmeden kalmış ve bu hadislerde gelecekte olacak olağanüstü olaylardan haber verilmiştir. Söz konusu hadisler günümüzde birer birer gerçekleşmektedir. 1400 yıl önce bildirilmiş olan Lulin kuyruklu yıldızının geçişi, Afganistan'ın işgali, Irak savaşı, 11 Eylül gibi insanlık tarihinde sadece bir kere gerçekleşmiş olaylar vuku bulmuştur (Detaylı bilgi için bkz. *Hz. İsa (as) ve Hz. Mehdi (as) Bu Yüzyılda Gelecek*, Harun Yahya, Global Yayıncılık). Dolayısıyla Peygamberimiz (sav)'in müjdeleri bizim için son derece kıymetlidir ve bu durum hadislerin sahih olanlarını bir müjde ve nimet olarak görmemiz gerektiğini, tümünü yok sayamayacağımız gerçeğini de beraberinde getirir.

Ancak şu bir gerçektir ki, hadis kitaplarına sonradan eklenmiş, Peygamberimiz (sav)'in sözleri ve uygulamalarıyla hiç ilgisi olmayan bir kısım açıklamalar günümüzde hadis kitaplarında bulunmaktadır. Bu sözlerin sahih hadislerden ayırt edici özelliği, Kuran ile tam anlamıyla çelişmeleridir. Kuran ile çelişen bir söz ve uygulamanın Peygamberimiz (sav)'e ait olması imkansızdır.

Dolayısıyla İslam dininden başka bir din olan bağnazların dinini incelerken hadisler konusunda bazı gerçekleri bilmemiz gerekir. Çünkü bağnazların dini, İslam'ın yegane kitabı olan Kuran'da yoktur. Peki bu batıl din nerededir?

Bağnazların dini geleneklerde, dilden dile yayılmış hurafelerde, fakat asıl olarak büyük bir kısmı Peygamber Efendimiz (sav)'e ait olduğu iftirası ile öne sürülen uydurma hadislerdedir.

Kuran'ın indirilişinin ardından geçen yüzyıllarda, Peygamberimiz (sav)'in bazı uygulamaları ve sözleri hadis olarak bir araya toplanmıştır. Hadislerin Hicri 2. yüzyıldan itibaren yazılı hale getirilmeye başlandığı zannedilmektedir. Söz konusu hadislerin bir kısmı korunabilmiştir. Bir kısmı ise yanlış aktarılmış, çarpıtılmış veya tamamen uydurulmuştur.

Daha önce açıkladığımız gibi, bir hadisin gerçekten Peygamberimiz (sav)'in sözü veya uygulaması olup olmadığını bilmek için Kuran'a bakmamız gerekir. Eğer bir hadis, Kuran ile mutabıksa, bu durumda doğrudur. Eğer geleceğe işaret eden bir hadis tahakkuk ettiyse yani gerçekleştiyse, bu durumda yine doğrudur. Ama eğer söz konusu hadis Kuran ile çelişiyorsa, bu konuda artık tereddüt yoktur: Hadis hiçbir şekilde doğru kabul edilemez.

Peki hadisler bir Müslüman için gerekli midir? Öncelikle bir Müslümanın "olmazsa olmaz" yegane kaynağı Kuran'dır ve Kuran bir Müslüman için başlı başına yeterlidir. Yüce Rabbimiz'in hükmü gereği her Müslüman yalnızca Kuran'dan sorulacaktır. Fakat elbette ki Peygamberimiz (sav)'in Kuran'a dayalı uygulamalarını veya mucizelerini bilmek çok büyük bir nimettir. Hadislere uymak bir Müslüman için farz vazifesi değildir fakat Peygamberimiz (sav)'in söz ve uygulamaları, geleceğe dair verdiği müjdeler önemli birer yol göstericidir. İşte bu sebeple, doğru izahı yanlıştan ayırmak ve günümüze ulaşan gerçek hadisleri teşhis edip anlayabilmek çok önemlidir.

Bir kısım İslam toplumları içinse sorun, Kuran'ı tamamen terk etmeleri ve bunun yerine uydurma hadisleri yol gösterici edinmeleridir. Söz konusu uydurma hadisleri "mevzu hadisler" başlığı altında inceleyeceğiz:

Bağnazların Dinine Yön Veren Mevzu Hadisler

Mevzu hadis teriminin sözlük anlamı: "Hz. Muhammed (sav)'in söylemediği bir sözü, yalan ve iftira ile ona nispet etmek"tir. Yani mevzu hadis, Hz. Muhammed (sav)'in hadisi olmadığı, onun tarafından söylenmediği halde kasıtlı olarak onun hadisiymiş gibi anlatılan söz anlamına gelir.

Mevzu hadisler kitabın bundan sonraki kısmının temel konusu olacaktır, çünkü bu hadisler, şu anki bir kısım Müslüman topluluklarda Kuran'ın yerini alan ve yeni ve sahte bir din gelişmesine temel sebep oluşturan ana kaynaklardır. Söz konusu mevzu hadislerin yani iftira niteliğindeki hadislerin en çarpıcı ve en gündemde olanlarını birer birer izah edecek ve tanıtacağız. Bunun sebebi, söz konusu batıl İslam anlayışının hangi hurafelere dayandığının anlaşılabilmesi ve bunun yanlışlığının Kuran'dan gösterilmesidir. Umuyoruz ki böylelikle İslam'ı hatalı tanıyan geniş bir kesim, bağnazların dininin sadece bir yanlış anlaşılmadan ibaret olmadığını, tamamen sahte bir sistem üzerine inşa edildiğini anlayabilirler. Aynı zamanda da kendilerince İslam'a ve Kuran'a eleştiriler yöneltmeye çalışanlar da, yanıldıklarını, "Müslüman" kimliğindeki pek çok kişinin gerçek İslam ve Kuran ile neredeyse hiçbir bağlarının olmadığını görebilirler. Ve yine umuyoruz ki buradaki açıklamalar, samimi olup da bağnaz zihniyetin içinde yaşamak zorunda kalmış, yegane sistem olarak onu görmüş ve bunu doğru zannetmiş olan insanların da Sırat-ı Müstakim yani Kuran'ın dosdoğru yolunu görebilmeleri için bir vesile olacaktır.

Peygamberimiz (sav) Hadis Yazılmasına İzin Vermemiştir

Tarihi kaynaklardan ve elimize ulaşan ilk hadislerden Peygamberimiz (sav) ve dört halife döneminde hiçbir yazılı hadis bulunmadığı bilinmektedir. Harevi konuyla ilgili olarak şöyle der: "Ne sahabe (Peygamber'i görenler) ne de tabiyun (Peygamber'i görmeyen ama sahabe görenler) hadisleri yazmıyorlardı. Ama söz olarak aktarıyorlardı. Basit yazılı bir kaç metnin dışında bunun bir istisnası yoktur. Bu konuda aktarılanların kaybolmaması için Ömer bin Abdülaziz, Ebu Bekr el Hazm'a bir mektupla hadisleri araştırıp, yazmasını emretti." Yezid bin Abdülmelik ise Ömer bin Abdülaziz ölünce Ebu Bekr el Hazm'ı ve onunla çalışanları bu görevden aldı. Sonra gelen Halife Hişam, ez Zuhri hadislerini ilk toplayan kişi olarak kabul edilir. Bu da, Peygamberimiz (sav)'in şehadetinden 2 ila 3 yüzyıl sonrasına rastlamaktadır.

Peygamberimiz (sav)'in hadislerin yazılmasına izin vermediğine dair başka kaynaklarda da bilgiler mevcuttur. Bunlardan bazıları şöyledir:

> ***Allah'ın elçisinden sözlerini yazmak için izin istedik, bize izin vermedi. (Tirmizi, K. İlm 11)***
>
> ***Biz hadis yazarken Hz. Peygamber yanımıza geldi ve "Yazdığınız şey nedir?" dedi. "Senden işittiğimiz hadisler" dedik. Hz. Peygamber dedi ki: "Allah'ın kitabından başka kitap mı istiyorsunuz? Sizden evvelki milletler Allah'ın kitabı yanında başka kitaplar yazdıkları için yoldan çıktılar." (El Hatib, Takyid 33)***
>
> ***Ey insanlar, ateş tutuşturuldu ve karanlık gecenin parçaları gibi fitneler yakınlaştı. Allah'a yemin ederim ki aleyhimde tutunacak bir şeyiniz yoktur; Kuran'ın helal kıldıkları dışında bir şeyi helal kılmadım. Kuran'ın haram kıldıkları dışındakileri de haram kılmadım. (İbni Hişam, Siret 4)***
>
> ***Allah'ın Kitabında helal kıldığı helal, haram kıldığı haramdır. Hakkında sustuğu ise serbesttir. Allah'ın serbest bıraktıklarını kabul edin ve bilin ki Allah hiçbir şeyi unutucu değildir. (Ebu Davud K Etime 39; Tırmizi K Libas 6; İbni Mace K Etime 60; El- Müracaat sayfa 20)***

Bu hadislerden yola çıkarak, Sevgili Peygamberimiz (sav)'in, Kuran'ın haram kıldıkları dışında herhangi bir şeyi haram kılmadığı açıktır. Dolayısıyla, hadislerle Kuran'a ilaveler yapanlar ve hadislerden yola çıkarak haramlar uyduranlar veya haram olan bir konuyu örneğin şiddeti meşrulaştırmaya çalışıp helal ilan edenler doğru söylememektedirler.

Dört Halife Hadislerin Yazılmasına İzin Vermemiştir

Dört Halife de, Peygamberimiz (sav)'in izinden gitmiş ve kendi dönemlerinde hadis yazımına, hatta hadislerin nakledilmesine izin vermemişlerdir. Dört Halife, Peygamberimiz (sav)'in söz ve uygulamalarını en iyi bilen kişiler olmalarına rağmen, insanların Kuran'daki dini esas almalarını sağlamak için, hadis nakletmemişlerdir.

Hz. Ebubekir, Peygamberimiz (sav)'in vefatından sonra halkı toplamış ve onlara şöyle demiştir:

Sizler Allah'ın elçisinden farklı hadisler naklediyorsunuz. Bu durumda sizden sonrakiler daha büyük anlaşmazlıklara düşecektir. Allah'ın elçisinden hiçbir hadis nakletmeyin. Sizden hadis nakletmenizi isteyenlere deyiniz ki: İşte Allah'ın Kitabı aramızda, onun helalini helal kılın, haramını haram görün. (Zehebi, TezkiratulHuffaz 1/3; Buhari l.cilt)

Hz. Ömer ise diğer şehirlerde bulunan sahabeye mektuplar yazarak, ellerinde yazılı bulunan hadis mecmualarını yok etmelerini istemiştir.

Hz. Ömer'den diğer nakiller ise şöyledir:

Ancak sizden önceki kavimleri hatırladım, onlar da kitaplar yazmışlar ve Allah'ın Kitabı'nı bırakarak onlara sarılmışlardı. Allah'ın Kitabı'na hiçbir şeyi karıştırmam. (El Hatip, Takyıdul İlm; İbni Sad, Tabakat)

Hz. Ali de, hadis nakline ve yazılmasına karşı çıkmıştır. Minberden şu hutbeyi vermiştir:

Yanında hadis sayfaları bulunanlar gidip onları yok etsinler. Zira halkı helak eden olay, alimlerin naklettikleri hadislere uyarak Kuran'ı terk etmeleridir. (İbni Abdül Berr, Camiul Beyanil İlm)

Bir başka hadiste ise şöyle bildirilir:

Bir gün Hz. Ali'ye gelirler ve "Halk hadislere dalmış" derler. Hz. Ali sorar: "Gerçekten öyle mi?" "Evet" derler. Peygamber'den işittim ki gelecekte vuku bulabilecek bir fitneden söz ediyordu. "O fitneden kurtuluş nedir, nasıldır?" diye sordum. Resullullah dedi ki: "Kurtuluş Kuran'dadır. Çünkü sizden öncekilerin haberleri de sizden sonrakilerin haberleri de aranızdakilerin hükmü de ondadır. O, gerçek ile yalanı birbirinden ayıran kesin bir hükümdür, şaka ve boş söz değildir. Onu terk eden her zorbanın Allah boynunu kırar. Hidayeti, doğru yolu ondan başkasında arayanı Allah sapkınlığa düşürür. O, Allah'ın en sağlam urganıdır. O, hikmetle dolu Kuran'dır. O en doğru yoldur. O, boş arzuların haktan saptıramayacağı, dillerin, karıştırıp belirsiz edemeyeceği, ilim adamlarının doyamayacağı, çok tekrarlanılmasından bıkılmayan, ilginç özellikleri bitip tükenmeyen bir kitaptır." (Tirmizi; Darimi)

Sahabenin Bazıları Hadis Toplanmasına Karşı Çıkmıştır

Tanınmış sahabenin de büyük bir kısmı, Peygamberimiz (sav)'in bu önerisini sıkı sıkıya korumuşlardır.

Şeddad, İbni Abbas'a "Hz. Peygamber bir şey bıraktı mı?" diye sordu. O da "Sadece Kuran'ın iki kapağı arasında olanları bıraktı." cevabını verdi. (Buhari, K. Fezailul Kuran; Müslim, K Fezailus Sahabe; Ebu Davud, K. Fiten; Tırmizi K. Fiten)

İbni Abbas hadis yazmayı yasaklar ve şöyle derdi: "Sizden önceki ümmetlerin sapmaları bu şekilde kitaplar vücuda getirmek yüzünden olmuştur." (İbn Abdül Berr, Camiul Beyanil İlm 1)

Abdullah bin Mesud elinde bir hadis sayfasıyla geldi. Sonra su isteyerek yazıları sildi, sayfanın yakılmasını emretti ve şunu söyledi: "Allah kime bir hadis sayfasının yerini bildirirse ve o da beni bundan haberdar ederse, Allah'a yemin ederim ki, Hindistan'da dahi olsa o hadisi arar bulur ve yok ederdim." (Ebu Reyye, Muhammedi Sünnetinin Aydınlatılması)

Müşrik ve Münafıkların Peygamberimiz (sav)'e Baskısı

Peygamberler hak dini tebliğ ettiğinde ilk karşı çıkanlardan biri kendi devirlerinin sözde alimleri, kendilerini din adına hüküm koyucu olarak görenler ve toplumun yanlış gelenek ve örflerinin devamından menfaat sağlayanlar olmuştur. Peygamberimiz (sav) de Kuran'ı tebliğ ettiğinde karşısına en çok engel çıkaranlar, hatta kendisini şehit etmeyi hedefleyenler dönemin müşrikleri yani bağnazları olmuştur. Bunlar, Allah'ın dinini kolay olduğu, neşe ve sevinç verdiği, insanların üzerinden ağır baskıları kaldırdığı, insanları yanlış kurallar ve örfler içinde boğulmaktan kurtardığı, düşünüp araştırmayı emrettiği, merhameti, sevecenliği, anlayışı hakim kıldığı, tüm insanların eşit olduğunu öğrettiği, kadına değer verdiği, hayat dolu bir din olduğu için bir türlü kabullenememişlerdir. Peygamberimiz (sav)'e de –haşa- Kuran'ı değiştirmesi için baskı yapmışlar, kendilerinin atalarından öğrenip getirdikleri binbir anlamsız kural ve taassupla dolu olan sistemi yerleştirmek istemişlerdir. Kuran'da müşriklerin, münafıkların ve dönemin bağnazlarının Peygamberimiz (sav)'e yaptıkları baskı şöyle haber verilmiştir:

Onlar neredeyse, SANA VAHYETTİĞİMİZDEN BAŞKASINI BİZE KARŞI DÜZÜP UYDURMAN İÇİN SENİ FİTNEYE DÜŞÜRECEKLERDİ; o zaman seni dost edineceklerdi. Eğer biz seni sağlamlaştırmasaydık, andolsun, onlara az bir şey (de olsa) eğilim gösterecektin. Bu durumda, biz sana, hayatında kat kat, ölümün de kat kat (acısını) tattırırdık; sonra bize karşı bir yardımcı bulamazdın. (İsra Suresi, 73-75)

Onlara ayetlerimiz apaçık belgeler olarak okunduğunda, Bizimle karşılaşmayı ummayanlar, derler ki: "BUNDAN BAŞKA BİR KURAN GETİR VEYA ONU DEĞİŞTİR." De ki: "Benim onu kendi nefsimin bir öngörmesi olarak değiştirmem benim için olacak şey değildir. Ben, yalnızca bana vahyolunana uyarım. Eğer Rabbime isyan edersem, gerçekten ben, büyük günün azabından korkarım." (Yunus Suresi, 15)

De ki: "Ben, sizin Allah'tan başka tapmakta olduklarınıza tapmaktan nehyedildim." De ki: "BEN SİZİN HEVA (İSTEK VE TUTKU)LARINIZA UYMAM; yoksa bu durumda ben şaşırıp sapmış ve doğru yolu bulmamışlardan olurum." (Enam Suresi, 56)

Mevzu Hadisler Nasıl Ortaya Çıktı?

Peygamberimiz (sav)'den nakledildiği iddia edilen sözler (hadisler) ve Peygamberimiz (sav)'in uygulamaları olarak kabul edilen rivayetlerin ilk olarak kaleme alınış tarihi Peygamberimiz (sav)'in şehadetinden birkaç yüzyıl sonradır. Meşhur altı tane hadis kitabının oluşturduğu Kütüb-i Sitte'nin yazarlarından Buhari, Hicri 256'da, Müslim 261'de, Tirmizi 279'da, Ebu Davud 275'de, Nesei 303 yılında, İbni Mace 273'de vefat etmişlerdir. Şiilerin hadis kitapları ise farklıdır ve bir kısım Sünniler ve Şiiler birbirlerinin hadis kitaplarını geçerli kabul etmezler. Şiilerin hadis kitaplarının oluşumu daha da ileri tarihlere denk gelir. Meşhur Şii hadisçilerinden Kulani Hicri 329'da, Babuvay 381'de, Cafer Muhammed Tusi 411'de, El Murtaza 436'da vefat etmiştir.

Buhari'den önce hadisleri doğruluk derecelerine göre ayırma çabası dahi olmamıştır. "Sahih" ve "Zayıf" şeklinde hadisleri ayırma çabası Buhari ile başlar. Hadisler incelendiğinde ise, bu çabanın gerekli sonucu vermediği anlaşılır. Zayıf bir yana, tümüyle uydurma olan hadisler İslam adına yaygınlaştırılmış ve sayıları gitgide artmıştır.

Söz konusu durumun o dönemde önüne geçilmesi mümkün olmamıştır. Çünkü Peygamberimiz (sav)'in vefatından hadis kitaplarının yazımına kadar 6-7 nesil geçmişti ve bu hadisleri nakleden meşhur hadis kitapları, bunları 6-7 kişinin birbirine söylediği iddia edilen zincirlerle nakletmektedirler. Söz konusu hadisler nakledildiğinde, Peygamberimiz (sav)'den sonraki halkadan sonrakinden sonraki bile vefat etmişti. Yani hadisçilerin hadis nakil eden şahısların doğru sözlü olup olmadıklarını tetkik edecekleri şahıslar hayatta değildi.

Hadis alimleri de bu durumun farkındadırlar. Müslim, sahih olan, yani kesin doğru olduğu kanaatine vardığı her hadisi kitabına almadığını söyler (Müslim, 1. cilt). *"Hadisler dinin kaynağıdır"* diyen Buhari 600 bin hadis bilip 6000-7000 tanesini yani % 1'ini kitabına almıştır. Geriye kalan % 99'unun ise güvenilir olmadıklarına kanaat getirip kitabına almamıştır. Dolayısıyla burada, tüm İslam alemi için hadislerin belli kişilerin kanaatine göre belirlenmiş olduğu sonucu çıkmaktadır ki, hadisleri "dinin kaynağı" olarak kabul eden bir kesim için bu vahim bir durumdur. Çünkü başkaları için sahih hükmünde olan, fakat Müslim'in gerek duymadığı için kitabına almadığı diğer hadislerin bilgisine hiçbir zaman ulaşamayacaklardır. Bu arada hatırlatalım; bütün bu değerlendirmeler yapılırken, İslam'ın sahih, korunmuş ve değişmemiş güzeller güzeli kitabı Kuran-ı Kerim bir kenara bırakılmış durumdadır.

Mısırlı mütefekkir Ahmed Emin, hadis uydurmacılığının boyutlarını gösteren şu akılcı tespiti yapar:

> ***"İlginçtir ki eğer hadisleri açıklayıcı bir şekilde ele alacak olsak piramit biçiminde olduklarını görürüz. Piramitin tepesi Allah'ın elçisinin dönemi olup aşağıya indikçe piramitin eni artmaktadır. Piramitin temeline vardığımızda Peygamber (sav) döneminden ne kadar geniş olduğunu fark ederiz. Halbuki makul olan tersidir. Çünkü Peygamber (sav)'in yanında olanlar hadisleri en çok bilenlerdi. Sonra onların ölümüyle hadisleri bilenlerin sayısı azalacak ve bu şekilde üstteki piramit ters şekilde gelişecekti. Ama bizler Emevi dönemindeki hadislerin, bu dönemdekilerden daha kabarık olduğunu görüyoruz." (Ahmed Emin, Duhaul İslam)***

Hal böyleyken, birbirinden farklı, hatta kimisi bir diğeriyle çelişen yüzbinlerce hadisin varlığı ve sahihliği, bir kısım hadis alimleri arasında da muhalefete sebep olmuştur. Örneğin İkrime; Buhari ve meşhur birçok hadisçiye göre çok muteber bir nakilci iken, Müslim tarafından yalancılıkla suçlanmıştır. Bu tip örnekler çoktur. Bunlardan belki de en ilginci, İslam'ın en meşhur hadis kitabının yazarı Buhari'nin, dört mezhepten en büyüğü olan Hanefi mezhebinin başı Ebu Hanife'yi "gayri-sika" yani "güvenilmez" ilan edip, ondan tek bir hadis dahi nakletmemesidir. En ünlü hadisçiye göre en ünlü mezhebin kurucusu güvenilmezdir, fakat Müslüman aleminin çok büyük bir kısmı bunları en güvenilir iki hadis alimi olarak kabul eder. Şu bir gerçektir ki, hadis nakil edenlerin güvenilirliği hakkındaki tartışmalarda çelişkili izahlar hadislerdeki çelişkiler kadar çoktur.

Peygamber Efendimiz (sav)'den aktarılan ve Kuran'ın ruhunu yansıtan çok sayıda güzel hadisin arasına çok çeşitli uydurmaların karışmış olmasının dışında bir başka sorun ise hadislerin aktarılış şekilleridir. Pek çok kişi hadislerin Peygamberimiz (sav)'in ağzından doğrudan aktarılan sözler olduğunu zannederler, oysa bu doğru değildir. Bunların, doğrudan aktarılan sözler olduğunu hadis alimleri dahi iddia etmezler. Buhari başta olmak üzere pek çok hadisçi, hadisin sadece anlamının aktarılmasının yeterli olduğunu, asıl metni ezberlemenin şart olmadığını kabul etmişlerdir. Bu da aktarılan sözlere elbette pek çok yorum katılmasına, yanlış anlaşılan konuların doğru gibi aktarılmasına ve konuyu tam anlamayanların aktarımlarda bulunmalarına sebebiyet vermiştir.

Anlam ile hadis nakli makul görülünce kimi zaman hadisin başını ve sonunu duymamak da önemli anlam kaymalarına sebep olmuştur. Örneğin, Ebu Hureyre'den *"Uğursuzluk üç şeyde olur; ev, kadın ve at"* diye Peygamberimiz (sav)'e hadis atfedildiğini duyan Hz. Aişe: *"Allah'a yemin ederim ki Allah'ın elçisi bunu asla söylememiştir. O ancak şunu söylemiştir. 'Cahiliye ehli şöyle derlerdi: Uğursuzluk şu üç şeyde olur; ev, kadın ve at.'"* şeklinde konuşmuştur.

Dört mezhebin kurucuları kuşkusuz ki oldukça değerli birer Müslüman ve kıymetli İslam alimleridir. Ancak şunu bilmeliyiz ki, dört mezhebin kuruluşunda da etkili olan unsur söz konusu hadisler olmuştur. Dört mezhebin kurucuları da kendi seçtikleri hadisleri kendi mezhepleri için esas kabul etmişlerdir.

Dört imam, Kütüb-i Sitte'yi yani altı meşhur hadis kitabının toplandığı külliyatı yazan hadis imamlarının ölçülerinin dışına çıkarak kendi mezheplerini kurmuşlardır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bunlardan en büyük mezhep olan Hanefi mezhebinin kurucusu Ebu Hanife, hadis bilgisinin zayıflığı ve genellikle kendi görüşlerini ön plana çıkarması iddialarıyla başta Buhari olmak üzere diğer hadis imamlarınca eleştirilmiştir.

Hadis alimleri ve mezheplerin sahih saydığı hadisler arasında bu kadar ayrılık varken, hadislerin reddedilemez olduğunu iddia edenler de ortaya çıkmıştır. Bu kişiler öncülüğünde, örneğin Buhari ve Müslim'deki tek bir hadisi bile inkar edenin kafir olacağı safsataları yayılmıştır. Daha da ileri giderek, kitabın ilerleyen bölümlerinde detaylı anlatılacağı gibi, hadislerin Kuran ayetlerinin hükmünü kaldıracağını dahi iddia edenler çıkmıştır. İşte, İslam aleminin büyük kısmına yayılmış olan bağnazlığın asıl sebebi bu ürkütücü mantık bozukluklarıdır.

Farklı mevzu hadislerin nasıl İslam dini içinde birbirinden farklı hükümleri olan mezhepler ortaya çıkardığını birlikte görelim.

MEZHEPLER ARASINDAKİ FARKLAR

	KONULAR	HANEFİ	MALİKİ	ŞAFİİ	HANBELİ
1	Ölü hayvanın derisi helal midir?	Haram	Helal	Haram	Helal
2	Yılan balığı yemenin hükmü nedir?	Helal	-	-	Haram
3	Erkeğin kırmızı elbise giymesinin hükmü nedir?	Mekruh	Helal	Haram	Mekruh
4	Erkeğin sarı elbise giymesinin hükmü nedir?	Haram	Helal	Haram	Haram
5	Ud, zurna, dümbelek, boru davul çalmak nedir?	Mekruh	Helal	Helal	Haram
6	Karga eti yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	Haram	Haram
7	At eti yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	-	-
8	Midye yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	-	-
9	İstiridye yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	-	-
10	Kırlangıç eti yemenin hükmü nedir?	Helal	Helal	Haram	Haram
11	Kartal eti yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	Haram	Haram
12	Namaz kılan kimsenin önünden geçilmesinin haram olduğu mesafe ne kadardır?	40 kulaç	1 kulaç	3 kulaç	3 kulaç
13	Namaz içinde unutarak konuşmak namazı bozar mı?	Evet	Hayır	Hayır	Evet
14	Namazda "ah" ve "of" demek namazı bozar mı?	Evet	Hayır	Evet	Evet
15	Abdestin farzları kaçtır?	4	7	6	7
16	Abdesti belli bir sıra ile almak farz	Hayır	Hayır	Evet	Evet

	mıdır?				
17	Abdesti ara vermeksizin almak farz mıdır?	Hayır	Evet	Hayır	Evet
18	Abdesti bozan şeylerin sayısı kaçtır?	12	3	5	8
19	Namazda kahkaha ile gülmek abdesti bozar mı?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
20	Deve eti yemek ve cenazeyi yıkamak abdesti bozar mı?	Hayır	Hayır	Hayır	Evet
21	Abdest şüphe ile bozulur mu?	Hayır	Hayır	Hayır	Evet
22	Kan akması abdesti bozar mı?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
23	Gusül abdesti almayı gerektiren sebeplerin sayısı kaçtır?	7	4	5	6
24	Gusül abdestinin farzları kaç tanedir?	11	5	3	-
25	Umursamazlıktan veya tembellikten dolayı namaz kılmayanın hükmü nedir?	Hapsedilir, kanatılana kadar dövülür, öldürülür	Tövbe etmezse öldürülür	Üç gün içinde tövbe etmezse öldürülür	Üç gün içinde tövbe etmezse öldürülür
26	Namazı bitirirken selam vermenin farz olduğu miktar nedir?	Farz değildir	1 tarafa vermek farzdır	1 tarafa vermek farzdır	2 tarafa vermek farzdır
27	Ramazan orucu için her gün ayrı ayrı niyet etmek şart mıdır?	Evet	Hayır	Evet	Evet
28	Kan aldırmak orucu bozar mı?	Hayır	Hayır	Hayır	Evet
29	Erkek ve kadının ziynet eşyalarından zekat vermeleri farz mıdır?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
30	Kadın yanında kocası olmadan hacca gidebilir mi?	Hayır	Evet	Evet	Hayır
31	Haccın şartı kaç tanedir?	2	4	5	4
32	İpeğin üzerine oturmak, yaslanmak, yastık olarak kullanmak, duvar örtüsü yapmak haram mıdır?	Hayır	Evet	Evet	Evet
33	Sakalı kesmek haram mıdır?	Evet	Evet	Hayır	Evet
34	Tavla oynamak haram mıdır?	Hayır	Evet	Evet	Evet
35	Satranç oynamak haram mıdır?	Evet	Evet	Hayır	Evet
36	Cinsi tecavüzde bulunulan hayvanın hükmü nedir?	Öldürülür, eti yenmez	Öldürülür, eti yenebilir	Öldürülmez, eti yenebilir	Öldürülmesi gerekir
37	Şarap ve diğer sarhoş edici maddelerin içilmesinin cezası kaç değnektir?	80	80	40	80
38	Dinden döndüğü için öldürülen bir kişinin malı mirasçılarına verilebilir	Evet	Hayır	Hayır	Hayır

	mi?				
39	Dinden dönen kadın öldürülür mü?	Hayır	Evet	Evet	Evet
40	Bir kadının hakimlik yapması caiz midir?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
41	Köpek necis bir hayvan mıdır?	Hayır	Hayır	Evet	Evet

Kuran Dışında Hüküm Arayanlar Dinin Gerçeğine Yönelmelidirler

Uydurulan, yanlış nakledilen, saptırılan, kişilerin kendi isteklerine göre yorumlanan binlerce hadis şu anda İslam dininin en önemli kaynağı olarak kabul edilmektedir. İslam dini dörde bölünmüş, dört ayrı mezhep, daha doğrusu birbiriyle tamamen çelişen dört ayrı din oluşturulmuştur.

Birçok Müslüman kardeşimiz dinin gerçeğinin bu olduğunu zannederek bilmeden bunu uygulamakta, sahih olmayan pek çok hadisi gerçek zannetmektedir. Bugün pek çok savaşın temel sebebini oluşturan söz konusu hurafeler, hadisler konusunda birbiriyle anlaşamayan bir zihniyetin ürünüdür. Daha önce belirttiğimiz ve bu kitapta sık sık tekrarlayacağımız önemli bir gerçeği tekrar hatırlatalım: Kuran'da Peygamberimiz (sav)'in Rabbimiz'e yönelttiği tek şikayeti İslam aleminin Kuran'ı terk edilmiş bir Kitap olarak, bir kenara bırakmalarıdır:

> **"Rabbim gerçekten benim kavmim, bu Kur'an'ı terk edilmiş (bir Kitap) olarak bıraktılar." (Furkan Suresi, 30)**

Eğer Rabbimiz isteseydi, elbette Peygamberimiz (sav)'in sözlerinin tümünü korumaya alır ve 1400 senelik bu sözler -tıpkı Kuran ayetleri gibi- hiçbir değişikliğe uğramadan bugüne ulaşırdı. Ancak Kuran, başlı başına İslam dininin mükemmel şekilde uygulanması için yeterlidir. Zaten Peygamberimiz (sav)'in bütün uygulamaları Kuran'dadır.

İşte bu nedenle Rabbimiz Kuran'ı korumuştur ve bu Müslümanlar için yeterlidir. Kuran korunduğu ve değişmediği için hurafeciler asla Kuran'ı hurafelerine dayanak olarak kullanamamış, zorlaştırmaya çalıştıkları İslam dinine Kuran'dan hiçbir delil getirememişlerdir. Dolayısıyla da hurafelerini sürekli mevzu hadislerle delillendirmeye çalışmışlardır. Çünkü Kuran'da tüm Müslümanların birleşeceği tek yol, tek tarif ve tek akıl vardır.

Kuran, Müslümanlara kılavuz ve rahmet olarak indirilmiştir:

> **...(Bu Kur'an) düzüp uydurulacak bir söz değildir, ancak kendinden öncekilerin doğrulayıcısı, herşeyin 'çeşitli biçimlerde açıklaması' ve iman edecek bir topluluk için bir hidayet ve rahmettir. (Yusuf Suresi, 111)**

Kuran'da Allah'ın ayetlerini kendilerince yetersiz veya hükümsüz görerek (Allah'ı ve Kuran'ı tenzih ederiz) sahte sözlere uyanların varlığı da haber verilmiştir:

> **İşte bunlar, Allah'ın ayetleridir; sana bunları hak olmak üzere okuyoruz. Öyleyse onlar, Allah'tan ve O'nun ayetlerinden sonra hangi söze iman edecekler? (Casiye Suresi, 6)**

Allah çelişkilerle dolu sahte izahlara karşı Allah'ın değişmemiş hükmü ve İslam dininin hak kitabı olan Kuran üzerinde düşünmeye davet eder:

> **Onlar hala Kur'an'ı iyice düşünmüyorlar mı? Eğer o, Allah'tan başkasının Katından olsaydı, kuşkusuz içinde birçok aykırılıklar (çelişkiler, ihtilaflar) bulacaklardı. (Nisa Suresi, 82)**

Kuran terk edilince, Kuran'daki İslam yetersiz görülünce (Kuran'ı tenzih ederiz) ve yeni bir din arayışı başlayınca, karışıklıklar, anlaşmazlıklar, husumetler de birbiri ardına gelmiştir. Kuran'a kendilerince eleştiriler yönelten ve kendi

türettikleri dinin işlerliğini sağlamak isteyenler de, yine hurafeler yoluyla kendilerince gelecek nesilleri de Kuran'dan uzaklaştıracak tedbirler almışlardır.

Bağnaz Zihniyet "Atalarından Öğrendiklerini" Devam Ettirmek İster

Bağnaz zihniyetin kendisine göre doğruları yanlışları, haramları ve helalleri vardır. Bu sistemin içinde yaşayan yüz binlerce insan da farkında olmadan bu yanlış mantığa uyar. Ölçü Allah'ın indirdiği hüküm değil, nesiller boyunca öğrendikleri bilgiler, din adına uyguladıkları kurallardır. Allah'ın insanlara hak dini indirmesinin sebebi ise zaman içinde bir çok yanlış yollara girmiş olan insanlara gerçek kurtuluş yolunu göstermek ve bu kurtuluşun da çok kolay olduğunu müjdelemektir. Ancak bir bağnaz için dinin kolay olması, insanların neşe ve sevinçle müjdelenmesi kabul edilemez bir durumdur. Çünkün bağnaz için din –haşa- insanın hayatını, yaşama sevincini, azmini, zevklerini elinden alan bir sistemdir. Bağnaz için din ne kadar zorsa o kadar makbuldür. Dinin kolay olması demek tüm insanların rahatlıkla seve seve dini yaşaması demektir ve bu da bir çok bağnaz için kendilerince toplumda edindikleri "imtiyazlı, ağır, alim" insan imajının yok olması anlamına gelir. Bu sebeple hemen her devirde bağnazlar Allah'ın indirdiği dine karşı direnmişler ve bir şekilde "atalarından öğrendikleri sistemi" devam ettirmek istemişlerdir. Kuran'da bu gerçek şöyle anlatılır:

Onlardan önde gelen bir grup: "YÜRÜYÜN, İLAHLARINIZA KARŞI (BAĞLILIKTA) KARARLI OLUN; çünkü asıl istenen budur" diye çekip gitti. "Biz bunu, diğer dinde işitmedik, bu, içi boş bir uydurmadan başkası değildir." (Sad Suresi, 6-7)

NE ZAMAN ONLARA: "ALLAH'IN İNDİRDİKLERİNE UYUN" DENİLSE, ONLAR: "HAYIR, BİZ, ATALARIMIZI ÜZERİNDE BULDUĞUMUZ ŞEYE (GELENEĞE) UYARIZ" DERLER. (Peki) Ya atalarının aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyseler? (Bakara Suresi, 170)

Dediler ki: "Sen bize yalnızca Allah'a kulluk etmemiz ve atalarımızın tapmakta olduklarınızı bırakmamız için mi geldin? Eğer gerçekten doğru isen, bize vadettiğin şeyi getir, bakalım." (Araf Suresi, 70)

Onlar, 'çirkin bir hayasızlık' işlediklerinde: "BİZ ATALARIMIZI BUNUN ÜZERİNDE BULDUK, ALLAH BUNU BİZE EMRETTİ" derler. De ki: "ŞÜPHESİZ ALLAH, 'ÇİRKİN HAYASIZLIKLARI' EMRETMEZ. Bilmediğiniz bir şeyi Allah'a karşı mı söylüyorsunuz?" (Araf Suresi, 28)

İslam Aleminin Kuran'ı Terk Etmesi

Müslümanların bir kısmı, yıllar boyunca, yine mevzu hadislere ve bir kısım sözde alimlerin dine katmaya çalıştıkları hurafelere dayanarak Kuran'dan sistematik olarak uzaklaşmışlardır. Söz konusu mevzu hadis ve icmalara (bazı İslam bilginlerinin verdikleri ortak şeriat hükümlerine) göre Kuran'da olmayan birçok uygulama yaygınlaşmıştır. Bu uygulamalar öylesine zorlu ve engelleyicidir ki birçok insan Kuran'ı "dokunulmaz" olarak görmeye başlamıştır. Örneğin;

• "Kuran'a abdestsiz dokunulamaz" hurafesi ile Kuran okumak zorlaştırılmıştır.

• Abdest Kuran'da sadece tek bir ayette oldukça açık şekilde açıklanmasına ve son derece kolay olmasına rağmen, bağnazların hurafelerinde, abdesti bozan -ciltlerce kitap ile anlatılmış- binlerce sebep vardır. Dolayısıyla bu sebeple Kuran'a dokunmak, adeta imkansızlaştırılmıştır.

• Kuran genellikle okunmaz, sadece bir koruma içinde yüksekçe bir yere asılır ve asla indirilmez.

• Kuran'ın bir Müslümanın hayatının en önemli parçası olması gerekirken bu hurafelere göre Kuran, Ramazan ayı, kandil günleri, cenazeler gibi bazı zamanlarda o da sadece Arapça olarak okunabilir. Kişinin, Kuran'ı kendi dilinde okuması ise kesin olarak yasaklanmıştır. Hurafeci inanışta pek çok kişi kendi dilinde Kuran okuduğunda günaha girdiğini zanneder. Bu nedenle Arapça bilmeyen toplulukların büyük bir kısmı Kuran'ın içeriğinden dahi habersizdir.

• Hurafeci zihniyet neticesinde dünyada milyonlarca Müslüman Kuran'da ne yazdığını dahi bilmemektedir.

• Başörtüsü Kuran'a göre bir yükümlülük olmamasına (bu konu ilerleyen bölümlerde açıklanacaktır) ve "Kuran'a abdestli dokunma" gibi bir şart bulunmamasına rağmen, bir kadının başörtüsüz ve abdestsiz olarak Kuran'a dokunması hurafe dininde yasaklanmıştır. Aynı şekilde erkekler için de uyulması zor pek çok kural ile, Kuran'a dokunmayı engelleyen birçok yanlış hüküm oluşturulmuştur.

• Kuran'ı okumayı engellemek için geliştirilen en bilindik hikayelerden bir diğeri de, Kuran'ın tek başına anlaşılamayacağı, anlamak için alimlerin yorum ve tefsirlerine ihtiyaç olacağı düşüncesidir. Bu eğitimi alan bir kısım Müslümanlar, Allah'ın **"...Biz herşeyi yeterince açıkladık"** (İsra Suresi, 12) ayetine rağmen, Kuran'da yeterli açıklamayı bulamayacaklarına inanmış ve kendilerine dayatılan mevzu hadisleri gerçek yol gösterici zannetmişlerdir.

Kuran Her An Elimizde Olması Gereken Yol Göstericimizdir

Kuran, hayatın her anında, her yerde okunması gereken rehberimizdir ancak söz konusu kurallar neticesinde, bir Müslümanın Kuran'ı eline alması dahi mümkün olamamaktadır.

Oysa, **"Evlerinizde okunmakta olan Allah'ın ayetlerini ve hikmeti hatırlayın..."** (Ahzab Suresi, 34) ayeti ile daima okunan ve hikmeti akılda kalan bir Kuran tarif edilmektedir. Yine bir başka Kuran ayetinde Allah, **"Bu, kendisinde şüphe olmayan, muttakiler için yol gösterici olan bir Kitap'tır."** (Bakara Suresi, 2) diye belirtir. Bir kitabın yol gösterici olabilmesi için içindeki yol gösteren hikmetlerin bilinmesi gerekir. Kuran'ın aynı zamanda bir rehber, yolu aydınlatıcı bir ışık, doğruyu yanlıştan ayıran bir ölçü, ihtilaf içinde olanlara karşı bir delil, bir mucize, kalplerinde manevi anlamda hastalık bulunanlara bir ilaç, sıkıntı içinde olan inanç sahiplerine bir müjde, bütün insanlar için bir öğüt ve hatırlatma, her konuyu detaylı açıklayan bir yasa, düşünmeyi derinleştiren bir yol gösterici, herşeyin çeşitli biçimlerde açıklaması, aklını kullananlar için bir uyarı, birbiriyle anlaşmazlık içindeki insanları bir araya getiren bir vasıta olduğu Kuran'ın ayetlerinde bildirilir. Bütün bunların gerçekleşmesi ancak Kuran'ı okumak ve içindeki öğütleri bilmek ve anlamakla mümkündür. Fakat bağnazlığı yayma peşinde olanlar ilk yol olarak Kuran'a ulaşmayı engellemişlerdir.

Kuran'a erişmek engellendiğinde, bir Müslüman için doğrunun yanlışın ayırt edilmesinin yolu da tıkanmış olur. Hadislerin doğruluğunu Kuran'a göre anlamanın imkanı da kalmamıştır. Bunun yerine hurafe ve sahte hadisler konulduğunda ise Kuran'dan ayrı yepyeni bir din oluşturulmuş olur. İşte, bağnaz dini, bu yöntemlerle İslam dünyasına hakim edilmiştir.

Bir Büyük Sorun: Hadislerin Ayetleri Neshettiği İftirası

Nesih konusunu önceki bölümlerde incelemiştik. Bir ayetin başka bir ayetin hükmünü ortadan kaldırdığı iddiasının mantıksızlığını tüm delilleriyle açıklamıştık. Buradaki sorun ise, bir kısım sözde ulema ve alimlerin hadislerin bir kısmının ayetlerin hükmünü kaldırdığını söyleyecek kadar ileri gitmeleridir.

Böyle bir iddiayı ortaya atanlar aslında Peygamberimiz (sav)'e iftira etmektedirler. Peygamberimiz (sav)'in sözleri ve uygulamaları ile Kuran ayetlerinin dışına çıktığına ve Kuran dışında başka bir uygulamada bulunduğuna insanları sinsice inandırmaya çalışmaktadırlar. [Peygamberimiz (sav)'i tenzih ederiz]

Peygamberimiz (sav) Kuran'a göre hükmetmiş ve yalnızca Kuran'a göre yaşamıştır. Peygamberimiz (sav)'in Kuran'ın dışında bir helal ya da haram getirme yetkisi asla ve asla yoktur. Zaten peygamberliğinin ve güçlü Allah korkusunun sonucu olarak böyle bir şeyi asla yapmaz. Yüce Allah, bunun bir gazap sebebi olduğunu ayetlerde şu şekilde belirtir.

> **Hiç şüphesiz o (Kur'an), şerefli bir elçinin kesin sözüdür. O, bir şairin sözü değildir. Ne az inanıyorsunuz? Bir kahinin de sözü değildir. Ne az öğüt alıp-düşünüyorsunuz. Alemlerin Rabbinden bir indirilmedir. Eğer o, Bize karşı bazı sözleri uydurup-söylemiş olsaydı. Muhakkak onun sağ-elini (bütün güç ve kudretini) çekip-alırdık. Sonra onun can damarını elbette keserdik. O zaman, sizden hiç kimse araya girerek bunu kendisinden engelleyip-uzaklaştıramazdı. (Hakka Suresi, 40-47)**

Kuran, ayette belirtildiği şekilde "herşeyin çeşitli biçimlerde açıklaması"dır ve korunmuştur. Allah ayetinde şöyle bildirir:

> **... (Bu Kur'an) düzüp uydurulacak bir söz değildir, ancak kendinden öncekilerin doğrulayıcısı, herşeyin 'çeşitli biçimlerde açıklaması' ve iman edecek bir topluluk için bir hidayet ve rahmettir. (Yusuf Suresi, 111)**

Kuran'da **"Ey Peygamber, eşlerinin hoşnutluğunu isteyerek, Allah'ın sana helal kıldıklarını niçin haram kılıyorsun? Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. (Tahrim Suresi, 1)** ayetinde açıkça görülebildiği gibi, Peygamberin (sav), kendi özel hayatında dahi, helal kılınanları haram kılma gibi bir yetkisi yoktur. Ayrıca pek çok ayette, **"Hüküm yalnızca Allah'a aittir"** (Enam Suresi, 57) ve **"Kendi hükmünde hiç kimseyi ortak kılmaz."** (Kehf Suresi, 26) şeklinde belirterek Allah, tek hüküm koyucunun Kendisi olduğunu açıkça belirtmiştir. Allah'ın hükmü ise, Kuran'dadır.

Dolayısıyla Allah'ın vermediği bir hükmü Peygamberimiz (sav)'in vermesi mümkün değildir.

Kuran'a erişmek engellendiğinde ve Kuran'ın hükümlerinin hadisler tarafından neshedildiğini söyleyecek kadar cüret gösterildiğinde; yepyeni bir din uydurmak ve kitleleri bu dine sürüklemek de son derece kolay olmuştur. Bu yeni ve Kuran'daki İslam'dan tamamen farklı dini anlayabilmek için mevzu hadislerin bazılarını inceleyelim.

> **Adnan Oktar:** *(Hadislerin ayetleri neshettiği iddiasıyla ilgili)* ***Adamlar Kuran'ı başka şekle sokmaya kalkmışlar. Allah'ın ayetleri için "bunların hükmü kalktı" diyor. Neye göre? "Bana göre" diyor. Bu alenen küfür. Bu nasıl bir laf? Bir ayeti reddedince, bütün Kuran'ı reddetmiş olursun. "Bunun hükmü kalktı, bunun da kalktı, bunun da kalktı", diyor. Bu nasıl bir Müslümanlık anlayışı? Ne kadar sevgiyi, şefkati, merhameti anlatan ayet varsa, "hükmü kalktı" diyor. Ondan sonra Hristiyanlara, Musevilere saldırmaya sıra geliyor. Musevilere ve Hristiyanlara şefkatli davrananları kafirlikle itham ediyorlar. Kaynak ne diyoruz? "Kuran" diyor. Peki Kuran'da "Allah'ın hükmü var onlara karşı müşfik, şefkatli olmamızla ilgili, bu ayetler var" diyoruz. "Onun hükmü kalktı" diyor. Neye göre? "Bana öyle geliyor" diyor. Allah'ın hükmü nasıl sana göre kalkar? Allah'ın ayetleri kıyamete kadar geçerli...***
>
> ***"Kur'andaki ayetler neshedildi" diye Hristiyan alemiyle, Musevilerle ve diğer Müslümanlarla bağımızı koparacak şeytani bir sistem kurmuşlar. Böyle birşey yok. Neshedilen Kuran ayeti yok. Kuran'ın tamamı geçerlidir. Bir oyun oynuyor şeytan, bu oyuna kimse gelmesin. Cenabı Allah, Kuran'da, Hıristiyanlarla ve Musevilerle evlenebilirsiniz diyor. Düşmanlık için neden yok. (****Sn. Adnan Oktar'ın 27 Ocak 2017 tarihli A9 TV canlı yayınından****)***

Bağnaz Zihniyetin Sınırlarını İyi Anlamak

Bağnaz zihniyeti eleştiren Batılılar aslında bu zihniyetin ulaştığı sınırları genellikle pek bilmezler. Sahte sözler, sahte hocalar ve hurafelerle geliştirilen bu dinin kuralları, onların bildiklerinden çok daha dehşet vericidir. Bir radikalin aşırılığının göstergesi sadece bomba yüklenip kendisini patlatmasıyla sınırlı değildir. Bir bağnazın hayatının her anında korkunç bir zihniyet kendisini gösterir. Yaşadığı ortamdan ailevi yaşantısına, kadına bakış açısından tüm canlılara bakış açısına, temizlik anlayışından mutluluk anlayışına kadar herşey karanlıklarla doludur.

Burada bu bakış açısını gösterirken, radikallerin kaynak aldığı sahte hadisleri dikkatinize sunacağız ve onlara Kuran ayetleriyle cevap vereceğiz. Bunun sebebi, radikalizmin kaynağını göstermek ve bunun İslam diniyle hiçbir ilgisinin olmadığını anlatabilmektir. Her aşamada yapacağımız hatırlatmayı burada baştan belirtelim:

Burada inceleyeceğimiz söz konusu hurafelerin hiçbiri Kuran'da yoktur. Söz konusu sözde hadisler ve uygulamalar, Kuran'ın içeriğine ve ruhuna tamamen terstir. Hepsi Kuran'la çelişir, dolayısıyla İslam dinine ait değildir. Bu uydurmalar, Müslümanlara daima zarar vermiştir. İşte bu nedenle hurafeler açıkça deşifre edilmeli ve böylelikle bu tehlikeye nasıl tedbir alınacağı belirlenmelidir.

İçki İçenlerin Öldürülmesi

İçki içmede beşinci kez ısrar edenleri öldürün." *(1643-Ebû Dâvud-Tirmizî)*

Kuran'da asla olmayan bu hüküm işte bu hurafe ile İslam'a dahil edilmiştir. Oysa Kuran ayetlerinde, içki içiyor olduğu halde Müslüman olan hatta ibadetlerini yerine getiren kişilerin varlığından bahsedilmiştir. Ayette şöyle belirtilir:

> **Ey iman edenler, sarhoş iken, ne dediğinizi bilinceye ve cünüp iken de -yolculukta olmanız hariç- gusül edinceye kadar namaza yaklaşmayın. (Nisa Suresi, 43)**

Bu ayette önemli bir hüküm vardır. Bir Müslüman içki içerek günaha girmiş olur ama İslam'dan çıkmaz, kafir olmaz. Ayetteki açık ifadeye göre, Müslümanlar arasında da bir hata olarak, içki içenler olabilmekte fakat onlara namaz kılarken ayık olmaları öğütlenmektedir. Namaz gibi güçlü bir konsantrasyon gerektiren, kişinin Allah'ı zikrederken ne söylediğini bilmesi ve anlaması gereken bir ibadette Allah, dikkat dağınık olacağı için sarhoş bir kişinin o anda namazı kılmasına yasak getirmiştir. Fakat ayetin belirttiği şekle göre, sarhoşluk durumu geçtikten, yani kişi ayıldıktan sonra tekrar namaz ibadetine geri dönmektedir. Yani her hâlükârda bu kişi bir Müslümandır.

Kuran, böyle açık bir hüküm ile insanlara hata yapsalar bile dinden çıkmadıkları mesajı vermişken, uydurma hadisin sahte hükmü ise bir cinayeti tarif etmektedir. Sorun şu ki, radikal dünyada pek çok kişi, bu hadisi ezbere bilirken, Kuran'daki gerçek hükmü bilmezler bile.

Zina Edenlerin Öldürülmesi

Zina edenleri öldürün. *(1623-Tirmizî] [1601)*

Evliyken zina edenleri taşlayarak (recmederek) öldürün. *(1111-Buhârî] [1606-Buhari-Müslim-Tirmizi-Ebu Davud-Nesai-İbn Mace)*

Bu sahte hadisler, tahrif edilmiş Tevrat'ta geçen "zina edenin taşlanarak öldürülmesi" hükmü Müslümanlığa dahil etmek ve recm (taşlama) gibi bir vahşeti makul göstermeye çalışmak adına uydurulmuştur. Söz konusu uydurmayı, hadis literatürüne dahil edebilmek için bir kısım sözde alimler, başka sahte hadisler uydurmaktan geri kalmamışlardır.

Aşağıda birkaç örneğini göreceğiniz bu hadisler, recm cezasını makul gösterebilmek için Peygamber Efendimiz (sav)'e, halifelere ve sahabelere yöneltilmiş iftiralarla doludur:

"Zina yapan evlilerin taşlanarak öldürülmelerini emreden ayet Hz. Ayşe'nin döşeğinin altındaki sayfada yazılı bulunuyordu. Peygamber ölünce Hz. Ayşe onun gömülme işlemleri ile meşgulken, evin açık kapısından içeri giren bir keçi, o sayfayı yedi. Böylece taşlayarak öldürme cezası Kuran'dan çıktı. Ama hükmü devam etmektedir." *(İbn-i Mace 36/194; Hanbel 3/61,5/131)*

"Keçinin yemesi sonucu Kuran'dan çıkan taşlama ayetini Ömer Kuran'a tekrar sokmak istedi; ancak halkın dedikodusundan korktuğu için cesaret edemedi" *(Buhari 53/5; 54/9; 83/3; 93/21; Muslim, Hudud 8/1431; Ebu Davut 41/1; Itkan 2/34).*

"Cenab-ı Allah Muhammed (s.a.s)'i hak ile göndermiş ve O'na Kitab'ı indirmiştir. Recm ayeti de O'na indirilen ayetlerden idi. Biz bu ayeti okuduk, ezberledik ve anladık. Resulullah (s.a.s) recmi uyguladı, ondan sonra biz de uyguladık". Korkarım, zaman geçince birileri çıkıp "Biz Allah'ın kitabında recmi bulamıyoruz" der ve Allah'ın indirdiği bir farzı terk ederek sapıklığa düşerler. Şüphesiz recm, Allah'ın kitabında, evli olmak, şahit, gebelik veya ikrar bulunmak şartıyla, zina eden kimse aleyhine bir haktır." *(Müslim, Hudûd, 15)*

Halife Ömer'in recmi, Medine minberinden ilân etmesi, içlerinde bir çok sahabe bulunan cemaatten hiç birinin buna karşı çıkmaması, recmin sabit olduğunu gösterir. *(Sahih-i Müslim Tercüme ve Şerhi, Ahmed Davudoğlu, Istanbul 1978, VIII, 350). es-Serahsî (ö. 490/ 1097)*

İslam'a, Kuran'a, Peygamber Efendimiz (sav)'e ve sahabelere yöneltilmiş sayısız iftiralarla dolu olan yukarıdaki uydurma hadisleri detaylı inceleyelim:

Öncelikle Allah ayetleriyle, Kuran'ın İlahi koruma altında olan bir kitap olduğunu açıkça ifade etmiştir:

Hiç şüphesiz, zikri (Kur'an'ı) Biz indirdik Biz; onun koruyucuları da gerçekten Biziz. (Hicr Suresi, 9)

Elbette bu, bir Kur'an-ı Kerim'dir. Saklanmış-korunmuş bir Kitap'ta (yazılı)dır. (Vakıa Suresi, 77-78)

Şüphesiz, onu (kalbinde) toplamak ve onu (sana) okutmak Biz'e ait (bir iş)tir. (Kıyamet Suresi, 17)

Allah açıkça Kuran'ın koruyucusu olduğunu, ayetleri bir araya getirip onları saklayanın Kendisi olduğunu ayetlerinde belirtmiştir. Son indirilen vahiy olan Kuran'ın ilahi bir koruma altında olduğunu yine Kuran'ın kendisinden öğreniriz. Zira Kuran son Kitap olduğu için kıyamete kadar insanların hidayet bulmasına vesile olacaktır. Bu nedenle de son vahiy Allah tarafından koruma altına alınmıştır.

Nitekim bunu Yüce Rabbimiz, Peygamberimiz (sav)'e **"Sana okutacağız, sen de unutmayacaksın."** (A'la Suresi, 6) ayetiyle vahyetmiştir. Bu ayetin de bildirdiği şekilde, Allah, Peygamberimiz (sav)'e okutulan hiçbir ayeti unutturmamıştır. Dolayısıyla Kuran'da unutulan veya eksik kalan bir ayet bulunması imkansızdır.

Zina ile ilgili ayeti keçinin yemesi iddiasında ise Allah'ın ayetinde "saklanmış ve korunmuş" bir kitap olarak tarif ettiği Kuran'dan bir ayetin çıktığı, bir başka deyişle -Haşa- Allah'ın ayeti koruyamadığı iddia edilmektedir (Allah'ı tenzih ederiz). Bu, başlı başına söz konusu ayetleri reddetmek, Allah'ın sözünden şüphe etmek ve dinden çıkmak anlamına gelir.

Dahası, uydurma hadisler ile Halife Hz. Ömer'e açık bir iftira yöneltilmektedir. Bu iftiraya göre, Hz. Ömer "**Kuran'da olmayan bir hükmü** biliyor, **Kuran'da olmamasına rağmen** Medine minberinde bunu **bir ayet olarak açıklıyor**, buna hiçbir sahabe karşı çıkmıyor, **Hz. Ömer de dedikodudan "korktuğu" için bunu Kuran'a dahil edemiyor"** gibi bir konuma getirilmektedir.

Kuşkusuz ki, Kuran'da olmayan bir hükmü "aslında bu Kuran'da vardı" diyerek Peygamberimiz (sav)'in halifesinin açıklıyor olması imkansızdır. Bu, Hz. Ömer'in, Kuran'ın korunmuş bir kitap olduğu gerçeğini reddettiği anlamına gelmektedir ki, bunun anlamı da Allah'ın hükmüne karşı gelmesi olacaktır (Hz. Ömer'i tenzih ederiz). Bu kuşkusuz sahte hadislerle Hz. Ömer'e yöneltilmiş çok çirkin ve büyük bir iftiradır.

Bununla birlikte, Kuran'daki bir ayetin korunmadığına dair minberde yapılan açıklamaya hiçbir sahabenin karşı çıkmadığı belirtilerek sahabelere de büyük bir iftira yöneltilmektedir. Böylesine sapkınca bir iddiaya sahabelerin tümünün şiddetle ve hemen Kuran'dan delil göstererek karşı koyacakları açıktır.

Hz. Ömer'e söz konusu sahte hadislerle yapılmış bir diğer çirkin iftira ise, "Kuran'da olduğunu düşündüğü bir hükmü, dedikodudan çekindiği için açıklayamadığı" iddiasıdır. Bu, söz konusu hadisi uyduran sahte alimlerin Allah'a, Peygamberimiz (sav)'e, halifelere ve sahabelere bakış açısının ne kadar çarpık ve korkunç olduğunu açıkça göstermektedir. Hz. Ömer, Peygamberimiz (sav)'i örnek almış, tüm hayatı boyunca Allah için yaşamış, bu uğurda çok çeşitli zorluklara göğüs germiş, Allah'a, Peygamber (sav)'e ve Kuran'a iman ve koruyuculuk konusunda ölümü göze almış salih bir Müslümandır. Hayatı boyunca kınayanın kınamasından, ölümden, savaşlardan, tehditlerden asla çekinmeyen, Allah'tan başka kimseden korkmayan bu üstün ve mübarek insanın "dedikodudan korktuğu için Kuran'dan çıkarılmış bir ayeti açıklamaktan çekindiği" izahı İslam ile alakası olmayan hasta bir beynin ürettiği kirli, iftira dolu bir açıklamadır.

Bütün bunların yanı sıra, zina konusunun hükmü Kuran'da oldukça detaylı bir şekilde açıklanmıştır ve recm adı verilen vahşet Kuran'da hiçbir şekilde yoktur. Eğer recm söz konusu sözde alimlerin uydurmalarına göre Kuran'da var ise, zina konusunda iki farklı hüküm nasıl mümkün olmuştur? Elbette böyle bir şey olamaz. Bu da sahtekarlığın bir başka kanıtıdır. Şimdi, zina konusunda Kuran'da Rabbimiz'in verdiği tek geçerli hükmü ayetlerle açıklayalım:

Kuran'a Göre Zinanın Hükmü

Zina konusuyla ilgili hüküm Kuran'da şöyledir:

Zina eden kadın ve zina eden erkeğin her birine yüzer değnek (celde) vurun. (Nur Suresi, 2)

Ayette kullanılan "celde", kalın bir sopa olmayıp, ince bir değnektir. Ve Peygamberimiz (sav) döneminde bu hüküm, yüz değneğin bağlanıp bir araya getirilmesiyle gerçekleştirilmiş, zina eden kişiye birbirine bağlanmış yüz değnekle bir kere vurularak bu hüküm yerine getirilmiştir.

Bunun dışında asıl olarak vurgulanması gereken bir gerçek vardır ki, Kuran'da bu konuyla ilgili diğer açıklamalardan, söz konusu değnek cezasının bile bir caydırma amacı taşıdığı, pratikte uygulanmasının pek mümkün olmayacağı anlaşılmaktadır:

Korunan (iffetli) kadınlara (zina suçu) atan, sonra <u>dört şahid getirmeyenlere</u> de seksen değnek vurun ve onların şahidliklerini ebedi olarak kabul etmeyin. Onlar fasık olanlardır. (Nur Suresi, 4)

Ayetten de anlaşıldığı gibi bir kadının zina suçu ile suçlanabilmesi için, onu zina anında gören dört kişinin varlığı şarttır. Bu dört kişinin, zinanın öncesini veya sonrasını değil, tam olarak zina anını görmesi onları şahit yapar. Çünkü öncesinde veya sonrasında bu iddia ile ortaya çıkmak yine bir zan olacaktır. Pratikte, zina anına şahit olan dört kişinin varlığı mümkün olmadığından, bunun sadece caydırıcı bir ceza olduğu rahatça anlaşılabilmektedir.

Bu ayette ayrıca, zina suçunu atmasına rağmen şahit getirmeyenlere seksen değnek cezasının olması da bu konuda iftirayı engelleyici oldukça caydırıcı bir hükümdür. Yine bir başka ayette bir kadına zina suçu atan fakat şahit getirmeyen kişilerin Allah Katında yalancılar sayılacağı belirtilmektedir:

Ona karşı dört şahitle gelmeleri gerekmez miydi? Şahitleri getirmediklerine göre, artık onlar Allah Katında yalancıların ta kendileridir. (Nur Suresi, 13)

Görüldüğü gibi, şahit getiremeyen bu kişi, iftira atmakla ve yalancılıkla suçlanmaktadır. Dolayısıyla, söz konusu kişinin burada doğru söyleyip söylemediğinin anlaşılması için tek geçerli yol, onunla birlikte zinaya şahit olmuş 4 kişinin varlığıdır. Bunun dışında sözü geçerli olmayacaktır.

Kuran'a göre zinanın hükmü bu şekildedir. Bu hüküm son derece detaylı ve açıktır ayrıca recmin dışında tamamen farklı bir yöntem tarif edilmektedir. Ayetin bu açık hükmüne rağmen İslam'a çeşitli sahtekarlıklarla recm vahşetini katmaya çalışanlar, çok büyük bir iftirayı yüklenmiş olmaktadırlar. Şu anda "İslami şeriat" adı altında İran,

Afganistan, Suudi Arabistan gibi ülkelerde uygulanan recm cezası hem İslam'a ve Kuran'a aykırıdır, hem de cinayettir. Bu ülkelerde söz konusu uygulama ile, açıkça İslam'ın adı kullanılarak cinayet işlenmektedir.

Hırsızlık Yapanların Öldürülmesi

Hırsızlıkta ısrar edenleri öldürün. *(1631-Ebû Dâvud-Nesâî)*

Hırsızlıkta ısrar edenlerin öldürülmesi, Kuran'da asla mevcut olmayan ve tabi ki bir başka uydurma hadisin ürünü olan bir hükümdür. Ve yine, korkunç bir cinayettir.

Kuran'da hırsızlık yapan kişilerle ilgili hüküm şu şekildedir:

> **Hırsız erkek ve hırsız kadının, (çalıp) kazandıklarına bir karşılık, Allah'tan, 'tekrarı önleyen kesin bir ceza' olmak üzere ellerini kesin. Allah üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Maide Suresi, 38)**

Bu ayette kesme fiili için kullanılan terimin Arapçası "İktauu"dur. Bu kelime, "kataa" yani kesmek fiilinin çoğul halidir. Kuran'da "kataa" fiilinin nasıl bir kesme şeklini tarif ettiğini, aynı fiilin geçtiği aşağıdaki ayetten anlayabiliriz:

> **(Kadın) Onların düzenlerini işitince, onlara (bir davetçi) yolladı, oturup dayanacakları yerler hazırladı ve her birinin eline (önlerindeki meyveleri soymaları için) bıçak verdi. (Yusuf'a da:) "Çık, onlara (görün)" dedi. Böylece onlar onu (olağanüstü güzellikte) görünce (insanüstü bir varlıkmış gibi gözlerinde) büyüttüler, (şaşkınlıklarından) ellerini kestiler ve: "Allah'ı tenzih ederiz; bu bir beşer değildir. Bu, ancak üstün bir melektir" dediler. (Yusuf Suresi, 31)**

Burada ellerine meyve soymak için bıçak verilen kadınların şaşkınlıktan ellerini kesip koparmadıkları açıktır. Tarif edilen ortamda elden kayan bıçağın deri üzerinde bir çizik oluşturduğu anlaşılmaktadır. Dolayısıyla kelimenin anlamını dikkate aldığımızda, kesme fiilinin "kesip, koparma" gibi bir hüküm taşımadığı, sadece caydırma amaçlı veya o kişinin hırsızlık yaptığına dair belirleyici ve böylece tekrarı önleyen bir çiziği ifade ettiği ortaya çıkmaktadır.

Hırsızlık hükmü ile ilgili olarak Kuran'a bakıldığında, her suçta olduğu gibi burada da affetmenin ön plana çıktığını görürüz. Kuran'da hırsızlık ile ilgili hükmün tarif edildiği Maide Suresi 38. ayetten bir sonraki ayet, bu eylemi yapan kişinin affedilmesi üzerinedir. Elbette bunun için en büyük şart, yaptığı eylemin ardından kişinin tevbe etmesi ve davranışlarını düzeltmesidir. Ayette bu, açıkça belirtilmiştir:

> **Ancak kim işlediği zulümden (hırsızlıktan) sonra tevbe eder ve (davranışlarını) düzeltirse, şüphesiz Allah onun tevbesini kabul eder. Muhakkak Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. (Maide Suresi, 39)**

Burada belirtilmesi gereken önemli bir diğer nokta da, hırsızlık eyleminin sebebi olmalıdır. Hırsızlıkla ilgili Kuran'dan söz konusu hükmün uygulanacağı toplumlar kuşkusuz ki Kuran'ın şeriatına bağlı İslam toplumlarıdır. Kuran'ın şeriatına bağlı bir İslam toplumunda ise bir yanda zenginlerin olup diğer yanda fakirlerin olduğu bir yapının bulunması mümkün değildir. Çünkü Kuran'ı esas alan toplumlar infak sisteminin mükemmel şekilde yaşandığı toplumlardır. Yani maddi imkanı olanlar, imkanı olmayanların daima koruyucusudur ve malı daima yoksullara vermekle yükümlüdürler. Konuyla ilgili ayetler şu şekildedir:

> **Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz iyilik değildir. Ama iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklere, Kitab'a ve peygamberlere iman eden; mala olan sevgisine rağmen, onu yakınlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, isteyip-dilenene ve kölelere (özgürlükleri için) veren; namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve ahidleştiklerinde ahidlerine vefa gösterenler ile zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda sabredenler(in tutum ve davranışlarıdır). İşte bunlar, doğru olanlardır ve müttaki olanlar da bunlardır. (Bakara Suresi, 177)**

Sana neyi infak edeceklerini sorarlar. De ki: "Hayır olarak infak edeceğiniz şey, anne-babaya, yakınlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışadır. Hayır olarak her ne yaparsanız, Allah onu şüphesiz bilir." (Bakara Suresi, 215)

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür." (İnsan Suresi, 8-9)

Akrabaya hakkını ver, yoksula ve yolda kalmışa da. İsraf ederek saçıp-savurma. (İsra Suresi, 26)

Bu genel bilgiyi verdikten sonra şu soruyu soralım: Hırsızlık neden yapılır?

Birinci sebep ihtiyaçtır. Bir insan zor durumda kaldığı, borçlandığı, yoksullukla boğuştuğu için yanlış bir tercih olarak hırsızlığa başvurabilir. Oysa Kuran'ın himayesi altındaki böyle bir toplumda zor durumda kalan, borçlanan, yoksullukla boğuşan bir insanın olması mümkün değildir. Yoksullar, maddi imkanı olanlar tarafından korunurken, zor durumdaki kişilerin borçlarıyla ilgili hüküm Kuran'da; **"...(Borcu) Sadaka olarak bağışlamanız ise, sizin için daha hayırlıdır; eğer bilirseniz."** (Bakara Suresi, 280) ayetiyle net olarak belirtilmiştir.

Hırsızlığın muhtemel ikinci sebebi ise zihinsel, psikolojik rahatsızlıklar olabilir. Bu, zaten kişinin tedavisini ve rehabilitesini gerekli kılan özel bir durumdur ve söz konusu kişi suçlu değil hastadır. Bu ikisi dışında insanları hırsızlığa sürükleyebilecek pratikte bir sebep bulunmamaktadır. Dolayısıyla bu sebeplerin ortadan kaldırılmasıyla birlikte, İslam toplumlarında hırsızlık gibi bir suçun meydana gelmesi en baştan önlenmiş olmaktadır.

Bütün bunları göz ardı eden hurafeciler İslam'ı ölüm ve vahşet dini olarak tanıtmaya çalıştıklarından, bu konuda da Kuran'a tamamen aykırı bir hüküm koymuşlardır. Hırsızlık haram bir fiil olmakla birlikte çoğu zaman hırsızlık yapmış olan kişinin ihtiyaç içinde veya hasta olup olmadığı onları ilgilendirmez bile. Oysa ihtiyaç içinde olan da, hasta olan da Müslümanların sorumluluğu altındadır. Bu sorumluluğu görmedikleri gibi, bu bağnazca hüküm nedeniyle pervasızca cinayet işleyebilmektedirler. Bu sahte hükmü koyanlar, kendilerince Kuran'ı (Haşa) beğenmemekte, kendi sapkın zihniyetlerine uygun bulmamakta, Kuran'ın adalet sistemi yerine kendi adalet sistemlerini kurmaya kalkmaktadırlar. Kuran'a baktığımızda ise bu vahşetin yerine daima sevgi ve bağışlayıcılığı görürüz.

Dinden Dönenlerin Öldürülmesi

Dinden dönenleri öldürün. *(1585-Muvatta] [1558-Ebu Dâvud-Nesâî] [676-Nesâî] [1586-Ebu Dâvud-Nesâî)*

"İslâm'ı terk eden hangi erkek olursa onu tekrar İslam'a davet et. Dönmezse boynunu vur." *(Taberani)*

İşte Kuran dışı sahte şeriat sistemleriyle yönetilen ülkelerin sevgisizlik, öfke ve şiddetlerinin en önemli kaynaklarından biri bu uydurma hadislerdir. İslam dininin özüne yönelik geliştirilmiş en büyük aldatmacalardan biri olan böyle bir hükmün Kuran'da hiçbir yeri olmadığı gibi, Kuran böylesine bağnazca mantığı temelinden yasaklamakta ve bu mantığa lanet etmektedir. Kuran'da fikir ve inanç özgürlüğünü ifade eden ayetlerden bazıları şöyledir:

Dinde zorlama (ve baskı) yoktur... (Bakara Suresi, 256)

"Sizin dininiz size, benim dinim bana." (Kafirun Suresi, 6)

...Sen onların üzerinde bir zorba değilsin... (Kaf Suresi, 45)

Ve de ki: "Hak Rabbinizdendir; artık dileyen iman etsin, dileyen inkar etsin... (Kehf Suresi, 29)

Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, onlar mü'min oluncaya kadar insanları sen mi zorlayacaksın? (Yunus Suresi, 99)

Artık sen, öğüt verip-hatırlat. Sen, yalnızca bir öğüt verici-bir hatırlatıcısın. Onlara 'zor ve baskı' kullanacak değilsin. (Gaşiye Suresi, 21-22)

Kuran'da tarif edilen İslam dininde herkes dilediği gibi inanma ve inanmama özgürlüğüne sahiptir. Kuran'daki dinde Müslüman sadece güzel ahlakı anlatmakla yükümlü bir tebliğcidir. Hidayet Allah'ın elindedir. Müslümanın sorumluluğu, inansın veya inanmasın, her insana şefkatle yaklaşabilmektir. Müslümanı bir katil gibi göstermeye çalışanlar Kuran'daki bu gerçeklerin üstünü örtmeye çalışırlar.

Kuran'da tarif edilen İslam dininde bir Müslüman, kendisi, anne-babası ve yakınları aleyhine bile olsa, adaleti ayakta tutmakla yükümlüdür (Nisa Suresi, 135). Bu ayete göre, her ne din ve inançta olursa olsun herkesin hakkını savunmakla, onlar için adalet getirmekle sorumludur.

Yine bu kitapta daha önce hatırlattığımız ve sıkça hatırlatacağımız bir ayette, Allah Müslümanlara kendilerini siper ederek bir müşriği yani iman etmeyen bir insanı korumalarını emretmektedir:

> **Eğer müşriklerden biri, senden 'eman isterse', ona eman ver; öyle ki Allah'ın sözünü dinlemiş olsun, sonra onu 'güvenlik içinde olacağı yere ulaştır.' Bu, onların elbette bilmeyen bir topluluk olmaları nedeniyledir. (Tevbe Suresi, 6)**

Bir inkarcıyı **korumakla sorumlu tutulmuş olan** Müslümanların benimsemesi gereken din anlayışı açıktır. Nitekim Allah, Peygamberimiz (sav)'e, kafirlere şu şekilde hitap etmesini Kuran ile haber vermiş ve açık demokratik sistemi tarif etmiştir:

> **De ki: "Ey kafirler. Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Benim taptığıma siz tapacak değilsiniz. Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim. Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim bana." (Kafirun Suresi, 1-6)**

"De ki" diye başlayan bu ayetler, Peygamberimiz (sav)'e en mükemmel demokratik sistemi ve bu demokratik sistem içinde izlenecek yöntemi tarif etmektedir. Sure, **"Sizin dininiz size, benim dinim bana"** hükmü ile bitmektedir; yani bir Müslüman kendi dinini yaşarken başkalarının inancına karışmayacak, zor ve baskı uygulamayacak, Müslüman olmuyor diye ona zulmetmeyecektir. Onlara "sizin dininiz size" diyerek saygı gösterecek ve karışmayacak, "benim dinim bana" diyerek de aynı saygıyı onlardan isteyecektir. Zor ve baskının kesin olarak reddedildiği, müşriklerin can pahasına korunduğu, inkarcılar hakkında dahi adaletle hüküm verildiği ve demokrasinin tam ve en mükemmel şekliyle tarif edildiği Kuran gerçek Müslümanların yol göstericisidir.

Namazı Terk Edenlerin Öldürülmesi

Namazı terk edenler öldürülebilir. *(2117-Ebû Dâvud)*

İslam'ı terk edenlerin katledilmesine hükmeden yukarıda bahsettiğimiz uydurma hadisin bir diğer muadili de bu hadistir. İbadetlerde ve hiçbir konuda zorlama olmayacağının açıkça belirtildiği bir dinde bir insanın baskıyla namaz kılmaya zorlanmayacağı da çok açıktır. **"...Sen onların üzerinde bir zorba değilsin..." (Kaf Suresi, 45)** diye emreden bir dinde hangi hükme göre böylesine vahşet dolu bir baskıcılık yapılabilir? Elbette yapılamaz. Kuran'a baktığımızda bir Müslümanın, namaz kılan veya kılmayan her insana saygı ve şefkat duyması gerektiğini açıkça görebiliriz.

Kitabın başında da belirttiğimiz önemli bir gerçeği tekrar hatırlatalım: Zorlama ile gerçekleşecek bir ibadet, ibadet niteliğini yitirebileceği gibi aynı zamanda da nefret ve öfkenin kaynağı olabilir. Bir insan namaza zorlandığında, zorla bir Müslüman haline gelmez. İstemeye istemeye, zorla namaz kılan bir insan, ikiyüzlü bir münafık, bir din karşıtına dönüşebilir. Namazı bıraktığında öldürüleceğini düşünen bir insan, öldürülme riskini göze almaktansa dindar taklidi yapacak, ikiyüzlü davranacak ve daima o yaşadığı hayattan da, dolayısıyla kendisine dayatılan dinden de nefret edecektir. Bir münafık oluşturmak ise, İslam'a yöneltilmiş en büyük zarardır. Dolayısıyla baskı, zulüm ve ölüm tehdidiyle ayakta tutulan bir dindarlık, hiçbir zaman gerçek dindarlık değildir. Bu sadece İslam'a zarar verir.

Eğer bir insan zihinsel ve fiziki bir özrü olmadığı halde namazı terk ettiyse, bunun çeşitli sebepleri olabilir. Bu kişi, yeteri kadar dindar olmayabilir, Allah kalbine yeterince güçlü bir iman koymamış ya da yeterince Allah'tan

korkmuyor olabilir. Hidayet Allah'ın elindedir ve hidayeti sağlayacak olan hiçbir zaman bir insan değildir. Namaz kılmıyor olması bu kişiyi dinden çıkarmaz. Namazı terk eden, yarın bir gün tekrar namaza başlayabilir; bu onun için büyük bir kazanç olur. Veya başlamayabilir ama iyi ve faydalı bir insan olur; ya da bunların hiçbiri olmayabilir. Dini tamamen terk etse bile kişi Müslümanlar tarafından şefkatli bir tavır görmelidir. Kuran'a göre yapılması gereken budur. Herkesin hükmü Allah Katındadır.

Böyle bir sebeple bir insanı öldürmek ise tam anlamıyla cinayettir. Ve bunun asla ve asla Kuran'da yeri yoktur.

Zaman içinde hadislere ve çeşitli itikatlara göre türetilen ve İslam dinine dahil edilen dört mezhep pek çok konuda birbiriyle çelişkili adeta dört ayrı din gibidir. (Dört mezhep arasındaki derin farklılıklar önceki satırlarda maddeler halinde belirtilmiştir.) Dört mezhep, tembellik yüzünden namazı bırakanlara çeşitli cezalar yüklemiş fakat bu hükümde de birbirleriyle ihtilaf etmişlerdir.

Örneğin Hanbelilere göre namazı tembellik yüzünden terk edenin hükmü ölümdür. Hanefilere göre ise tembelliğinden dolayı namazı terk eden kimse küfre girmez ve öldürülmez. Fakat namaz kılıncaya kadar hapsedilip kan akıncaya kadar dövülmesi gerektiği düşünülür. *(Reddil Muhtar Haşiyesi 1/62)* Oysa bunların hiçbiri Kuran'da yoktur.

Kuran dışında bir din arandığında işte böyle çelişkiler, vahşet hükümleri ve din dışı uygulamalar ortaya çıkar. Kuran dışında bir din yaşandığında işte böylesine nefret ve öfke insanları meydana gelir. Bağnazların dini, Kuran'ın hükümlerini reddetmiş ve yetersiz bulmuş insanların dinidir (Kuran'ı tenzih ederiz).

İlerleyen sayfalarda bağnazlık dinindeki, "namaz kılmayan çocukların dövülmesi, zekat vermeyenin ya da sarhoşun öldürülmesi" benzeri vahşi uygulamalara yer verilecektir. İslam adına uygulanan benzer vahşetlerin gerekçelerini incelerken bir gerçeğin hiçbir zaman unutulmaması gerekir:

Kuran'da bu uygulamaların hiçbiri yoktur. Bağnazların dini, uydurma bir dindir.

Namazı Terk Eden Çocukların Dövülmesi

10 yaşında namazı terk eden çocuklarınızı dövün. *(2336-Ebû Dâvud, Tirmizî)*

İbadet, Allah'a olan sevginin bir tezahürü olarak, isteyerek ve şevkle yapılan bir uygulamadır; zorbalıkla dayatılan değil. Bu uydurma hadisten anlaşılan ise, bir çocuğun, daha on yaşına gelmeden namaza zorlandığıdır. Henüz Allah'ı tanımayan, bu dünyada neden var olduğunu bilmeyen, Yaratıcı'nın ve yaratılmanın sırlarının farkında olmayan bir çocuğun, farziyetini hiç bilmediği bir hükme zorlanması ona nasıl bir fayda getirebilir? Bir çocuğun dindar olabilmesi için yapılması gereken şey onu bir ibadete zorlamak değil; ona, Allah'ın varlığını ve birliğini gösteren delilleri sunmak, onun Allah'ı anlamasını ve sevmesini ve dine muhabbet duymasını sağlayabilmektir. Bunları anladıkça bir çocuk, zaten Allah'a karşı sorumlu bir varlık olduğunu kavrayacak, şükredici olacak ve Allah'a ibadeti de zevkle yapmaya başlayacaktır. O zaman ibadet, kalpten, şevkle, sevgiyle yapılmış bir ibadet olacaktır.

Fakat daha henüz Allah'ı tanımayan bir çocuk, tanımadığı bir dinin hikmetini bilmediği ibadetlerini yerine getirmeye zorlanır ve sonra da bunu yapmadığı için dövülürse, çocuk muhtemelen hayatının geri kalan bölümünde o dine ve ibadetlere gizli bir nefret ile yaşayacaktır. Belki de hayatının geri kalanını bu korkunç önyargıyla geçireceği için Allah'ı da yanlış tanıyacak ve doğru hükümleri görmeye ve anlamaya çalışmayacaktır. Aklı henüz pek çok şeye zor eren bir çocuğu, sevgi ve güzellikle Allah'a yaklaştırmak yerine, döverek onu ibadetleri yapmaya zorlamak, İslam adına İslam karşıtı yapmak anlamına gelir ki bu İslam dünyasına zarar getirir. Fakat Kuran'dan uzaklaşmış olan bağnazlar bunu kavrayamazlar.

Bu anlattığımız kin, aslında pratikte de yaşanmaktadır. Koyu bağnaz bir hayat yaşayan bazı ailelerin kimi çocukları, ilerleyen yaşlarında ya din karşıtı haline gelmekte ya da toplumda az rastlanılır bir dejenerasyon batağının içine girmektedirler. Hemen her konuşmalarında İslam ya espri ya da nefret konusudur. Pek çok dinsizin bile dine saygısı vardır, fakat onlar hem saygıdan uzaklaşmış hem de öfkeye bürünmüşlerdir. Bunun en temel sebebi, Kuran'da olmayan "ibadete zorlama" hükmünün, zor ve baskının "İslam" adına çocuk yaşlardan itibaren dayatılıyor olmasıdır.

Zekat Vermeyenin Öldürülmesi

<u>Zekat vermeyenden zorla alınması, direnirse savaş açılması ve öldürülmesi:</u> Ebu Bekr radiyAllahu anh: "VAllahi her kim namazla zekâtı aynı görmezse onunla harb ederim. Çünkü zekât malın hakkıdır. Allah'a yemin ederim ki bunlar Rasulullah'a verdikleri bir keçi yavrusunu dahi benden esirgerlerse bundan dolayı muhakkak onların <u>boynunu vururum</u>." buyurdu. *(Buhari, Müslim)*

Zekat, Kuran'da bildirilen bir ibadettir. Her ibadet gibi Müslümanlara farz kılınmıştır ve Allah'a olan sevgi nedeniyle kalpten ve içten yapılır. Buna göre bir Müslüman, kendi vicdanı gereği başka bir insanın darlıkta olmasına ve zorluk çekmesine izin vermeyerek, kendi malından ona da verir. Bu zaten Müslümanlığın bir gereği olarak içten, kalpten gelen bir uygulamadır.

İbadeti ibadet yapan onun aşkla, istekle, şevkle yapılmasıdır. Allah tüm insanları dilediği gibi zenginleştirmeye, onlara dilediği zaman dilediği rızkı vermeye kadirdir ama bazı kimselere fakirlik vererek, zenginin de fakirin de bu imtihan karşısındaki tavrını dener. Fakir, durumuna sabretmek ve her ne olursa olsun Allah'a yönelip ona şükretmekle, zengin ise verilen nimet için Allah'a şükrederek fakirin de bakımını üstlenmekle sorumludur.

Allah Kuran'da, Allah'a ve ahiret gününe inananların zekatı verdiğini belirtir. Dolayısıyla zekat, tüm ibadetler gibi Allah'a kalpten gelen bir inançla yapılması gereken bir ibadettir, ölüm tehdidiyle değil:

> **...Namazı dosdoğru kılanlar, zekatı verenler, Allah'a ve ahiret gününe inananlar; işte bunlar, Biz bunlara büyük bir ecir vereceğiz. (Nisa Suresi, 162)**

Yoksulu doyurmak, Kuran'da Müslümanın üzerindeki en büyük sorumluluklardan bir tanesidir. Ancak bu sorumluluğun yerine getirilmemesi hükmü uydurma hadisteki gibi değildir:

Hadisteki ifadeye göre herhangi bir sebeple zekat vermek istemeyen bir insana bu ibadetin zor kullanılarak yaptırılması ve malının yarısının cebren alınması gerekmektedir. Öncelikle malı cebren alınan bir insan ibadet yapmış olmaz. Kişinin kendi vicdanını kullanarak yapmadığı bir şeyin adı ibadet değildir. Ondan zorbalıkla bir ibadeti yapmasını istemek ise Kuran'a tamamen aykırı bir uygulamadır. Bu aynı zamanda onun dine ve dindarlara öfke duymasına da vesile olabilecek, dindar toplumlara zarar verici bir eylemdir.

Fakat elbette asıl vahşet, zekat vermemekte direnen kişinin öldürülmesi hükmüdür. Kuran'da kesinlikle olmayan bu hüküm yine bir cinayettir. Kuran, dinde zor kullanmayı yasaklamıştır. Ayrıca Kuran, bir insanın canını almayı da -savunma durumu gibi haklı bir durum dışında- yasaklamıştır. Kuran'daki hükme göre,

> **...Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur... (Maide Suresi, 32)**

Görüldüğü gibi cinayet, İslam'a göre büyük bir suçtur. Şu durumda, cinayet gibi böylesine ağır bir suçu, dinin hükmü haline getirip bunu umarsızca uygulayanlar, hem İslam'a ve Peygamberimiz (sav)'e büyük bir iftira atmış olurlar hem de büyük bir harama girerler. Yine bu sahte hadis, hurafelerle İslam dininin Kuran'daki gerçek hükümlerinin ne kadar çeliştiğinin bir diğer önemli delilidir.

Orucu Terk Edenin Hapsedilmesi ve Aç Bırakılması

Orucu kasten terk eden kişi kâfir olmayıp hapsedilir, yemek ve su verilmez. *(Eş-Şerh-is Sagir 1/239) (Kıfeyet-it Tafib 2/252) (El-Mugni- 2/408)*

Söz konusu mevzu hadis de yine yukarıda anlattığımız aynı mantıklar nedeniyle din ve vicdan ile çelişmektedir:

1. Aşkla yapılması gereken bir ibadet zorla yaptırılmaya çalışılmakta,

2. "Dinde zorlama" ve baskı yoktur ayetine tamamen muhalefet edilmekte,

3. Dinin şefkat esasının tam tersine vahşet esasına dayanmakta,

4. Dinin esas amacı olan Allah'ı ve ibadeti sevdirmek yerine, din ve ibadete öfke ve nefret duymaya sevk etmektedir.

Bütün bunların yanı sıra, oruç, kimi insanların zor güç yetirebileceği, hasta insanların ise sorumlu olmadığı bir ibadettir. Allah, oruç hükmü ile ilgili Kuran'daki ayetlerde, bu önemli şartı açıkça belirtmiştir:

(Oruç) Sayılı günlerdir. Artık sizden kim hasta ya da yolculukta olursa tutamadığı günler sayısınca başka günlerde (tutsun). Zor dayanabilenlerin üzerinde bir yoksulu doyuracak kadar fidye (vardır). Kim gönülden bir hayır yaparsa bu da kendisi için hayırlıdır. Oruç tutmanız, -eğer bilirseniz- sizin için daha hayırlıdır. (Bakara Suresi, 184)

... Öyleyse sizden kim bu aya şahid olursa artık onu tutsun. Kim hasta ya da yolculukta olursa, tutmadığı günler sayısınca diğer günlerde (tutsun). Allah, size kolaylık diler, zorluk dilemez... (Bakara Suresi, 185)

Oruç hükmünün çok açık anlatılmış olduğu bu iki ayette, Ramazan ayında hasta veya yolculukta olanın tutamadıkları günler sayısınca başka günlerde tutmaları, eğer hastalık veya zor dayanma gibi sebeplerle oruç ibadetini hiç yerine getiremiyorlarsa bu durumda kefaret olarak bir yoksulu doyurmaları hükmü bulunmaktadır. Ve Allah ayetinde: **"Allah, size kolaylık diler, zorluk dilemez."** diye bildirir.

Hasta ve zor dayanabilenlere yönelik böyle kolaylaştırıcı ve net bir hüküm varken artık bu kişilerin oruç tutmak için ısrar etmeleri, kendi nefislerine zulmetmeleri anlamına gelir. Kuran'a göre Müslümanların, kendilerine zarar verecek uygulamalara girmeleri ise yasaklanmıştır.

Kuran'daki bu kadar açık bir hükmü tamamen değiştirerek, Kuran'a muhalif sahte hadislerle adeta bir zulüm sistemi oluşturmak, bağnaz zihniyettekilerin uygulamalarını göstermesi açısından önemlidir. Bu kişiler, Kuran'ın şefkatli üslubundan kendilerince hoşlanmaz (Allah'ı ve Kuran'ı tenzih ederiz), kendi karanlık dünyalarına göre bir din üretmeye kalkarlar. Söz konusu zulme dayalı hurafeleri dine eklemeye çalışmalarının nedeni işte budur.

Bir insan hasta olabilir, zor dayanabilir. Elbette ki hiç kimsenin bünyesi diğeriyle aynı değildir. Pek çok insan, bu dünya hayatında çeşitli hastalıklarla imtihan olur. Allah, üstün şefkati ile böyle bir hükümle hasta ve zor dayananları ayrı tutmuşken, şu an halen bazı ülkelerde zorla oruç tutturma eylemi bu sahte hadislere dayanarak uygulanmaktadır. Hasta olduğu için oruç tutamayan bir insanın, bu sahte hadise dayanarak bir yere hapsedilip su ve yiyecek verilmeden tutulduğu bir ortamı ise tahmin etmek güç değildir. Böyle bir durumda kuşkusuz ki, kısa sürede hastalığı artacak ve bir süre sonra hayatını kaybedecektir. İşte bağnaz zihniyet, insan canına zarar verme pahasına böyle bir zulmü dayatmaya çalışmaktadır.

Sarhoşken Dinden Çıktığını Söyleyenin Öldürülmesi

"Sarhoşun irtidatı (dini terk etmesi) geçerlidir. Fakat sarhoş kendine gelmeden ve tevbeye çağrılmadan öldürülmez." *(İmam Şafii el-Um c: 6 s: 148 -El-İnsaf c:10 s: 331-332 -Muğnil Muhtac 4/137 - Haşiyetül-Desuki 4/363 -İbn Kudame el-Muğni 9/25-26)*

Söz konusu mevzu hadise göre içki içip sarhoş olan kimse eğer bilinci yerinde olmadığı bu süre içinde irtidatta bulunur yani dinden çıktığını söylerse, dinden çıkmış olarak kabul edilir. Bu, son derece ürkütücüdür. Sarhoşluk anında, bir kimsenin bilincinin yerinde olmadığı, mantıklı konuşamayacağı, ne dediğini bilmediği açıktır.

Söylediklerinden ve yaptıklarından sorumlu tutulamayacağı da ortadadır. Fakat bağnaz zihniyet, bu uydurma hadisi esas alarak bu kişinin öldürülmesine hüküm verir. Ve yine, Kuran'da asla olmayan böylesine sahte bir uygulamayı hüküm haline getirir ve cinayet kararı verilmiş olur.

Bu sahte ve ürkütücü zihniyet Kuran ile yalanlanmıştır. Allah, **"Ey iman edenler, sarhoş iken, ne dediğinizi bilinceye ve cünüp iken de -yolculukta olmanız hariç- gusül edinceye kadar namaza yaklaşmayın. laşmayın...."** (Nisa Suresi, 43) ayetinde "iman edenlere" seslenmektedir. Açıktır ki, bu kişilerin arasında içki içip sarhoş olan da olmuştur. Bu kişiler namaz kılan insanlardır. Bütün bunlar ayetten açıkça anlaşılmaktadır. Namaz sırasında kişinin ne dediğini bilmesi, şuurunun açık olması, Allah ile derin bir bağlantıya geçmesi gereklidir ve sarhoş bir durumda insanın bu dikkati sarf etmesi mümkün olmayacaktır. Böyle bir kişi yaptıklarından ve söylediklerinden de sorumlu tutulamaz, bu nedenle Allah, sarhoş olduğu süre boyunca bir insana namazı yasaklamıştır. Ayette geçen ...**"ne dediğinizi bilinceye kadar"** ifadesiyle de, sarhoşluk durumunda kişinin "bilinçsizce hareket ettiği" ve "ne dediğinin farkında olmadığına" dikkat çekilmiştir. Dolayısıyla ancak ve ancak bu şuursuzluk durumu bittiğinde bu kişinin namaza devam etmesi gerektiği anlaşılmaktadır.

Sarhoşluk gibi bilincin bulandığı bir anda bir kişi dinden çıktığını iddia edebilir, son derece mantıksız sözler söyleyebilir. Kişinin, bilincinin yerine geldiğinde yaptıkları ve söyledikleri esastır. Dahası, bir kişi gerçekten dinden çıkmış olabilir ve bunu açıkça dile getirebilir. Bunun öldürme sebebi haline getirilmesi hem Kuran'a yönelik bir iftira, hem de adı üzerinde bağnazlıktır. Kuran, bu vahşi zihniyeti lanetlemektedir.

Yüce Allah, Kuran'da sarhoşlukla ilgili özellikle böyle bir hükme yer vererek, bir insanın harama girmesinin onun Müslüman olarak Allah'ı sevmesine ve ibadet etmesine bir engel olmadığını belirtmektedir. Bu ayet, İslam'ın her insana şefkatli ve sevgi dolu yaklaşımının da ayrı bir göstergesidir. Fakat her fırsatta ölüm isteyen bağnaz zihniyet, Kuran'daki hükme rağmen kendi sahte hükümlerini türetmiştir.

Peygambere Saygıya Uygun Olmayan Sözler Edenlerin, Tevbeye Çağrılmadan Öldürülmesi

"Peygambere söven kişi tevbeye çağırılmadan hemen öldürülür." *(İbni Teymiye)*

İbni Münzir dedi ki: İlim ehlinin hepsi, Rasulullah sallAllahu aleyhi ve sellem'e söven kimsenin öldürülmesi hususunda birleşmişlerdir. *(Enverşâh, el-Keşmîrî, "İkfâru'l-Mulhidîn", sf. 64. "Tenbihu'l Ğafilîn ila Hükmi Şatimillahi ve'd-Dîn" adlı eserden naklen. Bkz. sf. 14)*

Abdullah'ın rivayetinde şöyle diyor: Tevbeye çağrılmadan öldürülür. Halid b. Velid, Nebi sallAllahu aleyhi ve sellem'e söven bir adamı öldürdü ve tevbeye çağırmadı. *(İbni Teymiye)*

Bir insanın Allah'a, Peygamberlere, manevi değerlere karşı uygunsuz ifadelerde bulunması elbette asla tasvip edilmeyecek bir durumdur. Fakat elbette her insan bir değildir. Kimi imansız olur, kimi çeşitli sebeplerle dine önyargılıdır, kimisi öfkeli yetiştirilmiştir, bazıları cahildir, kimisi Kuran hakkında hiçbir şey bilmez... Dolayısıyla çeşitli sebeplerle insanların zihinlerinde dine karşı önyargı oluşması mümkündür, özellikle günümüzde öfke ve nefret içinde yaşayan çok insan vardır.

İmtihana geldiğimiz bu dünyada, her görüşten, her fikirden insan olacak ve imtihanımız bu görüşler, bu fikirler ve bu insanlarla beraber sürecektir. Bir Müslümanın görevi, karşıdaki insan her ne kadar önyargılı, öfkeli dahi olsa, ona Kuran'daki güzel ahlakı güzellikle anlatmak ve kararı ona bırakmaktır. Kimi zaman bu güzel tavırdan karşı taraf etkilenir ve yaptığı hatanın farkına vararak kendisini değiştirebilir. Nitekim bu, yine Kuran ayetinde bildirilmiş olan bir gerçektir:

> **İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel olan bir tarzda (kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki sıcak bir dost(un) olmuştur. (Fussilet Suresi, 34)**

Ayette Müslümanlara, kötü bir tavra güzel bir karşılıkla karşılık verilmesi emredilir. Ve bunun getireceği sonuç şöyle bildirilir: **"(görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki sıcak bir dost(un) olmuş..."**

Bütün bunlara rağmen karşıdaki insan eğer yine uygunsuz tavır ve sözlerine devam ediyorsa, bu durumda yine Kuran'da ne yapılması gerektiği açıklanmıştır:

> **O Rahman (olan Allah)ın kulları, yeryüzü üzerinde alçak gönüllü olarak yürürler ve cahiller kendileriyle muhatap oldukları zaman "Selam" derler. (Furkan Suresi, 63)**
>
> **O, size Kitap'ta: "Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğinizde, onlar bir başka söze dalıp geçinceye kadar, onlarla oturmayın, yoksa siz de onlar gibi olursunuz" diye indirdi... (Nisa Suresi, 140)**

Görüldüğü gibi Kuran'daki hüküm, böyle cahil topluluklarla karşılaşıldığında onlarla oturmamak, oradan uzaklaşmak ve onlara sadece "Selam" diyerek karşılık vermek, yani onlara barışı hatırlatmaktır.

Ayetlerde dikkat çekilen iki özellik vardır. Bu insanlar, muhatap alınamayacak kadar cahil ve belki de defalarca uyarılmış fakat doğruyu kabul etmemiş insanlardır. Çünkü görevi tebliğ olan ve dolayısıyla sürekli doğruyu anlatmakla yükümlü bir Müslüman, bu defa bu kişilerle hiç muhatap olmamakta, onların yanlarından ayrılmaktadır.

Yine ayette dikkat çekilen bir diğer husus, "**onlar başka söze dalıp geçinceye kadar**" onlarla oturmamaktır. Dolayısıyla bu insanlar, belki de bir Müslümanın daima yakın çevresinde olan, sürekli muhatap olduğu insanlar olabilir. Öyle ki başka söze daldıklarında onlarla sıcak bağlantı devam etmektedir.

Bu demektir ki, Müslümandan beklenen, yukarıdaki mevzu hadiste belirtildiği gibi vahşi bir yöntem değildir. Bazı insanlar uygunsuz söz söylediklerinde onların yanlarından ayrılmak, fakat öğüt aldıkları sürece mümkün olduğunca onlara doğruyu anlatabilmektir.

Bu konudaki uydurma hadislerin Kuran'la çeliştiğini görebilmenin bir diğer önemli delili ise "tevbeyi engellemesidir". Allah Kuran'da insanları her konuda tevbeye çağırmışken; tevbe, kişinin kendisi ile Allah arasındayken; Allah "affedici ve bağışlayıcı" olduğunu ayetlerinde sık sık belirtmişken; Kuran'da tevbe edenler sürekli övülmüşken; nasıl bir insanın tevbe etmesi engellenebilir? Kişi Allah'tan af dilemekten nasıl alıkonabilir? Rabbimiz'in "...**tevbeleri kabul edendir, esirgeyendir.**" (Bakara Suresi, 37) ayetini görmezden gelerek, bir insandan yaptığından pişmanlık duymak ve Allah'tan af dilemek hakkı nasıl alınabilir?

Elbette kimsenin böyle bir hakkı asla ve kesinlikle yoktur.

Yine Rabbimiz, bir başka ayetinde de şöyle bildirir:

> **Ancak tevbe edenler, (kendilerini ve başkalarını) düzeltenler ve (indirileni) açıklayanlar(a gelince); artık onların tevbelerini kabul ederim. Ben, tevbeleri kabul edenim, esirgeyenim. (Bakara Suresi, 160)**

Allah'ın **"tevbeleri kabul edenim, esirgeyenim"**, hükmünü adeta kendilerince reddederek yanlış uygulamalarını bu uydurma hadislere dayandırmaya çalışanlar, açıkça Kuran'a muhalif hareket etmektedirler.

Bağnazların Dinindeki "Lanetli Hayvanlar" Hurafesi:

Av, koyun ve çoban köpekleri dışındaki köpekleri öldürün. *(4949-Buhârî-Müslim-Muvatta-Tirmizî-Nesâî)*

"Tüm kara köpekleri öldürünüz. Çünkü onlar şeytandır." *(Hanbeli 4/85, 5/54)*

Eşeğin şeytan gördüğü için anırdığı söylenir. *(Müslim)*

Farenin aslında Yahudi olduğu, bu yüzden deve sütü içmediği başka bir hadistir. *(Müslim Zühd)*

Karganın sapkın (fasık) olduğu da hadistir. *(Buhari 59/16; Hanbeli, Müsned 2/52)*

Güvercin şeytandır. *(5331-Ebu Davud-İbnu Mace)*

Kertenkele fasıktır (günahkardır). *(Müslim 2239/145, İbni Mace 3230, Ebu Davud 5262)*

Kertenkeleyi ilk vuruşta öldüren kimse için yetmiş sevap vardır. *(Ebu Davud 5264, Müslim 2240/147)*

"Zina yapan" maymunların taşlanarak öldürülmesi... *(Buhari 63/27)* ***– (zina eden bir maymunun yakalanıp taşlanarak öldürüldüğü ve sahabelerden birisinin de maymunu recm etme olayına katıldığı bir başka uydurma hadistir.)***

"Şeytan gören eşek, Yahudi fare, sapkın karga, şeytan güvercin, zina eden maymun, öldürülmesi gereken zavallı kara köpekler ve kertenkeleler"...

Bu tanımlamalar bağnaz zihniyetin Kuran'dan ne kadar uzak ve korkunç bir hayat sunduğunun bir özetidir. Bu garip zihniyet, av ve çoban köpekleri dışındaki köpekleri öldürmeyi emreden bir dine aittir. Bu din dünyanın en tatlı varlıklarından biri olan, Allah'ın çeşit çeşit ve müthiş bir sevgi ve koruma duygusuyla yarattığı birbirinden muhteşem özelliklerdeki ev köpeklerinin, süs köpeklerinin, bekçi köpeklerinin hepsinin öldürülmesini emreder. Oysa Kuran'a göre; **"Yedi gök, yer ve bunların içindekiler O'nu tespih eder; O'nu övgü ile tespih etmeyen hiçbir şey yoktur, ancak siz onların tespihlerini kavramıyorsunuz. Şüphesiz O, halim olandır, bağışlayandır." (İsra Suresi, 44)** ayetiyle belirtildiği şekilde, bizim kavrayamadığımız bir yöntem ile Allah'ı tespih eden, Allah'ın, sevimlilikleriyle cennet için özel olarak yarattığı bu canlılar, nasıl fasık ya da şeytan olabilir? Bir fare nasıl Yahudi olabilir ve Yahudi olmak nasıl olur da bir suç olur?

Dahası, bir maymun nasıl zina yapabilir? Bir maymunun ahlaki değerleri, sadık olması gereken bir evlilik kurumu, bütün bunları idrak edebilecek bir şuuru ve onunla bağlantılı olarak bir sorumluluğu mu vardır ki bir maymun zina ile suçlanmaktadır? Bu son derece cahilce bir iddiadır. Fakat bağnazlar, böylesine sahtekarca bir iddiaya sahabeleri de dahil ederek, kendilerince iftira atmaya çalışmaktadırlar.

Elbette bunların tümü uydurma hadislerdir ve böylesine zalimane hükümlerin Kuran'da olması mümkün değildir. Kuran'da Allah övgüyle tanıttığı Kehf ve Rakim ehlinin yanında köpeklerinin bulunduğunu belirtir:

Sen onları uyanık sanırsın, oysa onlar (derin bir uykuda) uyuşmuşlardır. Biz onları sağ yana ve sol yana çeviriyorduk. Köpekleri de iki kolunu uzatmış yatıyordu... (Kehf Suresi, 18)

(Sonra gelen kuşaklar) Diyecekler ki: "Üç'tüler, onların dördüncüsü köpekleridir." Ve: "Beştiler, onların altıncısı köpekleridir" diyecekler. (Bu,) Bilinmeyene (gayba) taş atmaktır. "Yedidirler, onların sekizincisi köpekleridir" diyecekler. De ki: "Rabbim, onların sayısını daha iyi bilir, onları pek az (insan) dışında kimse bilemez."... (Kehf Suresi, 22)

Ayetlerde de açıkça görüldüğü gibi Müslümanların yanında bir koruma ve bir dost olarak köpek bulunabilir. Köpeklerin yanısıra Kuran'da zikredilen başka hayvanlarda vardır.

1. Kuran'a göre hayvanlara sevgi ve şefkat gösterilir:

O (Süleyman) da demişti ki: "Gerçekten ben, mal (veya at) sevgisini Rabbim'i zikretmekten dolayı tercih ettim." Sonunda bu atlar (koştular ve toz) perdesinin arkasına saklandılar. "Onları bana geri getirin" (dedi). Sonra (onların) bacaklarını ve boyunlarını okşamaya başladı. (Sad Suresi, 32-33)

Nihayet karınca vadisine geldiklerinde, bir dişi karınca dedi ki: "Ey karınca topluluğu, kendi yuvalarınıza girin, Süleyman ve orduları, farkında olmaksızın sizi kırıp-geçmesin." (Süleyman) Bu sözü üzerine tebessüm edip güldü ve dedi ki: "Rabbim, bana, anne ve babama verdiğin nimete şükretmemi ve hoşnut olacağın salih bir amelde bulunmamı ilham et ve beni rahmetinle salih kulların arasına kat." (Neml Suresi, 18-19)

2. Kuran'da hayvanlar Allah'ın birer eseri, üzerinde düşünülmesi gereken birer iman hakikati olarak örnek verilir:

Bakmıyorlar mı o deveye; nasıl yaratıldı? (Ğaşiye Suresi, 17)

Şüphesiz Allah, bir sivrisineği de, ondan üstün olanı da, (herhangi bir şeyi) örnek vermekten çekinmez. Böylece iman edenler, kuşkusuz bunun Rablerinden gelen bir gerçek olduğunu bilirler; inkar edenler ise, "Allah, bu örnekle neyi amaçlamış?" derler. (Oysa Allah,) Bununla birçoğunu saptırır, birçoğunu da hidayete erdirir. Ancak O, fasıklardan başkasını saptırmaz. (Bakara Suresi, 26)

Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için bir araya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de. (Hac Suresi, 73)

3. Kuran'da hayvanların akıllı olduklarına dikkat çekilir:

Derken, Allah, ona, yeri eşeleyerek kardeşinin cesedini nasıl gömeceğini gösteren bir karga gönderdi. "Bana yazıklar olsun" dedi. "Şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini gömmekten aciz miyim?" Artık o, pişman olmuştu. (Maide Suresi, 31)

4. Allah Kuran'da hayvanların vahiy ile hareket ettiklerini haber verir:

Rabbin bal arısına vahyetti: Dağlarda, ağaçlarda ve onların kurdukları çardaklarda kendine evler edin. Sonra meyvelerin tümünden ye, böylece Rabbinin sana kolaylaştırdığı yollarda yürü-uçuver. Onların karınlarından türlü renklerde şerbetler çıkar, onda insanlar için bir şifa vardır. Şüphesiz düşünen bir topluluk için gerçekten bunda bir ayet vardır. (Nahl Suresi, 68-69)

5. Kuran'da hayvanlarda yaratılış delilleri olduğu haber verilir:

Sizin için hayvanlarda da elbette ibretler vardır, size onların karınlarındaki fers (yarı sindirilmiş gıdalar) ile kan arasından, içenlerin boğazından kolaylıkla kayan dupduru bir süt içirmekteyiz. (Nahl Suresi, 66)

6. Hayvanların bir güzellik olarak çeşit çeşit yaratıldığı haber verilir:

İnsanlardan, hayvanlardan ve davarlardan da renkleri böyle değişik olanlar vardır. Kulları içinde ise Allah'tan ancak alim olanlar 'içleri titreyerek-korkar'. Şüphesiz Allah, üstün ve güçlü olandır, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 28)

Ellerimizin yaptıklarından kendileri için nice hayvanları yarattığımızı görmüyorlar mı? Böylece bunlara malik oluyorlar. (Yasin Suresi, 71)

7. Hayvanların Allah'a secde ettikleri ve Onu tespih ettikleri bildirilir:

Görmedin mi ki, gerçekten, göklerde ve yerde olanlar, güneş, ay, yıldızlar, dağlar, ağaçlar, hayvanlar ve insanlardan birçoğu Allah'a secde etmektedirler. Birçoğu üzerine azab hak olmuştur. Allah kimi aşağılık kılarsa, artık onun için bir yüceltici yoktur. Şüphesiz Allah, dilediğini yapar. (Hac Suresi, 18)

Görmedin mi ki, göklerde ve yerde olanlar ve dizi dizi uçan kuşlar, gerçekten Allah'ı tespih etmektedir. Her biri, kendi duasını ve tespihini şüphesiz bilmiştir. Allah, onların işlediklerini bilendir. (Nur Suresi, 41)

Görüldüğü gibi Kuran'da Allah çeşit çeşit hayvanları, Kendisini tespih eden, akıllı, muhteşem birer yaratılış örneği olarak örnek vermiş ve peygamberlerin sevgi ve şefkatle yaklaşımlarını açıklamıştır. Bağnazların hayvan nefretini ön plana çıkaran sapkın din anlayışı Kuran'ın hiçbir yerinde yoktur.

Kuran'ın uygulayıcısı olan Peygamberimiz (sav)'in yaşamında da hayvana karşı verilen değer ve gösterilen sevginin örneklerini görürüz. Peygamberimiz (sav), bağnaz zihniyetin iftiralarına set oluşturacak şekilde hayvanlara sevgi dolu ve şefkatliydi. İşte Peygamberimiz (sav)'in hayvanlara karşı derin şefkatini gösteren uygulamaları:

Peygamberimiz (sav)'in Hayvan Sevgisi

Peygamberimiz (sav), Hayvanlara Zulmeden Çirkin Adetleri Ortadan Kaldırdı

Peygamberimiz (sav) tebliğ görevine başladığı sırada toplumdaki cehalet, hayvanlara olan muamelelerine de yansıyordu; canlı hayvanları ok atışlarında hedef dikerler, kendi hayvanlarını diğerlerinden ayırmak için kulak ve kuyruklarını keserler, hatta dağlarlardı. Çölde acıktıkları zaman canlı devenin hörgücünü yarıp bir parça yağ çıkararak ilgili yeri tekrar dikerlerdi.

Peygamberimiz (sav), cahiliye toplumunun bu konudaki çirkin âdetlerini de tamamen ortadan kaldırdı. Hayvanların da merhamete muhtaç olduklarını öğretti. Hayvanlara zulmeden tüm uygulamalar Peygamberimiz (sav) tarafından durduruldu.

Peygamberimiz (sav) Tarafından Hayvanların Aşırı Çalıştırılmaları Yasaklanmıştır

Peygamberimiz (sav), hayvanların aşırı çalıştırılmalarını da engellemiştir. Yüzyıllardır devam eden hayvan sırtlarında karşılıklı oturarak saatlerce yapılan hitabet ve şiir törenleri yasaklandı. Sahiplerinin sadece gerçek ihtiyaç süreleri kadar hayvanlarına binmelerine izin verildi. Peygamberimiz (sav): *"Hayvanlarınızın sırtını minberler yerine koymayın. Şurası muhakkak ki tek başınıza güçlükle gidebileceğiniz bir yere sizi götürmeleri için Allah onları sizlere musahhar (hizmetçi) kıldı. Arzı da sizin (durma yeriniz) kıldı, öyleyse ihtiyaçlarınızı (duran hayvanının sırtında değil) arz üzerinde görün." Ebu Davud, Cihad 61, (2667*) şeklinde uyarıda bulunmuştur.

Bir başka hadis ise şöyledir: *"Hayvanlarınıza, onları yormadan güzelce binin ve (kullanmadığınız zaman da) güzel bir şekilde bırakıp istirahat ettirin! Onları, yollardaki ve sokaklardaki konuşmalarınız için kürsü edinmeyin (sırtlarında durup muhabbet etmeyin)." (Ahmed, III, 439)*

Çalışan Hayvanlara Dinlenme Hakkı

Peygamberimiz (sav), çalıştırılan hayvanlara, insanlar gibi dinlenme hakkı vermiş ve yolculuk sırasında yapılan dinlenmelerde öncelikle hayvanların ihtiyaç ve istirahatlerinin sağlanması gerektiğini vurgulanmıştır.

Peygamberimiz (sav), Hayvanlara Eziyet Etmeyi ve İşkence Yapmayı Yasaklamıştır

Peygamberimiz (sav), "*Cenab-ı Hakkın haksız olarak bir serçeyi öldürenden kıyamet gününde hesap soracağını" (Ebu Davud, 2/11)* bildirmiş; *"Kuşların yuvalarının bozulmamasını, yumurta ve yavrularının alınmamasını" (Buhari Edebü'l-Müfred, 139)* emretmiştir.

Peygamberimiz (sav) bindiği hayvanın yüzüne sert bir şekilde darbe atan birini gördüğünde durdurur ve bu hareketinin Allah'ın hukukunu çiğnemek anlamına geldiğini belirtirerek, *"Allah hayvanları bunu yapasınız diye yaratmadı" (Ahmed, Müsned, 4/131)* demiştir.

Peygamberimiz (sav)'in Anne Köpek ve Yavrularına Şefkati

Peygamberimiz (sav) savaş sırasında, on bin kişilik ordusuyla ilerlerken, yolları üzerinde yeni doğum yapmış dişi bir köpekle yavrularını görür. Efendimiz (sav) Suraka oğlu Cuayl'i çağırarak emir verir. *"Anneyle yavrularının önünde duracak ve ordunun tamamı geçinceye kadar onlara nöbetçilik edip, ezilmekten koruyacaksın." (eş-ŞÂMÎ, Sübülü'l-hüda ve'r-reşâd, VII, 51*) Peygamberimiz (sav)'in şefkatiyle dişi köpekle yavrularını rahatsız etmemek için on bin kişilik ordu istikametini değiştirmiştir.

Peygamberimiz (sav)'in Hayvan Sevgisini Gösteren Bir İfadesi, "Tüm Köpeklerin Canı Muhteremdir"

"Yalnız faydalı olan köpekler değil, zararı olmadığı, saldırgan ve yırtıcılığa soyunmadığı sürece bütün köpeklerin canı muhteremdir, dokunulamaz." (Haşyetu'l-Beycermî Ala'l-Menhec-el-Mektebetu'ş-Şamile, I/474)

Peygamberimiz (sav)'in Kedisi "Müezza"

Peygamberimiz (sav)'in kedisinin ismi Müezza'dır. Peygamberimiz (sav), kedisi Müezza'yı o kadar çok severdi ki, Müezza bir gün sedirde oturan Peygamberimiz (sav)'in giysisinin ucunda uyuyakalınca, kediye kıyamayan Peygamberimiz (sav), giysisini keserek sedirden kalkmayı tercih etmiştir.

Ek Bilgi: Peygamberimiz (sav)'den hadisler aktaran Ebu Hureyre'nin anlamı "kedi babası"dır.

Peygamberimiz (sav)'in Anne Kuş ve Yavrularına Şefkati

"Allah'ın Resulüyle birlikte idik. Yanında iki yavrusu bulunan serçe biçiminde bir kuşa rastladık. Yavruları yakalayıverdik. Bunun üzerine anneleri, feryat ederek kanatlarını çırpmaya başladı Hz. Resulullah dönüp de yaptığımızı görünce: 'Bunu yavrusundan kim ayırdı? Yavrularını iade edin (yerine koyun)' dedi. Biz de onları serbest bıraktık." (Ebu Davud, "Edeb", 163-164)

Keçinin Yavrusu

Peygamberimiz (sav), bir keçiyi sağan adama uğradığında ona şunları söylemiştir: *"Sağdığında yavrusu için de süt bırak." (Mecmua'z-Zevaid, 8:196)*

Aç Bırakılan Deve ve Sahibi

Peygamberimiz (sav) Medineli Müslümanlardan birinin bağında bir devenin açlıktan bağırdığını görmüş bundan rahatsız olmuştu. Devenin yanına gelerek onu okşamış ve sahibinin kim olduğunu sormuş ve öğrenmişti. Sonra da: *"Hayvanlara gösterdiğiniz muamelede Allah'tan korkmuyor musunuz?" (Ebû Davud, "Cihad", 44)* buyurarak devenin sahibini uyarmıştı. Başka bir hadiste ise Peygamberimiz (sav): *"Konuşamayan bu hayvanlar hakkında Allah'tan korkun!" (Ebû Dâvûd, Cihâd, 44/2548)* buyurmuştur.

Uyuyan Ceylan

Peygamberimiz (sav), bir sefer esnasında sıcak bir gölgede kıvrılıp uyumakta olan bir ceylan görmüştü de, bir sahabisine, herkes geçinceye kadar orada bekleyip kimseye hayvanı rahatsız ettirmemesini emretmişti. *(Muvatta, Hacc, 79; Nesâî, Hacc, 78)*

Yüzü Dağlanmış Merkep

Hazret-i Peygamber (sav), bir gün yolda yüzü dağlanmış bir merkep gördü ve: *"Allah'ın laneti onu dağlayanların üzerine olsun!" (Müslim, Libâs, 107)* buyurdu. İşaret olarak yapılan dağlamanın, hayvanların acı vermeyecek yerlerine uygulanmasını tavsiye etti.

Hayvanlara İyilik Yapılması

Bir adam yolculuktayken susadı ve bulduğu bir kuyuya inip su içti. Çıktığında susuzluktan dilini çıkarıp soluyan bir köpek gördü. Adam: "Anlaşılan bu köpek de tıpkı benim gibi susuzluk çekmiş!" dedi ve hemen kuyuya inerek mesti ile su çıkarıp köpeğe içirdi. Bunun üzerine Yüce Allah, onu bağışladı. Sahabiler: "Ey Allah'ın Resûlü, hayvanlara yaptıklarımızdan dolayı bize sevap var mı? diye sorunca Resûlüllah (s.a.s): "Her canlıya yapılan iyiliğin mutlaka bir sevabı vardır." buyurdu. (Buhârî, "Şürb", 9; "Mezâlim", 23; Müslim, "Selâm", 153)

Arkadaşları: "Hayvanları sulamakta bize de sevap var mıdır?' diye sorduklarında Rasulullah şöyle cevap verdi: "Yaşamakta olan her canlıyı sulamakta sevap vardır " (Tecrit, c. vii, s. 223)

Söz konusu hadisleri sahih birer delil olarak vermemizin sebebi Kuran ile mutabık olmalarıdır. Peygamberimiz (sav)'in hayvanlara bu denli şefkatli olmasının nedeni, Kuran'dan aldığı eğitimdir. Peygamberimiz (sav), Allah'ın çeşit çeşit, birbirinden güzel, birbirinden yetenekli ve özel canlıları bir delil, bir güzellik, bir rahmet olarak yarattığını kuşkusuz ki en iyi takdir edebilen kişidir. Aynı zamanda Allah'ın Rahman ve Rahim isimlerinin, Allah'ın munis sanatının canlılarda tecelli ettiğini de açıkça görebilmektedir. Sevgiyi öven Kuran'daki merhamet ve şefkat öğütlerinin bir Müslümanda nasıl tecelli edeceğini Peygamberimiz (sav) uygulamalarıyla göstermiştir. Bunu, Peygamberimiz (sav)'in merhamet konusundaki öğütlerinde de görmek mümkündür:

"Yeryüzündekilere merhamet edin ki, gökyüzündekiler de sizlere merhamet etsin!" (Tirmizî, Birr, 16/1924)

"Rıfktan (yumuşaklık ve güzel muâmeleden) mahrum olan, her türlü hayırdan mahrumdur..." (Müslim, Birr, 76)

Dolayısıyla hurafecilerin İslam dininde veya Peygamberimiz (sav)'in uygulamalarında hayvanlara yönelik vahşet aramaları ve bu konuda sahtekarlık yapmaları boşunadır. Kuran; insana, hayvana ve bitkiye karşı en mükemmel sevginin tarif edildiği kitaptır ve Peygamberimiz (sav) de hayatı boyunca Kuran'ı uygulamıştır.

Bağnaz İğrençliği

"Ureyne ve Ukeyle kabilelerinden bir grup Medine'ye gelerek Müslüman oldular. Medine'nin havası onlara dokununca Peygamber onlara deve sidiği içmelerini öğütledi." *(Buhari Tıp5/1, Hanbel 3/107, 163)*

"Sizden birinizin içeceği (ve yiyeceği) içine sinek düştüğü zaman, o kişi onun her tarafını batırsın, sonra çıkarsın (atsın). Çünkü sineğin iki kanadının birisinde hastalık, öbüründe de şifa vardır…" *(Diyanet Yayınları, Cilt 9, s.70 ve d. Hadis no. 1365))*

İbnu Abbas anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: "Biriniz yemek yeyince, yalamadıkça veya yalatmadıkça elini (mendile) silmesin." *(Buhari, Et'ime 52; Müslim, Eşribe 129, (2031); Ebu Davud, Et'ime 52, (3847)).*

Resulullah (sav)'a yağa düşen fareden soruldu.

Aleyhissalatu vesselam: "Onu ve etrafındaki kısmı atın, yağınızı yiyin!" buyurdu. *[Buhari, Vudu 67, Zebaih 34; Muvatta, İsti'zan 20, (2, 971, 972); Ebu Davud, Et'ime 48, (3841, 3843)]*

Burada sadece birkaç tanesi örnek verilmiş olan bu sahte hadisler, bağnaz zihniyetin insanlara ne kadar büyük bir rezalet ve pislik içinde bir yaşam sunduğunun önemli delillerindendir. Bu uydurma hadislerle bağnazlar, Peygamberimiz (sav)'e bile kendilerince iftira atabilecek kadar büyük bir cesarette bulunurlar. Bu sahte, fakat

bağnazlar tarafından uygulanan hadisler aynı zamanda bu kişilerin temizlik ve görgü anlayışlarını da gözler önüne sermektedir.

Böylesine bir iğrençliğe Allah asla izin vermemiştir. Kuran'a göre Müslümanlar temiz olmakla, evlerini temiz tutmakla, temiz giyinmekle ve temiz yiyecekler yemekle yükümlüdürler. Kuran'a göre Müslümanlar temiz fakat müşrikler pistirler. Kuran'ın dışında bir hayat yaşayan, Allah'ın indirdiğinin dışında bir din getiren ve bu sebeple de şirk içinde olan bağnazlar da kuşkusuz bu tanıma dahil olurlar. Allah şöyle haber vermiştir:

Ey iman edenler, müşrikler ancak bir pisliktirler... (Tevbe Suresi, 28)

...Allah, akıl erdiremeyenlerin üzerine iğrenç bir pislik kılar. (Yunus Suresi, 100)

Görüldüğü gibi Allah ayetlerde "akıl erdiremeyen" bir topluluktan bahsetmektedir. Aklını kullanamayan topluluk, Kuran'daki gerçeklere rağmen hurafelere uyan bağnazları çok iyi tarif eder. Ellerinde Kuran olmasına rağmen başka bir din üreten ve körü körüne ve sahtekarca olduğunu bilmelerine rağmen, akıllarını kullanmayarak bu hurafelere uyan toplulukların üzerine Allah "iğrenç bir pislik" vermektedir. Bu gerçekten de böyle olmakta, bağnaz topluluklar, akılsızlıkları neticesinde yukarıdaki mevzu hadislerde geçen iğrençliklere inanmakta ve pislikle dolu bir hayat yaşamaktadırlar.

Elbette aralarında cehalet ve bilgisizlik nedeniyle istemeyerek bu hayatı yaşayan kişiler de bulunur, ki bunlar çoğunluktadır. Onları söz konusu akılsız bağnaz topluluğundan ayrı tutmak gerekir. Onların doğruyu bulması için, bu kitapta detaylı açıklanan bilgilere, yani Kuran'dan delillerle bir eğitime daima ihtiyaç vardır.

Kuran'a göre Allah'ın Müslümanlardan istediği, çok detaylı ve kusursuz bir temizlik anlayışı içinde olmalarıdır. Kuran'da Müslümanları temizliğe çağıran ayetlerden birkaçı şu şekildedir:

Elbiseni temizle. Pislikten kaçınıp-uzaklaş. (Müdessir Suresi, 4-5)

Ey insanlar, yeryüzünde olan şeyleri helal ve temiz olarak yiyin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Gerçekte o, sizin için apaçık bir düşmandır. (Bakara Suresi, 168)

...Daha ilk gününden takva temeli üzerine kurulan mescid, senin bunda (namaza ve diğer işlere) durmana daha uygundur. Onda, maddi ve manevi temizlenmeyi içten-arzulayan adamlar vardır. Allah temizlenip arınanları sever. (Tevbe Suresi, 108)

Ey iman edenler size rızık olarak verdiklerimizin temiz olanlarından yiyin ve yalnızca O'na kulluk ediyorsanız, (yine yalnızca) Allah'a şükredin. (Bakara Suresi, 172)

İman edip salih amellerde bulunanları, altından ırmaklar akan, içinde ebedi kalacakları cennetlere sokacağız. Onda onlar için tertemiz kılınmış eşler vardır... (Nisa Suresi, 57)

Sana, kendilerine neyin helal kılındığını sorarlar. De ki: "Bütün temiz şeyler size helal kılındı..." (Maide Suresi, 4)

Bugün size temiz olan şeyler helal kılındı... (Maide Suresi, 5)

De ki: "Allah'ın kulları için çıkardığı ziyneti ve temiz rızıkları kim haram kılmıştır?" De ki: "Bunlar, dünya hayatında iman edenler içindir, kıyamet günü ise yalnızca onlarındır." Bilen bir topluluk için ayetleri böyle birer birer açıklarız. (Araf Suresi, 32)

Onlar ki, yanlarındaki Tevrat'ta ve İncil'de (geleceği) yazılı bulacakları ümmi haber getirici (Nebi) olan elçiye (Resul) uyarlar; o, onlara marufu (iyiliği) emrediyor, münkeri (kötülüğü) yasaklıyor, temiz şeyleri helal, murdar şeyleri haram kılıyor... (Araf Suresi, 157)

Hani Biz İbrahim'e Evin (Kabe'nin) yerini belirtip hazırladığımız zaman (şöyle emretmiştik:) "Bana hiçbir şeyi ortak koşma, tavaf edenler, kıyam edenler, rükua ve sücuda varanlar için Evimi tertemiz tut." (Hac Suresi, 26)

Müslümanlara temizliğin emredildiği ayetler Kuran'da çok fazladır. Burada sadece birkaç tanesine yer verdik. Araf Suresi 32. ayette ise özellikle dikkat çekilen önemli bir nokta vardır, o da Müslümanlara ziynetleri haram kılanlar olduğu gibi, temiz rızıkları da haram kılanların var olduğudur. Gerçekten de bağnazların yaşam tarzına dikkatli baktığımızda, temizliği Müslümanlara haram kılanların yine bağnaz zihniyetteki bu insanlar olduğunu görürüz.

Kuran'a göre bir Müslüman en temiz, en bakımlı ve modern giyinen olmalı, temiz yiyecek yemeli, yaşadığı yeri temiz tutmalıdır. Yani her anında tertemiz olmalıdır. Peygamberimiz (sav) olağanüstü titizdi. Böylesine titiz olan Peygamberimiz (sav)'e yukarıda bahsettiğimiz tarzda mevzu hadislerle iftira atılmaya çalışılması Allah'ın Katında kuşkusuz ki büyük bir suçtur. Fakat bağnazlar, bu gerçekten habersiz gibi davranırlar.

Mevzu hadislerin yanlışlığını göstermek için Peygamberimiz (sav)'in gerçek uygulamalarına bakalım. Peygamberimiz (sav)'in temizliği ve temizliğe titizliği konusundaki bazı sahih hadisler şöyledir. (Bu hadisler Kuran ile mutabık oldukları için sahih kabul edilmektedir):

"Müslümanlık temizdir, kirsizdir. Siz de temiz olun, temizlenin, Zira cennete temizler girer." (G.Ahmed Ziyaüddin, Ramuz El Hadis, 1. Cilt, / Deylemi)

Mümin pis olmaz. (Buhari, Gusul/276)

Herşeyi iyi temizleyin! Temizlik imana, iman da cennete götürür. (Taberani)

Temizlik imanın yarısıdır. (Müslim)

Hz. Selmân anlatıyor: "Tevrat'ta okudum; "Yemeğin bereketi, yemekten sonra (el ve ağzı) yıkamadadır" diyordu. Bunu Resûlullah (s.a.v.)'e söyledim: "Yemeğin bereketi yemekten önce ve sonraki yıkamalardadır!" buyurdular." (Ebu Davud, Et'ime 12, (3761); Tirmizi, Et'ime 39, 1847)

Sarmısak yiyen, kokusu gitmeden mescidimize yaklaşmasın, insanın rahatsız olduğu şeylerden melekler de rahatsız olur. (Taberani)

Elbiselerinizi yıkayın, fazla kıllarınızı temizleyin, dişlerinizi temizleyin, temiz, güzel giyinin! Nezafet sahibi olun! (İbni Asakir)

Sarımsak veya soğan yiyen kimse bizden ve mescitlerimizden uzak dursun, evinde otursun." (Buharî, Edeb, 76)

Namazın anahtarı temizliktir. (Tirmizi)

Güzel giyinin ki, Allah'ın size verdiği nimetlerin eseri görülsün! (Taberânî)

(Bahr-ür-raık)da buyuruluyor ki: Cemal, çirkinliği gidermek vakar sahibi olmak ve şükretmek için nimeti göstermek demektir. Allahü Teâlâ cemal sahibi olmayı övmektedir. Cemal için temiz, güzel giyinmek mubahtır. (Oruç bahsi)

Allah bir kuluna nimet verdiğinde, o nimetin eserinin o kulun üzerinde görülmesini sever. [Taberânî]

Ebu Süfyan anlatıyor: "Bana Ebu Eyyûb el-Ensâri, Câbir İbnu Abdillah, Enes İbnu Mâlik haber verdiler ki, Tevbe suresinin 108. ayeti -ki meal-i şerifi şöyledir: "Orada maddi ve manevi pisliklerden temizlenmeyi seven kimseler vardır. Allah da çokça temizlenenleri sever" nazil olduğu vakit Resûlullah: "Ey Ensar cemaati! Allah sizi temizlik hususunda övmektedir, (bu övgüye sebep olan) temizliğiniz nedir?" diye sordular. Onlar da: "Biz namaz için abdest alırız, cünüblüğe karşı yıkanırız" dediler. Aleyhissalâtu vesselâm: "Övgü işte bunun için! Buna devam edin!" buyurdular." (Kütüb-i Sitte, 6066)

Hz. Enes anlatıyor: "Bana kadın ve güzel koku sevdirildi, gözümün nuru namazda kılındı." (Nesâî, İşretu'n-Nisâ 1, (7, 61))

Bağnazlığın Kirli Din ve Kalitesiz Müslümanlık Anlayışı

Bağnazların, çeşitli mevzu hadislerin etkisiyle türlü iğrençlikleri mübah gören ve pisliği bir hayat şekli olarak benimsemiş yaşam tarzları beraberinde ürkütücü bir kalitesizliği de getirir. İşte bu nedenle genel olarak bir kısım İslam toplumlarında ciddi şekilde yaygınlaşmış bir kalitesizlik modası vardır. Bu kalitesizlik anlayışına göre bir Müslüman görünüm itibariyle kirli, bakımsız, özensiz, estetik ve nezaketten uzak, kaba, güzelliğe ve nezakete önem vermeyen, hatta bunlardan anlamayan bir insan modelinde ortaya çıkar. Dikkat edilirse söz konusu toplumlarda "Müslüman" denilince böyle bir görünümün hakim edilmesine özen gösterilir.

Bu insanların İslam anlayışına bakıldığında böylesine kalitesiz ve ürkütücü bir yaşam biçiminin ortaya çıkması hiç de sürpriz değildir elbette. Kadınların kaşlarını dahi almalarını yasaklayan (bu konu sonraki bölümde detaylı açıklanacaktır), yemekten sonra ellerini yıkamak yerine ellerini yalatan, içine sinek düşen çorbada şifa olduğunu iddia eden bir anlayıştan kalite beklenmesi elbette söz konusu değildir. Mevzu hadislerin biçimlendirdiği bu sahte din anlayışı o kadar yaygındır ki, bir Müslümanın güzel ve kaliteli görünmesi söz konusu kişiler tarafından tepkiyle karşılanır.

İslam adına oynanan bu oyun, bütün İslam camiasını o veya bu şekilde sarmış durumdadır ve bu ürkütücü görünüm elbette diğer toplumları tedirgin etmektedir.

Oysa Kuran'da müthiş bir kalite vardır. Peygamberimiz (sav), Kuran'ın mükemmel uygulayıcısı olarak döneminin en kaliteli ve akıllı insanıydı. Daima temizdi, en kaliteli ve en temiz kıyafetleri giyer, en nezaketli davranışı sergilerdi. Peygamberimiz (sav) bugün yaşasa, kuşkusuz ki yine bu dönemin en kaliteli insanı olurdu. Çünkü Peygamberimiz (sav)'in rehberi Kuran'dır ve Kuran, her dönemde en üstün kaliteye hitap eder.

Şunu önemle belirtmek gerekir: Kalite; parayla, mal-mülkle veya marka giysilerle sağlanacak bir şart değildir. **Kalite; temizlik, özen, güzelliğe ve estetiğe değer verme, tavır, davranış, tutumda mükemmellik, şefkat ve akılcılık, saygı ve güzel ahlak ile sağlanabilecek bir özelliktir.** İnsan her gün aynı kıyafeti giyebilir fakat onu her gün temiz ve özenli şekilde giydiğinde kaliteli olur. İnsan bir başkasının görüşüne katılmayabilir, fakat onun fikrine saygı gösterip ona şefkatle davrandığında kaliteli olur. İnsanın kalitesinin anlaşılacağı en önemli detaylardan biri davranışlarıdır; pisliğe, tamahkarlığa, kalitesiz tavırlara tenezzül etmeyen kişi zaten doğal olarak kalitelidir. Güzel konuşan, güzelliği öven, her fırsatta sanat ve zerafeti üstün tutan, karşı tarafa doğal olarak değer veren insan kalitelidir.

İşte kaliteyi gerektiren bütün bu özellikler büyük ölçüde İslam toplumlarında unutulmuştur. Bunun da sebebi yine, bir kısım İslam toplumlarının düştüğü en büyük hata olan Kuran'ı terk etmeleri olmuştur. Kaliteye değil çoğalmaya, sevgiye değil nefrete, temizlik ve bakıma değil pislik ve özensizliğe önem veren toplumlar meydana gelmiştir. Bunun tek ilacı Kuran'dır. Müslümanın üstün kalitesini, Kuran'dan delillerle söz konusu toplumlara göstermek şu an en acil ihtiyaçlardandır. Kuran'dan delil vermedikçe söz konusu toplumlar demokrasiden uzaklaşmaya, öfke toplumları olmaya, kalitesizliği yaygınlaştırmaya ve sanat ve temizliğe önem vermemeye devam edeceklerdir. Bu ise, her geçen gün dozajı gitgide artan ciddi bir beladır.

3. BÖLÜM
Bağnazların Kadın Nefreti

Kadınlar, Bu Dünyanın En Güzel Nimetlerinden Biridir

Bağnaz zihniyetin sevgisizliğini ve katılığını gözler önüne seren en çarpıcı örneklerden biri de kadınlara bakış açılarıdır. Kendilerince kadını bir tür aşağı varlık olarak gören bağnazlar, ortaya attıkları sayısız hurafeyle kadınları toplumun dışına iten, hatta sokakta görmeye dahi tahammül edemeyen bir zihniyete sahiptir. İlerleyen sayfalarda bu konudaki mevzu hadislerden örnekler vererek bağnazların kadına bakış açısını ve bu yanlış bakış açısının Kuran'a ve Peygamberimiz (sav)'in anlattıklarına tamamen zıt olduğunu ortaya koyacağız. Söz konusu mevzu hadisler, bir çok Müslüman ülkede kadınların neden hala ahlaksızca ezilmeye çalışıldığının daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır. Kadınların sokağa çıkmasını yasaklayan, sokağa çıksa bile ancak yolun kenarından yürüyebileceğini savunan, kıyafetlerinin her detayına karışan, araba kullanmasına müsaade etmeyen, kadını akıllı bir varlık olarak görmeyip aklı henüz olgunlaşmamış çocukları kadına veli tayin eden, evin içinde çarşıya bakan odada dahi oturmasını engelleyen, tecavüze uğraması durumunda mutlaka kadının bir suçu olduğu kanısına sahip olan, kimle evleneceğine onun adına karar veren, kocasından dayak yemesini makul gören, ağır şiddete maruz kalsa bile kadına boşanma hakkı tanımayan dehşet verici anlayış işte bu hurafelerin ürünüdür.

Bağnazların kadına bakışının temelinde kadınların imanını ve aklını eksik gören bir anlayış vardır. O yüzden de kadının yarım görülmesi, yönetilmesi ve yönlendirilmesi gerektiği düşüncesi hakimdir. Bu zihniyettekiler için kadının varlığı bile bir tehlike ve öfke sebebidir. İşte bu nedenle mümkün olduğunca onu kapalı tutmak, toplumdan soyutlamak, tüm haklarını elinden almak ve onu yok ilan etmek ihtiyacı içindedirler. Kadını kendilerince ikinci sınıf bir varlık haline getirip kadının karar vermesini ve sosyal konularda devrede olmasını engelleyerek, kendi hakimiyetlerinde bir toplum meydana getirmeyi hedeflemişlerdir. Çünkü bilmektedirler ki, kadınlar genellikle detay düşünebilen, akılcı değerlendirebilen, ince ayrıntıları yakalayarak girift sonuçlar çıkarabilen özel varlıklardır. Kadınların sahte yöntemlerle devreden çıkarılması, bağnaz zihniyettekilerin sahtekarlıklarını da rahatça yaymalarına imkan sağlamıştır.

Oysa Allah, takvada kadın ve erkek ayrımı olmadığını bildirmiş, salih ameller yapma, güzel ahlakın yayılması için gayret etme, Allah yolunda fikren mücadele etme konusunda kadın ve erkeğe eşit sorumluluklar vermiştir. Kadın ve erkek, Kuran'a göre sorumluluk anlamında eşittirler; fakat özen, ihtimam ve değer olarak kadın Kuran'da erkekten üstün tutulmuştur. Bir kısım bağnazlar ve İslam karşıtları tarafından şimdiye kadar hep kadının aleyhinde birer delilmiş gibi kullanılmaya çalışılan bir kısım ayetler, aslında kadının üstünlüğünü, Yüce Rabbimiz'in kadına verdiği önemi ve değeri gösteren ayetlerdir. Bu ayetleri ilerleyen satırlarda detaylı olarak açıklayacağız.

Kuran'da Rabbimiz'in kadın için sunduğu benzetme onun değerini de gösterir. Kuran'da kadın narin bir bitkiye, çiçeğe benzetilmiştir. Hz. Meryem için yapılan bu tarif, kadına verilen önem ve değerin açık bir izahıdır:

> **Bunun üzerine Rabbi onu güzel bir kabulle kabul etti ve onu <u>güzel bir bitki</u> gibi yetiştirdi... (Al-i İmran Suresi, 37)**

Güzel bir bitkinin bakımı müthiş bir hassasiyet ister. Güzel bir bitki nazenin ve değerlidir, özen ve dikkat gerektirir. Adı üzerinde güzeldir. Çiçeğin o güzelliği, hassasiyeti, özen ihtiyacı, değeri, önemi kadının İslam'daki yerini mükemmel anlatır. Şu bir gerçektir ki Allah, yeryüzündeki tüm çiçekleri ve bitkileri birer güzellik unsuru, iç açıcı birer nimet, temizlik ve estetik sembolü, müthiş birer yaratılış harikası olarak yaratmıştır. Güzelliğin ifadesi olan

böyle bir yaratılışın kadına atfedilerek kullanılması, Allah'ın temizlik, estetik ve güzellik sembolü bir eserini kadına benzetmesi, kadına verilen değeri çok güzel anlatır.

Kuran'daki Kadın

Kuran'da, kadının bahsinin geçtiği ayetlerde, kadına büyük bir ihtimamla değer verilmiş, kadın, tüm zor şartlarda özel bir himaye altına alınmıştır. Fakat bir yandan da sorumluluk olarak erkek ile eşit tutulmuştur. Dolayısıyla kadının korunması, bu korumaya muhtaç olduğu için değil, özel bir değere sahip olduğu içindir.

Kuran'daki kadın istediği gibi çalışabilir ama çalışmak zorunda değildir. Kuran'daki kadın Sebe Melikesi örneğinde gördüğümüz gibi devletlerin yöneticisidir. Kuran'daki kadın Hz. Meryem (as) örneğinde göreceğimiz gibi zorluk anlarında sabır ve kararlılıkta üstündür, alemlerin kadınlarına örnektir. Kuran'da kadın sultandır, daima el üstünde tutulması gereken bir varlıktır. Dolayısıyla kadına bakış açısında bütün dünyanın izlemesi gereken en mükemmel rehber Kuran'dır.

Peygamberimiz (sav) döneminde, kadınlar erkeklerle birlikte hayatın her alanında yer almıştır. Peygamberimiz (sav)'in mübarek eşi Hz. Hatice'nin bölgenin en önemli iş kadınlarından biri olması kadının sosyal hayatta nasıl bir aktiflik içinde olabileceğini gösteren çok önemli bir bilgidir. Kaldı ki Peygamberimiz (sav) döneminde, gerek İslam'la yeni tanışanların eğitiminde, gerek toplum düzeninin sağlanmasında ve hatta savaşlarda dahi kadın ve erkek sahabe eşit sorumluluk üstlenmiştir.

Peygamberimiz (sav)'in eşlerine gösterdiği nezaket, sevgi, sevecenlik ve güzellik ise tüm dünya için en güzel örnektir. Hanımlarıyla koşu yarışı yapan, eşinin deveye binmesi için eğilip yardımcı olan, her fırsatta kadınların üstünlüklerini överek dile getiren, düzenlenen eğlenceleri izlerken başını eşinin omuzuna yaslayan güzeller güzeli Peygamberimiz (sav)'in bağnazların ürkütücü uygulamalarına asla müsaade etmeyeceği açıktır. Şüphesiz ki bağnazlar Resulullah (sav) adına böyle hadisler uydurarak sahabeyi de töhmet altında bırakarak hem Peygamberimiz (sav)'e hem sahabeye iftira etmekte ve çok büyük sorumluluk yüklenmektedirler.

Bağnazların dinindeki kadının Kuran'da anlatılan kadından neden bu kadar farklı olduğu, bazı mevzu hadisler incelendiğinde hemen anlaşılacaktır. Söz konusu mevzu hadislerin tümüne Kuran'dan en kesin ve net cevaplar verilmiştir.

Bağnazların Kadınlara Yönelttikleri İftiralar

Kadının Aklının ve Dininin Eksik Olduğu İddiası

Çok lanet ediyor ve kocalarınıza karşı nankörlük ediyorsunuz. Aklı başında bir erkeğin aklını sizin kadar çelebilen aklı ve dini eksik başka bir varlık görmedim. *(Müslim, İman, 34/132; İbni Mace, Fiten 19/4003)*

Allah: "…Ben onu mükemmel ve akıllı olarak yaratmıştım. Şimdi hafif akıllı yapacağım; o iğrenerek ve istemeyerek yüklü olacak yavrusunu zorlukla dünyaya getirecektir" dedi. *(et-Taberi Tefsir I 235 v.d.; Vffl143-44; Tarih 1/1 146-148; es-Salebi Arais&.21; İbnu'l-Esir el-KâmilI 34; tbn Kuteybe Te'vîlü Muhteüfi'l-Hadiss. 139)*

Kuran'ın hiçbir ayetinde kadınların akıl olarak erkeklerden daha zayıf olduğu ifadesi yoktur. Tam tersine pek çok ayette "mümin kadınlar ve mümin erkekler" hitabıyla Allah Katında eşit sorumlu oldukları yani benzer akıl ve vicdana sahip oldukları ifade edilmiştir. Dahası Sebe Melikesi örneğinde olduğu gibi kadın tam tersine, önemli mevzular

konusunda kararlar alan bir devlet yöneticisi olabilmektedir. Ayrıca bir insanı akıllı yapan farklı bir fiziki yapıya sahip olması değil, sahip olduğu Allah korkusu, Allah sevgisi, imani derinliği ve vicdanıdır. Allah, kadın veya erkek olsun, her insanın vicdanına doğruyu mutlaka ilham eder. Dolayısıyla insanı akıllı ve dindar yapan kadın veya erkek olması değil, vicdanına vahyedilene en mükemmel şekilde uyması ve **"Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir..."** (Enfal Suresi, 29) ayetinde belirtildiği gibi Allah'tan korkmasıdır. Akıl için Kuran'daki tek ölçü budur. Dolayısıyla bir insan sadece erkek olduğu için üstün olmadığı gibi kadın olduğu için de ne imanen ne aklen eksik olamaz. Ama çok kez hatırlattığımız gibi bağnazların dini Kuran'dan tamamen farklıdır ve iftiralarla doludur.

Söz konusu mevzu hadislerle Allah'a yönelik bir iftirada bulunmaları, bağnazların ne kadar ileri gittiklerini de gösterir. Kuran'ın hiçbir yerinde *"Şimdi hafif akıllı yapacağım; o iğrenerek ve istemeyerek yüklü olacak yavrusunu zorlukla dünyaya getirecektir"* şeklinde bir ifade kuşkusuz ki yoktur. Şu durumda Allah'ın sözü olarak iddia edilen bu cümle neredendir? Allah'tan geldiği iddia edilen bu vahiy, Kuran'da olmadığına göre neredendir? Ancak bağnaz dininin en büyük fitnelerinden biri Allah adına yalan söylemeleri olduğundan, bu korkunç iftirayı atabilmektedirler.

Kadının hamileliği Kuran'da kutsal sayılmış bir durumdur ve bu sebeple Kuran'da anne de kutsal sayılmıştır. Yüce Rabbimiz'in bu konudaki ayeti şu şekildedir:

> **Biz insana anne ve babasına (onlara iyilikle davranmayı) tavsiye ettik. Annesi onu, zorluk üstüne zorlukla (karnında) taşımıştır. Onun (sütten) ayrılması, iki yıl içindedir. "Hem Bana, hem anne ve babana şükret, dönüş yalnız Bana'dır." (Lokman Suresi, 14)**
>
> **Biz insana, 'anne ve babasına' iyilikle davranmasını tavsiye ettik. Annesi onu güçlükle taşıdı ve onu güçlükle doğurdu. Onun (hamilelikte) taşınması ve sütten kesilmesi, otuz aydır. Nihayet güçlü (erginlik) çağına erip kırk yıl (yaşın)a ulaşınca, dedi ki: "Rabbim, bana, anne ve babama verdiğin nimete şükretmemi ve Senin razı olacağın salih bir amelde bulunmamı bana ilham et; benim için soyumda salahı ver. Gerçekten ben tevbe edip Sana yöneldim ve gerçekten ben Müslümanlardanım." (Ahkaf Suresi, 15)**

Hz. Meryem (as), Allah'ın isteği üzerine hamile kalmış, hamileliği boyunca tüm zorluklara sabretmiş ve gösterdiği bu sabır ve Allah'a bağlılığı nedeniyle tüm alemlerin kadınlarına üstün kılınmıştır:

> **Hani melekler: "Meryem, şüphesiz Allah seni seçti, seni arındırdı ve alemlerin kadınlarına üstün kıldı," demişti. (Al-i İmran Suresi, 42)**
>
> **Meryem oğlu Mesih, yalnızca bir elçidir. Ondan önce de elçiler gelip geçti. Onun annesi dosdoğrudur... (Maide Suresi, 75)**

Bağnazlar kadınlar hakkındaki, "hafif akıllı", "iğrenerek ve istemeyerek yüklü" gibi asılsız ithamlarla kendi ürkütücü zihniyetlerini sergilerken, aynı zamanda Hz. Meryem (as)'a, sahabeye ve üstünlükleriyle övülen tüm diğer imanlı kadınlara da kendilerince hakaret etmektedirler.

Bir hamileliğin zorluklarla geçmesi ve çocuğun zorluklar içinde doğması bu dünya hayatının güçlüklerinden biridir ve sabır, büyük güç ve irade gerektirir. Bu büyük zorluğa sabreden bir annenin, Allah, Kendi Katında çok büyük bir değere sahip olduğunu bildirmektedir. İşte bu yüzden, Allah'a tevekkül ederek, Allah sevgisi nedeniyle bütün bu zorluklara sabreden bir anne üstün bir varlıktır. Anneye verilen bu değer, Kuran'daki ahlak özelliklerinden biridir.

Görüldüğü gibi Kuran'da kadının erkeğe göre üstünlükleri de vardır, dolayısıyla "aklı ve imanı eksik" benzetmesi, bağnazların dinine ait bir iftiradır. Allah, sorumluluk bakımından erkek ve kadına eşit şekilde hitap eder. Pek çok ayette aynı anda, "mümin erkek ve mümin kadınlara" hitap ediliyor olmasının nedenlerinden biri de budur. Bu ayetlerden bir tanesi şu şekildedir:

> **Şüphesiz, Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar, mümin erkekler ve mümin kadınlar, gönülden (Allah'a) itaat eden erkekler ve gönülden (Allah'a) itaat eden kadınlar, sadık olan erkekler ve sadık olan kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, saygıyla (Allah'tan) korkan erkekler ve saygıyla**

(Allah'tan) korkan kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve (ırzlarını) koruyan kadınlar, Allah'ı çokça zikreden erkekler ve (Allah'ı çokça) zikreden kadınlar; (işte) bunlar için Allah bir bağışlanma ve büyük bir ecir hazırlamıştır. (Ahzap Suresi, 35)

Ayette de görüldüğü gibi Allah'tan korkmak, Allah'ı zikretmek, Allah'a sadık olmak, sabırlı olmak, sadaka vermek gibi Müslümanların temel vasıflarının hiçbirinde kadın erkek ayrımı yoktur. Kuran'da kadınların mümin vasıflarından herhangi birine daha az sahip olduğuna dair en ufak bir ima dahi bulunmamaktadır. Bir insan ister kadın olsun ister erkek olsun gücünün en fazlasıyla Allah'tan korkmakla, derin bir aşkla Allah'ı sevmekle ve Allah'ın rızasının en fazlasını kazanmakla sorumludur.

Kadının Eğri Olduğu İddiası

"Kadın bir kaburga kemiği gibidir. Kadın bir kaburga kemiğinden, bir eğri kaburga kemiğinden yaratıldı, onu doğrultmaya kalkarsan kırarsın, kırılması da boşanmasıdır." *(Müslim, Reda 64; Nesai, Nikah 15; Ahmed b. Hanbel, II, 168)*

Kuran'da insanın yaratılışı detaylı olarak bildirilmiştir ve şu şekilde tarif edilmiştir:

Andolsun, Biz insanı, süzme bir çamurdan yarattık. Sonra onu bir su damlası olarak, savunması sağlam bir karar yerine yerleştirdik. Sonra o su damlasını bir alak (embriyo) olarak yarattık; ardından o alak'ı (hücre topluluğu) bir çiğnem et parçası olarak yarattık; daha sonra o çiğnem et parçasını kemik olarak yarattık; böylece kemiklere de et giydirdik; sonra bir başka yaratışla onu inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne yücedir. (Müminun Suresi, 12-14)

Hiçbir Kuran ayetinde kadının kaburga kemiğinden yaratıldığını ve eğri olduğunu bildiren bir ifade bulunmamaktadır. Bağnazların bu ifadelerinin aksine Yüce Rabbimiz kadını ve erkeği "en güzel surette" yarattığını bildirmektedir:

Allah, yeryüzünü sizin için bir karar, gökyüzünü bir bina kıldı; sizi suretlendirdi, <u>suretinizi de en güzel (bir biçim ve incelikte) kıldı</u> ve size güzel-temiz şeylerden rızık verdi. İşte sizin Rabbiniz Allah budur. Alemlerin Rabbi Allah ne yücedir. (Mümin Suresi, 64)

Söz konusu mevzu hadiste geçen "onu doğrultmaya kalksan kırarsın" ifadesinde de kadının hem görünüm hem de fikir yapısı anlamında eğriliklere sahip olduğu ve asla düzelemeyeceği yönünde çirkin bir atıf göze çarpmaktadır. Böyle bir ifade Kuran'da geçmez. Gerçekte bu, bir bağnazın kadına yönelik öfke dolu bakış açısının temelini gösterir.

Kuran'dan aldığımız eğitim ise şöyledir: Kadın olsun erkek olsun, elbette her insanın hataları, eksiklikleri, yanlışları olabilir. Kuran'a göre bu yanlışlar güzel ve nezaketli bir dille öğüt verilerek, yanlış ve doğru gösterilerek, kişinin vicdanına hitap ederek düzeltilir. Hiç kimsenin başka bir insanı "bu asla düzelmez" diyerek bir kenara atma gibi bir hakkı yoktur. Bunu yapan ve kendisini müstağni ve üstün gören bir insan, ahirette "bu düzelmez" dediği insanın çok daha güzel bir konumda olduğunu görebilir. Kimin doğru yolda olduğunu yalnızca Allah bilir.

Bağnazların kadının en baştan eksik, kusurlu olduğuna dair batıl inançları, sonradan da değişmelerinin mümkün olmadığı yanılgısıyla pekiştirilmiştir. Bu sebeple bir çok mevzu hadiste, kadınların arasında iyilerin sayıca çok az oldukları, çoğu kadının da cennete layık olmadığı gibi yanlış bilgiler vardır.

Kadınları Aşağılamak için Uydurulmuş Olan Hadisler ve İddialar

Kadınlar arasında iyi kadın, yüz tane karga arasında alaca bir karga gibidir. *(Sahih-i Buhari)*

Doksan dokuz kadından biri cennette, diğerleri ise cehennemdedir. *(Sahih-i Buhari)*

Ey kadınlar topluluğu! Sadaka veriniz ve çok istiğfar ediniz. Çünkü ben cehennem halkının çoğunun sizler olduğunu gördüm. *(Müslim, İman, 34/132 İbn Mace, Fiten 19/4003)*

Bağnazların oluşturdukları toplumlarda kadının neden ikinci sınıf vatandaş olarak kabul edilip aşağılandığını söz konusu mevzu hadisler gayet açık göstermektedir. Bunlar gibi mevzu hadislerin uydurulmasının ardından bir kısım İslam toplumları, kadınları aşağılayan, küçük gören, onları evlere kapatan bağnaz ve korkunç toplumlar halini almışlardır. Kadınların ikinci sınıf görülmesi, toplumları müthiş bir medeniyetsizliğe, kavrukluğa, zevksizliğe ve boşluğa sürüklemiştir. Bu bağnaz zihniyetin temsilcileri asla ilerleyememiş, gelişememişlerdir. Şu an Ortadoğu'daki pek çok ülke, bu ürkütücü zihniyetin getirdiği kavrukluğun ve kalitesizliğin tam olarak içindedir. Oysa Kuran'daki din son derece güzel, sade, kaliteli ve barışçıldır.

Söz konusu bağnazlar, cennetin en güzel süsü olan kadınlara dünyada da ahirette de Allah'ın büyük bir değer ve önem verdiğini bir türlü akıl edememişlerdir. En önemlisi de, Kuran'a hiç danışmamışlardır.

Anlaşılabileceği gibi, söz konusu mevzu hadislerde geçen ifadelerin hiçbiri Kuran'da yoktur. Ahlak bozukluğu gösteren, kötülük yapan ve harama giren insanları Allah Kuran'da detaylı olarak tarif etmiştir ve bu tariflerin hiçbirinde bu insanların özellikle kadınlar olduğuna dair bir izah geçmemektedir.

Örneğin Allah Kuran'da insanların büyük kısmının iman etmeyeceğini, iman ettiğini söyleyenlerin büyük kısmının da şirk koştuklarını bildirmiştir:

Elif, Lam, Mim, Ra. Bunlar Kitab'ın ayetleridir. Ve sana Rabbinden indirilen haktır. Ancak insanların çoğu iman etmezler. (Rad Suresi, 1)

Onların çoğu Allah'a iman etmezler de ancak şirk katıp-dururlar. (Yusuf Suresi, 106)

Bir başka ayette ise, Allah'ın insanlara öğüt alabilecekleri çok imkan yaratmasına rağmen insanların çoğunun gereken ibreti almadığı ve ahlak bozukluklarını devam ettirdikleri bildirilir:

Andolsun bunu, onların arasında öğüt alıp-düşünsünler diye çeşitli biçimlerde açıkladık. Ama insanların çoğu nankörlük edip ayak direttiler. (Furkan Suresi, 50)

Görüldüğü gibi ne bu ayetlerde ne de Kuran'ın diğer ayetlerinde ahlak ve tavır bozukluğu gösteren insanların – bağnazların iddia ettiği gibi- ağırlıklı olarak kadınlar olduğunu gösteren hiçbir ifade yoktur. Hiçbir ayette ahlaksızlık yapanlar cinsiyetlerine göre ayrılmamıştır. Hiçbir ayette kadınların daha ahlaksız olduğu ve cennete daha az sayıda kadının gireceği şeklinde bir bilgi de yoktur. Mevzu hadislerdeki bu bilgiler, özellikle kadın düşmanlığını yaygınlaştırmak için kurgulanmış büyük birer sahtekarlıktır. Kuran, söz konusu sahte hadisleri kesin ve net açıklamalarla yalanlamaktadır.

Kadınların Dinin Yaşanmasına Engel Oldukları İddiası

Kadınlar olmasaydı Allah'a hakkıyla ibadet edilirdi. *(Suyuti, Buhari, İbn-i Adıyy, Ebu Hatim, İbn-i Cevzi, Muhammed Nasuriddin, İbn-i Hıbban hadisi mevzu kabul ederler.) (Silsiletul Ehadisuzzaif: 74, Tenzihuşşeria: 1/62, El-leali : 2/59)*

Kadınlar olmasaydı, erkekler cennete girerdi. *(İbn-i Arrak, Es- sakafi hadisi kabul etmezler. (Camiussağir: 2/113))*

İlk olarak şu önemli hususu tekrar hatırlatalım: Bu mevzu hadislerde anlatılan korkunç zihniyet, hiçbir şekilde Kuran'da yer almamaktadır.

Yukarıdaki mevzu hadislerdeki açıklamalara gelince: İmanı zayıf veya dinsiz insanları din ahlakını yaşamaktan uzak tutan şey kadınlar veya dünyanın başka bir nimeti değil, kendi vicdan, akıl ve irade zayıflıklarıdır. Allah bu dünyayı bir imtihan olarak yaratmıştır. İnsan, yaşamı boyunca zorluklarla, sıkıntılarla, hastalıklar ve acizliklerle imtihan olduğu gibi, nimetlerle ve güzelliklerle de imtihan olur.

Kadın da bu dünyanın nimetlerinden, süslerinden biridir. Ama her nimet gibi nimetin nasıl değerlendirildiği, nimete sahip olan kişinin ahlakına bağlıdır. Allah Kuran'da dünya nimetlerinin insanlar için imtihan olarak yaratıldığını şöyle bildirmiştir:

> **Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. (Al-i İmran Suresi, 14)**

Kadınlar gibi, evlat, altın, gümüş, ihtişamlı hayvanlar, ekinler yani zenginlik de dünyanın nimetlerindendir ve insanlara süslü kılınmıştır. Ancak iman sahibi bir insan tüm bu nimetlerin asıl sahibinin Allah olduğunun, dünyadaki her nimetin geçici olduğunun ve tüm nimetlerin en güzel halinin ve daha fazlasının cennette olacağının bilincindedir. O yüzden de bu nimetlerin hiçbiri onu Allah'tan ve Allah yolunda gayret etmekten alıkoymaz. Eğer bir insan bu nimetlerin herhangi birinden dolayı gaflete kapılıyor, Allah'ın rızasının en çoğunu aramaktan geri duruyorsa bu o kişinin iman zayıflığından kaynaklanan bir durumdur. Bunun sorumlusu nimetler değil, kişinin kendisidir. Dolayısıyla -bu tutumunu düzeltmediği takdirde- karşılığını alacak olan da kendisi olacaktır. Bu konuda başkasını suçlamak ahirette kişiye hiçbir fayda sağlamaz.

Dolayısıyla bu mevzu hadislere dayanarak hatalarından, günahlarından, yaptıkları kötü işlerden kadınları sorumlu tutan bir erkek sadece kendisini aldatır. Kuran'a göre her ne şart, ne durum olursa olsun iman etmenin gereği Allah'a kulluk vazifesini hakkıyla yerine getirmektir. Hiçbir insan ahirette Allah'a "Ben kadınlar yüzünden hakkıyla ibadet edemedim" mazeretini sunamayacaktır. Ayette bu gerçek belirtilmiştir: **"...insan, kendi nefsine karşı bir basirettir, kendi mazeretlerini ortaya atsa bile."** (Kıyamet Suresi, 14-15) Yani insan ne kadar mazeret uydurursa uydursun doğru olanın ne olduğunu gayet iyi bilir. Söz konusu mevzu hadisleri esas alıp kendi gevşeklikleri yüzünden kadınları suçlayan bir kısım insanlar, ikiyüzlü olduklarının, bahaneler uydurduklarının elbette farkındadırlar. Dünyada bunu görmezden gelmeleri hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Allah'ın huzurunda durduklarında, **"...her bir nefse -haksızlığa uğratılmaksızın- kazandığı tam olarak ödendiğinde nasıl olacak?..."** (Al-i İmran Suresi, 25)

Kadınların Aklına Uymamak Gerektiği İddiası

Başlarına bir kadını geçiren bir kavim asla iflah olmaz. *(İbni Hanbel Müsned 5/43,50; Tirmizi Fiten:75 Nesai Kudat:8; Buhari Fiten:18)*

Kadınlara itaat pişmanlıktır. *(Tezkiratul Mevzuat: 128, Kitabul Mevzuat: 2, 272)*

Kadınlarla istişare edin, onlara danışın ve onların söylediklerinin zıttını yapın. *(El- Makasıdul Hasene: 248, Tezkiretul mevzuat:128, Tenzihuş Şeria: 2-204, Silsiletul Ehadis: 432)*

Kadınlara danışmayın, onlara muhalefet edin. Kadınlara muhalefet edin, zira kadınlara muhalefet berekettir. *(Kadınlara Dîni Bilgiler 44,45 Suyuti, Leali II, 147; İbn Arrak, Tenzihü'ş Şeria II, 210)*

Kim ki karısına itaat ederse Allah (cc) onu yüzüstü cehenneme atar. *(İbn Arrak II, 215)*

Görüldüğü gibi, bağnazların kadınları kendilerince aşağı kabul etmelerinin en önemli yansımalarından biri de kadınları toplumda etkili konumlarda asla görmek istememeleridir. Bu yüzden kadınların yönetici olmalarına karşıdırlar. Hatta kadınlarla istişare edilmesini bile kabul etmezler. Kadınların düşündükleri her şeyin yanlış olduğu, yaptıkları her şeyin hatalı olduğu gibi sapkın bir mantıkları vardır. Bu, kadınları tamamen toplumdan soyutlamak için geliştirdikleri kirli oyunun bir parçasıdır. Yukarıdaki uydurma hadisler de bu amaçlarına hizmet etmiş ve birçok

ülkede bu sapkın fikirlerin hakim olduğu bağnaz ve kadın düşmanı toplumlar meydana gelmiştir. Oysa bu mantık Kuran'a da Peygamberimiz (sav)'in uygulamalarına da tam anlamıyla terstir, tam anlamıyla İslam diniyle çelişir.

Örneğin sahte hurafeciler *"Başlarına bir kadını geçiren bir kavim asla iflah olmaz"* uydurmasını kendilerince yaymaya çalışırlarken, Allah Kuran'da devlet yöneticisi olan bir kadını örnek verir: Sebe Melikesi...

"Kadınlara danışmayın" diyen hurafelere rağmen Sebe Melikesi, iş konusunda tüm kararları veren tek lider konumundadır. Ayetlerde Sebe melikesinin liderlik vasfı şu şekilde belirtilir:

> **Derken uzun zaman geçmeden geldi ve dedi ki: "Senin kuşatamadığın (öğrenemediğin) şeyi, ben kuşattım ve sana Saba'dan kesin bir haber getirdim." "Gerçekten ben, onlara hükmetmekte olan bir kadın buldum ki, ona herşeyden (bolca) verilmiştir ve büyük bir tahtı var." (Neml Suresi, 22-23)**

Kavmine hükmeden kadın yönetici Sebe Melikesi Hz. Süleyman (as)'a bu şekilde tanıtılmıştır. Hz. Süleyman (as)'dan Sebe Melikesi'ne İslam'a davet mektubu gönderilmesinin ardından Sebe Melikesi kendi kavminin önde gelenlerine danışmış ve önde gelenler ona şu cevabı vermişlerdir:

> **Dediler ki: "Biz kuvvet sahibiyiz ve zorlu savaşçılarız. <u>İş konusunda karar senindir, artık sen bak, neyi emredersen (biz uygularız)</u>. (Neml Suresi, 33)**

Görüldüğü gibi Kuran'daki kadın, devletlerin başına geçmekte, hükümdar olmakta ve iş konusunda karar verip emrini uygulatmaktadır. Bağnazların dinindeki kadın ile Kuran'daki kadının vasfı tam anlamıyla zıttır.

Bağnazlar, söz konusu mevzu hadislerde kadınlara yönelttikleri bu pervasızca hakaretleri gerçekte Hz. Meryem'e, Kuran'da geçen mümin kadınlara, Peygamber Efendimiz (sav)'in mübarek eşlerine, sahabe kadınlara da yöneltmekte olduklarının farkında değildirler. Kadını bu derece aşağı gören böylesine garip bir zihniyetin, tüm kadınlara bu aşağılamayı yönelttiği unutulmamalıdır.

Söz konusu bağnazların Kuran'dan ne kadar farklı bir hayat yaşadıklarını, Peygamberimiz (sav) dönemi kadınlarının durumunu incelediğimizde de açıkça görürüz:

Örneğin, Peygamberimiz (sav)'in eşi Hz. Hatice Mekke'nin en varlıklı tüccarlarından biriydi. Şam'a ticaret kervanları gönderiyordu, bu iş için yanında çalıştırdığı insanlar vardı. Medine döneminde de kadınlar deri işlemeciliği, ip imalatı, dokumacılık, terzilik, ilaç yapımı, güzel koku satışı gibi bir çok ticari iş yapıyor, hayatın her alanında aktif olarak yer alıyorlardı. Savaşlara çıkıldığı zamanlarda kadın sahabe erkeklerle birlikte savaşlara katılıyor, gerektiğinde ön saflarda da görev alıyorlardı.

Rayta bint Abdillah, Hz. Peygamber (sav)'e: "*Ya RasulAllah ben zanaatkar bir kadınım, kocamın (Abdullah b. Mes'ûd) ve çocuğumun bir şeyleri yok; zanaatımla elde ettiğim ürünleri satıyorum*" der ve ailesine yaptığı harcamalarının sevabı olup olmadığını da sorar. Hz. Peygamber, ona: "*Onlara yaptığın harcamalarda sana elbette sevap vardır*" diye cevap verir. (İbn Sa'd, et-Tabakât, VIII, 290; Nuaym, Hilye, II, 69; İbnu'l-Esîr, Usdu'l-Gabe, VII, 121)

Görüldüğü gibi Peygamberimiz (sav) dönemi kadınları evlerini geçindiren, aile hayatında sözü geçen kadınlardır; Peygamberimiz (sav) de bu gayreti övmektedir.

Peygamberimiz (sav) döneminde Eşlem kabilesinden Kuaybe bint Sa'd'ın hastaları ve yaralıları tedavi ettiği kaydedilmektedir. Yani kadınlar Peygamberimiz (sav) döneminde doktorluk yapmaktadırlar. Nitekim Habeşistan'a hicret eden, zeki, görgülü ve tecrübeli bir kadın olan Esma bint Umeys'in de iyi bir doktor olduğu bilinmektedir. Ümmü Seleme, Esma bint Umeys'in Hz. Peygamber (sav)'e "Hindistan ve Yemen'den getirilen bitkiler ve zeytin yağı ile bir ilaç" yaptığını söyler. Bu rivayette, Esma'nın, bu ilacın yapımını Habeşistan'da öğrendiği de ifade edilmektedir. (İbn Sa'd, a.g.e, II, 236)

Hz. Peygamber (sav) devrinde, Medine'de attarlık (güzel koku satıcılığı) yapan kadınlardan bazılarının isimleri verilmektedir. Bunlardan biri olan Müleyke Ümmü's-Saib el-Sakafıyye, güzel koku satmak için Hz. Peygamberin huzuruna girer. Yani Peygamberimiz (sav) dönemi kadınları satıcılık da yapmaktadırlar.

Tüm diğer Müslümanlarla birlikte savaşa katılan kadın sahabenin durumunu en mükemmel anlatan rivayetlerden bir tanesi de aşağıdaki şekildedir:

> ***"Müminlerin gafletinden faydalanan müşrikler öylesine girdiler ki savaş meydanına Rasulun etrafında onu korumakla görevli 10-12 kişilik bir grup da savaşa girmek zorunda kaldı. Bir anda yapayalnız kalan Peygamberimiz (sav)'in, yanında sadece Hz. Nesibe vardı. 40-50 saniyelik bir yalnızlıktı bu. Müşriklerden biri, fırsat bilip saldırdıysa da Nesibe kılıcıyla onu öldürdü. Ardından ikinci bir müşrik saldırdı Rasurullah'a. Çift zırh giymiş bir müşrikti. Ne kadar vursa da öldürmeyi başaramıyordu. Kendi omzundan beline dek ağır bir kılıç darbesi aldı. O sırada diğer müminler yetişip kafiri bertaraf etmişlerdi. Bu birkaç saniye o kadar önemliydi ki!.. Uhud'da Nesibe tam on bir yara aldı. Buna rağmen savaşın sonuna kadar bırakmadı.***

Görüldüğü gibi mevzu hadislerin tam aksine Peygamberimiz (sav) döneminde kadınlar savaş meydanı gibi son derece kritik ortamlarda bile bulunmuşlardır. Savaşta Peygamberimiz (sav)'in korunması gibi oldukça can alıcı bir konumda kadın sahabe görev almışlardır. Peygamberimiz (sav)'in, hayati tehlike dolu böyle riskli bir ortamda kadınların kendisini koruma görevini üstlenmesini uygun bulması söz konusu kadın sahabenin akıllarına ve vicdanlarına ne kadar güvendiğinin önemli bir alametidir.

Kuran'da; **"Ey iman edenler, "Raina-Bizi güt, bize bak" demeyin. "Unzurna-Bizi gözet" deyin ..."** (Bakara Suresi, 104) ayetinde sadece iman eden erkeklere değil iman eden kadınlara da bir hitap vardır. Ayette kadınlara da "bizi güt, bize bak" dememeleri öğütlenmektedir. Demek ki Kuran'da kadına; güdülen, akıl zayıflığı olduğu için erkekler tarafından bakılan ve yönlendirilmesi gereken bir varlık olarak değil tam aksine kendi ayakları üzerinde duran, güçlü, akıllı, vicdanına tam güvenilen, zeki bir varlık olarak bakılmaktadır. Ancak kadınlara karşı yüzyıllardır bu uydurma hadislerle yetiştirilmiş ve bilinçlendirilmiş olan bazı İslam ülkelerinde bu anlayıştan yoksun insan sayısı çoktur. Dolayısıyla da "Kuran'da kadın erkekle aynı haklara sahiptir" dediğimizde bunu şiddetle reddeden kişiler; bilerek ya da bilmeyerek Allah'ın ayetlerine karşı muhalefet etmektedirler.

Kadınların İkinci Sınıf Varlıklar Oldukları ve Allah'ın Kadınları Geride Bıraktığı İftirası

> ***Kadınları Allah geride bıraktığı gibi siz de geri bırakın.*** *(Taberani)*

> ***Eğer bir kimsenin bir kimseye secde etmesini emretseydim, erkeklerin kadınlar üzerinde olan haklarından dolayı, kadınların erkeklere secde etmelerini emrederdim,*** *(Sahih-i Buhari)*

Bağnaz zihniyetin yüz yıllardır süregelen kadın düşmanlığı büyük bir kitleyi Allah'a ve Peygamberimiz (sav)'e iftira atma noktasına kadar getirmiştir. Dikkat edilirse mevzu hadislerde, Kuran'da kadınların erkeklerle eşit haklara sahip oldukları, üstünlüğün cinsiyet farklılığından değil akıl-vicdandan ve Allah korkusundan kaynaklandığı gibi bilgilerden hiçbiri yer almamaktadır. Kuran'da kadınlara ait her türlü hakkın korunduğuna dair ayetler olduğundan da bahsedilmemektedir.

Bu hükümler ve izahlardan özenle kaçınılmış, kadınların Kuran'da övgüyle bahsedilen varlıklar olduklarına hiç değinilmemiştir. Dolayısıyla yüzyıllardır Müslümanların, güya "Peygamberimiz (sav)'in sözleri" denilerek kandırıldıkları bu batıl anlatımlar, sapkın bir anlayışın İslam dinine mal edilmesine neden olmuştur. Bu yolla yüz yıllardır İslam dinine ve Peygamberimiz (sav)'e büyük iftiralar atılmıştır. Oysa kadınların Allah tarafından -haşa- geride bırakılmaları gibi bir anlayış Kuran'ın tek bir ayetinde dahi geçmemektedir. Aksine Kuran'da Allah kadın ya da erkek diye herhangi bir ayrım yapmadan; **"müminler, iman edenler, inananlar, kadın olsun erkek olsun..."** gibi hitaplarla kadın-erkek tüm inananları aynı sorumlulukla mükellef kılmıştır. Örneğin Allah, Nisa Suresi 95. ayetinde;

> **Mü'minlerden, özür olmaksızın oturanlar ile, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cehd (gayret) edenler eşit değildir. Allah, mallarıyla ve canlarıyla cehd edenleri (gayret edenleri) oturanlara göre**

derece olarak üstün kılmıştır. Tümüne güzelliği (cenneti) va'detmiştir; ancak Allah, cehd edenleri (gayret edenleri) oturanlara göre büyük bir ecirle üstün kılmıştır. (Nisa Suresi, 95)

Görüldüğü gibi ayette Müslümanların hayatları boyunca Allah yolunda fikri bir mücadele ile sorumlu oldukları ifade edilmektedir. Ancak bu sorumluluk hem kadın hem de erkeklere eşit olarak verilmiş bir sorumluluktur. Allah "müminler" hitabıyla hem kadın hem de erkek Müslümanları bu ibadeti yerine getirmekle birinci dereceden sorumlu tutmuştur. Eğer Müslüman bir kadın, Müslüman erkeklere göre bu sorumluluğunu tam hakkıyla yerine getirirse Allah Katında o kadın diğer tüm erkeklerden daha üstün bir konumda olur. Eğer Müslüman bir erkek yerine getirirse bu defa Allah Katında diğerlerine göre takvası nedeniyle daha üstün bir konuma gelir. Görüldüğü gibi burada hiçbir şekilde cinsiyete dayalı bir ayrımcılık ya da farklılık yoktur. Aksine vicdan, akıl ve samimiyet esastır.

Dolayısıyla kadınlar konusundaki mevzu hadisler de tıpkı diğerleri gibi Kuran hükümleriyle ve Kuran'da kadına verilen değerle tamamen çelişmektedir. Birincisi, Müslümanlar Allah'ın dışında hiçbir şeye secde etmezler. Bir Müslüman için boyun eğeceği ve emrine uyacağı tek güç Allah ve O'nun Peygamberidir.

Müslüman bir kadın için eşi; Allah rızası için sevdiği, Müslümanlığı ölçüsünde saygı ve merhamet duyduğu aciz bir kuldur. Eşine olan sevgisi, saygısı da kişinin Allah'a olan samimi bağlılığı, güçlü imanı, Allah yolundaki azmi ve şevkiyle doğru orantılıdır. Yoksa bağnazların çürük zihniyetinde olduğu gibi eşine sırf erkek olmasından dolayı körü körüne bir saygı duyması söz konusu bile olamaz. Çünkü Müslüman bir kadın ve erkek için evlilik aynı zamanda ahiret için de bir sözdür. Bir Müslüman kadın ancak ahirette Allah'ın razı olacağını umduğu güzel ahlaklı bir eşe sevgi, saygı ve şefkat besleyebilir. Aksi söz konusu olduğunda ise o sevgi ve saygıyı asla hissedemez. Böyle bir şeyi tahayyül etmek, benzetme olarak cümle içinde kullanmak bile Müslümanlar için abestir.

Kadınların Süslenmesini Yasaklayan İddialar

Dövme yapan ve yaptırana, yüzdeki tüyleri aldıran ve estetik için dişlerini seyrelttiren kadınlara Allah lanet etsin. *(Sahih-i Buhari)*

Takma saç takan, taktıran, kaşları incelten, kaşlarını incelttiren, dövme yapan ve dövme yaptıran lanetlenmiştir. *(Ebu Davut, Tereccul, 5)*

Bağnaz zihniyetin Müslüman kadınları itici, çirkin, bakımsız ve ikinci sınıf varlıklarmış gibi gösterme gayretlerini besleyen ana mantıkların kaynağı işte bu mevzu hadislerdir. Tüm dünyada Müslüman kadınların genel anlamda son derece bakımsız hatta insanlıktan çıkmış, güzellikten, temizlikten, güzel konuşmaktan uzak varlıklarmış gibi tanınmalarına, bağnazların kadınları din adı altında soktukları bu görünüm neden olmuştur.

Yukarıdaki mevzu hadislerin çizdiği Müslüman kadın görünümü; kadının sosyal hayatta bulunmasını imkansız hale getiren bir modeldir. Çünkü bu modelde; bir kadın eğer Müslümansa o zaman güzel olması, temiz ve bakımlı olması gibi bir durum asla kabul edilemez. Bu modeli takva alameti gibi gösteren bağnaz zihniyet böylece kadını dış görünüşünden dolayı hem toplum içine çıkamayacak bir varlık haline getirmiş hem de yine aynı sebeple dini anlatabilme imkanını elinden almıştır.

Bir düşünün. Kendine bakım yapmaktan aciz, temizliğine hiç önem vermeyen, cahil, yüzündeki tüyleri temizlemeyi dahi akıl edemeyen ve o haliyle insanların arasına girmekten utanmayan birinin güya Müslüman kadın olarak temsil edildiği bu modeli hangi kadın yaşamak ister? Ya da kim böyle birinin kendisine dini anlatmasını arzu eder? Dinin kendine güya "güzel, temiz, bakımlı cazibeli olmayı yasakladığına" inanan aksinde Allah'ın lanetine uğrayacağını düşünen bir kadın nasıl böyle bir dine yanaşabilir? Müslüman olmasa bile, İslam'a ve Müslümanlara nasıl sevgi duyabilir?

İşte özellikle Batılı toplumlarda İslam'ın adeta uzak durulması gereken karanlık bir din olarak algılanmasının temelindeki sebeplerden biri budur. Bağnazlar bazı Müslüman kadınları Kuran'da kesinlikle olmayan, tamamen uydurma bir modelin içine hapsetmişler, böylece gerçek İslam'ı yaşamalarını ve tebliğ etmelerini engellemişlerdir. Oysa bir Müslüman kadın, sözle Kuran'daki güzel ahlakı, barışı, sevgiyi anlatmakla yükümlü olduğu gibi, bunu hal ve

tavırla da göstermek, yani yaşamakla sorumludur. Müslümanlığın güzellik olduğunu anlatırken güzel görünmeli, Müslümanlığın sevgi olduğunu anlatırken sevgiyi gerçekten yaşamalıdır. Böylelikle dinin güzelliklerini anlamaya gerçekten ihtiyaç duyan bir insan, bu dinin insana tüm bu güzellikleri getireceğini bilmeli, kendi gözleriyle bunu görmelidir. Zaten Kuran'daki tarif bu şekildedir. Kuran'da Müslümanların giyimlerinin çok güzel ve temiz olduğundan, bir araya geldiklerinde en güzel, en şık kıyafetleri ve takılarını kullanmalarından bahsedilir.

Ey Ademoğulları, Biz sizin çirkin yerlerinizi örtecek bir elbise ve size 'süs kazandıracak bir giyim' indirdik (varettik)... (Araf Suresi, 26)

Ey Ademoğulları, her mescid yanında ziynetlerinizi takının... (Araf Suresi, 31)

Ayrıca Kuran'da cennet halkının; özellikle de cennet kadınlarının temizlikleri, bakımları, güzellikleri ve giyimlerindeki şıklık da ayetlerde müthiş güzel detaylarla anlatılır.

Sanki onlar, saklı bir yumurta gibi (çarpıcı ve pürüzsüz). (Saffat Suresi, 49)

... orada altın bileziklerle süslenirler, hafif ipekten ve ağır işlenmiş atlastan yeşil elbiseler giyerler... (Kehf Suresi, 31)

...orada altından bileziklerle ve incilerle süslenirler; oradaki elbiseleri ipek(ten)tir. (Hac Suresi, 23)

Onların üzerinde hafif ipek ve ağır işlenmiş atlastan yeşil elbiseler vardır. Gümüşten bileziklerle bezenmişlerdir... (İnsan Suresi, 21)

Burada birkaçına yer verdiğimiz ayetlerden çok net anlaşıldığı gibi Allah kadın güzelliğini, ciltlerinin tüyden arınmış pürüzsüz halini **"saklı bir yumurta gibi (çarpıcı ve pürüzsüz)"** ifadesiyle makbul bir güzellik ölçüsü olarak vermiş, cennet kadınlarının böyle olacaklarını söylemiştir. Demek ki Allah pürüzsüz ve temiz bir cildi güzel görmektedir. Allah; güzelliği, temizliği, şıklığı, süsü, güzel giyimi sevmekte ve kullarını böyle görmek istemektedir. Allah'ın güzel gördüğü şeyleri Peygamberimiz (sav)'in de çok güzel göreceği ve Müslüman kadınları bu yönde teşvik edip, tavsiyelerde bulunacağı tartışmasızdır.

Estetik yönünün dışında zaruri olarak da bu tür bakım yöntemlerine başvurmak zorunda kalan bayanların da olabileceği unutulmamalıdır. Örneğin kadınlar, kimi zaman kemoterapi gibi bazı ağır ilaç tedavileri sonrasında peruk kullanmak zorunda kalabilirler. Bu son derece normal, hatta gerekli, söz konusu bayanlar için oldukça güzel bir bakım yoludur. Fakat bağnazlar, bu kolaylığı ve güzelliği, söz konusu uydurma hadislerle ortadan kaldırmaya çalışırlar.

Aynı şekilde deri altına çeşitli şekillerde dövme yaptırılması, kaş yapısından dolayı asimetrik görüntü oluşturan şekli bozuk bir kaşın dövmeyle düzelttirilmesi ya da yüzdeki tüylerin temizlenmesi konusunda bir yasak Kuran'ın hiçbir yerinde yoktur. Böyle bir yasaklama zaten Kuran'ın ruhuna aykırıdır. Güzel bir genç kızı yüzündeki fazla tüylerle dışarı çıkmaya zorlayan, onu insanların içinde mahcup eden, onu güzelleştirmek yerine çirkinleşmesi için uğraşan bağnazlar işte bu yüzden güzelliği bir türlü temsil edemezler. Oysa Allah inananların bakımı, güzelliği, şıklığı ve temizliğine ayetlerde özellikle dikkat çekip Müslümanları bu yönde teşvik etmektedir.

Bağnazlara Göre Müslüman Kadınların Kocalarına Olan Tutumları

Kişi kadınını yatağa davet eder de kadın kaçarak eşi sinirli bir şekilde gecelerse, melekler o kadına sabaha kadar lanet eder. *(Sahih-i Buhari, 9/36)*

"Bir kadın, kocasının yatağını (haklı bir mazereti olmadan, küs bir şekilde) terk eder ve (başka bir yerde) sabahlarsa, sabah açılıncaya kadar melekler ona lanet okur." *(Nehc-ül Fesaha, S.36, Hadis: 187)*

Ey kadınlar! Eğer kocalarınızın size olan haklarını bilseydiniz, ayaklarının tozunu yüzlerinizle silerdiniz. *(Hafız Zehebi, Büyük Günahlar Sayfa 187)*

Kocanın vücudu irin ile kaplı dahi olsa ve karısı onu yalayarak temizlese yine de kocasının hakkını ödemiş olmaz. *(İbni Hacer El Heytemi 2/121, Ahmed b. Hanbel, Müsned, V, 239)*

Bir kadın kocasından boşanırsa o kadına cennet kokusu haram olur. *(Kadınlara Dini Bilgiler, s. 61)*

"Bir kadın, diliyle kocasına eziyet ederse, onu kendisinden razı edinceye kadar, Allah onun hiçbir tevbesini, kefaretini ve iyi amelini kabul etmez; hatta gündüzlerini oruç ve gecelerini ibadetle geçirse dahi." *(Bihar-ül Envar, C.103, S.244)*

"Bir kadın, kocasının hakkını eda etmediği müddetçe, Allah'ın da hakkını eda etmiş olamaz." *(Mekarim-ül Ahlak, S.247)*

İmam Musa-i Kazım'a kocasını gazaplandıran kadının durumu sorulunca, şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Kocası ondan razı oluncaya kadar, günahkar sayılır." *(Kısar-ul Cümel, C.2, S. 258)*

Bu hadisleri konu konu ele alacak olursak;

Ey kadınlar! Eğer kocalarınızın size olan haklarını bilseydiniz, ayaklarının tozunu yüzlerinizle silerdiniz. *(Hafız Zehebi Büyük Günahlar Sayfa 187)*

Kocanın vücudu irin ile kaplı dahi olsa ve karısı onu yalayarak temizlese yine de kocasının hakkını ödemiş olmaz. *(İbni Hacer El Heytemi 2/121 Ahmed b. Hanbel, Müsned, V, 239)*

Yukarıda yer verdiğimiz bu iki mevzu hadiste, -Yüce Rabbimiz'i, Kuran'ı ve İslam dinini tenzih ederiz- İslam dininin güya kadını sözde ikinci sınıf, kocasının boyunduruğu altında yaşamaya mahkum edilmiş bir varlık gibi lanse ettiği izlenimi verilmektedir. Bu şeytani mantıkta kocasının kadın üzerinde o kadar hakkı vardır ki kadın kocasının ayaklarının tozunu yüzüne sürse ya da irinli, pis cildini yalasa bile bu borcu ödeyemez. Bu garip mantığa rağmen, hiç kimse kocasının kadın üzerinde neden bu kadar büyük bir hakkı olduğunu yüz yıllardır sorgulama ihtiyacı bile duymamış ve körü körüne bu batıl inancın kökleşmesine vesile olmuştur. Öyle ki çoğu Müslüman, bu hastalıklı mantığı makul karşılamıştır.

Bu pis zihniyette kadınlar; kendilerine olan davranış ve ahlaklarından razı olmasalar da kocalarına karşı "kadınlık görevi" denen cahilce mantığı yerine getirmeye mecbur tutulmuşlardır. Aksinde aşağılanmış ve kötü muamele görmüşler, ellerindeki bir avuç hak da kısıtlanmıştır. Böylelikle güya ikinci sınıf, güçsüz, ezilmeye mahkum varlıklar oldukları inancı onlara zorla kabul ettirilmiş ve bu zihniyet İslam toplumlarında kökleşmiştir.

Yüzyıllarca hiç kimse çıkıp; "Kuran'da böyle bir anlayış, böyle bir inanç yok. Kadın-erkek eşit. Allah kadınlara Kuran'da çok geniş haklar ve özgürlükler veriyor." diyememiştir. Aksine hurafeci zihniyet asırlardır; **"Din böyle emrediyor, yapmayanı Allah ve melekleri lanetler, günahkar olur, Allah'ın rızasını kazanamaz, cennetine giremez..."** gibi Allah ve din adına söyledikleri bu tür yalanlarla bazı cahil Müslümanları Kuran dışı uygulamalara mecbur etmişlerdir. Çoğu Müslüman kadının kişiliği, bağnaz zihniyetin öğretileriyle eğitilmiş olan kocaları tarafından ezilip, yok edilmiştir. Çünkü bağnazların dininde kadın, kocası ne isterse ona uyup itaat etmek mecburiyetindedir. Kadınların büyük bir çoğunluğunun okumasına, çalışmasına, sosyal hayatın içine girmesine hatta camdan bile bakmasına izin verilmez. Dolayısıyla maddi ve manevi olarak kocalarına bağımlı hale getirildiklerinden, -toplumun o kesimine hakim olan örfler, gelenek ve görenekler de bu bağnaz zihniyeti beslediklerinden- kadınların kendilerini bu baskıdan kurtarmaları neredeyse imkansız hale gelir.

Burada sormak gerekir: Bağnaz toplumlarda erkek hangi özelliği ile bu kadar üstündür ki kadın bir türlü onun hakkını ödeyemez? Kuran'a göre üstünlük sadece takvaya göredir ve bunun da karşılığı Allah'tan beklenir. Bir erkeğin kadın üzerinde nasıl bir hakkı olur da üzerindeki pis irini yalasa bile kadın o hakkı ödeyemez? Kimdir ve nedir onu bu kadar hakkı ödenmez yapmış olan? Ona bu üstünlüğü takvası dışında hangi özelliği verebilir? Allah ona böyle bir ayrıcalık vermemiştir, dolayısıyla bu ayrıcalık Kuran'da da yoktur. O halde nereden elde etmiştir bu hak üstünlüğünü? Dindar veya dinsiz olmasına, müşrik veya münafık olmasına, günahkar veya zalim olmasına bakılmaksızın istisnasız "her koca" neye göre bu mertebeye erişmiştir?

Onları bu sahte mertebeye eriştiren, bağnaz zihniyetin İslam'a dahil ettiği söz konusu mevzu hadislerdir. Kuran'da olmayan, Allah'ın lanetlediği bu zihniyeti onlar, din adına yaygınlaştırmış ve uygulatmışlardır. Şu anda çoğu İslam

toplumu, hatta bu İslam toplumlarında bu telkinle yetişmiş kadınlar bile bundan farklı bir zihniyet tanımamaktadırlar. Bağnaz dininin dünyaya getirdiği en büyük belalardan bir tanesi de işte budur.

Kadına Kuran'da Verilmiş Hak ve Üstünlükler Bağnazlık Dininde Yoktur

Kuran'da kadınlara tanınmış olan geniş hak ve yetkiler, bağnazlığın etkisindeki toplumlarda kesinlikle yoktur. Hatta böyle toplumlarda yaşayan kadınların bu hak ve özgürlüklerin varlığından dahi haberleri olmaz. Söz konusu kadınlar Kuran ahlakından tamamen uzak yetiştirilirler. Bu dışlamanın getirdiği bir sonuç olarak çoğu okuma yazma bile bilmez. Dolayısıyla yaşadıklarının İslam dini değil bağnazların batıl dini olduğunu fark edecek bir durumları yoktur. Ancak, sadece bu zavallı kadınlar değil dünya ülkeleri de yüzyıllardır süregelen bağnaz uygulamaların kaynağının Kuran olduğunu zannetmektedirler. Kuran'ın –haşa-; kadını böylesine değersiz, cahil, ezik, kişiliksiz, tüm hakları elinden alınmış, erkeklerin boyunduruğu altına alan bir dini anlattığını sanmaktadırlar. Oysa bu iftiraların hiçbiri Kuran'da yoktur.

Kuran'da olmayan, fakat mevzu hadislerle İslam dininin bir parçası gibi algılanmış olan kadına yönelik iftiralara cevap vermeye devam edelim:

Kocasından Boşanan Kadının Durumu

Bir kadın kocasından boşanırsa o kadına cennet kokusu haram olur. *(Kadınlara Dini Bilgiler, s. 61)*

Öncelikle, eşlerin birbirlerinden boşanabilmeleri ve boşanmanın şartları ve hukuku Kuran'da açık bir şekilde anlatılmaktadır. (Bu konu ilerleyen satırlarda geniş olarak ele alınmıştır.) Allah boşanmayı iki tarafa da hak olarak tanımıştır. Oysa yukarıda yer alan hadislerde boşanan kadının cennete giremeyeceğine dair net bir açıklama yer almaktadır. İşte bu açıklama hadisin tamamen uydurma olduğunun en açık delilidir. Peygamberimiz (sav)'in Allah'ın helal kıldığı bir uygulamayı haram kılması, Allah'ın hükmüne tam zıt bir hüküm getirmesi asla söz konusu olamaz. Dolayısıyla kadın boşanmak istediği takdirde Allah bu özgürlüğü Kuran'da ona tanımıştır. Boşanma öncesi ve sonrasında kadının maddi ve manevi olarak korunmasına yönelik sayısız tedbirin yer aldığı ayetlerle de boşanmanın şartları bildirilmiştir. Bu nedenle mevzu hadiste geçen boşanmak isteyen **"kadına cennet kokusu haram olur"** ifadesi tamamen düzmece, yalan ve iftira yüklü bir sözdür. İslam diniyle hiçbir ilişkisi olmayan şeytani bir mantığın ürünüdür.

Şu çok önemlidir ki İslam dini insan fıtratına, aklına, ruhuna tam hitap eden Allah'ın kelamı olan ilahi hükümlerden oluşmuştur. Allah'ın Kuran'da yer alan tüm ayetleri, insanlar üzerindeki zorlukları kaldıran, baskıcı uygulamaları engelleyen, kişinin kendi hür iradesini ve aklını devreye sokan, fıtratına tam uygun hükümler içerirler. Bu hükümler ne kadını ne de erkeği baskı ya da zorluk altına sokmaz. Aksine insanlar arasındaki anlaşmazlıkları, adaletsizlikleri ve eşitsizlikleri çözer. Üzerlerindeki ağır zincirleri kaldırır. İnsanların ruhlarını rahatlatır. Taraflar arasında düşmanlık, nefret değil aksine güçlü dostluk ve sevgi bağları kurar. Hepsinden önemlisi de Allah'a tam bir teslimiyetle bağlı, yüksek ahlaklı, derin imanlı, asil bir insan modelinin oluşmasını sağlar.

Oysa söz konusu mevzu hadislerde bahsedilen evlilik modeli Kuran ahlakının son derece dışında bir anlayışı yansıtmaktadır. Kuran'a göre evli çiftler arasında hiçbir zorlama ve baskı olamaz. Eğer bir uyuşmazlık, anlaşmazlık varsa bu yine Kuran hükümlerine göre düzeltilir. Her şeyden önce evlilikte iki tarafın da kadın ve erkek müminler olarak Kuran'a tam uygun ahlakta olmaları ve mümkün olduğunca arayı düzeltmeye çaba göstermeleri esastır. Ancak buna rağmen yine de anlaşmazlık sürüyorsa boşanma iki tarafın da hakkıdır.

Ayrılma durumunda ise iki tarafın da Allah'ın koruması altında olacakları ayette bildirilmektedir:

> **Eğer ikisi ayrılacak olurlarsa, Allah her birine 'genişlik (rızık ve ihsan) kaynaklarından' kazandırır (ihtiyaçlardan korur.) Allah, (rahmetiyle) geniş olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Nisa Suresi, 130)**

Görüldüğü gibi Kuran'da kadın da erkek de hür iradeleriyle boşanmaya karar vermekte, sonrasında da özgür şekilde yaşamlarına devam etmektedirler. Kadının eşinden boşandığı için cennete girmeme gibi bir durumu Kuran'da tek bir ayette dahi yer almamaktadır.

Kadının, Kocası Ondan Razı Olana Kadar Günahkar Sayılması

İmam Musa-i Kazım'a kocasını gazaplandıran kadının durumu sorulunca, şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Kocası ondan razı oluncaya kadar, günahkar sayılır." *(Kısar-ul Cümel, C.2, S. 258)*

Bir başka hadis yine yüce Resulullah (s.a.v)'den, şöyle buyurmuştur: "Bir kadın, kocasının hakkını eda etmediği müddetçe, Allah'ın da hakkını eda etmiş olamaz." *(Mekarim-ül Ahlak, S.247)*

"Bir kadın, diliyle kocasına eziyet ederse, onu kendisinden razı edinceye kadar, Allah onun hiçbir tevbesini, kefaretini ve iyi amelini kabul etmez; hatta gündüzlerini oruç ve gecelerini ibadetle geçirse dahi." *(Bihar-ül Envar, C.103, S.244)*

Yine yukarıdaki mevzu hadislerde geçen kadının **"kocasını razı edememesi ya da hakkını eda etmemesi"** durumları tamamen Kuran ayetlerine muhalif açıklamalardır. Müslüman kadın eşine karşı Kuran ahlakına uygun olmayan bir ahlak gösterdiyse kocasının değil Allah'ın rızasını kaybeder. Bir Müslüman için esas olan Allah'ın rızasını kazanmaktır. Bu nedenle önemli olan eşinin razı olması değil Allah'ın kendisinden razı olmasıdır. Dolayısıyla Kuran'a göre Müslüman kadın hatasını telafi edip Allah'ın rızasını kazandıktan sonra ne eşinin ne de başka insanların kendisinden razı olup olmamasının kendisi için bir önemi olmaz. Zaten karşı taraf Müslüman fıtratındaysa Allah'ı razı edeceği umulan bu sonuçtan doğal olarak o da razı olacaktır.

Ancak söz konusu hadislerin genel mantığı görüldüğü gibi Allah'ı ve Kuran hükümlerini esas almayan, tamamen şirk üzerine kurulu cahiliye evliliklerini andırmaktadır. Oysa daha önce de ifade ettiğimiz gibi Kuran'a göre evlilikte kadın ve erkeğin ikisi de Allah'tan korkan, seçkin, asil ve üstün ahlaklı insanlar olmalıdırlar. Kuran'daki evlilik bu esasa dayanır. Evli kaldıkları süre boyunca birbirlerine karşı sevgi, saygı, merhamet, sadakat ve vefa duyguları daha da güçlenir.

Allah Kuran'daki evlilikte arada sevgi, merhamet, sükunet, mülayimlik olacağını şöyle bildirmektedir:

> **Onda 'sükun bulup durulmanız' için, size kendi nefislerinizden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet kılması da, O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir kavim için gerçekten ayetler vardır. (Rum Suresi, 21)**

Dolayısıyla yukarıdaki mevzu hadislerde anlatılan kavgaların, yoğun anlaşmazlıkların, aşağılamaların, küçük düşürücü eylemlerin olduğu evlilik modeliyle Kuran'daki evlilik modeli arasında çok büyük farklılıklar vardır. Şu unutulmamalıdır: İslam dininde iyilik, insanlardan karşılık görmek için değil Allah rızası için yapılır ve Müslüman da yaptığı hayırlı güzel işlerin karşılığını sadece Allah'tan umar. Ayette de Allah bu ahlakı şöyle bildirir:

> **Onun yanında hiç kimsenin karşılığı verilecek bir nimeti (borcu) yoktur. Ancak yüce Rabbinin rızasını aramak için (verir). Muhakkak kendisi de ileride razı olacaktır. (Leyl Suresi, 19-21)**

Dolayısıyla Kuran'a göre kadın, yalnızca Allah'ı razı etmeye çalışır, Allah'a şükreder ve Allah'ın hoşnutluğunu ister. Onun üzerindeki tek hak sahibi Yüce Rabbimiz'dir, kocası değil. Bu sebeple kadının, kocasının "hakkını ödeyemediği" için türlü rezillikler içine girmesi gerektiğini söyleyen bu mantık Kuran'a tam olarak muhaliftir.

Kadınların Dışarı Çıkarılmamaları ve Şeytanın Aldatmasına Müsait Oldukları İddiası

Resul-i Ekrem (s.a.v)'den yine şöyle rivayet edilmiştir: "Kadın zarar görmeye müsait bir varlıktır; şeytan onun yanı başını kesiverir. (Onun için ya dışarıya çıkmamalı, ya da çıktığında çok dikkatli olmalıdır.)" *(Mizan-ül Hikme, C.2, S.259)*

Kadın toplumun direği, güzelliği, süsü, zarafetidir. Kadının varlığı, toplumda söz sahibi olması, denetçi olması, karar mekanizmasında yer alması, fikrine başvurulur olması bir toplum için büyük bir nimettir. Bu nedenle kadın, Allah tarafından özel olarak detayları teşhis edebilen, girift kararları mükemmel şekilde alabilen, her türlü tedbiri önceden düşünen, ince ve keskin düşünceli ve oldukça akıllı olarak yaratılmıştır. İslam dininde kadına verilen değer çok yüksektir. Bu tam olarak anlaşıldığında İslam dini dünya çapında hakkıyla anlaşılmış olacaktır.

İşte tam olarak bu nedenledir ki iç ve dış mihraklar yüzyıllardır özellikle kadın konusu üzerinden İslam dininde tahribat yaratmaya gayret etmişlerdir. Bunun için de gerek uydurma hadisleri ve batıl uygulamaları gerekse toplumun -tamamen Kuran dışı olan- örf, adet ve gelenek olarak adlandırdıkları kuralları kalkan yapmışlardır. Kendilerince İslam'da kadının ikinci sınıf, aşağılanan, değer verilmeyen, itici, günaha sokucu, beyni iğfal edilmeye müsait tehlikeli bir varlık olarak bilinmesine çalışmışlardır.

Örneğin yukarıdaki sözde hadiste, kadının ahlaksızlık yapmaya müsait, kendine mukayyet olamayan, iradesi zayıf, imanına güvenilmeyen, şeytanın iğfaline açık bir varlık olduğu anlatılmaktadır. Bunun için de kadının elden geldiğince sokağa çıkarılmaması, vesayet altında tutulması, eğer çıkarsa da namussuzluk, ahlaksızlık yapma eğilimi yüksek olacağı gibi bir telkin verilerek her hareketine dikkat edilmesi gerektiği anlatılmaktadır.

Oysa bu uydurma sözlerin Peygamberimiz (sav) tarafından söylenmediği çok açıktır. Kadınlarla istişare eden, savaşlarda güvenliğinin sağlanmasında kadınlara görev veren, meclislerinde kadınlara geniş yer ayıran, vaktinin büyük kısmını onlarla sohbet ederek geçiren, onlara karşı derin saygı ve sevgi besleyen Peygamberimiz (sav) adına yalan beyanlar ortaya atanlar derin bir kadın düşmanlığı içinde olan bağnazlardır.

Peygamberimiz (sav) döneminde, daha önce detaylı bahsettiğimiz gibi, kadınlar savaşlara katılan, her türlü sosyal ortamda bulunan, ticaretle uğraşan, dini tebliğ eden önde giden müminler arasında yerlerini almışlardır. Kuran ayetleri içinde de kadının evden dışarı çıkarılmayacak kadar tehlikeli ve zayıf akıllı bir varlık olduğunu ifade eden tek bir ima dahi yoktur. Aksine Kuran'da Allah, bağnaz zihniyetin kadınlara bakış açısındaki derin psikopatlığı ve bu zihniyetin Peygamberimiz (sav) döneminde de şeytani faaliyetler içinde olduğunu haber vermiştir:

Oysa onlardan biri, O, Rahman (olan Allah) için verdiği örnek ile (kız çocuğunun doğumuyla) müjdelendiği zaman, yüzü simsiyah kesilmiş olarak kahrından yutkundukça yutkunur. (Zuhruf Suresi, 17)

(Kıyamet günü) Ve 'diri diri toprağa gömülen kızcağıza' sorulduğu zaman: "Hangi suçtan dolayı öldürüldü?" (Tekvir Suresi, 8-9)

Onlardan birine kız (çocuk) müjdelendiği zaman içi öfkeyle-taşarak yüzü simsiyah kesilir. Kendisine verilen müjdenin kötülüğünden dolayı topluluktan gizlenir; onu aşağılanarak tutacak mı, yoksa toprağa gömecek mi? Bak, verdikleri hüküm ne kötüdür? (Nahl Suresi, 58, 59)

Söz konusu ayetler, bağnazların kadına bakış açısındaki dehşet vericiliği mükemmel tarif etmekte ve Allah'ın bu zihniyete ne kadar büyük lanet ettiğini bize göstermektedir. Çocuğu kız olacak diye öfke ile dolarak yüzü simsiyah kesilen, kadına böylesine nefret dolu olan, daha da ileri gidip onu canlı canlı toprağa gömerek cinayet işleyen zihniyet tarihte var olmuştur ve bunların tümü, Tekvir Suresi'nin 8 ve 9. ayetlerinde belirtildiği gibi ahirette yaptıklarının hesabını vereceklerdir. Kadına karşı bu düşmanlık, Allah'ın Katında büyük bir öfke sebebidir.

Görüldüğü gibi, kadın düşmanlığı ve nefretiyle dolup taşan bağnaz zihniyet, yüzyıllardır kadınlara yönelik şeytani yaklaşımını hiç değiştirmemiştir. Kuran'ın, onların bu hasta mantığını asla desteklemediğini bildikleri için, bu

konudaki tahribatı mevzu hadisler yoluyla yapmaya çalışmışlardır. Özellikle kadınlara yönelik bu kadar ürkütücü mevzu hadis bulunmasının başlıca sebebi budur.

Konuyla ilgili diğer bir uydurma hadiste de bağnazlar, kadınları ölmeyecekleri derecede aç bırakarak ve onlara güzel kıyafetler giydirmeyerek terbiye etmeyi hedeflemektedirler. Bu hastalıklı zihniyete göre eğer kadını aç bırakırlarsa, ona kötü ve eski kıyafetler verirlerse, kadının dışarı çıkma şevki de azalacaktır. Mevzu hadis şu şekildedir:

> ***Kadınları zarar vermeyecek miktarda aç, aşırı gitmeyecek kadar da kıyafetsiz bırakınız. Çünkü kadınlar iyice doyar, güzelce giyinirlerse onlar için dışarı çıkıp gezmekten daha sevimli bir şey yoktur. Fakat onlar biraz aç, biraz da çıplak kalırlarsa onlar için evde oturmaktan hayırlı bir şey yoktur.*** *(İbnül Cevzi, Mevzuat, II/282283; Suyuti, Leali, II/154 İbn Arrak, Tenzihü'ş Şeria, II/212213)*
>
> ***Kadınlarınıza evlerinin kapısında oturmamaları için yeni elbise yaptırmayın, çünkü elbiseleri güzel ve yeni olursa kalplerine dışarı çıkmak arzusu gelir.*** *(İmamı Gazali-Kimyayı Saadet sayfa:178 İbn Ebi Şeybe, Musannaf, IV/II, 420)*
>
> ***İçinizden biri yaşı ileri, ağzındaki dişleri dökülmüş, görünüş itibariyle de çok çirkin olabileceği gibi aksine karısı da genç ve güzel olabilir. Bu genç ve güzel kadın, çarşıya çıktıktan veya davet edildiği düğün ve ziyafetten evine döndükten sonra dışarıda gördüğü yakışıklı erkeklerle yaşlı ve dişleri dökülmüş kocasını kıyas ederek kocasının yüzüne dahi bakmak istemez. Belki kocasının kendisini öpmesini ve cinsel ilişkide bulunmasını dahi istemez. İşte genç kadının erkeklerin çokça bulunduğu çarşı, pazar, şenlik ve toplantı yeri gibi mekanlara gitmesinin kadın üzerinde yapacağı etki en azından budur.*** *(İmam Şarani, Uhudül Kübra)*

Söz konusu mevzu hadislerdeki tarif, gittiği ortamda kendine hakim olamayan, Allah korkusu ve imanıyla değil de içgüdüleriyle hareket etmeye meyilli ve bu sebeple de çeşitli teknik tedbirlerle zapt edilmesi gereken garip bir yaratığa, adeta bir hayvana işaret etmektedir. Böyle bir tarif vardır, çünkü bu, tam olarak bir bağnazın kadına bakış açısıdır.

Bizi ise bağnazın değil, Kuran'ın bakış açısı ilgilendirir. Kuran'da tarif edilen Müslüman kadın Allah'tan korkar. Dolayısıyla hangi ortamda nasıl giyinmesi gerektiğini, iffetini ve ırzını nasıl koruması gerektiğini, çarşı, pazar, şenlik ve toplantı yerlerinde nasıl davranması gerektiğini gayet iyi bilir. Bunu bilmesi için Kuran ona yeterlidir. Bunu bilmesi için bir erkeğin ona ne yapacağını söylemesine, onu giydirmesine, onu yedirmesine ihtiyacı yoktur. Buna karar verecek olan bir erkek değildir, buna karar veren Allah'tır. Kuran'ın hiçbir yerinde bir erkeğe bu konuda verilmiş bir ehliyet, bir yetki bulunmamaktadır. Kuran'ın hiçbir yerinde erkeğin bu hakların kendisine ait olduğunu iddia edeceği bir ayrıcalığı ve özelliği yoktur. Allah Kuran'da mümin erkeklere hitap ettiği gibi mümin kadınlara da hitap ettiğine göre, kadın kendisine Rabbimiz'den gelen hitabı Kuran'da gayet güzel görür, anlar ve bunu en mükemmel şekilde uygulamak için çalışır.

Kuran'daki ahlakı uygulamak için bir kadının Allah'tan korkması yeterlidir. Erkek tarafından güdülerek bunun sağlanacağını iddia edenler bu korkunç mevzu hadislerin ve İslam öncesi toplumlardan gelen batıl geleneklerin ve örflerin hayata hakim olmasını isteyenlerdir.

Ayrıca Allah Kuran'da Müslümanların kadın olsun erkek olsun, israf etmeyecek şekilde helal olan herşeyden yiyip içmelerini, mescitlere en güzel kıyafetleriyle gelmelerini, mücevher takmalarını, temiz ve bakımlı olmalarını bildirmektedir.

> **Ey Ademoğulları, her mescid yanında ziynetlerinizi takının. Yiyin, için ve israf etmeyin. Çünkü O, israf edenleri sevmez. (Araf Suresi, 31)**

Kadınların sokağa çıkmamaları gerektiğine dair hiçbir ayet olmadığı gibi, tam aksine, Allah'ın mümin kadınlara yüklediği sosyal sorumluluklar gereği kadınların yoğun bir sosyal hayatları olduğu da ayetlerden açıkça anlaşılmaktadır. Dolayısıyla söz konusu mevzu hadislerde geçen ifadeler de Kuran ayetleriyle tümüyle çelişmektedir.

Kadının Güya Namazı Bozacağı ve Uğursuz Olduğu İddiası

Resulullah (sav) buyurdular ki: "Biriniz sütresiz olarak (seccadenin önüne değnek koymadan) namaz kılarsa (önünden geçtiği takdirde) şunlar namazını bozar: Eşek, domuz, Yahudi, Mecusi, kadın... *(Buhari, Salat 90, İlm 18, Ezan 161, Cezau's-Sayd 25; Müslim, Salat 254, (504); Muvatta, Kasru's-Sala)*

Namazı bozan şeyler kara köpek, eşek, domuz ve kadındır. *(Sahih-i Müslim, Salat 265; Tirmizi Salat 253/338 Ebu Davud, Salat, 110/720)*

Uğursuzluk üç şeyde vardır: Kadında, evde ve atta. *(Ebu Davud, Tıb, 24/3922; Müslim, Selam, 34/115 Buhari, Nikah, 17/4805)*

"Bir şeyde (uğursuzluk) olsaydı, bu atta, kadında, meskende olurdu." *(Buhârî, Cihad 47, Nikah 17, Tıb 43,54; Müslim, Selam 119, Müslim, Tıb 117-120, (2226); Muvattâ, İsti'zân 21)*

Söz konusu mevzu hadisleri de yukarıdaki açıklamalar ışığında değerlendirmek gerekmektedir. Allah'ın, "en güzel surette yarattım" dediği kadınları "kara köpek, eşek, domuz" gibi benzetmelerle aşağılamak, "uğursuz" diye nitelendirmek Kuran ahlakıyla asla bağdaşmaz. Müslüman kadınlar Kuran'da övülen, örnek gösterilen, saygı ve sevgi duyulan, nimet konumunda olan son derece mübarek insanlardır.

Bunun yanı sıra, köpek ve at gibi son derece sevimli ve aynı zamanda da insanlar için birer nimet olan mazlum canlıların da ibadeti bozan belalı ve uğursuz varlıklarmış gibi gösterilmesi zaten söz konusu mantığın korkunç bir tezahürüdür.

Ayrıca İslam dininde uğur-uğursuzluk diye bir kavrama da yer yoktur. Bu kavramlar şirke işaret eden kavramlardır. Hayır da şer de Allah'tandır. Yaratılmış olan hiçbir şeyin insana uğur ya da uğursuzluk getirmesi mümkün olmadığı gibi bağımsız bir gücü de yoktur. Uğursuzluğa inanmak müşrik karakterine mahsustur ve Allah asıl bu mantıkta olanların uğursuz olduklarını bildirmektedir.

"... Haberiniz olsun, Allah Katında asıl uğursuz olanlar kendileridir; ama onların çoğu bilmezler." (Araf Suresi, 131)

Daha önceki bölümlerde detaylı anlatılan anlam kaymalarına en net örneklerden bazıları da kadınlar konusundaki hadislerdir.

Ayrıca daha önce de belirttiğimiz gibi hadislerin başını ve sonunu duymamak ciddi anlam kaymalarına neden olmuştur, kadınların uğursuzluğu ile ilgili hadiste de bu sorun başgöstermiştir. Söz konusu hadisi tekrar hatırlatalım: Ebu Hureyre'den "Uğursuzluk üç şeyde olur; ev, kadın ve at" diye Peygamberimiz (sav)'e hadis atfedildiğini duyan Hz. Aişe (ra): **"Allah'a yemin ederim ki Allah'ın elçisi bunu asla söylememiştir. O ancak şunu söylemiştir. 'Cahiliye ehli şöyle derlerdi: Uğursuzluk şu üç şeyde olur; ev, kadın ve at.'"** şeklinde konuşmuştur.

Bu konuda Hz. Aişe (ra)'dan rivayet edilen Buhari'ye ait bir başka sahih hadis ise şöyledir: **"Benim yanımda namazı bozan şeyleri saydılar. Dediler ki 'Köpek, eşek ve kadın namaz kılan birinin önünden geçerse namaz bozulur.' Ben de dedim ki- 'Bizi (kadınları) köpek konumuna soktunuz. Halbuki Peygamber Efendimiz ben onun yatağında onunla Kıble arasında yatarken namaz kılardı."**

Görülebileceği gibi Sevgili Peygamberimiz (sav), önünde Hz. Aişe var iken namaz kılmaktadır. Buradan da anlaşılabileceği gibi, söz konusu hurafe, Peygamberimiz (sav)'e atfedilen büyük bir iftiradır ve Peygamberimiz (sav)'in vefatının ardından da Hz. Aişe tarafından tamamen reddedilmiştir.

Kadınları Hayvanlara Benzeten Bağnaz Zihniyetten Örnekler

> ***Kadın sekiz sıfatlıdır: 1- Giyim kuşam hevesinden maymun. 2- Fakir düşmeye razı olmadığından köpek. 3- Kocasına ve diğer insanlara kibrinden yılan. 4- Gece gündüz koğuculuk (dedikodu) yaptığından akrep. 5- Evden eşya sattığından fare. 6- Erkeklere hile kurduğundan tilki. 7- Kocasına itaat ettiğinden dolayı koyundur.*** *(İmamı Gazali, İhya-u Ulumuddin)*

Burada şu soruyu sormak lazım: Yukarıdaki bu iğrençliklerle dolu mevzu hadise inanan bir erkeğin bir kadına bakış açısı nasıl olur? Eşini nasıl sevebilir, ona nasıl saygı duyabilir? Böyle bir insanın dünyada en yakın olması gereken varlığa, eşine karşı nefret duygusu dışında duyabileceği başka nasıl bir his olabilir? Kendi eşini adeta hayvan olarak görürken, Kuran'da asıl üzerinde durulan sevgi ve muhabbeti nasıl elde edebilir? Elbette edemez. Oysa Allah Kuran'da, eşler arasında var olan özel bir sevgi ve merhametten bahseder:

> **Onda 'sükun bulup durulmanız' için, size kendi nefislerinizden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet kılması da, O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir kavim için gerçekten ayetler vardır. (Rum Suresi, 21)**

Yukarıda yer verdiğimiz uydurma hadisten yola çıkarak konuyu biraz genişletelim.

Genel olarak kadına bakış açısı böylesine ürkütücü detaylarla dolu bir insanın kendi annesine, kız kardeşine, kendi kızına bakış açısı da kuşkusuz benzer şekilde olacaktır. Onlara yönelteceği, sevgi ve saygı anlayışı hastalıklı olacak, bu sahte sözde geçen mantığın bir yansıması şeklinde kendisini gösterecek ve ister istemez bakış açısı sadece aşağılamak üzerine kurulu olacaktır.

Açıktır ki, mevzu hadislerdeki tanımda sevgiye değil nefrete teşvik vardır. Söz konusu mevzu hadislerde tarif edilen kadına saygı duyulabilmesi adeta imkansızdır. Sevgiden zaten tek bir bahis dahi geçmemektedir. Allah'ın Kuran'da temel şart olarak belirttiği bu muhteşem duygu, Allah'ın kainatı yaratma amacı olan sevgi adeta unutulmuştur. Bu nasıl bir dindir ki bu kadar çok düşmanı vardır ve bunun en başlıcaları kadınlardır?

Böyle bir din kuşkusuz ki Kuran'daki hak din değildir.

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir: Kuran'da hüsn-ü zan yani güzel zanla bakmak esastır. Deliller, şahitler olmadan zanda bulunmak haramdır. Dolayısıyla karşı taraf sırf kadın olduğu için ona yönelik "haindir, giyim kuşam konusunda hırslıdır, hırsızlığa eğilimlidir, sinsidir, hilekardır, kibirlidir" gibi önyargıyla ve direkt hükümle yaklaşmak Kuran'a göre sui zan yani kötü zandır. Dolayısıyla yalan ve haramdır. Bir insana hilekar diyebilmemiz için gerçekten sahtekarlığına, samimiyetsizliğine şahit olmamız gerekir. Bir kişiyi hırsızlıkla itham edebilmemiz için bu kişinin kendine ait olmayan bir malı çaldığını ispatlamamız gerekir. Delilleri, şahitleri olmaksızın bir insana sırf kadın olduğu için bu gibi ithamlarda bulunmak Kuran'a göre iftira hükmüne girer. İftirayı atan da zalim olur. Ancak bağnazlar Kuran hükümlerinden habersiz, bambaşka bir batıl dinin içinde yaşadıklarından uydurma hadislerdeki bu sapkın mantıkları görememektedirler.

Bir sonraki bölümde kadınları kısıtlamak ve aşağılamak için kendilerince Kuran'dan deliller getirmeye çalışanların iddialarına cevaplar verilecektir.

Peygamberimiz (sav)'in Hanımlarına Yönelik Olarak İndirilen Ayetler

Şu önemli noktanın mutlaka belirtilmesi gerekmektedir: Kuran'da Peygamberimiz (sav)'in hanımlarına yönelik olarak indirilmiş ayetler bulunmaktadır. Peygamberimiz (sav)'in yaşadığı dönemde, fitnenin önlenmesi ve muhtemel yanlış anlaşılmaların engellenmesi için Allah Peygamberimiz (sav)'in hanımlarını diğer kadınlardan ayrı tutmuştur. Kuran'da şu şekilde belirtilmektedir:

Ey Peygamberin kadınları, siz kadınlardan herhangi biri (gibi) değilsiniz; eğer sakınıyorsanız, artık sözü çekicilikle söylemeyin ki, sonra kalbinde hastalık bulunan kimse tamah eder. Sözü maruf bir tarzda söyleyin. Evlerinizde vakarla-oturun (evlerinizi karargah edinin), ilk cahiliye (kadınları)nın süslerini açığa vurması gibi, siz de süslerinizi açığa vurmayın; namazı dosdoğru kılın, zekatı verin, Allah'a ve elçisine itaat edin. Ey Ehl-i Beyt, gerçekten Allah, sizden kiri (günah ve çirkinliği) gidermek ve sizi tertemiz kılmak ister. (Ahzab Suresi, 32-33)

Söz konusu ayetlerde Peygamberimiz (sav)'in hanımları yaşam tarzı, konuşma, giyim şekli gibi konularda ayrı yükümlülüklere sahiptirler. Kuran ayetleri üzerinden yorumda bulunanlar bazen bu ayetleri genel olarak tüm Müslüman kadınlara hitap eden ayetler olarak yorumlamaktadırlar. Oysa söz konusu ayetler tüm Müslüman kadınlarına hitap etmemekte, Peygamberimiz (sav)'in hanımları diğer kadınlardan hariç tutulmaktadır.

Sonuç: Kadına En Fazla Değer Kuran'da Verilir

Kadınlarla ilgili söz konusu mevzu hadisleri bu bölümde açıklamamızın temel nedeni, bir kısım İslam topluluklarında nasıl bir yanlış inanç şeklinin yaygınlaşmış olduğunu ve bu yanlış inancın temel kaynağını gösterebilmektir. Böylelikle İslam adına bunlara uyanlar veya bunlardan dolayı İslam dinine cephe alanlar, kadınlara zulmeden bu sistemin gerçekte Kuran'da kesinlikle olmadığını görebilirler.

Fakat kimileri kadınların aşağılanması konusuna kendilerince Kuran'dan delil getirmeye kalkar. İşte bu, çeşitli Kuran ayetlerinin yanlış tefsir edilmesi, parantezlerle yapılan kişisel eklemelerle yanlış yorumlanması ve çoğu zaman da ayetlerin yukarıda açıkladığımız mevzu hadisler ışığında yorumlanmış olmasından kaynaklanır. Oysa sadece Kuran'a bakıldığında, bağnazların kendi isteklerine göre çıkartmaya çalıştıkları yorumların hiçbirini Kuran'da bulmak mümkün değildir.

Bunu daha iyi anlamak için, yıllardır, "Kadınların eve kapatılması, dövülmesi, yarım insan sayılması" gibi konularda delil getirilmeye çalışılan ayetleri inceleyeceğiz. Bir bağnazın değil, Kuran'a uyan dindar bir Müslümanın bakış açısıyla bakıldığında, ayetlerin gerçek anlamları açıklandığında, bağnazların o sahte dini devreye girmediğinde, kadına yeryüzünde en fazla değer veren sistemin gerçekte Kuran'daki sistem olduğunu herkes açıkça görebilecektir.

Kadınları Kısıtlamak ve Aşağılamak İçin Kuran'dan Delil Getirmeye Çalışanlara Cevaplar

Kadını Kısıtlama Yöntemi Olarak Kuran Meallerine "Başörtüsü" Kelimesinin Eklenmesi

Bilindiği gibi bağnaz dininin en fazla gündeme getirdiği konuların başında kadınların kapanması gelir. Dinin pek çok hükmüne neredeyse hiçbir hassasiyet göstermeyen, temel ibadetleri dahi yerine getirmeyen ama sünnet -yani hadislerin uygulanması- konusunda oldukça titiz olduğunu iddia eden bir kısım kişilerin din ve iman anlayışı genellikle "başörtüsü = din" şeklindedir. Peki bu kişilerin dinin adeta yegane sembolü gibi gördükleri başörtüsü gerçekte Kuran'da var mıdır?

Pek çok alim, başörtüsü ve örtünme konusuyla ilgili açıklamaları Kuran'dan edindiklerini söyler ve bazı ayetleri bu konuda örnek gösterirler. Oysa Kuran'da başörtüsü kelimesinin geçtiği tek bir ayet dahi bulunmamaktadır. Başörtüsüne kendilerince delil olarak kullandıkları Nur Suresi'nin 31. Ayeti ise aslında kadınların alabildiğine özgür

olduğunu anlatan bir ayettir. Dolayısıyla önce, Kuran'ın tefsirlerde ve meallerde nasıl yorumlandığını ve doğru açıklamanın ne olduğunu görmek gerekir.

Nur Suresi 31. Ayet– 1. Bölüm

<u>Mü'min kadınlara da söyle: "Gözlerini (harama çevirmekten) kaçındırsınlar ve ırzlarını korusunlar; süslerini açığa vurmasınlar, ancak kendiliğinden görüneni hariç. Başörtülerini, yakalarının üstünü (kapatacak şekilde) salsınlar</u>. Süslerini, kendi kocalarından ya da babalarından ya da oğullarından ya da kocalarının oğullarından ya da kendi kardeşlerinden ya da kardeşlerinin oğullarından ya da kız kardeşlerinin oğullarından ya da kendi kadınlarından ya da sağ ellerinin altında bulunanlardan ya da kadına ihtiyacı olmayan (arzusuz veya iktidarsız) hizmetçilerden ya da kadınların henüz mahrem yerlerini tanımayan çocuklardan başkasına göstermesinler. Gizledikleri süsleri bilinsin diye ayaklarını yere vurmasınlar. Hep birlikte Allah'a tevbe edin ey mü'minler, umulur ki felah bulursunuz." (Nur Suresi, 31)

Bu ayette, neredeyse her mealde **"Başörtülerini, yakalarının üstünü (kapatacak şekilde) salsınlar"** şeklinde çevirilmiş olan cümlenin orijinal Arapçasında aslında başörtü kelimesi geçmemektedir. Burada geçen kelime "örtü"dür. Ayetteki kelimelerin Arapça anlamlarını incelediğimizde bunu çok açık görebiliriz:

"...Başörtülerini, yakalarının üstünü (kapatacak şekilde) salsınlar..." (Nur Suresi, 31)

" Ve kul lil mu'minâti yagdudne min ebsârihinne ve yahfazne furûcehunne, ve lâ yubdîne zînetehunneillâ mâ zahera minhâ, **<u>vel yadribne bi humurihinne alâ cuyûbihinne</u>**, ve lâ yubdîne zînetehunne illâ li buûletihinne ev âbâihinne ev âbâi buûletihinne ev ebnâihinne ev ebnâi buûletihinne ev ıhvânihinne ev benî ıhvânihinne ev benî ehavâtihinne ev nisâihinne ev mâ meleket eymânuhunne evit tâbiîne gayri ulîl irbeti miner ricâli evit tıflillezîne lem yazharû alâ avrâtin nisâi, ve lâ yadribne bi erculihinne li yu'leme mâ yuhfîne min zînetihinn(zînetihinne), ve tûbû ilâllâhi cemîan eyyuhel mu'minûne leallekum tuflihûn(tuflihûne)."

وَقُل لِّلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَى عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِن زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

يَضْرِبْنَ ***Yadribne:*** "Darabe" fiilinden türemedir, "vurmak, dövmek, bırakmak, örtmek, kapamak" anlamındadır.

خُمُرِهِنَّ ***Humurihinne:*** "Hamara"dan türemedir. "Hamrü" "şarap, sarhoşluk verici" anlamındadır. Kelime bu ayette "örtü" manasına gelir. Genellikle de "her türlü örtü, perde, paravan, siper, bahane" gibi anlamlara sahiptir.

جُيُوبِهِنَّ ***Cuyubihinne:*** Cüyub kelimesinin çoğuludur. Göğüs, yaka, cep, koyun (göğüs bölgesi), sine, bağır, oyuk, gerdanlık gibi anlamları da vardır.

Şimdi ayetin, "**Başörtülerini, yakalarının üstünü (kapatacak şekilde) salsınlar"** şeklinde çevirilen **"vel yadribne bihumurihinne alâ cuyûbihinne"** bölümünü kelime kelime inceleyelim:

"Humur" / Örtmek Kelimesinin İncelenmesi

Başörtüsüne delil gibi kullanılan **"Humur"** kelimesi çok geniş anlamlı olup, genel olarak "örtü" anlamına gelen **"hımar"** sözcüğünün çoğuludur ve **"örtmek"** anlamına gelen "hamr" kökünden türetilmiştir.

Sözlüklerde "hımar"a genel mana olarak "örtü" anlamı verilmektedir, kelime "herhangi bir şeyi örtmek" anlamına gelmektedir.

Dolayısıyla ayette "başörtülerini" şeklinde çevrilen kelimenin gerçekte sadece örtü olduğu ve "baş" kelimesinin ayetin hiçbir yerinde geçmediği görülebilmektedir.

"Yadribne" / Vurmak Fiilinin İncelenmesi

Ayetteki bu fiil, başörtüsünü Kuran'ın hükmü gibi göstermeye çalışanlar tarafından "indirsinler, salsınlar" şeklinde tercüme edilir. Bunun nedeni, başta zaten bir başörtüsü olduğuna dair önkabullerini haklı çıkarmak için "başörtüsünü yaka açıklarına salsınlar" ifadesini kullanabilmektir. Oysa ki fiilin böyle bir anlamı yoktur ve kullanımı şu şekildedir:

"Yadribne" fiili, "darabe" kökünden türemiştir. Darabe, "vurmak, dövmek, bırakmak, örtmek, kapamak" anlamlarına gelir. Ayetteki kullanımıyla yani, "**örtüleriyle (bihumurihinne) göğüslerine (cuyubihinne) vursunlar (liyadribne)**" ifadesiyle bir örtü ile göğüs bölgesinin örtülmesi bildirilir.

Kuran'da "salsınlar, indirsinler" manasında "felyüdnine" kelimesi kullanılır. Bu fiil ise ayetin hiçbir yerinde geçmemektedir.

"Cuyub" / Yaka açığı Kelimesinin İncelenmesi

"Cuyub" kelimesi, bildiğimiz cep kelimesinin çoğuludur (gömlekte cep açmak, cebine koymak, cebinden çıkarmak gibi tanımlamalarda kullanılır.) Ayrıca "göğüs, yaka, koyun (göğüs bölgesi), sine, bağır, delik, oyuk, gerdanlık, bozuk para çantası, açıklık, yarık, boyun, gerdan" gibi anlamlara da gelmektedir.

"Cuyub" kelimesi Kuran'da 3 kere geçmektedir. **"Cuyub"** kelimesi Nur Suresi, 31. ayette kullanılmakta, kelimenin tekil hali yani **"ceyb"** ise Hz. Musa (as) kıssasında bildirilen iki ayette geçmektedir. Kelimenin bu iki ayetteki kullanılışları ise şöyledir:

"Cuyub" kelimesinin tekil hali yani "ceyb" Hz. Musa (as) kıssasında iki kez geçer:

Elini koynuna (fi ceybike) sok da kusursuz bembeyaz çıksın... (Neml Suresi, 12)

Elini koynuna (fi ceybike) sok. Kusursuz olarak bembeyaz bir halde çıksın. ... (Kasas Suresi, 32)

Görüldüğü gibi yukarıdaki iki ayette de cuyub kelimesi, Hz. Musa (as)'ın **'göğsü/koynu'** anlamında kullanılmıştır. Bütün bunlara baktığımızda **'cuyub'** kelimesinin, **'hımar'** yani örtmek kelimesi ile birlikte kullanıldığında göğsün örtülmesi anlamına geldiği açıktır. "Başı örtmek" gibi bir anlam ise ayetin hiçbir yerinde yoktur.

Dolayısıyla **"Başörtülerini, yakalarının üstünü (kapatacak şekilde) salsınlar"** şeklinde tefsir edilmiş olan bölümün gerçek anlamı, **"örtülerini göğüslerinin üzerine örtsünler"** şeklindedir. Ayette bildirilen hüküm başın değil, göğüslerin örtülmesidir.

Mevzu Hadisler Kaynaklı Yönlendirici/Hatalı Çeviriler

Kuran'da "başörtüsü" hükmü varmış izlenimi verebilmek için Nur Suresi'nin 31. ayeti, bazı tefsirciler tarafından kimi zaman yönlendirici bazı izahlar kullanılarak tercüme edilmiştir. Buradaki amaç, ayeti, birazdan inceleyeceğimiz başörtüsüne yönelik mevzu hadislere uygun hale getirebilmektir (ayeti tenzih ederiz). Yapılan temel yönlendirme ise "başörtülerini salsınlar" yanlış çevirisiyle gerçekleştirilmektedir.

Bir Hatalı Tefsir: "Başörtülerini Salsınlar"

Bazı meallerde, ayetin **"Başörtülerini, yakalarının üstünü (kapatacak şekilde) salsınlar"** şeklinde tefsir edilmiş olan bu bölümünde, yukarıda kelime kelime Arapça anlamlarından incelediğimiz gibi ne "başörtüsü" ifadesi ne de "salsınlar" ifadesi geçmemektedir. Buna rağmen, ayeti bu şekilde tefsir etmek isteyen kişiler, Kuran ile çeliştikleri için, bu tefsirlerini yaparken ciddi anlam boşlukları ve çelişkiler içine düşerler. Pek çoğu, "**zaten başlarında var olan başörtüyü yakalarına saldılar**" gibi şaşırtıcı bir izah yaparak, halihazırda kadınların başlarında bir örtü olduğunu iddia etmektedirler. Dönemin Müslüman kadınlarının "zaten başlarında bir örtü" olabilmesi için bu konuda Kuran ile gelmiş olan bir şart, bir hüküm gerekmektedir. Oysa Kuran'ın hiçbir yerinde başörtüsü ile ilgili bir açıklama geçmemektedir. Dolayısıyla o dönemin kadınlarının dini bir hüküm olarak başlarında bir başörtüsü bulundurmaları imkansızdır. Bu sebeple bazı tefsirlerdeki, "zaten var olan bir başörtüsü" izahı ciddi şekilde mantık hezimetidir. Şimdi bu mantık bozukluklarını inceleyelim:

1- **"Zaten başta var olan bir örtü" iddialarına açıklama getirebilmek için bazı tefsirciler, Ahzab Suresi'nin 59. ayetinde geçen "cilbab" yani çarşaf ile ilgili olan ayetin, Nur Suresi 31. ayetten önce indirildiğini ve dolayısıyla Müslüman kadınların başlarında zaten bir örtü olduğunu iddia ederler. Derin mantık boşluklarından bir tanesi de burada ortaya çıkar. Cilbab zaten, birazdan detaylı inceleyeceğimiz gibi, bütün vücudu baştan aşağı örten bir giysi, yani çarşaftır. Amacı da asıl olarak bedeni kapatmaktır. Nur Suresi 31. ayetin kadınların göğüslerini kapatmalarına yönelik bir hüküm olduğunu hatırlarsak, cilbab yani çarşaf ile dolaşan bir kadının göğsünün açık olma ihtimalinin olmadığını, dolayısıyla ayetin, bütün vücudunu ve başını çarşafla kapatmış olan kadınlara hitap etmediğini de anlarız. Söz konusu iddiayı ortaya atanlar, bu önemli ve temel noktayı unutmuş gözükmektedirler.**

2- **Dönemin Arap toplumlarında kadınlar çıplak dolaşıyorlardı. Ayet bunun üzerine indirilmiştir. Bu ayet üzerine Müslüman kadınlar açıkta olan göğüslerini örtmeye başlamışlardır. Ayette geçen "cuyub" kelimesinin göğüs anlamına geldiğini ve bu ayetteki söz konusu cümlenin gerçek anlamının "örtülerini göğüslerinin üzerine örtsünler" şeklinde olduğunu tekrar hatırlatalım.**

3- **"Zaten var olan başörtüsü" yanılgısını ısrarla savunan bir kısım tefsircilere göre, söz konusu kadınların başları başörtüsü ile "zaten" kapalıdır, fakat bu mantığa göre her nasılsa göğüsleri açık dolaşmaktadırlar! Buna göre, kadınlar başlarını örtmeyi akıl etmiş fakat göğüslerini örtmeyi akledememişlerdir (Müslümanları tenzih ederiz). Başlarındaki örtüye çok titiz davranmakta ama vücutları çıplak dolaşmaktadırlar. Söz konusu tefsircilerin "zaten var olan başörtüsü" iddiası bu sonucu ortaya çıkarmaktadır. Bu kişiler yaptıkları bu yorum ile, "göğüsleri açıkta ama başları kapalı" olan bu kadınlara başlarındaki örtüyü aşağı doğru salmaları ve göğüslerini de kapamalarının öğütlendiğini iddia etmektedirler. Bu derin mantık boşluğu, başörtüsü hükmünü zorla Kuran'a dahil edebilme çabasının getirdiği vahim bir sonuçtur.**

***4-* Bu garip izaha göre "başta zaten var olan başörtüsü" o kadar uzundur ki, göğsü iki yandan tamamen örtecek kadar aşağı inebilmektedir. Dolayısıyla bu kabule göre çıplak gezen dönemin kadınlarının her birinin kafasında "zaten" bir başörtüsü bulunmakta, o da çarşaf gibi uzun olmaktadır. İşte ayet üzerinde "başörtülerini salsınlar" şeklinde hatalı bir tefsirin yapılması, bu tefsirin savunucularını böylesine büyük mantık bozukluklarına sürüklemektedir. Bu durum, anlamı oldukça açık olan bu ayete başka anlam yüklemeye çalışmanın getirdiği bir sonuçtur.**

Ayete başörtüsü izahını ekleyebilmek için uydurulmuş mevzu hadisler ise çok daha büyük mantık çöküntüleri sunmaktadır. Bu konu ilerleyen satırlarda anlatılacaktır.

Ayetlerin Arapçadaki Anlamları ve Tefsirlerin Doğruluğu ile İlgili Bilinmesi Gerekenler

Arapça bir metnin tam olarak anlaşılması için yani tercümesinin doğru yapılabilmesi için dikkat edilmesi gereken bazı hususlar vardır:

1-Kelimelerin Arapça Kullanımlarının Dikkate Alınması

Hanımlara ait tesettürün kıstaslarının tam belirlenmesi için dikkat edilmesi gereken bir konu, örtü kelimesinin Arapçada nasıl kullanıldığıdır.

Genel olarak Arapçada örtü kelimesi, örtülecek nesne ile birlikte vurgulanarak kullanılır. Örneğin örtmek kelimesinin yanına masa kelimesi geldiğinde masa örtüsü olur, bunun gibi **"örtmek (hımar)"** kelimesinin yanına **"baş" ("re‘s")** kelimesinin gelmesiyle birlikte **"hımarü-re‘s"** yani **"başörtüsü"** kelimesi oluşmaktadır. Eğer Kuran‘da kadınların başlarının örtülmesi bildirilseydi kullanılacak ifadelerden biri de bu, yani **"hımarü-re‘s"** olacaktı. Fakat böyle bir ifade yoktur.

Nitekim Kuran‘da abdest alınmasıyla ilgili Maide Suresinin 6. ayetinde, başın mesh edilmesi konusunda "baş" kelimesi "res" ile vurgulanmıştır.

> **Ey iman edenler, namaza kalktığınız zaman yüzlerinizi ve dirseklere kadar ellerinizi yıkayın, başlarınızı mesh edin ve her iki topuğa kadar ayaklarınızı da. (Maide Suresi, 6)**
>
> **Arapça Okunuşu:** Ya eyyuha elleziyne amenuu iza kumtum ila essalati fe iğsiluu vucuhekum ve eydiyekum ila elmerafiki ve imsehuu **bi ruusikum.**
>
> **Re's yani baş kelimesi, "ruus" yani "başlar" kelimesinin tekil halidir. Ayette geçen "ruusukum", "başlarınız" anlamına gelmektedir.**

Açıkça görüldüğü gibi, eğer Allah kadınlar için baş örtüsü emri vermiş olsaydı, bu emir açık ve sarih olarak Kuran‘da belirtilirdi. Ancak kadınların kıyafetleriyle ilgili ayetler incelendiğinde baş ile ilgili bu şekilde bir vurgulamanın Kuran‘da geçmediğini görürüz.

2-Kuran‘daki Kelimelerin Diğer Ayetler ile İncelenmesi

Kuran‘da bir inceleme yaparken, ilgili kelimenin ayetteki diğer kelimelerle birlikte nasıl kullanıldığına ve diğer ayetlerde bu kelimenin nasıl geçtiğine bakılması da gerekir.

Nur Suresi, 31. ayetteki **"hımar (örtü)"** kelimesinin yanında kullanılan ve konuyu vurgulayan kelime **‘cuyub‘** kelimesidir ki bu, **yukarıda da incelediğimiz gibi, kelimenin geçtiği tüm diğer ayetlerde de ‘göğüs‘ bölgesi** için kullanılmaktadır. Dolayısıyla ayete göre kapatılması gereken yer, baş değil göğüs bölgesidir.

3- Arapça Kelimelere Parantez İçinde Anlamlar Yüklenirken Dikkatli Olunması

Arapça, diğer birçok dile göre daha fazla sözcük bulunduran, içerdiği mana zenginliğiyle çok geniş bir dildir. Çok az kelimeyle çok şey anlatılabilir ve bir kelimenin çok farklı kullanımları ve dolayısıyla farklı anlamları olabilir. İşte bu nedenle ayetteki anlam son derece açık olmasına rağmen birçok tefsirde parantez içinde eklemeler kullanılmakta ve çevirmenin kişisel yorumuna göre bir yönlendirme yapılmaktadır.

Burada hatırlatalım, Kuran tercümelerini yapanlar genelde, hadisleri dinin temeli gören geleneksel İslam anlayışına sahip kişilerden oluşur. Ayrıca genel olarak da bu kişilerin tercümelerine itibar edilir ve ayet çevirilerindeki kişisel yorumlar da çoğunlukla bu kişilerin geleneksel kabullerine göre ve mevzu hadisler ışığında yapılmaktadır. Parantezler veya açıklamalarla söz konusu mealciler, -bilerek veya bilmeyerek- mevzu hadislerin anlamlarına uygun şekilde ayetin anlamını değiştirmeye meyletmektedirler.

Nur Suresi 31. ayeti meallerden incelediğimizde, ayetin hiçbir yerinde başörtüsü kelimesi geçmemesine rağmen, tefsirciler tarafından parantez içinde ya da direkt olarak metnin kendisinde "başörtüsü" kelimesinin kullanıldığını görürüz. Ayette baş yani "re‘s" kelimesi kesin olarak bulunmamasına ve örtü kelimesi göğüs kelimesi ile birlikte kullanılmış, yani örtülmesi gereken yer –göğüs- açıkça belirtilmiş olmasına rağmen, "herhangi bir örtü" anlamına gelen "hımar" kelimesi sanki yanında baş kelimesi geçiyormuş gibi "başörtüsü" olarak çevrilmektedir. İşte bu nedenle ayetteki hüküm değiştirilmekte, değiştirilen hüküm bu şekilde yaygınlaştırılıp bir gelenek haline getirilmekte ve kadınların başörtüsü kullanması gerektiği gibi bir sonuç çıkarılmaktadır.

Oysa tefsirciler tarafından sonradan eklenen bu yorum kaldırıldığında, ayetin oldukça açık bir şekilde göğüs bölgesinin örtülmesine işaret ettiği açıktır. Ayeti doğrudan okuyan herkes sadece bu anlamla karşılaşır.

Nur Suresi 31. Ayetin Açıklaması - 2. Bölüm

Mümin kadınlara da söyle: "Gözlerini (harama çevirmekten) kaçındırsınlar ve ırzlarını korusunlar; süslerini açığa vurmasınlar, ancak kendiliğinden görüneni hariç. Örtülerini, yakalarının üstünü (kapatacak şekilde) salsınlar. Süslerini, kendi kocalarından ya da babalarından ya da oğullarından ya da kocalarının oğullarından ya da kendi kardeşlerinden ya da kardeşlerinin oğullarından ya da kız kardeşlerinin oğullarından ya da kendi kadınlarından ya da sağ ellerinin altında bulunanlardan ya da kadına ihtiyacı olmayan (arzusuz veya iktidarsız) hizmetçilerden ya da kadınların henüz mahrem yerlerini tanımayan çocuklardan başkasına göstermesinler. Gizledikleri süsleri bilinsin diye ayaklarını yere vurmasınlar. Hep birlikte Allah‘a tevbe edin ey mü‘minler, umulur ki felah bulursunuz." (Nur Suresi, 31)

"Kadınların Süsleri" Konusundaki Teviller

Nur Suresi 31. ayette Allah‘ın dikkat çektiği bir konu da kadınların "süsleri"dir. Ayette yer alan **"gizledikleri süsleri bilinsin diye"** ifadesi ile de gizlenmesi gerekenin, kadının baş kısmı değil göğsü olduğu anlaşılmaktadır.

Ancak bazı hadislerde ve bazı Kuran tefsirlerinde yine parantez içi eklemeleriyle ya da kelimelerdeki anlam değişiklikleri ile bu gerçek çok farklı yansıtılabilmektedir. Bunları inceleyelim:

"Kadınların Fitne Vesilesi Olduğu" İddiası

Bu ayette kullanılan "ziynetehunne" kelimesinin asıl anlamı, Türkçede kullandığımız gibi "ziynet" yani "süs" demektir ve kelimenin sonundaki ‘hunne‘ zamiri ile de hanımlara hitap olduğu anlaşılmaktadır.

Bazı alimler kendi kanaatlerine göre, "kadın vücudu süslü ve çekicidir dolayısıyla ayette tüm vücut kastedilmiştir" demekte ve buradan yola çıkarak kadının tüm vücudunu kapatması gerektiğini iddia etmektedirler. Oysa ayette hiçbir şekilde böyle bir anlatım yoktur.

Bazıları ise yine Kuran‘ın anlatımından çok daha farklı bir yorumda bulunur ve "*ziynetler ile incik-boncukların takıldıkları yerler kastedilmiştir, dolayısıyla bu ziynetlerin takıldığı yerlere bakmak haramdır*" demektedirler. Bir kısmı daha da ileri gitmiş ve ‘‘*kadının kesilmiş saçına, tırnağına bakmak haramdır*‘‘ diye iddia etmiştir. Buradan hareketle kimileri, "*bir parçaya bakış çoğu kez insanı hepsine bakmaya sürükler*" *(İbn Hâcer, Zevacir)* şeklinde inanılması güç gariplikte mantıklar geliştirmişlerdir.

Dikkat edilirse, ayet son derece açık olmasına rağmen, "gizledikleri süsleri bilinmesin diye" ifadesi üzerine yapılan sayısız, birbirinden farklı ve garip yorumlardır bunlar. Yorumlar, kişilerin zihniyetine göre değişiklik göstermiş, kimi zaman da bunlar kişilerin kadına bakış açılarına göre yapılmıştır. Kadını kapatmaya, pasifize etmeye, çirkinleştirip toplumdan ve insanlıktan uzaklaştırmaya çalışan, onu ikinci sınıf vatandaş gibi gösterip, -Haşa- Allah için değil, erkek için yaşamaya layık bir varlık haline getirmeye çalışan zihniyetler, ayetteki tek bir süs kelimesiyle kadını tamamen yok etme eğiliminde olmuşlardır. İşte Kuran ayetleri üzerinden yapılmaya çalışılan yanlış yorumlarla, pek çok insan Kuran‘ın özünden ayrılmış, Kuran‘ı anlaşılmaz bir kitap olarak görmüş ve bu eklemeler mevzu hadislerle birlikte yorumlanınca da ortaya Kuran‘dakinden çok farklı bir din yorumu çıkmıştır.

Oysa ayette geçen "gizlenen süsler" ifadesinin anlamı çok açıktır ve gizlenen iki bölgeye; cinsel organ ve göğüslere hitap etmektedir. Dolayısıyla Nur Suresi’nin 31. ayetinde kadınların kimlerin yanında “süslerini” gizlemelerine gerek olmadığı tek tek sayılmakta ve kadınlara çok geniş bir özgürlük verilmektedir.

Takı ve Boncukları Haram Kılma Yanılgısı

Bazıları da ayette "ziynet" kelimesi ile kastedilenin "boncuk, takı gibi süs eşyaları" olduğunu iddia edebilmektedirler ki bu da bazı sözde hadislere dayanılarak yapılan tevillerin yanlışlığının ve garipliğinin anlaşılması bakımından manidardır. Bu şaşkınlık uyandırıcı iddiaya göre bir erkek öylesine vahşi bir içgüdüyle yaşamaktadır ki, bir boncuğa bakmak bile onun kontrolden çıkmasına yetmektedir. O yüzden bu garip zihniyete göre apar topar boncuklar yasaklanır ki son derece vahşi bir varlık olan "erkek" dizginlenebilsin!

Bu ürkütücü mantık, bağnazların aslında Müslüman bir erkeğe bakış açısını da göstermektedir. Oysa Müslüman bir erkek, Allah‘tan korkan bir varlıktır. Haram olan fiilleri etrafta bir şeyler yasaklandığı için değil Allah istemediği için yapmaz. Müslüman bir erkek, açık bir kadın veya bir avuç boncuk gördüğü için kendisini kaybeden, kontrolden çıkan, hayvani içgüdülerle yaşayan bir varlık değildir. Bunu iddia etmek, Müslüman bir erkeğe yönelik yapılmış çok büyük bir hakarettir.

Yapılan söz konusu yorumlar gerçekte bağnazların vahşi zihniyetlerinin anlaşılması bakımından son derece önemlidir. Bağnazların yorumlarını bir kenara koyup yalnızca Kuran‘a başvurduğumuzda ise, ayette geçen ziynet kelimesinin ne anlama geldiğinin çok açık olduğunu görürüz.

Ziynet Kelimesi Kuran‘da Nasıl Kullanılıyor?

Bağnaz mantığın süsleri yasaklama; kolye, küpe gibi takıları engelleme mantığının tam tersine Allah Kuran‘daki ayetlerde süs eşyalarını ve takıları iman edenler için indirdiğini/çıkardığını, hatta mescitlere bakımlı ve güzel giysilerle gidilmesi gerektiğini bildirmektedir:

Ey Ademoğulları, her mescid yanında ziynetlerinizi takının. …(Araf Suresi, 31)

Allah bir ayetinde: "**De ki: "Allah‘ın kulları için çıkardığı ziyneti ve temiz rızıkları kim haram kılmıştır?..."**" (Araf Suresi, 32) diye belirterek, Allah‘ın helal kıldığı takıları dahi haram kılacak bir zihniyetin ortaya çıkacağını haber vermektedir. Ayetin devamında ise; **"...De ki: ‘Bunlar, dünya hayatında iman edenler içindir, kıyamet günü ise yalnızca onlarındır.‘ Bilen bir topluluk için ayetleri böyle birer birer açıklarız.** (Araf Suresi, 32) ifadesiyle ziynet, takı ve süslerin Müslümanlara dünyada verilmiş güzel birer nimet olduğu vurgulanmaktadır. Ayrıca ahirette yalnızca onlara ait olacağı belirtilerek bu güzelliklere en çok iman edenlerin layık olduğu da belirtilmektedir. Allah bu güzellikleri iman sahiplerine layık görmüşken bağnazların bunu Müslümanlara yasaklamaya çalışmaları Kuran zihniyeti ile ne kadar çeliştiklerinin bir diğer delilidir.

Ziynet kelimesinin süs olarak kullanıldığı bir başka ayet ise şöyledir:

> **Ey Ademoğulları, Biz sizin çirkin yerlerinizi örtecek bir elbise ve size ‘süs kazandıracak bir giyim‘ indirdik (var ettik). Takva ile kuşanıp-donanmak ise, bu daha hayırlıdır. Bu, Allah‘ın ayetlerindendir. Umulur ki öğüt alıp-düşünürler. (Araf Suresi, 26)**

Nur Suresi, 31. Ayette Belirtilen Süsler Bölgesi

Yukarıda süs ifadesinin kullanıldığı söz konusu ayetlerde Allah, ziynetler yani takılar ile süslenilmesini kastetmektedir. Ancak, detaylı açıklandığı gibi, Nur Suresi 31. ayette bahsedilen süsler kelimesinin takı, inci, boncuk ile alakası yoktur. Burada kadınların aile içindeki yaşamları örnek verilmekte ve kadınlara aile içinde nasıl bir özgürlük tanındığı görülmektedir. Şimdi ayetin "süsler" ile ilgili olan bölümünü kelime kelime inceleyerek görelim:

> **...Süslerini, kendi kocalarından ya da babalarından ya da oğullarından ya da kocalarının oğullarından, kocalarının babalarından ya da kendi kardeşlerinden ya da kardeşlerinin oğullarından ya da kız kardeşlerinin oğullarından ya da kendi kadınlarından ya da sağ ellerinin altında bulunanlardan ya da kadına ihtiyacı olmayan (arzusuz veya iktidarsız) hizmetçilerden ya da <u>kadınların henüz mahrem yerlerini tanımayan çocuklardan başkasına göstermesinler. Gizledikleri süsleri bilinsin diye ayaklarını yere vurmasınlar.</u> Hep birlikte Allah‘a tevbe edin ey mü‘minler, umulur ki felah bulursunuz." (Nur Suresi, 31)**

Ayetin anlatımından burada geçen süs kelimesinin boncuk veya takı değil, açık bir şekilde mahrem yerlere işaret ettiği görülebilmektedir. Ayette "süslerin" gösterilebileceği kişiler sayılmıştır. Bu kişilerin arasında kadına ihtiyacı olmayan (arzusuz veya iktidarsız) hizmetçiler ve kadınların henüz mahrem yerlerini tanımayan çocuklar bulunmaktadır. Özellikle kadınların mahrem yerlerini tanımayan çocuklar bilgisinin verilmiş olması zaten başlı başına süs kelimesi ile kastedilenin mahrem yerleri olduğunu göstermektedir.

Kuran‘da çok nezih, çok mükemmel bir anlatım vardır. Bu nedenle kelimeler çok özenlidir, inceliklidir ve detaylı incelendiğinde bu hemen anlaşılır. Mahrem yerleri, Kuran‘daki bu muhteşem nezakete ve edebi sanata uygun şekilde tarif edilmiş ve süs olarak betimlenmiştir.

Bir kısım tefsircilerin, Nur Suresi 31. ayetten zorla başörtüsü yorumunu çıkarabilmek için başvurdukları en büyük dayanak kuşkusuz ki bu konuyla ilgili mevzu hadislerdir. Söz konusu sahte hadisler, ayet ile o kadar büyük ve galiz çelişkiler içermektedir ki açık bir değerlendirme ile bu çok rahatlıkla anlaşılabilir. Şimdi, söz konusu mevzu hadislerin nasıl Kuran ile çeliştiğini, bu sahte hadislerin nasıl İslam camiasını başörtüsü konusunda yanlış yönlendirdiğini ve içerdikleri bariz mantık bozukluklarını inceleyelim:

Başörtüsü Konusunda Kullanılan Mevzu Hadisler ve İçerdikleri Çelişkiler

Tüm delilleriyle görüldüğü gibi Kuran'da başörtüsü konusuna delil gösterilmeye çalışılan Nur Suresi 31. ayette kesin olarak başörtüsü kelimesi geçmemektedir. Fakat bu yanlış, bir kısım mevzu hadislerin İslam literatürüne dahil edilmesiyle yaygınlaştırılmış ve bugüne kadar gelmiştir. Bağnazların türettikleri sahte hadisler, müthiş mantık bozuklukları ve tutarsızlıklarla doludur. Şimdi bunlardan bazı örnekler görelim:

> ***Hz. Aişe: "Allah ilk muhacir kadınlara rahmet eyleye, Yüce Allah: "Mü'min kadınlar başörtülerini yakalarının üzerine salsınlar" âyetini indirince, onlar eteklerinden bir parça keserek, onunla başlarını örttüler." der. (Buhâri, Tefsir, Tefsir-u Süreti'n-Nûr, 13 (V, 13) Ebû Dâvûd, Libâs, 33(IV, 3577; Beyhaki, VII, 88)***
>
> ***Hazret-i Âişe validemiz de buyurdu ki: İlk muhacir kadınlara Allah rahmet etsin! Tesettür âyeti inince, hemen futalarını (ipekli peştemal) yırtıp başlarını örttüler. [Buhari, Nesai]***
>
> ***Safiyye binti Şeybe şöyle anlatır: Biz Aişe ile birlikte idik. Kureyş kadınlarından ve onların üstünlüklerinden söz ediyorduk. Hz. Aişe dedi ki: "Şüphesiz Kureyş kadınlarının bir takım üstünlükleri vardır. Ancak ben, Allaha yemin olsun ki, Allah'ın kitabını daha çok tasdik eden ve bu kitaba daha kuvvetle inanan Ensar kadınlarından daha faziletlisini görmedim. Nitekim, Nur Suresi'ndeki kadınlar başörtülerini yakalarının üstüne taksınlar ayeti inince, onların erkekleri bu ayetleri okuyarak eve döndüler. Bu erkekler eşlerine, kızlarına, kız kardeş ve hısımlarına bunları okudular. Bu kadınlardan her biri etek kumaşlarından, Allah'ın kitabını tasdik ve ona iman ederek baş örtüsü hazırladılar. Ertesi sabah, Hz. Peygamberin arkasında baş örtüleriyle sabah namazına durdular. Sanki onların başları üstünde kargalar vardı." (Buhari : Tefsiru Sure 24/12 - Ebu Davud : Libas 29 - Ahmed b. Hanbel : VI 188) (İbn-i Kesir, Hadislerle Kuran-ı Kerim Tefsiri, cilt:11, syf. 5880)***

Görüldüğü gibi bu hadislerin tümünde, Nur Suresi 31. ayetin inmesi üzerine Müslüman kadınların hemen kendi eteklerinden bir parça kesip **başlarına sardıkları** iddiası vardır. Zaten en şiddetli mantık çöküntüsü burada başlar. Şimdi, söz konusu mevzu hadislerdeki mantık boşluklarını ve nasıl Kuran ile çeliştiklerini birer birer inceleyelim:

• Ayette **"...örtülerini, yakalarının üstüne koysunlar..."** ifadesi ile daha önce detaylı incelediğimiz gibi kadınların göğüslerini kapatmaları ifade edilmektedir. Fakat söz konusu hadislerde, bu ayetin indirilmesinin üzerine Müslüman kadınların hemen elbiselerinden bir parça keserek göğüslerini değil de başlarını örttükleri belirtilir. Oysa ayette başların örtülmesine yönelik hiçbir ifade geçmemektedir. Söz konusu hadislerin hiçbirinde Müslüman kadınların ayetin asıl hükmünü yerine getirdikleri, yani göğüslerini örttüklerine dair bir açıklama yer almamaktadır.

• Buradaki izaha göre, kadınlar eteklerinden parçalar kesmişler bununla ayetin hükmü olan göğüslerini örteceklerine başörtüsü olarak başlarına koymuşlardır. Daha önce açıkladığımız "başörtülerini salsınlar" şeklindeki hatalı tefsiri haklı çıkarmak için hadise eklenen bu uygulamaya göre etekten kesilen parça o kadar büyük olmalıdır ki, hem kafayı hem de göğsü örtebilecek kadar aşağı inebilmelidir.

Bu izaha göre söz konusu kadın göğsü açık haldedir, fakat başını 2 defa örtmüştür. Oysa bu bölümün başından beri delilleriyle açıkladığımız gibi **Nur Suresi 31. ayet kadınların "sadece" göğüs bölgelerini örtmeleri için indirilmiş bir ayettir.**

• "Başörtülerini salsınlar" izahının taraftarı olan bir kısım tefsircilerin kendi iddialarını haklı çıkarmak için "başta zaten var olan bir başörtüsü" izahıyla hareket ettiklerinden bahsetmiştik. Onlar, ayette başörtü ifadesinin geçtiğini ispat edebilmek için böyle bir iddiayla ortaya çıkmakta ve ayetin hitap ettiği kadınların zaten bir başörtüsüne sahip olduğunu iddia etmektedirler. Oysa söz konusu mevzu hadislerde, bu ayet indiğinde kadınların kendi eteklerini keserek başörtüsü yaptıkları iddiası vardır. Söz konusu tefsircilerin en büyük dayanak kabul ettikleri bu mevzu hadisler nasıl olmaktadır da onların izahlarıyla bu kadar çelişebilmektedir?

Çelişir, çünkü İslam‘a Kuran dışında sahte hükümler getirmeye çalışanların dinleri böylesine derin mantık boşlukları ile doludur. Her batıl izah Kuran ile çelişir ve içinde müthiş mantıksızlıklar barındırır. Nur Suresi 31. ayet, anlaşılması son derece kolay ve açık bir ayet olmasına rağmen, sırf başörtüsü konusunu bu ayetten çıkarabilmek için yapılan aldatıcı yorumlar olayın vehametini gözler önüne sermektedir. Söz konusu mevzu hadislerin ışığında yapılan yorumlar ve varılan sonuçlar ise dehşet vericidir. İleride detaylı olarak açıklayacağımız üzere Kuran’da kadına gerektiği durumlarda, rahatsız edilmemek için çarşafla tüm bedenini örtmesi bildirilmiştir. Ancak gerekli durum hususu kadının vicdanına ve aklına bırakılmıştır. Kuran’a göre mümin kadınlar sözle veya tavırla rahatsız edileceklerini düşündükleri bir ortama girecekleri zaman dekoltelerini kapar, baştan aşağı, hiçbir yerleri görünmeyecek ve hatları belli olmayacak şekilde çarşaf giyerler.

Burada ayrıca hatırlatalım: Hadis külliyatında Peygamberimiz (sav) döneminde kadın ve erkeklerin aynı kaptan abdest aldıkları da geçmektedir. (*Bkz: Buhari, Vudu 43; Ebu Davud, Taharet 39; İbni Mace, Taharet 36; Nesai, Taharet 56*) Abdeste konu olan yerler ayak, dirseklere kadar kollar, yüz ve baş olduğuna göre bu hadisten, kadınların erkeklerle yan yana ve başları açık oldukları anlaşılabilmektedir. Fakat bağnazların özelliği, işlerine gelmeyen hadisleri dikkate almamalarıdır.

Bizim ölçümüz Kuran olduğu ve Kuran‘daki izahlar da son derece açık olduğuna göre, kadınların erkeklerle aynı ortamda başları açık şekilde bulunmaları Kuran‘a uygun olan davranıştır.

Kuran‘da Haramlar Muğlak Bırakılmamıştır

"Kadının kesilmiş tırnakları bile haram" hükmünü çıkaran bağnaz zihniyeti incelerken şu önemli konunun açıklanması elzemdir. Allah Kuran‘da haram ve helalleri çok kesin ve net izahlarla bizlere bildirmiştir. Müslümanlar, örneğin domuz eti yemenin haram olduğu gerçeğini; **"O, size ölüyü (leşi)- kanı, domuz etini ve Allah‘tan başkası adına kesilmiş olan (hayvan)ı kesin olarak haram kıldı..."** (Bakara Suresi, 173) ayeti ile öğrenmişlerdir. "Kesin olarak haram kıldı" hükmünde bir Müslümanın tereddüte düşeceği, yorumlara ve tefsirlere göre çıkarımlar yapacağı, ikilemde kalacağı hiçbir şey yoktur. Bir başka örnek ise faiz örneğidir. **"...Allah, alış-verişi helal, faizi haram kılmıştır..."** (Bakara Suresi, 275) ayeti ile faiz açık ve kesin olarak Müslümanlara yasaklanmıştır. Bu ayete rağmen hiç kimse bu konuyu tartışmaya açamaz, "faiz alışverişten farksızdır" çıkarımını yapamaz.

Dolayısıyla bizler haramları bir kısım tefsircilerin kendi zannı galibleriyle yaptıkları çıkarımlardan, ayetlere ekledikleri parantez içi yorumlardan veya mevzu hadislerden değil, doğrudan ayetin kendisinden öğreniriz. Nur Suresi 31. ayette de bu anlamda, yukarıda incelediğimiz şekilde çok net bir anlatım vardır. Fakat bir kısım tefsircilerin başvurduğu ayetlerin içine parantezlerle yorumlar ekleme hatası özellikle bu ayet söz konusu olduğunda da çok defa yapılmıştır. Örneğin kimi tefsirciler, kendilerine göre hükümler koyan mezhep imamlarının etkisinde kalarak bu ayete parantez içinde "yüz ve el gibi görünen kısımları hariç" şeklinde bir ekleme yapmışlardır. Oysa Nur Suresi’nin 31. ayetinde hiçbir şekilde el, yüz ya da saçların kaptılması hükmü yoktur. Kadının kendi gerekli gördüğü durumlarda, korunmak için, geçici olarak çarşafla tamamen kapanması gerektiğini bildiren ayet Ahzab Suresi’nin 59. ayetidir.

Sadece Kadını ve Kadın Bedenini Kapatma Arzusu

Her nedense bağnazların Kuran‘a yönelik yorumları, mevzu hadislerin de etkisiyle daima kadını eve kapama veya kadının vücudunu kapatma üzerine olmuştur. İddia ettikleri en büyük gerekçe ise tahrik edicilik unsurudur. Oysa, kadın vücudu erkekler için ne kadar çekici ise erkek vücudu da bir kadın için aynı şekilde çekicidir. Kuran‘a göre iki cins arasında vicdani ve ahlaki sorumluluk olarak herhangi bir ayrım olmadığına göre, erkeklerin tahrik olma korkusu yüzünden kadınları kapatmaya veya yok etmeye çalışmalarının da bir mantığı yoktur. Eğer sorun erkeklerin tahrik olması ise, şu durumda erkeklerin kendilerini eve kapatması veya dışarıda etrafı görmeyecek şekilde yüzlerini bir örtü ile kapatarak çıkmaları daha mantıklıdır. Kendi tahrik olma ihtimalleri nedeniyle kadını kapatacaklarına böyle bir riski külliyen ortadan kaldırmayı seçmeleri gerekir.

Bu durum konuyla ilgili her detayda uygulanabilir. Örneğin, kadının sesi bazıları tarafından tahrik edici olarak düşünülüyor ve bu nedenle konuşması engelleniyorsa aynı şey erkekler için de geçerlidir. Eğer kadının anlattıkları, söylediği şarkılar dinlenmeyecekse, aynı şekilde kadınların da erkek sesinden tahrik olabileceği dikkate alınarak bu kısıtlamanın erkeğe de getirilmesi gerekir. Eğer bağnaz mantığın sahte kurallarını geçerli ilan etmek istiyor ve bu konuda insanları ikna etmeye çalışıyorlarsa, o zaman aynı uygulamayı erkeğe yönelik de yapmaları gerekmektedir.

Fakat elbette ki İslam'da geçerli olan Kuran'ın mantığıdır ve Kuran'ın mantığında böyle bir kısıtlama yoktur. Bağnazların getirmeye çalıştığı bu kısıtlamalar, kuşkusuz ki özgürlükleri ortadan kaldırma maksatlı olarak uydurulmuş, toplumu çıkmaza sokacak, kendilerine de içinde yaşadıkları toplumlara da felaket getirecek uygulamalardır.

Kadın ve erkek, her konuda olduğu gibi iffet konusunda da eşittir. Kadına zina haram olduğu gibi erkeğe de haramdır. Ahzab Suresi'nin 35. ayetinde, **"ırzlarını koruyan erkekler ve (ırzlarını) koruyan kadınlar"** ifadesiyle açıkça belirtildiği gibi bir kadın, ahlaklı olmak, iffetini ve ırzını korumak zorunda olduğu gibi erkek de ahlaklı olmak, iffetini ve ırzını korumak zorundadır. Ancak bunun yolu insanları kapatmak, dışarı çıkarmamak, görüştürmemek, konuşturmamak değildir. Bunun yolu, Kuran ahlakını bir ahlak biçimi olarak benimsemektir. İnsan, içgüdüleriyle hareket eden, dürtüleri onu nereye iterse oraya sürüklenen vahşi bir varlık değildir. İnsan; aklı, bilinci ve en önemlisi Allah'ın kendisine öğrettiği ahlak ile Allah korkusu ve sevgisi ile doğruyu yanlıştan ayıran ve insan özelliğini alan bir varlıktır.

Dolayısıyla bir insanın iffetli davranıp davranmayacağını belirleyecek unsur, karşı tarafın ne kadar açık giyinip, saç telinin ne kadarının gözüktüğü değil; onun Allah korkusu ve ahlakıdır. Allah bir ayette, **"…Görünmezlikte kimin Kendisinden korktuğunu ortaya çıkarmak için...** (Maide Suresi, 94)" şeklinde buyurarak insanları hiç kimsenin görmediği ortamlarda da deneyeceğini bildirmiştir. Dolayısıyla insanların zor kullanarak, evlere hapsedilerek, engellenerek, şiddet yolu kullanarak dini yaşamaları veya helal-haramlara dikkat etmeleri sağlanamaz. İman, ahlak ve ibadet sadece kalpten istenerek yapılmalıdır.

Kuran'da Başörtüsü Değil Cilbab Tarif Edilir

Yukarıda yaptığımız bütün bu açıklamalardan anlaşılacağı gibi Nur Suresinin 31. ayeti, çeşitli tefsircilerin zorlama izahları ve bir kısım mevzu hadislerin de etkisiyle, neredeyse bir tabu haline getirilmiş olan başörtüsü konusu için adeta bir delil olarak kullanılmaktadır. İçinde başörtüsü kelimesinin geçmediği, baş ile ilgili hiçbir bilginin verilmediği, çok açık bir şekilde göğsün kapatılmasını tarif eden bir ayetin, nasıl bu kadar farklı bir yorum için kullanılabildiği hayret vericidir.

Hayret verici olan bir diğer husus da, Kuran'da geçmeyen başörtüsü konusunu adeta dinin tek şartı gibi gören pek çok kişinin, açıkça çarşaftan bahsedilen Ahzab Suresi'nin 59. ayetinden hiç bahsetmemeleridir. Kuran'da olmayan başörtüsünü bir hüküm ve bir tabu haline getirmiş, fakat Kuran'da olan çarşaf hükmünü tamamen göz ardı etmişlerdir.

Şimdi, Ahzab Suresi'nde çarşaf hükmünün nasıl geçtiği ve neden bu ayetin başörtüsü savunucuları tarafından göz ardı edildiği konusunu inceleyelim:

Ahzab Suresi 59. Ayetin Açıklaması

> **Ey Peygamber, eşlerine, kızlarına ve mü'minlerin kadınlarına dış elbiselerinden (cilbablarından) üstlerine giymelerini söyle; onların (özgür ve iffetli) tanınması ve eziyet görmemeleri için en uygun olan budur. Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. (Ahzab Suresi 59)**

Cilbab kelimesinin anlamı, "tepeden tırnağa kadar örten rida veya kisveden yahut başka cinsten olan her türlü örtü, elbise" demektir. Dolayısıyla Ahzab Suresi'nin bu ayetinde çok açık bir şekilde cilbab yani başı ve bütün vücudu

örten çarşaf tarif edilmektedir. Böyle bir kıyafetin giyilmesi için ise ayette belirtilen önemli bir şart vardır: Müslüman kadınların özgür ve iffetli tanınmaları.

Bunun anlamı şudur: bazı ortamlar kadınların rahat hareket etmeleri veya rahat giyinmeleri için müsait değildir. Genel toplum yapısı ve orada bulunan insanların ahlak anlayışı kimi zaman medeniyet seviyesinin gerisindedir. Kimi toplumlar her açık kadını belli bir bakış açısıyla adeta damgalar ve onlara sözle veya fiziksel tacizde bulunacak kadar bile ileri gidebilirler. Normal şartlarda Müslüman kadınlar mecbur olmadıkça zaten böyle toplulukların içinde bulunmazlar. Fakat bulunmaları gerektiğinde bir Müslüman kadının tedbir alması ve etraftaki insanlara Müslüman ve iffetli bir kadın olduğunu göstererek muhtemel bir eziyetten kaçınması gerekir. Böyle ortamlarda Müslüman kadınlar üzerlerine aldıkları çarşaf ile buna tedbir almış olurlar.

Bu elbette bir kadının kendi kanaatine kalmış bir durumdur. Genellikle günümüzdeki demokratik ve modern toplumlar bu "güvensiz ortam" tarifine uymamaktadır. Dolayısıyla Batı toplumlarında kadınlar kendilerini güvende görerek çarşaf giyme ihtiyacı hissetmezler. Fakat bazı kadınlar için bu toplumlarda da tehlike arz edecek kişiler bulunabilir. Dolayısıyla bir Müslüman kadın eğer kendisini güvende görmüyorsa, Batı toplumu içinde bile çarşaf giyebilir çünkü ayetteki şart, bir Müslüman kadının giyim şekli yüzünden yanlış değerlendirilip eziyet görmesinin engellenmesidir.

Başörtüsüne Sahip Çıkmak ama "Cilbab"dan Hiç Bahsetmemek

Buradan başörtüsü konusuna gelinecek olursa, dilerse bir kadın, "başörtüsü uygulaması Kuran‘da var ve ben bunu Ahzab Suresi‘nin 59. ayetinde görüyorum" diyerek başörtüsü takabilir. Çarşaf yerine başörtüsü tercih etmiştir ve kapanmayı bu şekilde algılamıştır. Fakat bir insan "başörtüsü uygulaması Kuran‘da var ve ben bunu Nur Suresi‘nin 31. ayetinde görüyorum" derse doğruyu söylememiş olur. İşte bu bir tehlikedir. Çünkü Rabbimiz, helalleri haram sayan veya Kuran ayetlerine yönelik dillerini eğip bükenlerin hükmünü açıklamıştır. Kuran ayetinde olmayan bir hükmün –doğruyu bilmesine rağmen- olduğunu iddia etmek, Allah Katında büyük bir suç olabilir.

Şaşırtıcı olan ise, bazı kişilerin başörtüsünü adeta dinin temel bir simgesi olarak kabul edip buna keskin bir üslupla sahip çıkarken, Kuran‘daki çarşaf hükmünden hiç bahsetmemeleridir.

Gerçekten de dindarlığın ölçüsünü başörtüsünde arayan ve Allah takvayı üstün tutarken başörtüsüne göre üstünlük arayışı içinde olan bir kısım kişiler nedense Kuran‘da asıl hüküm olan cilbab konusundan hiç bahsetmezler. Gerçekte Kuran‘da başörtüsü ile ilgili hiçbir hüküm olmamasına ama cilbab konusunda açık bir hüküm olmasına rağmen, Kuran‘da olmayan hükmün savunuculuğunu yapmayı tercih ederler. Başörtüsü bu kadar gündeme gelirken, dünya çapında genel olarak cilbab konusunun hiç dile getirilmiyor oluşu gerçekten şaşırtıcıdır.

Başörtüsünü Sürekli Gündemde Tutanların Bazıları Hangi Konuları Gündemde Tutmuyorlar?

Ayetlerden delilleriyle açıkladığımız üzere Kuran’da kadının gerekli durumlarda geçici olarak dekoltesini kapatmak için çarşaf giymesi emredilmiş ve bu gerekli durumu belirlemek kadının vicdanına bırakılmıştır. Ayrıca dilerse bir kadın, "Ahzab Suresi‘nin 59. ayetini başörtüsü takarak uyguluyorum" da diyebilir ve çarşaf yerine başörtüsü tercih edebilir. Kadının bu samimi kararına herkesin saygı duyması gerekir. Yanlış olan başörtüsünü Kuran’da olmadığı halde varmış gibi samimiyetsiz bir şekilde savunmak ve bu sebeple belki de milyonlarca kadının dinden uzaklaşmasına sebep olmaktır. Söz konusu bu kimselerin dikkat çekici bir yönü daha vardır. Kuran’da

olmayan başörtüsü konusunu gündemde tutarak dinde titizlik gösteriyor imajı verirken, dinin diğer bir çok hükmü konusunda ya da Müslümanlar için hayati önemde olan konularda aynı heyecanı ve azmi göstermezler. Örneğin;

• Darwinizm – İnsanların büyük çoğunluğunun Darwinizm yüzünden imanını kaybetmiş olması onları ilgilendirmez, okullarda saatlerce haşa "Allah yok" eğitimi verilmesinden rahatsız olmaz, bu duruma karşı ilmi bir tedbir almazlar.

• Namaz – Bu kimselerin çoğu ya namazı kazaya bırakır ya da hiç kılmaz. Oysa Kuran'da namaz vakitli olarak farz kılınmıştır ve kazaya bırakılması diye bir hüküm yoktur. Ne var ki kendilerinin, çocuklarının, eşlerinin namaz kılmıyor olmasını neredeyse hiç önemli görmez, bu konuda şaşırtıcı bir lakayıtlık gösterirler.

• İnfak – Allah Kuran'da "ihtiyacınızdan artakalanı verin" buyurmuştur. Kuran'da birçok ayette Müslümanların birbirinin velisi olması bildirilmiştir. Bu da Müslümanların tüm ihtiyaç içinde olanları olabilecek en iyi şekilde koruyup kollamaları demektir. Ancak başörtüsü konusunu hemen her gün gündemde tutanlar mallarını infak etmek söz konusu olduğunda, Kuran'da olmadığı halde, 40'ta 1 yeterli deyip konuyu örtbas etmeye çalışır, infaktan kaçınırlar.

• İttihad-ı İslam – Müslümanların birlik olması namaz, oruç gibi Müslümanlara farzdır. Söz konusu kişiler ise bu farz yokmuş gibi yaşar, bir kez dahi Müslümanları birliğe çağırmaz, İslam Birliğini gündeme getirmezler.

• İman hakikatleri – Akılla ve bilimle samimi imana vesile olacak bir anlatım yapmazlar. Çoğu zaman sadece İslam tarihi anlatır, Peygamberimiz (sav) ve sahabenin fedakarlıklarını hayata geçirilmesi imkansız bir olaymış gibi aktararak "ne kahramanlar varmış" deyip yemek yiyip dağılırlar.

• Allah sevgisi, Allah korkusu – İnsanlara Allah'ı sevdirecek bir çalışma yapmazlar. Allah'ın sanatını, yarattığı güzellikleri insanlara hatırlatacak, insanları şükretmeye, sevgi dolu olmaya, fedakarlık yapmaya davet edecek bir ahlak göstermezler.

• Ezilen Müslümanlar – Bu kişiler için genellikle Suriye'de, Irak'ta, Libya'da acı çeken Müslümanlar birer haberden ibarettir. Eğer gündeme yoğun olarak gelen bir zulüm olayı olduysa kısa toplantılar yapar, içi boş sloganlar atar, sonra yine dağılıp günlük yaşantılarına devam ederler. Oysa zulme engel olmak için elinden gelen tüm imkanları seferber etmek, şiddetin felsefesini ortadan kaldırmak için ilmi mücadele yapmak tüm Müslümanlara farzdır.

• Medya'da İslam'a, Allah'a, Kuran'a –haşa- hakarete duyarsız olurlar– Başörtüsü ile ilgili bir konu olduğunda günlerce gündemde tutan kişilerin çoğu dini değerlere söz söylendiğinde ya da tavır aldığında şaşırtıcı bir duyarsızlık gösterir. Allah'a haşa söz söylenmesi bu kişilerin ağırlarına gitmez. Bu yüzden de bu konuda hukuki haklarını kullanmak ya da gereken ilmi cevabı vermek konusunda tepkisiz kalırlar.

• Mehdiyet – Peygamberimiz (sav) 600'den fazla hadisle Mehdiyeti çok detaylı anlatmıştır. Mehdiyetin müjdelenmesi İslam aleminin üzerindeki ataletin kalkması için çok önemlidir. Ancak Peygamberimiz (sav)'i sevdiğini iddia eden bu kişiler Resulullah'ın mucizlerini özenle gizler, insanlara ahir zaman hadislerini anlatmazlar.

• Hz. İsa'nın nüzulü- Hz. İsa'nın yeniden yeryüzüne gelişi Kuran'da kesin açık ayetlerle bildirilmiştir. Ancak söz konusu kişiler hiç böyle bir konu yokmuş gibi davranırlar. 2000 yıl sonra Peygamber gelecek olmasının sevincini, coşkusunu yaşamazlar.

• İslam ahlakının hakimiyeti – İslam ahlakının yeryüzüne hakim olması Allah'ın Kuran'da verdiği en güzel müjdelerden biridir. Müslümanlar da bu güzelliğin gerçekleşmesine vesile olmak için gayret ederler. Ne var ki bu kişiler, Allah'ın bu emrini tamamen göz ardı eder, bu konudan neredeyse hiç bahsetmezler.

Müslüman Bir Kadın Kuran‘a Göre Nasıl Giyinmesi Gerektiğini Bilir

Burada bir önemli noktayı da özellikle belirtmek gerekmektedir: Müslüman bir kadın Kuran‘a göre nasıl giyinmesi gerektiğini gayet iyi bilir. Bunun için bir erkeğin kadınlara neyi nasıl giyeceklerini tarif etmelerine ihtiyaç yoktur. Bir erkeğin, bir kadının nasıl giyineceğine karışma, onu yönlendirme veya yargılama hakkı da yoktur. Bu hakkı ona Allah vermemiştir. O halde hak iddia edebileceği bir durum söz konusu değildir. Bugün, özellikle Müslüman toplumlarında dile getirilmesi ve ifşa edilmesi gereken önemli bir gerçektir bu.

Bir kadın başörtüsü de takabilir, çarşaf da giyebilir, başı açık veya dekolte de olabilir. "Ben Müslümanım" dediğinde, hiçbir insanın onu yargılama hakkı yoktur. Hangisinin daha takva olduğu ancak Allah‘ın Katında bellidir. Dinde ölçü kıyafet değil, daima samimiyettir. Çarşaflı bir insan, samimiyetsiz olup cehennemi hak edebildiği gibi, dekolteli bir bayan da cenneti hak edebilir. Buna hükmedecek olan yalnızca Allah‘tır.

Kuran‘dan başka yol göstericiler edinildiğinde birbirinden farklı, insan fıtratına uygun olmayan, kişiyi maddi-manevi her yönden sıkıntıya sokacak sorunlar gelişir. Üstelik bunlar sadece kişisel sorunlar olmaktan çıkarak toplumsal kargaşaya, sıkıntılara yol açacak hale gelebilir. Bu bölümün konusunu oluşturan ve başörtülü-başörtüsüz, dekolte-çarşaflı gibi ölçülerle yapılan kıyafet ayrımcılığı da Kuran‘da var olmayan yanlış bir bakış açısıdır ve toplumda da huzursuzluklara yol açar.

Allah Kuran‘a göre üstünlüğün dış görünüş-kıyafet ile değil takva (Allah korkusu ile hareket etme) ile olduğunu ayetinde bildirir:

> **Ey Ademoğulları, Biz sizin gizli yerlerinizi örtecek bir elbise ve size ‘süs kazandıracak bir giyim‘ indirdik (var ettik). Takva ile kuşanıp-donanmak ise, bu daha hayırlıdır. Bu, Allah‘ın ayetlerindendir. Umulur ki öğüt alıp-düşünürler. (Araf Suresi, 26)**

İman kalpte yaşanır ve hayata geçirilir. İman, bir insanın güzel ahlakıyla, sevecenliğiyle, şefkatiyle, cömertliğiyle, candanlığıyla, affediciliğiyle, kalitesiyle, kültürüyle, görgüsüyle, sanat anlayışıyla, bilim anlayışıyla kısacası her şeyiyle kendini gösterir. Bu nedenle insanları dış görünüşleriyle değil ahlaklarıyla değerlendirmek esas olandır.

Dış görünüşünün ne olduğu hiç fark etmez, "Ben Müslümanım" diyen kişilerin hepsi aynı şekilde nur gibi değerli Müslümandır. Hiçbiri arasında ayrım yapılması doğru değildir. Hiç kimse ayırım yapmaya hak sahibi de değildir.

2 Kadın = 1 Erkek Yanılgısı

Bir kısım kişiler tarafından İslam'a karşı delil gibi kullanılan ve yanlış bilinen konulardan biri de, "Kadının erkeğe göre yarım hakkı olduğu" iddiasıdır. İslam karşıtı bir kısım kişiler, "Bir erkeğin şahitliği ve hakkı iki kadına eşittir" yorumunu ortaya atmışlardır. Bağnazlar da bu yanlış yorumu bir fırsat bilerek hemen uygulamaya geçirmiş ve kadına "yarım" damgası vurmuşlardır. Oysa İslam karşıtları da söz konusu bağnazlar da pek çok konuda olduğu gibi bu konuda da ciddi bir yanılgı içindedirler.

Allah Kuran'da, kadın ile erkeğin şahitliğini bir tutar. Kuran'ın hiçbir yerinde "bir erkeğin şahitliği iki kadına eşittir" diye bir ifade yoktur. Örneğin zinanın tespitinde 4 şahit gerekir ve Kuran'da bu şahitler 4 kadın veya 2 erkek, 4 erkek veya 8 kadın gibi ifadeler kullanılmadan 4 şahit diye belirtilir. Yani kadın veya erkek herhangi 4 şahit tanık olarak yeterlidir, kadın-erkek ayrımı yoktur.

Şahitliklerin çeliştiği durumlarda ise her konuda olduğu gibi yine Kuran'da kadın üstün tutulmuş ve onun sözüne güvenilmiştir. Örneğin kadınlara yapılan zina suçlamasında, kadınla kocasının şahitliklerinin birbirleriyle çeliştiği bir durumda kadının şahitliği daha önde tutulur. Öyle ki kadın, kendi şahitliğine uygun olarak masum kabul edilir. Konuyla ilgili ayetler şu şekildedir:

Kendi eşlerine (zina suçu) atan ve kendileri dışında şahidleri bulunmayanlar ise, onlardan da her birinin şahidliği, Allah adına dört (kere yemin) ile kendisinin hiç şüphesiz doğru söyleyenlerden olduğuna şahidlik etmektir.

Beşinci (yemini) ise, eğer yalan söyleyenlerdense, Allah'ın lanetinin muhakkak kendi üzerinde olması(nı kabul etmesi)dir.

Onun (kadının) da dört kere Allah adına (yeminle) onun (kocasının) hiç şüphesiz yalan söyleyenlerden olduğuna şahidlik etmesi kendisinden cezayı uzaklaştırır. (Nur Suresi, 6-8)

Kadının Kuran'da şahitlik bakımından erkekten üstün tutulduğu, oldukça az bilinen, çok önemli bir gerçektir. Kuran'ın özünü ve kadına bakışını anlatır. Fakat İslam karşıtları ve bağnazların bildikleri bundan çok farklıdır. Kadının şahitliği ve miras hukuku konusunda kadını yarım gören bağnazların kendilerince delil kullandıkları ayetleri inceleyerek bu hükümlerin gerçek anlamlarını görelim:

Kadın ve Vadeli Borçlanmada Şahitlik

Kadının şahitliği meselesinde Kuran'da tek istisnai konu vadeli borçlanma konusudur. Buradaki istisnai durumu anlamak için borçlanma konusunun tarif edildiği Bakara Suresi 282. ayeti inceleyelim:

Ey iman edenler, belirli bir süre için borçlandığınız zaman onu yazınız. Aranızdan bir katip doğru olarak yazsın, katip Allah'ın kendisine öğrettiği gibi yazmaktan kaçınmasın, yazsın. Üzerinde hak olan (borçlu) da yazdırsın ve Rabbi olan Allah'tan sakınsın, ondan hiçbir şeyi eksiltmesin. Eğer üzerinde hak olan (borçlu), düşük akıllı ya da za'f sahibi veya kendisi yazmaya güç yetiremeyecekse, velisi dosdoğru yazdırsın. Erkeklerinizden de iki şahid tutun; eğer iki erkek yoksa, şahidlerden rıza göstereceğiniz bir erkek ve biri şaşırdığında öbürü ona hatırlatacak iki kadın (da olur). Şahidler çağırıldıkları zaman kaçınmasınlar. Onu (borcu) az olsun, çok olsun, süresiyle birlikte yazmaya üşenmeyin. Bu, Allah Katında en adil, şahitlik için en sağlam, şüphelenmemeniz için de en yakın olandır. Ancak aranızda devredip durduğunuz ve peşin olarak yaptığınız ticaret başka, bunu yazmamanızda sizin için bir sakınca yoktur. Alış-veriş ettiğinizde de şahid tutun. Yazana da, şahide de zarar verilmesin. (Aksini) Yaparsanız, o, kendiniz için fısk (zulüm ve günah)tır. Allah'tan sakının. Allah size öğretiyor. Allah herşeyi bilendir. (Bakara Suresi, 282)

Borçlanma hükmünün tarif edildiği bu ayette, "Borçların yazılması ve yazıcı ile şahitlerin bu görevden kaçmamaları" söylenir. Ayrıca ayetin sonunda "yazıcıya ve şahitlere zarar verilmemesi gerektiği" geçer. Görüldüğü gibi maddi menfaatlerin söz konusu olduğu bir konuda şahitlik insanların kaçındığı, dahil olmak istemedikleri bir sorumluluktur. Allah ise bu kaçınılan görevi tümüyle erkeklere yükleyip, borçlanma sırasında "iki erkek şahit bulunmasını" ister. Dikkat edilirse ayette, "iki erkek veya dört kadın şahit bulun" ifadesi geçmez, doğrudan "iki erkek şahit bulunması" istenir. Riskli, külfetli ve kaçınılan bu sorumluluk doğrudan erkeklere yüklenmiştir. Böylece baskılara karşı daha hassas olan kadın, bu kaçınılan vazifeden korunur.

Ayetin hükmüne göre, ancak ve ancak iki erkek bulunamaz ve bir erkek bulunursa, o zaman "bir erkek ve iki kadın bulunması" şartı vardır. Böylelikle borçlanma gibi maddi çıkar ve hesaplaşmaların getireceği riskli bir durum karşısında kadın yalnız bırakılmamış olur. Olumsuz bir durumun ortaya çıkması ihtimalinde bir erkekle bir kadının karşı karşıya kalması en baştan önlenip kadın korunur.

Örneğin, ortaya borcun miktarı veya ödeme şekli konusunda bir yanlış anlama çıktığını düşünelim. İki şahidin farklı şahitliği durumunda kadın, erkekle karşı karşıya kalacak ve iki taraftan birinin yalancı olduğunun kesin olduğu bu ortamda yoğun stres ve baskı altında kalacaktır. Allah, tüm dış baskılara karşı Kuran'da koruma altına aldığı kadının böyle bir duruma maruz kalmasını önlemiştir. Kadının yanında ona destek olacak ikinci bir şahit buradaki baskıyı ortadan kaldırır. Bir erkek ve iki kadının şahit olduğu durumda, şahit sayısı üçe çıkınca sorumlululuk dağılacağı için şahitlikteki stres azalacak ve baskı yapmak isteyen art niyetli kimselerin bu sefer iki kişiden birini değil, üç kişiden ikisini kandırmaları gerektiği için işleri zorlaşacaktır.

Çok iyi bilinmektedir ki, parayla ilgili yükümlülükler, özellikle günümüz toplumlarında, bir insanın diğerine kolaylıkla iftira atabileceği, karşı tarafı umarsızca suçlayabileceği, zan altında bırakabileceği oldukça riskli konulardır. Dolayısıyla burada kadını korumak için alınmış tedbir, pek çok açıdan kadın için güvencedir. Bazı insanlara göre kadınları kendilerince güçsüz görüp iftira yöneltmek kolaydır. Paranın devreye girdiği bu tip durumlar da, söz konusu kimselerin kadına suç ve iftira atmak için kullanacağı muhtemel ortamlardan biridir. Fakat iki kadının birden borçlanmaya şahit tutulması, bu iftira riskini ortadan kaldırmaktadır.

Bu aynı zamanda kadın için psikolojik anlamda da bir rahatlama sağlar. Borç şahitliğinde borç miktarı, alacak-verecek gibi detayların unutulması oldukça riskli olabilir. Özellikle Müslümanlar, adil şahitlikte bulunmakla sorumlu tutulduklarından, borç hakkındaki detayların tümünü tam anlamıyla bilmek ve unutmamakla sorumludurlar. İşte burada, kadının alacağı bu sorumluluk ikiye bölünmüş olmaktadır. Kadın, hafızası güçlü olsa ve unutmamak için gerekli tedbirleri almış olsa da –ki, bu konuda kadınlar erkeklerden her zaman daha titiz ve tedbirlidirler- bir başkasının da varlığı onu psikolojik yükümlülükten kurtarmış olur.

Bu psikolojik yükümlülük ve unutma ihtimali erkek için de geçerlidir elbette. Fakat Kuran'da psikolojik ve maddi anlamda korunan ve itina edilen taraf daima kadınlardır.

Rabbimiz, kadınları özellikle detaylara önem veren, küçük yükümlülükleri dahi ciddiye alarak üstlenen, titiz ve sorumluluk sahibi varlıklar olarak yaratmıştır. Dolayısıyla özellikle maddi bir borçlanma esnasında kadının üzerinde hissettiği yük, yaratılışı gereği çok daha büyük olur. İşte bu yükü azaltmak, onu korumak ve psikolojik baskı altına girmesini önlemek için Yüce Allah, böyle rahatlatıcı bir tedbir yaratmıştır. Bu yine, Rabbimiz'in kadına verdiği üstün değerin bir tezahürüdür.

Şu unutulmamalıdır ki, Kuran'da devlet başkanı olarak bir kadın –Sebe Melikesi- örnek verilmekte ve kararları alan güçlü bir kişi olduğu vurgulanmaktadır. Bunun anlamı Kuran'a göre kadınların devlet yöneticisi olabilecek kadar akıllı ve güçlü bir kişiliğe sahip olduklarıdır. Dolayısıyla borçlanma konusunda kadınları açıkça koruyan söz konusu ayeti "kadınların eksik akıllı oldukları" şeklinde yorumlayan kişiler, Kuran'daki hükmü gözardı ederek, kendi istedikleri yorumu yapmaktadırlar. Bizim ise ölçümüz sadece Kuran'dır.

Kadınların Mirastaki Hakkı

Miras hukukunda kadının erkeğin yarısı kadar pay alması konusu da genellikle pek çok kişinin yanlış değerlendirdiği bir konudur. Kuran'ın ruhunu, İslam'ın temel esaslarını ve Rabbimiz'in kadınlara karşı koruyuculuğunu, şefkatini kavrayamayan bir kısım kişiler, mirasın paylaşımını tarif eden ayeti Kuran'ın bütünüyle birlikte değil tek başına değerlendirerek kendi iddialarına delil kılmaya kalkarlar. Oysa miras hukuku, yine, Kuran'da kadının nasıl korunduğunun bir diğer göstergesidir.

Kuran'da kadının mirastaki payıyla ilgili ayetler şu şekildedir:

Anne ve baba ile akrabaların bıraktıklarından <u>erkekler için bir pay vardır</u>; anne ve baba ile akrabanın bıraktıklarından <u>kadınlar için de bir pay vardır</u>. Bunun azından ve çoğundan farz kılınmış bir pay vardır. (Nisa Suresi, 7)

Çocuklarınız konusunda Allah, <u>erkeğe iki dişinin hissesi kadar</u> tavsiye eder. Eğer onlar ikiden çok kadın ise (ölünün) geride bıraktığının üçte ikisi onlarındır. Kadın (veya kız) bir tek ise, bu durumda yarısı onundur. (Ölenin) Bir çocuğu varsa, geriye bıraktığından anne ve babadan her biri için altıda bir, çocuğu olmayıp da anne ve baba ona mirasçı ise, bu durumda annesi için üçte bir vardır. Onun kardeşleri varsa o zaman annesi için altıda bir'dir. (Ancak bu hükümler, ölenin) Ettiği vasiyet veya (varsa) borcun düşülmesinden sonradır. Babalarınız, oğullarınız, siz onların hangilerinin yarar bakımından size daha yakın olduğunu bilmezsiniz. (Bunlar) Allah'tan bir farzdır. Şüphesiz Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır. (Nisa Suresi, 11)

İslam'da miras, ilk ayette gördüğümüz gibi kadının da erkeğin de hakkıdır. İkinci ayette ise mirasın şekli tarif edilir ve buradaki tarife göre miras, kişilerin ihtiyaç ve sorumluluklarına göre bölünmüştür.

Kuran'ın geneline bakıldığında, anne, eş, kız çocuk veya kız kardeşin geçiminin kendisine ait olmayıp; oğul, koca, baba veya erkek kardeşin sorumluluğuna verildiğini görürüz. Bu kadının tüm yaşamı boyunca geçerli bir hükümdür. Yani oğul, koca, baba veya erkek kardeş, koruması altındaki kadına hayatının sonuna kadar bakmakla yükümlüdür.

Örneğin evlenirken erkek kadına mehir verir. Mehir, Kuran'a göre kadının ailesine değil, doğrudan kadına verilir. Evlilik sonrasında ise kadının ve çocukların tüm maddi bakımı erkeğin üzerindedir. İlerleyen sayfalarda detaylı göreceğimiz gibi boşanma durumunda da bu bakım ve maddi destek devam eder. Dolayısıyla kadına yüklenmeyen tüm harcamalar daima erkeğin üzerindedir.

Kadının maddi anlamda bakımının erkeğe yüklenmiş olmasının anlamı kadını kısıtlamak değildir. Bu, kadının muhtaç bir varlık olduğu anlamına da gelmez. Burada alınan tedbir, kadına verilen değerin simgesidir ve kadının hayatı boyunca herhangi bir şekilde mağdur olmasını engellemek içindir. Kadın istediği gibi yaşamak, çalışmak veya çalışmamak, para kazanmak veya kazanmamak, iş kurmak, şirket hatta devlet yönetmekte özgürdür. Bir erkeğin maddi anlamda daimi koruması altında olması, kadının sosyal hayatını kısıtlamak, özgürce yaşamasını engellemek veya onu eve kapatmak demek değildir. Bir erkeğin koruması altında olması o erkeğin kadın üzerinde bir söz hakkı olduğunun göstergesi de değildir. Kuran'ın hiçbir yerinde erkeğin kadına hükmedebileceğine dair bir izah geçmemektedir. Erkeğe maddi sorumluluk yüklenmesi, Kuran'da özenle korunan kadının hayatı boyunca mağdur olmaması içindir.

Fakat Kuran'a göre kadının hiç kimseye karşı böyle bir sorumluluğu yoktur. Başkalarının geçimini sağlamakla mükellef olmadığı gibi, kendisini bile geçindirme gibi bir mecburiyeti yoktur. İstemezse çalışmaz, bu kadının üzerine bir yükümlülük değildir.

Ayrıca kadın, kendi mal varlığında istediği gibi tasarruf kullanma hakkına da sahiptir. Kadın zengin olsa da, ailenin harcamalarına katılma mecburiyeti yoktur. Çocukların maddi harcamalarını üstlenmek gibi bir mecburiyeti de yoktur. Kadın erkekten daha zengin olsa da, erkeğin maddi mesuliyeti devam eder.

Kadın mirastan aldığı payı dilerse işletebilir, dilerse kendisi için kullanabilir, dilerse saklayabilir. Fakat erkek miras hukukunda aldığı payı kadının geçimi ve bakımı için harcamak zorundadır. Hem eşi, hem çocukları, varsa kız kardeşinin geçimi, iyi ve rahat yaşaması onun sorumluluğundadır. Tekrar hatırlatalım bu, kadının buna ihtiyacı olduğundan değil, kadının hayat boyu muhtemel mağduriyetinin önlenmesi içindir.

Kuran'da açıkça belirtilen gerçekler ışığında değerlendirdiğimizde çok açık bir gerçekle karşılaşırız: Şayet miras hukukunda kadın ile erkeğe eşit pay verilseydi, hisseleri aynı olduğu halde erkek ailenin geçimini sağladığı, kadının ise böyle bir mesuliyeti olmadığı için denge erkek aleyhinde bozulmuş olacaktı.

Ayette belirtilen önemli bir husus, **"(Ancak bu hükümler, ölenin) Ettiği vasiyet veya (varsa) borcun düşülmesinden sonradır."** şeklinde belirtildiği gibi vasiyetin önceliğidir. Eğer ölen kişi miras bırakmışsa öncelikle mirasa göre hareket etmek gerekmektedir. Bu mirasta ölen kişi tüm mal varlığını kadına bırakmış, ailenin erkeklerine hiç pay vermemiş olabilir. Şu durumda ayetin hükmüne göre vasiyet geçerli olacak ve tüm miras kadına kalacaktır.

Allah'ın, erkeği kadının maddi sorumluluğunu almakla yükümlü kılmasının özel hikmetleri vardır. Eğer Allah dileseydi, erkeğe böyle bir sorumluluk yükletilmez ve kadın hiçbir maddi güvencesi olmaksızın kendisinin hatta çocuklarının geçimini kendisi sağlamakla sorumlu olabilirdi. Fakat bu, bir kadın için büyük bir yük, psikolojik bir baskı ve ağır bir sorumluluktur. Maddi anlamda böyle ağır bir yük Kuran'da hiçbir şekilde kadın üzerine yüklenmemiştir.

Kadının Boşanma Hakkı

Boşanma konusuyla ilgili burada belirtilmesi gereken ilk temel nokta, kadına boşanma hakkı vermeyen bir kısım bağnazların uygulamalarının yanlışlığıdır. Bu zihniyete göre, kadın ne kadar mutsuz olsa, eziyet görse de bir erkekten

boşanma ihtimali yoktur. Kadınları ezmeye, erkekleri de üstün göstermeye çalışan bağnaz zihniyetin bu ürkütücü uygulaması şu an İran ve Suudi Arabistan gibi ülkelerde fiili olarak yaşatılmaktadır.

Oysa böyle bir zihniyet Kuran'da kesinlikle olmadığı gibi Kuran'ın ruhuna da aykırıdır. Kuran'ın hiçbir yerinde "sadece erkek kadını boşayabilir" gibi bir hüküm geçmediği gibi, Bakara Suresi 228. ve Bakara Suresi 241. ayetlerde "boşanmış kadınlar"dan bahsedilmektedir. Boşanmak, erkeğe olduğu gibi kadına da sunulmuş bir haktır.

Ne ilginçtir ki, bir kısım Kuran tefsir veya çevirilerine baktığımızda "Boşanan kadınlar" ifadelerinin başına parantez içinde "kocası tarafından" şeklinde yapılan eklemeler görürüz. İşte bu hata, bir kısım tefsircilerin bağnaz İslam anlayışından kurtulamamaları neticesinde Kuran'ın açıklamasını kendilerince yeterli görmeyip, ayetleri bu bağnaz zihniyete uygun hale getirme çabasından kaynaklanmaktadır. Daha önceki bölümlerde ayetlere yapılan parantez içi eklemelerin büyük ölçüde Kuran'ı bağnaz zihniyete uyarlama çabasının bir parçası olduğundan bahsetmiştik. İşte söz konusu durumda da ayeti kendi isteklerine göre değiştiremeyeceklerini bilen bir kısım kişiler, parantezlerle bu algıyı oluşturmaya çalışmaktadırlar. Oysa bu parantez içi yorumlardan arındırılarak bakıldığında Kuran ayetlerinin son derece açık bir mesaj verdiği görülebilmektedir.

Boşanma ve Sonrasında Kadının Korunması

Kuran'da kadın üstünlüğünün görülmesinde, kadının boşanma sonrasındaki bakımı ve korunması oldukça önemli bir delildir. Yüce Rabbimiz, kadının boşanma gibi mağdur kalabileceği bir durumda dahi haklarını korumuş ve onu hayatı boyunca güvence altına almıştır. Bir erkek, boşanmış olsa bile, kadını hayatının sonuna kadar korumak ve ona bakmakla yükümlüdür, kadının buna ihtiyacı olmasa bile.

Boşanma Durumunda Kadınların Gönüllerinin Alınması ve Hoşnut Bırakılmaları

Boşanma, nefislerinin istediği yönde yaşayan kimi insanlar için, karşı taraf ile olan tüm çıkar ilişkilerini sona erdirmeleri anlamına gelir. Bu gibi kimseler çıkar ilişkisinin bittiği yerde, karşı tarafa artık ihtimam ve ilgi göstermeleri için bir gerekçe kalmadığına inanırlar. Çoğu zaman, ayrıldıkları insanlara olan tüm sevgi ve saygı hislerini de yitirdikleri için sadece kendi menfaatlerini koruma altına alacak şekilde hareket eder, karşı tarafın içinde bulunduğu zorluk ve sıkıntıları görmezden gelebilirler. Tabi ki bu Kuran ahlakını yaşamayan insanlarda görülen kötü bir ahlaktır. Yüce Rabbimiz Kuran'da, boşanma sonrasında kadınlara şefkat ve merhametle, güzel ahlakla davranılması gerektiğini şöyle tarif etmiştir:

> **Kadınları boşadığınızda, bekleme sürelerini tamamlamışlarsa, onları ya güzellikle tutun ya da güzellikle bırakın..." (Bakara Suresi, 231)**
>
> **Ey iman edenler, mü'min kadınları nikahlayıp sonra onlara dokunmadan boşarsanız, bu durumda sizin için üzerlerine sayacağınız bir iddet yoktur. Artık (hemen) onları yararlandırın (onlara yetecek bir miktar verin) ve güzel bir salma tarzıyla onları salıverin. (Ahzab Suresi, 49)**

Dikkat edilirse her iki ayette de "güzellikle" bir yaklaşımdan bahsedilmektedir. Dahası, boşanmanın sonrasında bile, eğer gerekiyorsa kadını "güzellikle tutma" yine erkeğin sorumluluğundadır. Kadın çalışmıyor olabilir, maddi bir güvencesi, kalacak bir yeri olmayabilir. İşte ayet böyle bir durum karşısında boşanan kadını güvence altına alarak erkeğe, ya onları güzellikle tutma veya gitmek istiyorlarsa da güzel bir tavır göstererek onlardan ayrılma ihtimalleri sunmuştur.

Her iki durumda da erkeğin görevi kadına güzellikle davranmaktır.

Boşandıktan Sonra Kadınların Maddi Güvence Altına Alınmaları

Boşanan bir kadının başıboş, korumasız, maddi olarak dayanaksız bırakılması Kuran'da yasaklanmaktadır. Boşanma sonrasında kadın ister varlıklı olsun ister olmasın, mutlaka İslam'a göre maddi güvence altına alınmak zorundadır. Boşandığı eşi ona bunu sağlamakla yükümlüdür.

Kuran'da boşanmış bir kadının maddi güvence altına alınmasını şart koşan ayetler şu şekildedir:

Boşanan (kadın)ların maruf (meşru) bir tarzda yararlanma (ve geçim pay)ları vardır. Bu, sakınanlar üzerinde bir hak (borç)tır. (Bakara Suresi, 241)

...Onları yararlandırın, zengin olan kendi gücü, darda olan da kendi gücü oranında, maruf (meşru ve örfe uygun) bir şekilde yararlandırsın. (Bu,) iyilik edenler üzerinde bir haktır. (Bakara Suresi, 236)

Geniş-imkanları olan, nafakayı geniş imkanlarına göre versin. Rızkı kısıtlı tutulan da, artık Allah'ın kendisine verdiği kadarıyla versin. Allah, hiçbir nefse ona verdiğinden başkasıyla yükümlülük koymaz. Allah, bir güçlüğün ardından bir kolaylığı kılıp-verecektir. (Talak Suresi, 7)

Ayetlerde görüldüğü gibi zengin bir kişi de imkanları kısıtlı olan bir kişi de boşandığı kadını korumakla sorumlu tutulmuştur. Hayatı boyunca o kişiyi bir daha hiç görmeyecek, maddi ve manevi hiçbir çıkar elde etmeyecek de olsa boşandığı eşini maddi anlamda koruma altına almakla ve ona nezaketle davranmakla yükümlüdür. Yüce Allah kadınlara maddi güvencenin mutlaka gönülden, severek ve isteyerek yapılması gerektiğini de ayetlerinde belirtmiştir:

"Kadınlara mehirlerini gönülden isteyerek (ve bir hak olarak) verin, fakat onlar, gönül hoşluğuyla size ondan bir şeyi bağışlarlarsa, onu da afiyetle, iç huzuruyla yiyin." (Nisa Suresi, 4)

Kadınlara Verilen Malların Boşandıktan Sonra Geri Alınmaması

Yüce Rabbimiz ayetlerinde, boşanma durumunda erkeğin evli olduğu süre boyunca eşine vermiş olduğu hiçbir şeyi geri almaması gerektiğini bildirmiştir:

"Bir eşi bırakıp yerine bir başka eşi almak isterseniz, onlardan birine (öncekine) yüklerle (mal ve para) vermişseniz bile ondan hiçbir şey almayın. Ona iftira ederek ve apaçık bir günaha girerek verdiğinizi alacak mısınız? Onu nasıl alırsınız ki, birbirinize katılmış (birleşerek içli-dışlı olmuş)tınız. Onlar sizden kesin bir güvence (kuvvetli bir ahid) de almışlardı." (Nisa Suresi, 20-21)

...Onlara (kadınlara) verdiğiniz bir şeyi geri almanız size helal değildir... (Bakara Suresi, 229)

Allah ayetlerde erkeğe, evlilik bağı ile kadına bir söz ve güvence verilmiş olduğunu hatırlatmaktadır. Bu söz nedeniyle de kadına 'yüklerle mal ve para' verilmiş olsa da, yine de bunları geri alma yönünde bir talep içerisinde olunmamasını bildirmiştir. Kuran'a uyan bir Müslüman bu sözün Allah'a karşı verilmiş olduğunu bilir. Bundan dolayı bu konudaki sorumluluğunu en güzel şekilde yerine getirir. "**Onlara (kadınlara) verdiğiniz bir şeyi geri almanız size helal değildir**" ayeti ile de bunun dışında yapılacak bir tavrın Allah tarafından haram kılınmış olduğu açıktır.

Boşandıktan Sonra Kadınların Barınmalarının Sağlanması

Yüce Allah, boşanmanın sonrasında kadının zor durumda kalmaması ve yeterli korumanın sağlanabilmesi için erkeğe, onu yakında tutmasını öğütlemektedir. Hatta bunun bir tehlike anında göz kulak olabileceği şekilde olması gerektiği ayette bildirilmektedir. Boşanma sonrasında kendisine kalabileceği uygun bir yer bulana kadar bu konuda

kadına imkan sağlanması, ona herhangi bir şekilde zarar gelmesine izin verilmemesi, mümin için, vicdani açıdan önemli bir sorumluluktur:

> **"(Boşandığınız) Kadınları, gücünüz oranında oturmakta olduğunuz yerin bir yanında oturtun, onlara 'darlık ve sıkıntıya düşürmek amacıyla' zarar vermeyin. Eğer onlar hamile iseler, yüklerini bırakıncaya (doğumlarını yapıncaya) kadar onlara nafaka verin. Şayet sizler için (çocuğu) emzirirlerse, onlara ücretlerini ödeyin. (Durum ve ilişkilerinizi) Kendi aranızda maruf (güzellikle ve İslam'a uygun bir tarz) üzere görüşüp-konuşun. Eğer güçlük içine girerseniz, bu durumda (çocuğu) onun için bir başkası emzirebilir." (Talak Suresi, 6)**

Burada konunun önemi açısından tekrar belirtilmesi gerekmektedir: Ayetlerde belirtilen bu koruma tedbirleri elbette ki kadının kendine bakmaktan aciz olduğu anlamına gelmemektedir. Bu, bir kısım önyargılı kişilerin İslam dinine saldırmak amacıyla ortaya attıkları hezeyanlardandır. Ayetlerde üstün bir ahlaktan bahsedilmektedir. Burada, söz konusu olan nezaketli bir ahlak, üstün tutma ve değer vermedir. Kadına sahip çıkmak, çok saygın ve değerli bir varlık olduğunu ona hissettirmektir. Allah'ın kadına verdiği önemi ve koruyuculuğu fiili olarak göstermektir. Ayette belirtildiği gibi, kadınlara **'darlık ve sıkıntıya düşürmek amacıyla' zarar vermek şiddetle yasaklanmaktadır. '(Durum ve ilişkilerinizi) Kendi aranızda maruf (güzellikle ve İslam'a uygun bir tarz) üzere görüşüp-konuşun'** şeklinde belirtildiği gibi Allah boşanan eşlerin arasında güzel bir ilişki olmasını esas almıştır. Bugün genel anlamda bütün toplumlarda kadının sosyal hayatta veya sonrasında düştüğü zor durumlar dikkate alındığında, Kuran'da öğütlenen bu tedbirlerin ne kadar gerekli ve önemli olduğu da daha iyi anlaşılabilmektedir.

Kadınlara Zorla Mirasçı Olunmaması

Kuran'da kadının korunması ile ilgili yükümlülüklerden bir tanesi, kadınlara zorla mirasçı olunmamasıdır. Allah ayetinde şöyle buyurur:

> **"Ey iman edenler, kadınlara zorla mirasçı olmaya kalkışmanız helal değildir. Apaçık olan 'çirkin bir hayasızlık' yapmadıkları sürece, onlara verdiklerinizin bir kısmını gidermeniz (kendinize almanız) için onlara baskı yapmanız da (helal değildir.) Onlarla güzellikle geçinin..." (Nisa Suresi, 19)**

Allah bu ayetle de kadına baskı yapılmasını ve maddi açıdan onu zor duruma düşürecek bir uygulamayı men etmiştir.

Anneye Verilen Değer

Annelik makamı, Kuran'da övülmüştür. Anne-babaya saygı, onlara iyilikle davranma, onları her zaman olduğu gibi yaşlılıklarında da koruyup kollama Kuran'da özellikle salih müminlerin üzerine yükletilmiş sorumluluklardır ve bu konuyla ilgili çok fazla ayet bulunmaktadır. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

> **Biz insana, anne ve babasına (karşı) güzelliği (ilke edinmesini) tavsiye ettik... (Ankebut Suresi, 8)**

> **Rabbin, O'ndan başkasına kulluk etmemenizi ve anne-babaya iyilikle davranmayı emretti. Şayet onlardan biri veya ikisi senin yanında yaşlılığa ulaşırsa, onlara: "Öf" bile deme ve onları azarlama; onlara güzel söz söyle. (İsra Suresi, 23)**

Kuran'da anne-babaya hürmet ve iyilik Müslümanlara tavsiye edilmiştir. Fakat anneye verilmiş olan özel bir değer vardır. Allah ayetlerinde şöyle bildirmiştir:

> **Biz insana anne ve babasını (onlara iyilikle davranmayı) tavsiye ettik. Annesi onu, zorluk üstüne zorlukla (karnında) taşımıştır. Onun (sütten) ayrılması, iki yıl içindedir. "Hem Bana, hem anne ve babana şükret, dönüş yalnız Bana'dır." (Lokman Suresi, 14)**

Gerçekten de her anne, çocuğunu dünyaya getirebilmek için aylar boyunca büyük fedakarlıklara katlanmaktadır. Allah'ın ayette bildirdiği gibi, zorluk üstüne zorlukla bebeğini karnında taşımakta ve ardından da onu güçlük içerisinde dünyaya getirmektedir. Ve sonra yine büyük bir özveride bulunarak çocuğunun her açıdan rahat etmesini ve korunmasını da üstlenmektedir. Üstelik bunları yaparken hiçbir karşılık beklememekte hatta kendi ihtiyaçlarını da ikinci plana almaktadır. Allah bu gerçekleri bize hatırlatmakta ve annelerimizin çok değerli varlıklar olduğuna dikkat çekmektedir.

Erkek Üstünlüğü İftirası ve Kadın Dövme Hurafeleri

Bir kısım kişiler, kendilerince erkeğin kadın üzerindeki üstünlüğü ve kadının dövülmesi konularına Kuran'dan delil getirmeye çalışır ve şu ayetleri örnek verirler:

> **Allah'ın, bazısını bazısına üstün kılması ve onların kendi mallarından harcaması nedeniyle erkekler, kadınlar üzerinde 'sorumlu gözeticidir.' Saliha kadınlar, gönülden (Allah'a), itaat edenler, Allah nasıl koruduysa görünmeyeni koruyanlardır. Nüşuzundan (korktuğunuz kadınlara (önce) öğüt verin, (sonra onları) yataklarda yalnız bırakın, (bu da yetmezse hafifçe) vurun. Size itaat ederlerse aleyhlerinde bir yol aramayın. Doğrusu Allah yücedir, büyüktür. (Kadın ile kocanın) Arazlarının açılmasından korkarsanız, bu durumda erkeğin ailesinden bir hakem, kadının da ailesinden bir hakem gönderin. Bunlar, (arayı) düzeltmek isterlerse, Allah da aralarında başarı sağlar. Şüphesiz, Allah, bilendir, haberdar olandır. (Nisa Suresi, 34-35).**

Erkeklerin Üstünlüğü İddiası:

Nisa Suresi 34. ayette, "Allah'ın bazısını bazısına üstün kılması" ifadesinde geçen "beedhum" kelimesi incelendiğinde, burada erkeklerden ve kadınlardan oluşan karma bir topluluğa hitap edildiği görülür. Dolayısıyla buradaki gerçek anlam "Allah, erkeklerin ve kadınların bazılarını bazılarına üstün kılmıştır" şeklindedir. Buradan çıkan anlam, Allah'ın her birine farklı yetenekler ve özellikler vermiş olmasıdır.

"Allah'ın, bazısını bazısına üstün kılması ve onların kendi mallarından harcaması nedeniyle erkekler, kadınlar üzerinde 'sorumlu gözeticidir.'" şeklinde tercüme edilmiş olan bölümde ise erkeklerin kadınlardan üstünlüklerine değil, sadece "fiziki farklılıklarına" vurgu yapılmakta ve **"onların kendi mallarından harcaması nedeniyle"** ifadesiyle –daha önce detaylı anlatmış olduğumuz gibi maddi anlamda kadına bakma yükümlülükleri hatırlatılmaktadır. **"Erkekler, kadınlar üzerinde 'sorumlu gözeticidir'"** (veya bazı meallerde geçtiği şekliyle 'gözeticidir') olarak çevrilen kısmın Arapçası ise **"erricalü kavvamune alennisai"**'dir.

Bu Arapça ifadenin gerçek tercümesi ise şu şekildedir: **"Erkekler kadınları gözetir"** veya **"Erkekler kadının geçiminden sorumludur"**.

Ayette geçen, "Kavvam" kelimesi pek çok mealci tarafından yönetici-hakim olarak çevrilmektedir. Oysa bu kelimenin geçtiği diğer tüm ayetlerde kavvam kelimesi tek bir anlam vermektedir, bu da gözetmek ve korumaktır. Hatırlanacağı gibi daha önceki bölümlerde oldukça zengin bir dil olan Arapça'nın ayetlerde kullanım şeklini ve anlamlarını anlamak için genel olarak kelimenin diğer ayetlerdeki kullanım şekline bakmanın esas olduğunu belirtmiştik. Bu durum kavvam kelimesi için de geçerlidir.

Kavvam kelimesi kvm kökünden türer. Bu kökün türevlerinin geçtiği tüm ayetleri incelediğimizde hiçbir yerde yönetici-hakim anlamlarını bulamazsınız. Nitekim Kuran'da yönetici ve hakimler için "Hükkam" kelimesi kullanılır. Buradan yola çıkarak söz konusu ayetteki kullanımıyla kelimenin anlamının "gözetmek-korumak" olduğu rahatça anlaşılmaktadır.

Kuran'ın geneline baktığımızda bunu daha iyi anlayabiliriz. Daha önce belirttiğimiz gibi Kuran'ın genelinde kadınların üstün tutulduğu, özgür oldukları ama aynı zamanda herhangi bir zorluk ihtimaline karşı korunduğu görülmektedir. Kadınların korunması, maddi anlamda himaye altına alınması, zorluklara maruz kalmalarının engellenmesi sorumluluğu ise erkeklerin üzerine bırakılmıştır (bu konu önceki bölümlerde detaylı anlatılmıştır). Dolayısıyla söz konusu ayette kavvam kelimesiyle de açıkça ifade edildiği gibi erkekler kadınları daima ve her şartta korumakla görevlendirilmişlerdir. Bir kısım bağnazlar tarafından erkeklerin üstünlüğüne delil olarak getirilmeye çalışılan bu ayet, aslında kadınların üstünlüklerini açıklayan önemli bir ayettir.

"Kadınları Dövün" İddiası

Nisa Suresi 34. ayette geçen **"Nüşuzundan (korktuğunuz kadınlara (önce) öğüt verin, (sonra onları) yataklarda yalnız bırakın, (bu da yetmezse hafifçe) vurun."** şeklindeki açıklamada pek çok mealde "kadınları dövün" şeklinde tercüme edilmiş olan kelimenin Arapçası "idribuhunne" kelimesidir. Kökeni ise "darabe" fiilidir.

Darabe kelimesi Arapçada belki de en zengin anlama sahip kelimedir. Darabe, "Dövmek" anlamına geldiği gibi, "Parayı darp etmek, parayı basmak" anlamlarına da gelir. "Greve gitmek" yine darb kelimesidir. Bunu Türkçede örneğin "çalmak" kelimesiyle kıyaslayabiliriz. Birisi bize "kapı çalınıyor" dediğinde, bir hırsızın kapıyı söküp götürdüğünü anlamayız genellikle. Bu, bir misafirimizin kapıyı açmamızı beklediği anlamına gelir. Dolayısıyla çok anlamlı kelimelerin kullanımında, kullanış biçimi, cümlenin anlamı ve akıl ve sağduyu ile kelimenin gerçek ifade ettiği şekli değerlendirmek gerekmektedir.

Darabe kelimesinin en yaygın olarak kullanılan anlamlarından biri ise seyahat etmek ve dışarı çıkmaktır. Nitekim Kuran'da seyahat etmek, sefere çıkmak, bir yerden bir süreliğine ayrılmak manasına gelen ayetlerde "darabe" fiili kullanılmıştır. Örneğin;

> **"Yeryüzünde sefere çıktığınızda, kafirlerin size bir kötülük yapmalarından korkarsanız, namazı kısaltmanızda sizin için bir sakınca yoktur..." (Nisa Suresi, 101)**
>
> **"Andolsun, Biz Musa'ya vahyetmiştik: "Kullarımı geceleyin yürüyüşe geçir, onlara denizde kuru bir yol aç, yetişilmekten korkmadan ve endişeye kapılmadan." (Taha Suresi, 77)**
>
> **(Sadakalar) Kendilerini Allah yolunda adayan fakirler içindir ki, onlar, yeryüzünde dolaşmaya güç yetiremezler... (Bakara Suresi, 273)**
>
> **Ey iman edenler, inkar edenler ile yeryüzünde gezip dolaşırken... (Al-i İmran Suresi, 156)**
>
> **Yeryüzünde adım attığınızda (yolculuğa çıktığınızda)... (Nisa Suresi, 101)**

Yukarıdaki ayetlerdeki darabe kelimesi kuşkusuz ki hiçbir şekilde dövmek anlamında kullanılamaz. Burada konumuz olan Nisa Suresi'nin 34. ayeti için de aynı şey geçerlidir. Darabe kelimesini bu ayete göre değerlendirdiğimizde kelimenin üç farklı anlamı üzerinde durmamız gerekir:

1- Onları evden çıkarın, 2- Onları bulundukları yerin dışına gitmek zorunda bırakın, 3- Onları dövün.

Darabe kelimesinin Nisa Suresi 34. ayetindeki kullanımını anlamak için ayetin başındaki ifadeye **"Nüşuzundan (korktuğunuz kadınlara"** ifadesine dönmek gerekiyor. Nüşuz kelimesi pek çok mealde "şirretlik ve itaatsizlik" olarak tercüme edilmiştir. Sözde kadını aşağılama zihniyetini hemen her fırsatta kadınlarla ilgili ayetlere bir şekilde dahil etmek isteyen bir kısım mealciler, bağnaz zihniyetin şart koştuğu "Erkeğe itaat" zihniyetini ya parantez içinde ya da yönlendirici çevirilerle bir şekilde vermeye çalışmışlardır. Oysa nüşuz kelimesi, "Bir kadının kendi kocası dışında bir kişiyle, flörtten başlayarak gayrimeşru cinsel ilişkiye kadar uzanan sadakatsizliği" anlamına gelir. Dolayısıyla ayetin devamında eşine sadakatsizlik yapan bir kadına karşı kocanın nasıl davranması gerektiği tarif edilmektedir.

Erkek, önce kadına bu sadakatsizliği yapmaması için öğüt vermeye çağırılmaktadır. Bunun fayda etmediği durumda kocasının yatağını ayırması öğütlenmektedir. Fakat kadın buna rağmen gayri meşru ilişkiye devam eder ve

işi zinaya kadar götürürse bu durumda alınacak en iyi önlem olan kadını evden uzaklaştırmanın denenmesi bir yol olarak gösterilmiştir.

Kadının özenle korunduğu Kuran'da, kadının dövülmesi gibi bir uygulamanın yer almayacağı kuşkusuz ki açıktır. Mantıken değerlendirdiğimizde ise, tüm uyarılara rağmen eşini aldatan bir kadını dövmek, zaten sadakati kalmamış bir kadını öfkelendirmekten başka bir işe yaramayacak, çözümden ziyade yeni zorluklar açacaktır. Fakat uzaklaştırma bir çözüm yoludur. Kadın, uzak kaldığı bu süre içinde daha mantıklı düşünebilir, alınan bu tavır karşısında pişman olabilir, olaylara daha sağlıklı bakabilir. Nitekim hatalarından vazgeçmeleri durumunda, eşinin onun aleyhinde bir yol aramaması da ayette belirtilmiş bir güzelliktir.

"Size itaat ederlerse aleyhlerinde bir yol aramayın." şeklinde tercüme edilmiş söz konusu bölümde, yine "Erkeğe itaat eden kadın" zihniyetinden yola çıkılarak bir yönlendirilmede bulunulmaktadır. Oysa gerçek tercümeye göre burada, "verdiğiniz öğüdü dinler ve sadakatli davranırlarsa" şeklinde bir açıklama yer almaktadır. Buradaki ölçü, kadının erkeğe karşı itaatli olması değil, evlilikte iki tarafın da sorumluluğunda olan "sadakat"tir .

Adnan Oktar: Kadın dövmek haramdır. Kadını dövün demiyor Cenab-ı Allah. Diyor ki "Önce uyarın. Olmazsa yataklarınızı ayırın." Bunu kadın da yapabilir. "Yataklarını ayırdığı halde yine olmuyorsa evden uzaklaştırın." Mesela annesinin evine götürün, yahut babasının evine götürün. "Yine olmuyorsa hakem oluşturun; iki taraftan hakem insanlar getirin. Sizi bir araya getirip konuştursunlar, aranızı bulmaya çalışsınlar. Yine olmuyorsa boşanırsınız." diyor Allah. Dövme diye bir şey yok. İslam'ı karmakarışık yapmışlar. Başörtüsü diye bir şey yok, kadın dövme diye bir şey yok. Kuran'da böyle bir şey bulamazsın, yok. İslam'a iftira var, Kuran'a iftira var. Şeytan oyun oynuyor. İslam'ı çökertmek için oyun oynuyor. Allah'ın tek dinini, hak dini ortadan kaldırmaya uğraşıyor şeytan. Buna müsaade etmeyeceğiz. *(Sn. Adnan Oktar'ın 7 Ocak 2017 tarihli A9 TV canlı yayınından)*

Kadınlar Hakkında Diğer Yanlış Bilinenler

Kuran'da kadın konusunda bilinen diğer yanlış konulardan bir tanesi, Hz. Adem (as) ve eşi ile ilgili konulardır. Kuran'ın hiçbir yerinde eşinin Hz. Adem (as)'ı kandırdığı ve günaha soktuğu şeklinde bir izah yoktur. Araf Suresi 11. ayetten 28. ayete kadar okunduğunda, Hz. Adem (as) ile eşinin her ikisini birden kandıranın şeytan olduğunu görürüz.

Aynı şekilde kadının, erkeğin kaburga kemiğinden yaratıldığına dair herhangi bir izah da Kuran'da yer almamaktadır. Bu iftiranın kaynak noktası olan mevzu hadis önceki bölümlerde açıklanmıştır.

Yanlış bilinen konulardan bir diğeri, Kuran'ın sadece erkeklere hitap ettiğidir. Oysa Kuran'ın %90'ından fazlası erkek ve kadınları kapsayacak şekilde genele, "Ademoğulları" ifadesiyle tüm insanlara veya "iman edenler" ifadesiyle inananlara hitap etmektedir. Sadece erkeklere hitap eden ayetler olduğu gibi sadece kadınlara hitap eden ayetler de vardır. Kuran'da bazı ayetler ise doğrudan sadece Peygamberimiz (sav)'e hitap eder.

Peygamberimiz (sav)'in Kadınları Öven Sözleri

Elbette bir kadının İslam'daki değerini anlamamız için bizim rehberimiz Kuran'dır. Peygamberimiz (sav) yalnızca Kuran'ın uygulayıcısı olduğuna göre, Peygamberimiz (sav)'in Kuran'la mutabık uygulamalarını anlatan hadislerin doğruluğundan emin oluruz. Nitekim söz konusu sahih hadisler, kadınlara karşı ürkütücü bir bakış açısı sergileyen ve Kuran'ın ruhundan tamamen uzak olan mevzu hadislerle tam olarak zıt anlamlar ve uygulamalar içermektedir. Kuran'la mutabık olduğu için sahih olması kuvvetle muhtemel olan hadislerden bazıları şöyledir:

Dünyanızdan bana üç şey sevdirildi: güzel koku, saliha kadın, gözümün nuru olan namaz. [Nesâî, İşretu'n-Nisâ 1, (7, 61).]

Kadınlara ancak asalet ve şeref sahibi kimse değer verir. Onları ancak kötü ve aşağılık kimseler hor görür... (İ. Asakir)

Sizin en hayırlınız, kadınlarına karşı en iyi davrananlardır. (İ. Asakir)

Hanımlarınızı üzmeyin. Onlar, Allahü Teâlâ'nın size emanetidir. Onlara yumuşak olun, iyilik edin! (Müslim)

Hanımı ile iyi geçinip şakalaşanı Allahü Teâlâ sever, rızıklarını artırır. (İ. Lâl)

En üstün mümin, hanımına, en iyi, en lütufkâr davranan, güzel ahlaklı kimsedir. (Tirmizi)

En iyi Müslüman, hanımına en iyi davranandır. İçinizde, hanımına en iyi davranan benim. (Nesai)

Hanımına güler yüzle bakan erkeğin defterine, bir köle azat etmiş sevabı yazılır. (R. Nasıhin)

Hanımını döven, Allah'a ve Resûlüne asi olur. Kıyamette onun hasmı ben olurum. (R. Nasıhin)

4. Bölüm
Bağnazların Sanat Nefreti

Bir önceki bölümde gördüğümüz gibi dinin esası olarak Kuran'ı değil sadece kendi kirli ve karanlık zihinlerini ve mantık örgülerini kabul eden bağnazlar, özellikle de kadınları Kuran'dan, ibadetten, fikri mücadeleden, tebliğden uzak tutmak için binlerce hurafe uydurmuşlardır. İslam toplumlarının Peygamberimiz (sav)'in döneminden kısa bir zaman sonra bozulmaya doğru gitmesinin en temel sebepleri söz konusu toplulukların Kuran'dan uzaklaşmaları ve bunun bir tezahürü olarak özellikle kadına yönelik geliştirdikleri hakaretlerdir. Bu yanlış bakış açısı nedeniyle İslam toplumları gerilemiş; fakat bu gerilemede ikinci bir etken de daima devrede olmuştur: Bağnazların sanat nefreti.

Bağnazların sanat nefretini tarif etmeden önce bağnaz zihniyetin temelini oluşturan gerçeği tekrar hatırlatalım. Ayette Rabbimiz **"Helalleri haram kılan kişilerin varlığı"**ndan bahseder:

> **<u>Dillerinizin yalan yere nitelendirmesi dolayısıyla şuna helal, buna haram demeyin.</u> Çünkü Allah'a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Şüphesiz Allah'a karşı yalan uyduranlar kurtuluşa ermezler. (Nahl Suresi, 116)**

Günümüzde elbette haramları kendilerince umursamayan, helal sayan, ölçüsü Allah korkusu olmayan insanlar bulunmaktadır. Fakat ayette bildirilen ve Allah'ın helal kıldıklarını "din adına" haram kılanlar başka bir kategoridir. Söz konusu insanlar Kuran'a göre yapılabilir şeyleri yapılamaz hale getirmekte, özgürlükleri kısıtlamakta, meşru olanı yasaklamaktadırlar. Kitabın başından beri delilleriyle gösterdiğimiz gibi, aslında kendilerince Kuran'daki dini beğenmemekte (Kuran'ı tenzih ederiz) ve yeni bir din oluşturmaya çalışmaktadırlar.

İşte bu insanlar Kuran'da övülen beğenilen, bir nimet olarak yaratılan neşe, mizah, sanat gibi kavramları da kendilerince haram kılmışlardır:

"Şakalaşmaktan, Mizahtan, Gülmekten Kaçınmak Gerektiği" İddiası

Ebu Abdullah şöyle buyurdu: "Kahkaha şeytandandır." *(İman ve Küfür Kitabı / Usul-u Kafi kitabı / El-Kuleyni, S.1068)*

Ebu Abdullah şöyle buyurdu: "(Aşırı) şakalaşmalardan, mizahtan sakının; çünkü o insanın yüzünün suyunu giderir." *(İman ve Küfür Kitabı / Usul-u Kafi kitabı / El-Kuleyni, S.1068)*

İmam şöyle derdi: "Dişleriniz görünecek şekilde gülmeyin." *(İman ve Küfür Kitabı / Usul-u Kafi kitabı / El-Kuleyni, S.1067)*

Ebu Abdullah şöyle buyurdu: "Çok gülmek kalbi öldürür." *(İman ve Küfür Kitabı / Usul-u Kafi kitabı / El-Kuleyni, S.1067)*

İbrahim b. Mihzem, kendisine anlatan biri aracılığıyla rivayet eder. Ebu'l Hasan el-Evvel (Musa b. Cafer) şöyle buyurdu: "Yahya b. Zekeriyya (as) ağlar, gülmezdi. Meryem oğlu İsa (as) ise bazen güler bazen de ağlardı. İsa (as)'ın davranışı Yahya (as)'ın davranışından daha efdaldi (daha üstündü)." *(İman ve Küfür Kitabı / Usul-u Kafi kitabı / El-Kuleyni, S.1070)*

Hasan b. Kuleyb, rivayet eder: Ebu Abdullah şöyle buyurdu: "Müminin gülmesi, tebessüm etmekten ibarettir." *(İman ve Küfür Kitabı / Usul-u Kafi kitabı / El-Kuleyni, S.1067)*

Aslında bu mevzu hadisler, bağnazların dünyasının ne kadar ürkütücü ve soğuk olduğunu çok iyi izah etmektedir. Hatırlanacağı gibi kitabın başında, bağnazların karanlık dünyasının her yerde kendini gösterdiğine, sadece dış dünyada değil, kendi içlerinde, ailelerinde, kadına, çiçeğe, bir kediye bakış açılarında bile ortaya çıktığına değinmiştik. İşte burada gördüğümüz mevzu hadisler, mutluluktan, insanın en tabi özelliği ve en büyük ihtiyaçlarından biri olan gülmekten, mizah gibi güzel bir nimetten nasıl uzak kaldıklarını açıkça ifade etmektedir. Hayatında gülmeyi yasaklamış bir sistem varken, bu mevzu hadislerden peygamberlerin dahi gülmediği iftirasını öğrenmişken, böyle bir sapkın bağnaz din ile iç içe yaşayan insanların ne hale geldiği çok rahat anlaşılabilmektedir.

Oysa Kuran'daki din Müslümanlara hüznü yasaklamıştır. Müslüman dünyanın en mutlu insanıdır. Çünkü Allah'a tevekkül etmeyi, sabretmeyi, şükretmeyi bilen, Allah'a teslim olmuş bir varlıktır. Gelecekten endişe duymaz, başına gelen zorlukların hayırla yaratıldığını bilir, her şeyin bir kader üzere gerçekleştiğinin farkındadır ve ölüm onun için bir son değil, Allah'a ve sonsuz hayata kavuşma anıdır. Kuran'da Allah, iman edenlere cennetin müjdesini vermektedir. Bütün bunlar zaten Müslümanların sevinmesi içindir. Allah bizim dünyada da cennet ahlakı göstermemizi ister. Çünkü beğendiği ahlak odur.

Kuran'a Göre Hüzün ve Mutsuzluk Sadece İnkar Edenlerin Vasfıdır

Öyleyse kazandıklarının cezası olarak az gülsünler, çok ağlasınlar. (Tevbe Suresi, 82)

Dediler ki: "Rabbimiz, mutsuzluğumuz bize karşı üstün geldi, biz sapan bir topluluk imişiz." (Müminun Suresi, 106)

Görüldüğü gibi Kuran'da mutsuzluk, inkar edenlere yakıştırılmıştır. Ayete göre bu kişiler ahirette sapkınlıklarının gerekçesi olarak "mutsuzluğa yenik düştüklerini" söylemektedirler. Dolayısıyla mutsuzluk Allah'ın istediği bir şey değildir. Kuran'da inkarcılara mutsuzluk, iman edenlere ise neşe yakıştırılmıştır.

Yine ayetlerde Allah, mutsuzlukları nedeniyle Kuran'ın öğüdünü almaktan kaçınanları haber verir:

Allah'tan 'İçi titreyerek korkan' öğüt alır-düşünür. 'Mutsuz-bedbaht' olan ondan kaçınır. (A'la Suresi, 10-11)

Ve Yüce Allah, üzüntüyü tüm Müslümanlara yasaklamıştır:

Gevşemeyin, üzülmeyin; eğer (gerçekten) iman etmişseniz en üstün olan sizlersiniz. (Âl-i İmrân Suresi. 139)

İşte bağnazlar, Allah'ın bu ayetlerini mevzu hadisleri bahane ederek kendilerince hükümsüz kılmaya çalışırlar. Müslümanlara, Allah'ın inkarcılara yakıştırdığı hüznü uygun görürler. Ruhun, bedenin en büyük ihtiyacı olan neşeyi-sevinci yok etmek isterler. Oysa bu Allah'ın istediği bir şey değildir. Allah cenneti bir sevinç yurdu olarak yaratmıştır.

Cennetteki Sevinç ve Hüznün Gerçek Anlamı

Allah, beğendiği ve sevdiği hayat şeklini sonsuz yurdumuz olan cennette yaratmıştır. Dolayısıyla cennette Rabbimiz'in övdüğü ve beğendiği hayat bizim için ideal hayattır. Allah, cennetteki insanların "sevinç içinde" olduklarını bildirir:

Böylece iman edip salih amellerde bulunanlar; artık onlar 'bir cennet bahçesinde' 'sevinç içinde ağırlanırlar'. (Rum Suresi, 15)

Bağnazlar, sahte hadislerle cennette "sevinç içinde" olan Müslümanları dünyada bu cennet sevincini yaşamaktan mahrum etmek isterler. Hüznün gerçek anlamının farkında dahi değildirler. Bir olay karşısında hüzünlenmek, "keşke olmasaydı" demekle aynı şeydir. Bunun anlamı ise -kişi kabul etse de etmese de, bilerek de yapsa bilmeyerek de- kadere isyandır. Bağnazlar hüzünlenmeyi helal hale getirerek Allah'ın hükmüne ve Allah'ın yarattığı kadere karşı geldiklerini bilmelidirler.

Allah'ın bir insana vereceği en büyük nimetlerden biri imandır. İman sahibi bir insan, dünyanın bütün nimetlerinden uzak olsa, en büyük zorluklarla imtihan olsa, oluşan tüm şartlar aleyhinde görünse bile, imanın kalbinde oluşturduğu huzur ve mutluluk her şeyin üzerindedir. Allah Kendisi'ne yönelenin kalbine huzur ve dinginlik, ruhuna mutluluk verir. Allah'a yönelmeyen bir insanın -kendisi aksini iddia etse dahi- gerçek anlamda mutlu olması imkansızdır. Allah imtihanın bir gereği olarak böyle bir insana da dünya nimetlerinden verebilir; bu kişi bakıldığında birçok nimet ve güzellik içinde olabilir. Geçici heves ve mutluluklar yaşayabilir. Ancak ruhuna sürekli özlemini çektiği daimi mutluluğu yani iç huzurunu yaşatamaz. Allah Kuran'ın Rad Suresi'nin 28. ayetinde "**Bunlar, iman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle mutmain olanlardır. Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur.**" buyurmaktadır. Kalbin tatmin bulması, yalnızca Allah'la bağlantıyla mümkündür.

Dolayısıyla gerçekten Allah'a iman eden bir insan gerçekten mutludur. Zaten mutlu olmak, insanın fıtratına en uygun olan, insanı sağlıklı kılan, daima diri tutan gizli bir sırdır. Hücreler mutlulukla sağlıklı kalır. Bu olumlu etkinin sebebi de, fıtrata uygun şeylerin daima Allah'ın insanlara öğütlediği güzel şeyler olmasıdır. Allah, gülmeyi, neşeyi ve mutluluğu zaten bir güzellik olduğu için yaratmıştır. Hüznün ise, psikolojik ve fiziki anlamda insanı ölüme kadar sürükleyecek ciddi tahrip edici etkileri vardır.

"Mizahtan Kaçının" İddiası

Mizah konusu hakkındaki yasaklamaya burada ayrıca değinmekte fayda vardır. Başarılı mizah bir sanattır. Bunu mükemmel yapan insanlar genellikle akıl ile sanatı birleştirerek müthiş eserler meydana getirirler. Mizah ile kimi zaman ortama neşe getirilir kimi zaman da açıkça eleştirilemeyecek konular üstü kapalı ama gönül alıcı ve yapıcı şekilde ifade edilir. Karşı tarafı neşelendiren, öğüt veren ama aynı zamanda da kalbe hitap eden şekilde kullanıldığında mizah çok büyük bir nimettir. Sanatın her türlüsü gibi mizah da ufku açan, ortama, toplumlara incelik, zarafet, nezihlik getiren bir güzelliktir. Mizah, demokrasilerin de güzel bir yönüdür. Bağnazlar böyle önemli bir nimeti de kendilerinden uzaklaştırarak, hiçbir inceliği olmayan, kaba ve ruhsuz bir hayatın içine sürüklenirler.

Bağnazların neşe, kahkaha ve mizah konusundaki bütün olumsuzlukları yukarıda belirttiğimiz gibi Kuran ile yalanlanmaktadır. Peygamberimiz (sav) ve sahabe de Kuran'ın bu ruhuna uygun hareket etmiş ve imanın getirdiği neşeyi, sevinci yaşamışlardır:

Hz. Aişe anlattı; seferlerinden birine, Rasulullah'la (s.a.v.) çıktım. Rasulullah (s.a.v.) sahabilere: "İlerleyin" dedi. Onlar da ilerlediler. Daha sonra: "Gel, seninle yarışalım" dedi. Onunla koşu yarışına girdim ve onu geçtim. Bana bu konuda bir şey demedi... Yine seferlerden birine Rasulullah'la (s.a.v.) birlikte çıktım. O, sahabilere yine: "İlerleyin" dedi. Onlar da ilerlediler. Bana: "Haydi gel yarışalım" dedi. Onunla koşu yarışına girdim. Ama bu defa da o beni geçti. Gülmeye başladı ve: "Bunu sen hak ettin" dedi. (Beyhakî, Sünenu'l-Kubra, X/18; İmam Ahmed, Musnsd, VI/264)

Ebu Usame: "Onunla şakalaşırdı" demiştir. (Ebu Davud, Sünen, kitabu'l-edeb, bab: 91; Tirmizî, Sünen, 192, 1992, 3828; İmam Ahmed, Taberanî, Tirmizî, Ibn Asakir)

Ebu Hureyre (r.a.) şunu söyledi: "Rasulullah (s.a.v,), Hz. Ali'nin oğlu Hüseyin'e dilini çıkarır, çocuk onun dilini görünce sevincinden çırpınırdı."

Abdullah Ibnu'l-Haris Ibn Cez' şöyle dedi: "Rasulullah'tan (s.a.v.) daha şakacı birisini görmedim."

Hz. Aişe şunu söyledi: Rasulullah (s.a.v.): "Ben şaka yaparım ama ancak hakkı söylerim" buyurdu. (Taberanî, Mu'cemu'l-Kebir, Xll/391; Heysemî, Mecmau'z-Zevaıd, IX/17; Aclunî, Keşfu'l-Hafa, I/572).

İbn Abbas şöyle demiştir: "Peygamber'in (s.a.v.) şakacılığı vardı."

Enes: "Peygamber (s.a.v.), insanların en şakacı ve nüktedanlarındandı" demiştir.

"Müzik ve Şiirin Haram Olduğu" İddiası

Kadı Ebu Bekir İbnu'l Arabî, Ahkâmu'l Kur'an'ında, Abdullah bin Mübarek ve İmam Mâlik'in Hz. Enes'ten rivâyet ettiği bir hadisi nakleder: "Her kim, bir mûsikî meclisinde bir şarkıcı kızın söylediği şarkıyı dinlerse ahiret günü onun kulaklarına erimiş kurşun dökülecektir."

"Sizden birinizin içinin kusmuk ve kanla dolu olması şiirle dolu olmasından daha hayırlıdır." (M. Mesabih, 4/4809)

Musiki dinleyen bir kişiye cennette ruhanileri dinleme izni verilmez. (Kurtubi, 14/53)

Şarkı kalpte nifak bitirir. (Ebu Davud)

Allah şarkıyı, onun alışverişini, parasını, öğretmeyi ve dinlemeyi haram kılmıştır. (Muhammed Gazali, Nebevi Sünnet)

Bütün bu mevzu hadislerin aksine, Kuran'da müziğin, dansın ve eğlencenin yasaklandığı tek bir hüküm yoktur. Allah mutluluğu, zevki, neşeyi Müslümanlara helal kılmıştır. Dans ritimdir, ahenktir. Allah bütün kainatı bir ritimle yaratmıştır. Kuşlar, böcekler, kelebekler bile dans ederler. Kuşlar doyulmaz ses ve ritimde birbirinden güzel şarkı söylerler. Zevktir onları dinlemek. Denizin sesi, doğanın hışırtısı, ağaçların dalgalanışı her zaman ritimlidir. Allah ritmi, dansı, müziği, güzel sesi sever. Cennet de bu ritim ile yaratılmıştır. Cennette bütün ağaçlar, çiçekler, hayvanlar dans edeceklerdir. Bu konuyu haber veren bir hadis şöyledir:

Ebu Musa el-Eş'ari'den nakledilen rivayet ise şöyledir: O Basra minberinde şöyle dedi: "Allah cennet ehline haber salıp sordurdu: "Allah size verdiği sözü yerine getirdi mi?" O anda, onlar kendilerine verilen ziynetlere, elbiselere, meyvelere, tertemiz eşlere, nehirlere şöyle bir bakacaklar ve sonra şöyle demekten kendilerini alamayacaklar: "Allah bize verdiği sözü yerine getirmiştir. Melek tam üç kere "Allah size verdiği sözü yerine getirdi mi?" diye soracak, onlar kendilerine vaad edilen her şeyin eksiksiz yerine getirildiğini görünce, "Evet!" diyecekler. "Bir şey daha kalmıştır" diye karşılık verecek melek. Çünkü Allah Teala, kullarına tecelli edip de gözlerinden perdeyi kaldırıp, O'nu gördüklerinde, bütün nehirler coşacak, ağaçlar sallanıp sesler çıkaracak, bütün köşkler, ateş kıvılcımları avaz verecek, pınarlar şarıl şarıl daha da hızlı akacak, güzel kokular avluları ve köşkleri saracak, her tarafta, güzel kokan misk ve kafur hissedilecek. Kuşlar ötüşecek, huriler bütün güzellikleri ile göz kamaştıracak. (Ölüm, Kıyamet, Diriliş, İman Şarani, s. 370)

Allah, cennetin güzelliğini ve cennetteki ahenkli müziğin coşkusunu Peygamberimiz (sav)'e işte böyle ilham etmiştir. Allah'ın cennette yarattığı ve övdüğü bir güzellik, insanlara nasıl haram olabilir? Elbette ki haram değildir.

Anadolu'nun her yerinde folklor vardır, dans vardır. Horon, halay, zeybek oyunu vardır. Dünyanın her yerinde insanlar dans ederler. Müziğin ve dansın yasak olduğu bir dünya insanın fıtratına uygun değildir. Bu büyük bir boşluk ve nimet eksikliği olur. Yüce Rabbimiz'in övdüğü ve güzel gördüğü bir nimeti haram kılmaya kalkmak Allah'ı ve yüce sanatını anlamamak demektir.

Müziği Yasaklamaya Çalışan Bağnazların Samimiyetsizlikleri

Bütün bunlara değinirken, bağnazların gerçek hayatlarını da incelemek gerekir. Kuran'da olmayan sahte bir haram türettiği için bu insanların büyük bir kısmı, günlük hayatta sürekli bir çelişki ve sahtekarlık ruhu içinde yaşarlar (samimi olanları tenzih ederiz). Şöyle ki:

- "Müzik haram" diyenler genellikle müzik kanallarını sürekli seyredip müzik dinleyen, hatta müzik eşliğinde eğlenen insanlardır.

- Söz konusu kişiler gerçek hayatlarında düğünlere gitmekte, halay çekmekte, kına geceleri düzenleyip şarkı söylemektedirler.

- Bu kişilerin arabalarının radyolarında ayarlı kanallar genellikle hep müzik kanallarıdır.

Sürekli müzik dinlemenin, düğünlerde halay çekmenin hiçbir mahzuru yoktur, aksine bunlar zaten birer güzellik ve nimettir. Burada eleştirdiğimiz bu kişilerin dini kullanarak müziği yasaklama iddialarının sadece göstermelik olması, samimiyetsizliklerini yansıtmasıdır. Din adına yasak koyanların bu gerçek yüzünü bilmek önemlidir. Onların durumu, Kuran ayetlerinde tasvir edilmiştir. Kuran dışında kendilerine din edinenlerin durumunu Yüce Rabbimiz şöyle açıklar:

...(Bir bid'at olarak) Türettikleri ruhbanlığı ise, Biz onlara yazmadık (emretmedik). Ancak Allah'ın rızasını aramak için (türettiler) ama buna da gerektiği gibi uymadılar. Bununla birlikte onlardan iman edenlere ecirlerini verdik, onlardan birçoğu da fasık olanlardır. (Hadid Suresi, 27)

Allah bu ayetinde bidat olarak türetilen sahte dinin Allah'ın Kitabı'nda olmadığını ve bu dini üretenlerin kendilerinin de ürettikleri dine uymadıklarını belirtmektedir. Bu gibi ayetlerle biz söz konusu insanların ikiyüzlü dünyalarını Kuran'dan öğreniriz. Özel yaşamları ise Kuran'da haber verilen bu gerçeği daima teyid eder. Pek çok kişi bütün bu kısıtlamalar içinde söz konusu kişilerin gerçekten çok takva bir hayat yaşadıklarını zannedebilir. Aralarında samimi olarak buna inanan insanlar olsa da gerçekte öyle değildir. Zaten samimi olanlar eninde sonunda Kuran Müslümanlığını anlayan uygulayan insanlar haline gelirler. Bir insanın samimi olup, sahte bir dinin içinde yaşaması mümkün değildir. Çünkü Allah'ın vaadi vardır:

Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir. (Enfal Suresi, 29)

Ayette belirtildiği gibi samimi olan her insan, doğruyu yanlıştan ayırt edecek bir anlayışa da mutlaka sahip olur.

Allah Müziği Sever, Kullarına da Sevdirmiştir

Müzik de, dans da İslam'da helal kılınan cennet nimetlerindendir. Müziği, şarkıları, müzik aletlerini, güzel kıyafetleri, ziynetleri, dansı ve güzel olan her şeyi yaratan Allah'tır. Allah, bunların tümünü insanlara sevdirmiş, ruhu bu güzelliklerden zevk alacak şekilde yaratmıştır.

Tevrat'ta Hz. Davud (as)'ın lir, tef, ziller ve çıngırak eşliğinde ezgiler okuyarak Allah'ın huzurunda dans ettiği anlatılır. Hatta Hz. Davud (as)'ın bu dansına haset eden insanların olduğu da belirtilir. Tıpkı bugün Müslüman toplumlarda helali, haram kılmaya kalkışanlar olduğu gibi o dönemde de Museviler arasında müzik ve dansı kendilerince haram kılmaya kalkışanların varlığını Tevrat'tan öğreniriz. Bu kişiler, Hz. Davud (as) gibi bir peygamberin uygulamalarını bile kendilerince eleştirmişlerdir.

... Bu arada Davut'la bütün İsrail halkı da RAB'bin önünde lir, çenk, tef, çıngırak ve ziller eşliğinde ezgiler okuyarak var güçleriyle bu olayı kutluyorlardı... (Tevrat, 2. Samuel, 6:5)

Keten efod kuşanmış Davut, RABB'in önünde var gücüyle oynuyordu. Davut'la bütün İsrail halkı, sevinç naraları ve boru sesi eşliğinde RABB'in Sandığı'nı getiriyorlardı. RABB'in Sandığı Davut Kenti'ne

varınca, Saul'un kızı Mikal[1] pencereden baktı. RABB'in önünde DANSEDEN Kral Davut'u görünce, onu küçümsedi. (Tevrat, 2. Samuel, 6:14-16)

Davut ailesini kutsamak için eve döndüğünde, Saul'un kızı Mikal onu karşılamaya çıktı. Davut'a şöyle dedi: "İsrail Kralı bugün ne güzel bir ün kazandırdı kendine! Değersiz biri gibi, kullarının cariyeleri önünde soyundun." Davut, "Baban ve bütün soyu yerine beni seçen ve halkı İsrail'e önder atayan RABB'in önünde oynadım!" diye karşılık verdi, "Evet, RABB'in önünde oynayacağım. Üstelik kendimi bundan daha da küçük düşüreceğim, hiçe sayacağım. Ama sözünü ettiğin o cariyeler beni onurlandıracaklar." (Tevrat, 2. Samuel, 6:20-22)

Tanrı'nın Sandığı'nı Avinadav'ın evinden alıp yeni bir arabaya koydular. Arabayı Uzza'yla Ahyo sürüyordu. Bu arada Davut'la bütün İsrail halkı da Tanrı'nın önünde lir, çenk, tef, zil ve borazanlar eşliğinde ezgiler okuyarak, var güçleriyle bu olayı kutluyorlardı. (Tevrat, 1. Tarihler 13:7-8)

Böylece İsrailliler sevinç naraları atarak, boru, borazan, zil, çenk ve lirler çalarak RABB'in Antlaşma Sandığı'nı getiriyorlardı. RABB'in Antlaşma Sandığı Davut Kenti'ne varınca, Saul'un kızı Mikal pencereden baktı. Oynayıp zıplayan Kral Davut'u görünce, onu içinden küçümsedi. (Tevrat, 1. Tarihler 15:28-29)

Görüldüğü gibi o dönemde Hz. Davud (as)'ın kendi eşi dahi Hz. Davud (as)'ın insanlar arasında eğlenerek, sevinçle, mutlulukla dans etmesine karşı gelmiş, bunu kendince küçük görmüştür. Oysa Allah bu eğlenceli ortamı Tevrat'ta överek anlatmıştır. Kuşkusuz, Hz. Davud (as) da Allah'ın müzik ve dansa yönelik hükümlerine uyarak en güzel tavırda bulunmaktadır. Fakat dışarıdan bakanlar, Hz. Davud (as)'ın peygamberliğine güvenemeyenler ve kendi kendilerine bir taassup dini oluşturmaya çalışanlar onu yargılamaktadırlar.

Peygamberlere yapılan bu yargılama şu an günümüzde de gerçek Kuran Müslümanlarına yapılmaktadır. Kuran'daki din yerine taassubu seçmek zaten tarih boyunca en büyük belalardan biri olmuştur. Kadın, müzik ve dans bunun en belirgin ortaya çıktığı alanlardır.

Oysa Hz. Davud (as) örneğinde olduğu gibi bizim Peygamberimiz (sav) de Allah'ın bir nimeti olan müzik ve danstan çok hoşlanırdı. Nitekim, Peygamberimiz (sav)'in hadislerinde dans eden sahabden bahsedilir, hatta Peygamberimiz (sav)'in oynayan ve eğlenenleri teşvik eden sözleri vardır. Kuran ile mutabık olmaları sebebiyle aşağıda birkaç örneğini verdiğim hadislerdeki bu sözlerin sahihliği kuvvetle muhtemeldir:

Âmir b. Sa'd'den nakledilmiştir: "Bir düğün münâsebetiyle Karaza b. Ka'b ve Ebu Mes'ûd el-Ensârî'nin yanına gittim. Küçük bir kız çocuğu şarkı söylüyordu. Ben: "Siz Rasulullah (s.a.v.)'ın arkadaşları ve Bedir ashabından olduğunuz halde, sizin yanınızda bunlar (nasıl) yapılıyor?" dedim. Onlar: "İster bizimle kalırsın, istersen gidersin. Bize, düğünde eğlenmeye, izin verildi." dediler. (İbn Hacer, Metâlib, II, 54; Cüdey', Ehâdîs-ü Zemmî'l-Gınâ, s., 50)

Seleme b. Ekva'dan rivâyet edilmiştir: "Peygamber (sav) ile birlikte Hayber'e yola çıkmıştık. Gece gidiyorduk. Kafileden bir kişi Âmir b. Ekva'a -Âmir şairliğiyle bilinen bir kişi idi. "Bize bildiğin şeylerden bir şeyler söyle, dinleyelim." dedi. Âmir devesinden inerek şu türküyü söylemeye başladı: "Ey Allahım! Sen olmasaydın biz hidayet bulamazdık. /Sadaka verip, namaz kılamazdık./ Her şeyimiz sana feda olsun, bizi bağışla. /Düşmanla karşılaşırsak, ayaklarımızı sabit kıl./ İçimize huzur ve güven ver. /Biz, çağrılınca gideriz. /Seslendikçe yardıma erişiriz." Peygamber (sav) "Kim bu sürücü?" dedi. "Âmir b. Ekva'" dediler. Peygamber (sav) "Allah onu esirgesin." buyurdu. (Beyhakî, Şuab, 5112)

Aişe (ra) rivayet ediyor: Resulullah SAV bir düğünlerinde Ensar kadınlarına uğradı. Onlar şarkı söylüyorlardı... (İbni Mace, Nikah: 21, Buhari, Nikah: 48, Megazi:12)

...Muavviz b. Afra'nın kızı er-Rubey gelin olduğu zaman, düğün törenine Peygamberimiz (sav)'de gitmiş ve onun yanına oturmuştu. Bu sırada bazı kızlar, def çalıp Bedir günü şehit olanların menkıbelerini şarkı şeklinde söylemeye başlamışlardı... (Buhari, Nikah, 49/1, VII/25, Tirmizi, Nikah, III/399)

[1] Saul'un kızı Mikal Hz. Davud'un eşlerindendir

Yine Hz. Aişe (ra), bir kadını Ensar'dan bir adamla evlendirmişti. Peygamberimiz (sav): Ya Aişe, sizin beraberinizde def çalan, şarkı söyleyen şarkıcılarınız yok mu? Çünkü Ensar oyun ve eğlencelerden hoşlanır." dedi. (Buhari, Nikah 64/1, VII/28)

Resulullah (sav) Medine'de bir yere uğradığında def çalarak şarkılar söyleyen genç kızların şöyle dediklerini işitir: "Biz, Beni Neccar kızlarıyız, Muhammed ne güzel (sevimli) komşudur". Resulullah (sav) bunun üzerine; "Allah biliyor ki, elbette ben de sizleri sevmekteyim" buyurur. (İbni Mace, Nikah, 21/1899, I/612)

"Resim ve Heykel Sanatının Haram Olduğu" İddiası

Cehennemde en şiddetli azaba uğratılacak kişiler ressamlardır. *(Buhari-Tesavir, 89)*

Resulullah (sav) buyurdular ki: "Kim resim yaparsa, Allah onu kıyamet günü, yaptığı resim sebebiyle, onlara ruh üfleyinceye kadar azap eder. Hiçbir zaman da ruh üfleyici değildir." *(Buhârî, Tâ'bir)*

Allah'ın yanında azabı en şiddetli olan insanlar tasvircilerdir. *(Müslim, 6:369)*

Şu suretleri yapanlar kıyamet gününde azap görürler ve kendilerine yaptığınız suretlere can verin denilir. *(Müslim, 6:368)*

İçinde suretler bulunan eve melekler girmez. *(Buhari, Libas 91)*

Her musavvir cehennemdedir. Musavvirin, tasvir ettiği her surete kıyamet gününde Allah hayat verir de o canlı suret cehennemde kendini yapana azap eder. *(Müslim, 6: 370)*

İşte bu sahte hadisler yoluyla bağnazlar tarafından Müslümanlara resim ve heykel sanatı da haram kılınmıştır. Hatta uydurulan bazı hadislere göre ressamlar ahirette en büyük azap gören insanlar arasında sayılmaktadır. Bu çarpık anlayışa göre bu kişiler, Allah'ın yarattıklarını taklit ederek –haşa– ilahlık iddiasında bulunmaktadırlar. Oysa bir ressamın veya bir heykeltıraşın bir sanat eseri meydana getirmesinin ilahlık iddiasıyla nasıl bir bağlantısı olabilir? Bir ressam veya heykeltıraş eğer böylesine sapkın bir iddiayla ortaya çıkıyorsa bu onun icra ettiği sanat yüzünden değil, ancak ve ancak aklen ve ruhen içine düştüğü zaaf nedeniyle olabilir. Bu ise, her meslekten her insan için geçerli bir ihtimaldir.

Doğadaki tüm güzellikler Yüce Rabbimiz'in birer sanat eseridir. Bizler, bir sanatın nasıl muhteşem olabileceğini Rabbimiz'in bu eserlerine bakarak anlarız. Nitekim yeryüzünde neredeyse her teknoloji Allah'ın yarattıklarının taklit edilmesiyle geliştirilmiştir. Teknoloji için yaratılan güzelliklerin varlığı bir nimettir. Örneğin, uçak inşasında insanlar Allah'ın yarattığı kuşları ve bazı sinek türlerini taklit ederler. Bu uçaklar, bir canlıdan esinlenilerek geliştirilmiş olduğu için mükemmel uçma ve manevra kabiliyetlerine sahip olurlar. Bu bir ayrıcalıktır, çünkü doğada zaten yaratılmış ve mükemmel işleyen bir örnek vardır. İşte bu örnek, Allah'ın bütün mühendislere bir model olarak verdiği armağandır. Şu anki teknolojik dünya, hayatımızı kolaylaştıran ve konforumuzu artıran her türlü bilimsel gelişme, doğadaki bu sanat eserlerinin birer kopyasıdırlar. Allah doğadakileri de, teknolojik taklitlerini de bize birer nimet olarak yaratır.

Bağnazlar tarafından heykel sanatının özellikle hedef alınması aslında sadece geçmişten gelen bir gelenek nedeniyledir. Geçmişte putperestliğin yaygın olduğu dönemlerde bazı yöneticiler, halklarından bir kısım kişilerin put inşasına yönelmelerini engellemek için heykel yapımına dair çeşitli tedbirler almışlardır. Geçmişte toplumların içinde bulundukları muhtemel tehlikeleri önlemek amacıyla alınan bu tedbirler, Kuran'da herhangi bir hüküm olmamasına rağmen, adeta dinin bir yasağı olarak yaygınlaştırılmıştır. İşte bu bazı insanların, Kuran yerine gelenekleri benimsemelerinin getirdiği en büyük tahribatlardan biridir.

Mecusiler ateşe, Hindular ineğe, bazı topluluklar güneşe tapıyor diye, inekleri öldürüp, ateş veya güneşten uzak bir hayat süremeyeceğimize göre, puta tapan putperestler var diye tüm heykelleri yasaklamanın olağanüstü derecede

ilkel bir düşünce tarzı olduğu ortadadır. Burada anormal olan nesneleri ve varlıkları ilahlaştırmaktır ve harama girenler bunu yapan insanlardır, nesnelerin kendileri değil.

Bağnazların Müslümanlara haram kılmaya çalıştıkları resim ve heykel sanatı, Müslümanların yol gösterici kitabı Kuran'a göre kesinlikle haram değildir. Allah sanatı sever ve kullarına da sevdirmiştir; bütün kainatı sanat ile yaratmıştır. Kuran'da resim ve heykel gibi güzel sanatları haram kılan bir ayet bulunmamaktadır. Tam aksine Kuran'da sanat eserlerinden övgüyle bahsedildiğini görürüz.

Hz. Süleyman (as)'ın sarayında bulunan ve saltanatının bir ihtişamı olarak övülen heykeller ve sanat eserleri Kuran'da şu şekilde geçer:

> **Ona dilediği şekilde kaleler, heykeller, havuz büyüklüğünde çanaklar ve yerinden sökülmeyen kazanlar yaparlardı. "Ey Davud ailesi, şükrederek çalışın." Kullarımdan şükredenler azdır. (Sebe Suresi, 13)**

Bu Kuran ayetine rağmen sanata yasaklar getiren bağnazlar, sarayında olağanüstü güzellikte heykeller bulunan Hz. Süleyman (as) hakkında ne düşündüklerini de açıklamak zorundadırlar.

Söz konusu hurafecilerin İslam toplumlarına zararı çok büyük olmuştur. İslam dünyasında heykel ve resim sanatı hurafelerin yayıldığı dönemlerin sonrasında hiçbir zaman gelişememiştir. Sanatını geliştiremeyen toplumlar donuk, ruhsuz ve köhne kalırlar. Yeniliklere kapalıdırlar. Yaratıcılıklarını, pratik düşünme yeteneklerini, detay görme anlayışlarını zamanla yitirirler. Zevksizlik ve donukluk ruhlarına, yaşadıkları mekanlara, birbirlerine karşı davranış biçimlerine de yansır. Bağnazların kapkaranlık dünyasında, sanattan uzaklaşmalarının bir sonucu olarak da incelik ve detaylardan uzak, ürkütücü bir tekdüzelik ve donukluk ve zevksizlik hakimiyeti vardır.

"Altın ve İpeğin Yasak Olduğu" İddiası

> ***Resulullah (sav) bir miktar ipek alıp sağ avucuna koydu, bir miktar da altın alıp sol eline koydu sonra da: "Şu iki şey ümmetimin erkek kısmına haramdır" buyurdu. [Tirmizi, ve Nesai'de Ebu Musa'dan gelen diğer bir rivayette; "Ümmetimin erkeklerine, ipek elbise ve altın haram kılındı, kadınlarına helal kılındı" buyrulmuştur.]***

Bağnazlar erkeklere altın ve ipeği de yasaklamış, bunun için yukarıdakine benzer birçok hadis uydurmuşlardır. Oysa Kuran'da altın ve ipeğin yasaklandığına dair hiçbir ayet bulunmamaktadır. Aksine altın da ipek de Kuran'da birçok ayette cennet nimeti olarak tanıtılmaktadır:

> **Onlar; altından ırmaklar akan Adn cennetleri onlarındır, orada altın bileziklerle süslenirler, hafif ipekten ve ağır işlenmiş atlastan yeşil elbiseler giyerler ve tahtlar üzerinde kurulup-dayanırlar. (Bu,) Ne güzel sevap ve ne güzel destek. (Kehf Suresi, 31)**
>
> **Hiç şüphesiz Allah, iman edenleri ve salih amellerde bulunanları altından ırmaklar akan cennetlere sokar, orada altından bileziklerle ve incilerle süslenirler; oradaki elbiseleri ipek(ten)tir. (Hac Suresi, 23)**
>
> **Adn cennetleri (onlarındır); oraya girerler, orada altından bileziklerle ve incilerle süslenirler. Ve orada onların elbiseleri ipek(ten)dir. (Fatır Suresi, 33)**

Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) döneminde de ipek kumaşlar kullanıldığına dair hadisler bulunmaktadır:

> ***(Abdullah b. Sa'd b. Osman'ın) babası Sa'd'dan rivayet olunmuştur; dedi ki: Buhara'da beyaz bir katıra binmiş, (başı) üzerinde ipekli siyah sarık bulunan bir adam gördüm. "Bunu bana Resulullah (s.a.v) giydirdi" diyordu. (Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/112)***
>
> ***Ebû Dâvud dedi ki: Resulullah (s.a.v)'ın sahabilerinden yirmi kişi yahutta daha fazlası ipek giymiştir. Enes ile Bera b. Azib bunlardandır. (Buhâri, eşribe 6. Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 14/112-113)***

Müslümanların güzel giyinmeleri ve güzelliklere layık oldukları gerçeği, görüldüğü gibi Peygamberimiz (sav)'in sünnetinde de vardır.

Peygamberimiz (sav)'in sünnetinde elbet vardır, çünkü Kuran'da övülmüş bir nimeti Peygamberimiz (sav) de sever ve teşvik eder. Buradaki mevzu hadisin bir uydurma olduğunun en büyük kanıtlarından biri, Kuran'da hiçbir şekilde adı geçmeyen bir fiilin Peygamberimiz (sav)'in hükmüyle haram kılınması gibi bir izahın geçmesi iddiasıdır. Böyle bir şeyin olması kuşkusuz ki mümkün değildir.

Altın bir ziynettir. Ve daha önce açıkladığımız gibi Allah Kuran'da ziynetlerin güzelliğini övmüş ve **"Ey Ademoğulları, her mescit yanında ziynetlerinizi takının… "** (Araf Suresi, 31) ayetinde olduğu gibi Müslümanları güzel ziynetler için teşvik etmiştir.

Yine hatırlatalım, Araf Suresi'nde ise dünyada da ziynetlerin kadın ya da erkek ayrımı olmadan herkese helal olduğu bildirilmektedir:

> **De ki: "Allah'ın kulları için çıkardığı ziyneti ve temiz rızıkları kim haram kılmıştır?" De ki: "Bunlar, dünya hayatında iman edenler içindir, kıyamet günü ise yalnızca onlarındır." Bilen bir topluluk için ayetleri böyle birer birer açıklarız. (Araf Suresi, 32)**

"Makyaj, Bakım, Temizlik ve Güzelleşmenin Haram Olduğu" İddiası

Güzel Kokuyu Yasaklayan Mevzu Hadisler

> ***Camiye gelirken kokulanan kadın evine dönüp de cünüplükten ötürü boy abdesti alır gibi yıkanmadıkça, Allah Katında onun namazı kabul olmaz. (Avnül Mabül, 11/230)***

> ***İmam Cafer-i Sadık: "Hiç bir kadının, evinden dışarı çıkarken elbisesine güzel koku sürmemesi gerekir." (El-Kafi, C.5, S.519)***

> ***Resul-i Ekrem (s.a.v): "Bir kadın kocasından başkası için güzel koku sürünürse; cenabetinden yıkandığı gibi yıkanıp o kokuyu vücudundan temizlemediği müddetçe namazı kabul olmaz." (Men La Yahzurh-ul Fakih, C.3, S.440)***

> ***Resul-i Ekrem (s.a.v): "Kadının kocasından başkası için güzel koku sürünmesi, ateş ve zilleti satın alması demektir." (Nehc-ül Fesaha, C.1, S.36)***

Dövme, Yüzdeki Tüyü Alma, Estetik Diş Yaptırmayı Yasaklayan Mevzu Hadisler

> ***Dövme yapan ve yaptırana, yüzdeki tüyleri aldıran ve estetik için dişlerini seyrelttiren kadınlara Allah lanet etsin. (Sahih-i Buhari)***

Takma Saç (peruk), Kaş İnceltme, Dövme Yaptırmayı Yasaklayan Mevzu Hadisler

> ***Takma saç takan, taktıran, kaşları incelten, kaşlarını incelttiren, dövme yapan ve dövme yaptıran lanetlenmiştir. (Ebu Davut, Tereccul, 5)***

Kadının Güzel Bir Elbiseyle Evden Çıkmasını Yasaklayan Mevzu Hadisler

Resul-i Ekrem (s.a.v) kızı Hz. Fatıma'ya (s.a) hitaben şöyle buyurmuştur: "Ey Fatıma, herhangi bir kadın güzel bir şekilde süslenir ve güzel bir elbiseyle evinden çıkarak insanların dikkatini üzerinde toplar ve kendisine bakmalarını sağlarsa, yedi göğün ve yerlerin melekleri ona lanet eder ve ölüp de cehenneme girinceye kadar, Allah'ın gazabına mazhar olur. (Elbette tevbe edip dönüş yapar ve bir daha tekrarlamazsa o başka.)" (Şehab-ül Ahbar)

İmam Sadık: "Bir insanın alçalıp rezil olması için, onu meşhur edecek (yani başkalarının dikkatini üzerinde yoğunlaştırıp, parmakla gösterilecek duruma getirecek) bir elbise giymesi yeterlidir." (Bihar-ül Envar, C.78, S.252)

Hz. Ali şöyle buyurmaktadır: "Kalın olan (vücudu göstermeyen) elbiseler giyin; zira elbisesi ince olanın dini de ince (gevşek) olur." (Bihar-ül Envar, C.79, S. 298)

Bir hadiste şöyle geçmektedir: "Allah Resulü (s.a.v), kadınları dışarıya çıkarken başkalarının dikkatini üzerinde toplayacak elbiseler giymekten ve ses çıkaracak takılar takmaktan nehyetmiştir." (Müstedrek-ül Vesail, C.14, S.280)

Kadının Altın ve Giysilerle Meşgul Olup Cenneti Kaybettiğini İddia Eden Mevzu Hadisler

"Cennete baktım, gördüm ki cennet ahalisinin en azını kadınlar teşkil ederler. Bu durum karşısında sordum: Kadınlar nerede? Cennetin hazini bana şu cevabı verdi: "Onları iki kırmızı yani altın ve boyalı elbiseler cennetten meşgul etti."

Kadına Giysi Verilmemesi Gerektiğini İddia eden Mevzu Hadisler

"Kendilerini iyi giydirmeyerek kadınlara yardım ediniz."

Burada kadınların bakımı ile ilgili mevzu hadisleri peş peşe vermemizin sebebi, hurafecilerin dini içinde kadınların nasıl aşağılandıkları, nasıl akılsız, kişiliksiz, önemsiz görüldüğünü gösterebilmek içindir. Kadını aşağı bir varlık olarak görmek ve kadına öfke duymak, daha önce de ifade ettiğimiz gibi, İslam'dan önceki cahiliye toplumunun en korkunç yönlerinden biridir. Nitekim Kuran'da müşriklerin kadın nefretine özel olarak dikkat çekilmiş ve Allah bu nefreti lanetlemiştir:

> **Onlardan birine kız (çocuk) müjdelendiği zaman içi öfkeyle-taşarak yüzü simsiyah kesilir. Kendisine verilen müjdenin kötülüğünden dolayı topluluktan gizlenir; onu aşağılanarak tutacak mı, yoksa toprağa gömecek mi? Bak, verdikleri hüküm ne kötüdür? (Nahl Suresi, 58, 59)**

Peygamberimiz (sav) hayattayken müşriklerin ve münafıkların kadın karşıtlığına karşı set olmuştur. Nitekim münafıkların ve müşriklerin Resulullah'a en çok itiraz ettikleri konulardan biri de kendisinin kadınlara gösterdiği ilgi, saygı, sevgi ve hürmettir. Kadını ikinci sınıf varlık olarak gören putperest geleneklerinden bir türlü kopamayan söz konusu kişilere Peygamberimiz'in kadın sevgisi ağır gelmiştir. Mümin kadınların güzellikleri, Peygamberimiz (sav)'e olan sevgileri ve bağlılıkları, bu içli sevgilerinin onları daha da güzelleştirmesi, Peygamberimiz'in yanında hayat bulmaları ve rahat etmeleri müşrikleri ve münafıkları kıskançlıktan adeta çıldırtmıştır. Bu öfke ve kıskançlıkla

Peygamberimiz (sav)'in şehadetinin hemen ardından ilk olarak kadınları baskı altına almaya başlamışlar ve akıl almaz hurafelerle kadınları İslam'dan uzaklaştırmak için çaba göstermişlerdir.

Yukarıda örneklerini verdiğimiz ve Kuran'ın hiçbir yerinde olmayan bu hükümler, söz konusu mevzu hadislerle dinin bir parçası gibi gösterilmiş ve böylelikle sadece kadının güzelliği ortadan kaldırılmakla kalmamış aynı zamanda kadının aklını, kişiliğini de ortadan kaldıran bir toplum modeli çizilmiştir. Bu tarihten sonra zaten donuk ve ruhsuz, sevgisiz ve güzelliklerden uzak bir hayat yaşayanların yaşamı gitgide daha da körelmiştir. Dünyanın en büyük nimetlerinden biri olan kadın güzelliği ortadan kaldırılınca, hem kendi ruhları hem de toplum anlayışları gitgide dibe batmıştır. Önceki bölümde ayrıntılı olarak bahsettiğimiz gibi keskin ve detaylı düşünebilen, tedbirler alabilen ve pek çok yönden erkek aklından çok daha kapsamlı anlayış gücüne sahip kadın aklı ortadan kaldırılarak, kadınların fikirleri engellenerek, söz konusu toplumlar büyük gelişmelerden mahrum kalmışlardır. İlginçtir ki, bu toplumlardaki kadınlar da bu sahte dine inanmış ve kendilerini ikinci planda görmekte sakınca görmemişlerdir. Söz konusu kadınlar genellikle kendilerine ihtimam göstermeyen, görünüm olarak erkekten farksız ve son derece bakımsız olan, hiçbir konuda fikir yürütemeyen, kendilerini cahil bırakmış ve her türlü kararı erkeğe yüklemiş, erkeklerin boyunduruğu altına girmekte sakınca görmemiş varlıklar halini almışlardır.

Oysa, daha önce de hatırlattığımız gibi, Allah ayetinde süsü ve güzel rızıkları haram kılanlardan bahseder. Bunlar Kuran'a aykırı davranmaktadırlar:

> **De ki: "Allah'ın kulları için çıkardığı ziyneti ve temiz rızıkları kim haram kılmıştır?" De ki: "Bunlar, dünya hayatında iman edenler içindir, kıyamet günü ise yalnızca onlarındır." Bilen bir topluluk için ayetleri böyle birer birer açıklarız. (Araf Suresi, 32)**

Daha önce detaylı açıkladığımız gibi Kuran'a göre kadın süstür, değerlidir; kadın güzelliği bir nimettir, kadın aklı çok geniş ufuklara yönlendirir toplumları. Allah hem bu güzel özellikleri kadına vermiş, hem de onu ihtimamla korumuş ve onu övmüştür. Yukarıda mevzu hadislerde geçen bu sahtekarca ifadeler Kuran tarafından reddedilmiştir.

Şu unutulmamalıdır ki, güzellikleri ve Allah'ın sevip beğendiği nimetleri yasaklamaya çalışanlar bağnazlardır. Dolayısıyla bağnazların dünyasını gerçek sanıp, bilgisizce gerçek Müslümanlığa karşı gelenlere tepki göstermek büyük bir yanlıştır. Süs ve güzellikleri yasaklayanlar değil, bunların Allah'ın bir nimeti olduğunu bilenler asıl Kuran'a uyanlardır.

Bağnazların Ruhu Bu Dünyaya Hakim Olsaydı...

Şimdi bağnazların bu yasaklamalara göre gerçekte nasıl bir dünyanın kendilerini beklediğine bir göz atalım. Hurafecilerin resim ve heykel yasaklamaları eğer günlük hayatta uygulansaydı dünyanın hiçbir yerinde tablo, resim ya da reklam-ilan-duyuru panoları olmayacaktı. Dolayısıyla,

- *Yazılı tebliğ yapılırken resimli anlatımlar kullanılamayacaktı.*
- *Okul kitaplarında resimli anlatımlar olmayacaktı.*
- *Para banknotlarında resim kullanılamayacaktı.*
- *Saraylardaki ihtişamlı resimler, tablolar, duvar süslemeleri olmayacaktı.*
- *Anatomide insanın faydasına olan, insan bedenini tanıtan çizimli anlatımlar kullanılamayacaktı.*
- *Güzel sanatlar akademisi benzeri sanat okulları olmayacaktı.*
- *Resimli gazete, dergi, kitap, internet olmayacaktı.*

Televizyon genelde tümüyle resimden oluştuğu için seyredilmesi yasak olacaktı.

- *Medya organlarının yasaklanmasıyla medyadan alınacak binlerce fayda da terk edilmiş olacaktı. Bunun yanında güzel ahlakı tebliğ etme, Kuran'ın bir şartı olan iyi ve güzeli insanlara anlatma imkanı da ortadan kalkmış olacaktı.*

Makyaj, Bakım, Temizlik, Güzel Giyim, Modernlik, Kültür Kısacası "Kalite" İslam'ın Gereklerindendir

Müslüman elbette ki bakımlı yaşayacak, temiz olacak, güzel olacaktır. Çünkü güzellik, bakım, estetik, sanat zevki Allah'ın beğendiği özelliklerdendir ve yukarıdaki ayette belirtildiği gibi özellikle iman edenlere verilmiş bir nimettir. Kuran'da Müslüman kadınların makyaj yapması ve bakımlı olmasının haram olduğuna dair hüküm yoktur. Nitekim Peygamberimiz (sav) döneminde de hanımlar hep en güzel, en bakımlı halleriyle toplum içine çıkmışlardır. O dönemde de kadınlar makyaj yapıyorlardı, hatta Peygamberimiz (sav) başta olmak üzere dönemin erkekleri de gözlerine sürme çekerlerdi. Bir hadisi şerifte şu şekilde bildirilmektedir:

Aişe (ra) rivayet ediyor: Resulullah oruçlu iken sürme sürmüştür. (İbni Mace, Sıyam, 17)

O dönemde Müslüman hanımlar allık, sürme, ruj kullanıyorlar, ellerini ve tırnaklarını kına ile boyuyorlardı. Kadınlar da erkekler de saçlarını özel boyalarla boyamaktaydılar. Öyle ki Peygamberimiz (sav), saçın boyanmasını teşvik eder hatta kendisi de boyardı.

Pek çok hadis kitabında zikredilen bir rivayete göre, Ümmü Habibe'nin babası Ebu Süfyan ölünce üç gün yas tuttuktan sonra, yanaklarına ***"haluk"*** sürdüğü ifade edilmiştir. *(Belazuri, 1987:184-185)* ***(Haluk sahip olduğu pembemsi sarı renk ile sürüldüğü yerde allık görevi görmektedir.)***

Bu konudaki diğer bazı hadisler ise şunlardır:

Taberânî'nin bir rivâyetinde: "Saçların renginin değiştirilerek yabancılara (eâcim) muhâlefet edilmesi" emredilir. (2111)

Hz. Ebû Hüreyre anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Yahudîler ve Hristiyanlar (saçlarını) boyamazlar. Siz onlara muhâlefet edin." [Buhârî, Libâs 67, Enbiya 50; Müslim, Libâs 80, (2103); Ebû Dâvud, Tereccül 18, (4203); Nesâî, Zînet 14, (8, 137); Tirmizî, Libâs 20, (1752).]

Buhari ve Müslim'de, Hz. Enes'ten gelen bir rivayette şöyle denir: "Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer (ra) (saçlarını) kına ve ketem ile boyarlardı."

Süheybü'I-Hayr anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "(Ağaran saç ve sakallarınızı boyamada) kullandığınız en iyi boya şüphesiz şu siyahtır. (Çünkü siyah boya) kadınlarınızı size daha çok rağbet ettiricidir, muhalifleriniz içinde de hakkınızda daha çok çekinmeye vesiledir." (Ebu Davud, Libas 18, (4064), Tereccül 19, (4210); Nesai, Zinet 17, (8,140). Buhari, Libas 66, Menakıb 23; Müslim, Fedail 100-105, (2341); Ebu Davud, Tereccül 18, (4209); Nesai, Zinet 17, (8,140, 141))

Peygamberimiz (sav)'in en çok sarı saçı beğendiği yine hadislerden anlaşılmaktadır:

İbnu Abbâs anlatıyor: "(Saçlarına) kına yakmış bir adam gelmiştir. Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm): "Bu ne güzel!" buyurup takdir etti. (Az sonra) kına ve ketem ile boyanmış biri geldi. "Bu evvelkinden de güzel!" buyurdu. Sonra (saçlarını) sarıya boyamış biri daha gelmişti ki: "Bu öbürlerinden de güzel!" buyurdu." Ebü Dâvud, Tereccül 19, (4211); İbnu Mâce, Libâs 34, (3627).

Ahmed ibnu Hanbel'in bir rivâyetinde, Ensâr'dan yaşlanmış, sakalları aklaşmış bir ihtiyarlar grubuna rastladığı vakit: "Ey Ensar topluluğu (saçlarınızı) kızıla boyayın, sarıya boyayın!" tavsiyesinde bulunur.

(Sahabe ve Tabiinin) çoğu sarıya boyamayı uygun bulmuşlardır. Hz. Ali, İbnu Ömer, Ebû Hüreyre vs. bunlardandır. Bir kısmı kına ve ketem ile, bir kısmı za'feran ile bir kısmı siyah boya ile boyamışlardır. Siyahı tercih edenler arasında Hz. Osman Hz. Hasan, Hz. Hüseyin (yani Hz. Ali'nin iki oğlu), Ukbe İbnu Âmir, İbnu Sîrîn, Ebû Bürde vs. zikredilir."

Hz. İbnu Ömer'den rivâyete göre, sakalını sufra denen sarı boya ile boyar ve derdi ki: "Ben, Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ı gördüm, sakalını bununla boyamıştı, en çok sevdiği boya da bu idi. Bununla

elbisesini boyadığı da olurdu." [Ebû Dâvud, Libâs 18, (4064), Tereccül 19, (4210); Nesâî, Zînet 17, (8, 140)]

Ebu Katade ra'dan, "O, Peygamber (sav)'e dedi ki: "Omuzlarıma kadar uzanan (gür) saçlarım var, tarayabilir miyim?" "Evet, ona iyi bak!" Ebu Katade, Peygamber (sav)'in bu "Evet, ona iyi bak" sözünden dolayı çoğu kez saçlarını günde iki kere yağlardı. (Büyük Hadis Külliyatı, Cem'ul Feaid er-Rudani, 2. Baskı, İst, 2009)

Ebu Zer ra'dan: Allah Resulu (sav) buyurdular ki: Beyaz saçları boyayan en güzel şey kına ve ketemdir.

Peygamberimizin (sav) döneminde hanımların oje yerine ellerini ve tırnaklarını kınayla boyadıkları ve Peygamberimizin (sav) de hanımları buna teşvik ettiği pek çok rivayette geçer:

Elinde Resûlullaha mektup bulunan bir kadın, perdenin arkasından işaret etti (elini uzattı) Resûlullah elini tuttu (mektubu almadan çekti) ve:"Bu erkek eli mi, yoksa kadın eli mi bilmiyorum?" buyurdu. Kadın: "Kadın elidir" dedi. Resûlullah (sav): "Eğer sen kadın olsaydın tırnaklanın (rengini) kına ile değiştirirdin" buyurdu. (Ebu Davud, 1992)

Aişe (r.a)'den rivayet edildiğine göre: Hind Binti Utbe:"Yâ Resüllah, benimle bîyat et" dedi. Resûlullah (sav); "Ellerinin (rengini) değiştirinceye kadar seninle bîyat etmeyeceğim..." buyurdu. (Ebu Davud, 4165)

Kadın Güzel Bir Varlıktır, Elbette Bakımlı Olmalıdır

Kadınlar elbette çok güzel ve bakımlı olacak, tavırları çok asil olacaktır. Bu kalite anlamına gelir ki, kalite insanların o kişiye saygı duymasına, hürmet göstermesine vesile olur. Bunun için çok güzel ve zengin olmak değil, Kuran'ın ruhundaki o tertemizliği, güzel ve tertipli görünme isteğini barındırmak gerekir. Müslüman üzerindeki nurunu tamamlayacak şekilde bakımlı ve güzel görünerek kalitesini, görünüm olarak itibar ve saygınlığını artırır. Dünyada herkes saygın, kültürlü ve kendine güvenli bir Müslüman kadın görmekten çok etkilenir. Bu, Allah'ın istediği, beğendiği bir şeydir.

Makyaj, bakımlı ve güzel görünmenin yollarından biridir ve Allah'ın nimetidir. Allah, güzelliğin her türlüsünü sever. Bu nedenle kadınlar, çiçekler, ağaçlar, kelebekler, kuşlar güzel yaratılmıştır. Bir kelebeğin üzerindeki birbiriyle uyumlu renklere, olağanüstü simetriye, uyumlu şekillere daima hayran kalırız. Allah bu güzelliği sever, bu yüzden onu süslü yaratır. Kadınlar da dünyadaki bu süsün bir parçası, hatta en güzelidirler. Kelebek nasıl Rabbimiz tarafından narin yaratılmışsa, kadın da narin yaratılmıştır. Kendisine nimet olarak verilen o güzelliği bakımla ortaya çıkar ve değerli hale gelir. Kendine özen göstermeyen, kendisine değer vermeyen bir kadının kuşkusuz o süslü, hoş, göze ve kalbe hitap eden güzelliğinin de bir değeri kalmamaktadır.

Makyajı haram kılmaya kalkanlar genellikle güzelliklerden zevk alma ruhunu yitirmiş insanlardır. Onların köhne dünyasında sanat, zevk, mutluluk, neşe, güzellik olmadığı için, ayrıca kendilerince kadını kapatılması ve yok edilmesi gereken bir varlık olarak gördükleri için bir kadının güzelleşmesi yerine çirkinleşmesini tercih ederler. Şu durumda bir soralım: Dünyada hangi ilerici, modern ve kültürlü insan veya toplum, kadını değersiz ve bakımsız kılan bir dini kabul eder? Hangisi bu dinin bir temsilcisi olmak ister? Hangisi böyle bir dini savunur?

Bir kısım Batı toplumları bu sebeple bağnazlığa karşıdırlar ama yanılgıları, bu dinin adını İslam zannetmeleridir.

Bağnazlığın Kadın Karşıtlığının Dehşet Verici Aşaması

Buraya kadar bağnaz zihniyetin, kadının güzel ve bakımlı olmasına nasıl karşı olduğunu, kadının hayatın içinde olmaması için ellerinden geleni yaptıklarını gördük. Ancak bağnaz zihniyetin kadın güzelliğinden şiddetli rahatsızlık duymasının bir çok kişi tarafından bilinmeyen hastalıklı bir yönü daha vardır. Kadınların tüm güzelliğini elinden alan bağnaz zihniyet küçük erkek çocuklara da yönelmiştir. Bu zihniyete göre sadece kadınlar değil, genç erkek çocuklar

da baskı altına alınmalıdır. Çünkü bu zihniyet, genç erkek çocuklarının da tahrik unsuru olduğunu, dolayısıyla varlıklarının potansiyel suç ve tehlike olduğunu iddia eder. Kuşkusuz bu son derece sapkın bir bakış açısıdır. Ne var ki, bu ürkütücü ve dehşet verici sapkınlık Kuran'dan uzak bağnaz anlayışın içine yerleşmiştir. İlerleyen satırlarda örneklerini göreceğimiz üzere, hurafe hadis ve rivayetlerde ve bazı alimlerin anlatımlarında bu konu geniş bir şekilde yer almaktadır. Bu kaynaklara baktığımızda, erkek çocuk görünce aynı ortamda olmamak için kaçıp saklanan, güzel erkek çocuklarının kadından kat kat tehlikeli olduğunu anlatan, bu çocukların sözde yanlarında şeytanla birlikte dolaştıklarına inanan, tertemiz masum el kadar çocuklara bile şehvet gözüyle bakabilen korkunç bir zihniyetle karşılaşırız. Bu gerçek bir kez daha bağnazlığın kendi içinde ne kadar çarpık, hastalıklı ve sorunlu bir zihniyeti barındırdığını gözler önüne serer. Şimdi konuyla ilgili farklı kaynaklarda yer alan bilgileri inceleyelim:

Erkek Çocuk Görünce Eve Kaçıp Kapıyı Üzerine Kilitleme Sapkınlığı

Rivayet ederler ki Abdullah Ibni Ömer bir gün evinin kapısı önünde oturuyorken **parlak yüzlü ve yakışıklı bir delikanlı görür, hemen içeri kaçıp kapıyı üzerine kitler**. Bir müddet sonra dışardakilere, **"O fitne geçip gitti mi?" diye sorar, ona "Gitti" diye cevap verirler, bunun üzerine dışarı çıkar.** Orada bulunanlar ona, "Sana ne oldu, yoksa bu hususta Peygamberimiz (sav)'den bir şey mi duydun?" diye sorarlar. O da "Evet, duydum. Böylelerine bakmak, onlar ile konuşmak ve yine onlar ile bir arada oturmak haramdır" diye cevap verir. *(İmam Gazali, Kalplerin Keşfi)*

Bağnaz zihniyetin en çirkin yönlerinden biri kendi hastalıklı zihniyetlerini sözde meşrulaştırabilmek için Peygamberimiz (sav) adına yalan söylemeleri, Resulullah (sav)'e iftira atmalarıdır. Peygamberimiz (sav)'in asla erkek çocuklarının fitne olmasıyla ilgili bir sözü olmamış, onlarla konuşmayı, yanlarında bulunmayı yasaklamamıştır. Tam tersine çocuklara gösterdiği ilgi, şefkat ve sevgi tüm ümmete örnek olmuştur.

Erkek Çocuklarının Yanında, "On Sekiz Şeytan" Olduğu Yalanı

Fetâvâ-i Hayriyye'de diyor ki; Fitne tehlükesi olunca, âkıl ve bâlig olan güzel oğlanı, babası, kendi evine, terbiyesi altına alır. Sefere, ilm öğrenmeğe, hacca sakalsız göndermez. Bunu kadın gibi korur. Fekat yüzüne peçe örtmez. Sokakda her kadının yanında iki seytân vardır. Oğlanın yanında on sekiz şeytân vardır. Bunlara bakanları aldatmaya çalışırlar. (Tam İlmihal, Seadeti Ebediyye, sf. 164)

Dikkat edilirse bağnazlık, kadınların eve kapatılması, okula gönderilmemesi, kimseyle görüştürülmemesi sapkınlığını yakışıklı erkek çocuklarına da uygulatmaya çalışır.. "Fakat yüzüne peçe örtmez" ifadesi ise bu çocuklara nasıl çarpık bir bakış açısıyla bakıldığını vurgulaması açısından önemlidir. Kuran'da olmayan şekliyle kadınları örtmekle yetinmeyen bağnaz zihniyet, küçük erkek çocuklarının dahi peçe takıp takmamasını gündeme getirmekte, hacca ve ilim öğrenmeye gönderilmemelerine hükmetmektedir. Durumu daha da vahim hale getiren ise, "Oğlanın yanında on sekiz şeytan vardır" ifadesidir. Bu ifade, küçük yaştaki tüm erkek çocuklarını toptan "şeytani" varlıklar olarak itham etmekte ve bu çocukların toplumda güven ve huzur içinde yaşamasını neredeyse imkansız hale getirmektedir. Küçük ve yakışıklı erkek çocuklarının şeytani varlıklar olduğunu düşünen bir zihniyetin sağlıklı, neşeli, huzurlu, bereketli bir toplum meydana getirmesi ise mümkün olmaz.

Erkek Çocuklarına Karşı Kadınlardan 19 Kat Daha Fazla Şehvet Duyulabilir Sapkınlığı

İmam Muhammed hazretleri, bir gün hamama gitti. Bir oğlan çocuk gelip hamamda oturdu. İmam Muhammed onun kim olduğunu sordu. Kendisine "tellak" olduğunu söylediler. Talebelerini azarladı ve genç tellakı dışarıya çıkarttı. Sebebini soranlara şöyle buyurdu: "Erkeklerde kadın şehveti aynıdır; fakat güzel emred (tüysüz oğlanın) şehveti on dokuz (19) kattır!" buyurdular. Emrede (küçük erkek çocuklarına) şehvetsiz olarak bakmak bile haramdır. Zira şehvetle bakmaya yol açar. Elle tutmak ise şehvetten daha büyük bir günahtır. (İsmail Hakkı Bursevi, Ruhu'l Beyan Tefsiri, 4/452-553)

Buradaki rivayette de küçük erkek çocuklarına duyulan şehvetin kadınlara duyulandan daha fazla olduğu iddia edilerek son derece anormal bir zihniyet sergilenmektedir. Kadını, akıl ve vicdan sahibi, kıymetli bir varlık olarak görmeyen bağnaz zihniyet için erkek çocuklarının varlığı da adeta suçtur. Öyle ki erkek çocuklarına karşı kadına duyulan şehvetten 19 kat daha fazla şehvet duyulacağı iddia edilmekte, erkek çocuklarının değil yanında bulunmak, yüzüne bakmak dahi haram ilan edilmektedir. Yanında olan her insanda, baktığı her yerde potansiyel suç ve tehdit gören bir insanın sağlıklı düşünmesinin ve yaşamasının mümkün olmayacağı açıktır.

"Erkek Çocuk Kadın Hükmündedir" ve "Erkek Çocuklarına da Kadınlar Gibi Arzu Duyulur" Sapkınlığı

El-Hindiye adlı kitapta şu hüküm yer almaktadır: "Erkek çocuk erkeklik çağına vardığında eğer parlak yüzlü değilse onun hükmü erkeklerin, eğer parlak yüzlü ise onun hükmü kadınların hükmüdür. O tepesinden tırnağına kadar avrettir..." (İbn-i Abidin, Reddü'l Muhtar Fıkıh Külliyatı, Yasaklar, Mubahlar, Bakma ve Dokunma Faslı)

Şehvetle bakıp bakmayacağı hususunda emin olsun veya olmasın, kadına bakmak gibi güzel yüzlü oğlanlara bakmak da haramdır. Zira genç oğlan, kadın gibi güzeldir, kadına arzu duyulduğu gibi ona da arzu duyulur. Kaldı ki kadına ulaşmak imkânından daha çok genç oğlanla bir araya gelmek imkânı vardır. (Fetâvâ-i Hindiyye)

Erkek çocuğunu kadın hükmünde görmek kuşkusuz çok sapkınca bir yorumdur. Milyonlarca okulda yüzbinlerce erkek çocuğu eğitim görmekte, on binlerce öğretmen görev yapmaktadır. Hiçbir öğretmen bu çocuklara şehvetle veya sapkınca bir duyguyla bakmaz. Böyle anormal bir fikir akla dahi gelmez. Ancak bağnazlığın karanlık dünyasında her türlü çarpıklık ve dehşet vardır.

Küçük yaştaki erkek çocuğuna dahi kadın gözüyle bakan bir zihniyetin ne kadar korkunç bir dünya tasavvuru olduğu açıktır. Böyle bir dünyada güzellik, sevgi, dostluk, arkadaşlık yoktur. Bu dünyada sanat yoktur, özgür düşünce yoktur, insanların telif gücü kalmamıştır. Bu dünya insanları, içine kapalı, her şeyi suç olarak gören, korku dolu ve tedirgin insanlardır. Bu zihniyetin hakim olduğu bir toplumda, huzurun ve mutluluğun olması imkansızdır. Bu karanlık dünyayı ortadan kaldırmanın yolu ise Allah'ın Kitabı'na sarılmak, Kuran'ın güzel ruhuyla yaşamaktır.

Erkek Çocuklarının Sesinin Haram Olduğu İddiası

Kadın, kız veya parlak oğlan sesini, yanında kendilerini görerek dinlemek, mahremleri olmayan [yabancı] erkeklere haramdır. Bunları görünce, temiz kalb sıkılır, kararır, hasta olur, za'îfler. Nefs zevk alır, kuvvetlenir, azar. Şeytân, nefsin, hareketine yardım eder. (Tam İlmihal, Seadeti Ebediyye, sf. 720)

Küçük yaştaki erkek çocuğunu cinsel bir obje gibi görmek tarif edilmesi zor bir sapkınlıktır. Bağnaz zihniyetin bu konudaki açıklamaları dehşet vericidir. Öyle ki erkek çocuğunun sesi duyulsa dahi "nefsin azacağını" iddia eder ve bu sözde "tehlikeyi" ortadan kaldırmak için erkek çocuklarının sesini de yasaklar.

Kadın güzelliğine karşı olan, kadını ya eve kapamayı ya da adeta insanlıktan çıkacak derecede bakımsız ve özensiz hale getirmeyi amaçlayan bağnazlık bununla yetinmez, erkek çocuklarını da tehdit unsuru olarak görür. Hatta bununla da yetinmez oyuncak bebekleri ve hatta su bidonlarını dahi "tahrik edici" olarak niteler ve yasaklamak ister. Görüldüğü gibi, Kuran dışı din anlayışının türettiği kadın ve dekolte karşıtlığının geldiği aşama erkek çocuklarının yüzlerine bakmanın dahi haram kılındığı çok çarpık bir dünya oluşturmaktadır. Allah ayette bu zihniyette olanların batıl dinlerinin nasıl karmakarışık olduğunu şöyle bildirmiştir:

Yine bunun gibi onların ortakları, müşriklerden çoğuna çocuklarını öldürmeyi süslü gösterdiler. Hem onları helake düşürmek, hem kendi aleyhlerinde dinlerini karmakarışık kılmak için. Allah dileseydi bunu yapmazlardı; sen onları ve düzmekte oldukları iftiraları bırak. (Enam Suresi, 137)

Hurafelere dayalı İslam anlayışında kişilerin şahsi görüşlerine göre farklı yorumlar yapılır. Müslüman ise sadece Allah'ın indirdiğiyle yani Kuran ile hükmetmekle yükümlüdür.

Öyleyse aralarında Allah'ın indirdiğiyle (Kuran ile) hükmet ve sana gelen haktan sapıp onların heva (istek ve tutku)larına uyma... (Maide Suresi, 48)

Şık ve Güzel Kıyafetler Giymek, Güzel Araba ve Evlere Sahip Olmak Müslümanların Hakkıdır

Peygamberimiz (sav) ve onunla birlikte olan sahabe devrin en kaliteli, en modern görünümlü ve en temiz insanlarıydı. Peygamberimiz (sav) şu an yaşasa, kuşkusuz ki bu dönemin en kaliteli insanı olurdu. İçinde bulunduğumuz dönemin en modern ve güzel kıyafetlerini giyer, en modern ve güzel evlerinde oturur, en modern ve güzel arabalarını kullanırdı. Bütün insanlar içinde seçkinliğiyle hemen fark edilirdi. Nitekim hadislerde de Peygamber Efendimiz (sav)'in kendi döneminin en seçkin ve gösterişli kıyafeti olan altın işlemeli kaftan giydiği şöyle bildirilmiştir:

"Üzerinde altın işlemeli bir kaftan olduğu halde çıktı ve dedi ki: Ey Mahreme! İşte bunu sana sakladım..." (Büyük Hadis Külliyatı, Cem'ul-fevaid, Min Cami'il-usul ve Mecma'iz-zevaid, İmam Muhammed Bin Muhammed Bin Süleyman, Er-Rudani, İz Yayıncılık/2. Baskı İstanbul 2009, Sayfa 257-261-262-265-271-272-273)

Hurafelerden oluşan geleneklerini din haline getirmeye çalışanlar genellikle kendilerine güzellikleri layık görmediklerinden ve çoğu zaman aşağılanma duygusu içinde hareket ettiklerinden, güzel, kaliteli, marka kıyafeti, güzel evleri ve arabaları da kendilerine ve Müslümanlara yakıştırmazlar. Herhangi bir insanın en lüks evde, en lüks ve güzel arabada yaşamasına ve en güzel kıyafetler giymesine itiraz etmezler. Fakat bunu bir Müslüman yapınca adeta deliye dönerler. Bu durum, üzerlerindeki aşağılanma duygusunun dolayısıyla da kızgınlıklarının artmasına neden olur. Bu gibi kişiler sadece dış dünyaya değil, Müslümanlara da nefretle yaklaşmaya başlarlar.

Müslümanlar elbette ki bütün güçleriyle zor durumdaki kişileri koruyacak ve bu uğurda Allah rızası için en fazla çabayı göstereceklerdir. Fakat bu durum, onların bakımsız, kirli ve pejmürde yaşamasını gerektirmez. Müslüman sadece görünümü ile bile müthiş bir tebliğ gücüne sahiptir. Görünümü ne kadar temiz, kaliteli, görgülü, modern olursa, ne kadar dışa dönük, neşeli, açık fikirli davranırsa, gerçek İslam dininin tebliğini o kadar mükemmel yapmış olur. Elbette bu sadece tebliğ anlarına has değil, tüm hayata hakim bir yaşamdır. Müslümanlar zaten Kuran'a göre bu şekilde yaşamakla yükümlüdürler, zaten bundan zevk alırlar.

İnsanlar, pejmürdeliğin hakim olduğu o korkunç hayat tarzı yerine, kalitenin hakim olduğu barışçıl bir İslam anlayışı görüntüsünden etkilenirler. Bunu gördüklerinde artık korku değil sevgi duymaya başlarlar. Kuran'a uygun olan da budur. Nitekim Peygamberimiz (sav) döneminde, Peygamberimiz (sav)'in müthiş kaliteli, neşeli ve modern tavrı ve görünümü görenleri daima olağanüstü etkilemiştir. Bilinen bir gerçektir ki, Peygamberimiz (sav), yabancı elçilerle görüştüğünde üzerinde daima Bizans cübbeleri ve dönemin diğer kaliteli giysileri vardı. Yine Peygamberimiz (sav), İslam'ın halklara tanıtılması için çeşitli ziyaretlere Hz. Dıhye (ra)'ı gönderirdi. Hz. Dıhye, muhteşem

yakışıklıydı ve İslam'ı tebliğ için gittiği yerlerde üzerinde daima çok pahalı ve kaliteli giysiler olurdu. Öyle ki hem görünümüyle hem de kalitesiyle Hz. Dıhye tebliğe gittiği bölgelerdeki halkı sokağa dökmüş, insanları kendisine hayran bırakmıştı. Buradaki amaç, İslam'ın güzelliğe ve kaliteye önem veren bir din olduğunun insanlara gösterilmesiydi.

Peygamberimiz (sav)'in Müslümanların güzel giyinmeleri ve kaliteli olmalarıyla ilgili bazı hadisleri şunlardır:

Ebul Ahvas'dan o da babası ra' dan: "Üzerimde döküк elbiselerle Peygamber sav'in yanına gittim. Şöyle buyurdu: 'Malın var mı?' 'Evet.' 'Hangi tür mal?' 'Allah'ın bana ihsan ettiği deve, sığır, koyun, at gibi her türlü malım var.' 'Allah sana mal vermişse onun eseri ve cömertliği üzerinde görülsün' buyurdu." (Büyük Hadis Külliyatı, Cem'ul-fevaid, Min Cami'il-usul ve Mecma'iz-zevaid, İmam Muhammed Bin Muhammed Bin Süleyman, Er-RUDANİ, İz Yayıncılık/2. Baskı İstanbul 2009, Sayfa 257-261-262-265-271-272-273)

Cabir ra dan: Enmar savaşına Peygamber sav ile beraber çıktık. ... Ey Allah Resulü Medine'den bir arkadaşımız vardır. Onu da hazırladık, bizim arkamızdan gelip bizi koruyor. Derken adam üzerinde yırtık iki elbise olduğu halde geldi. Peygamber (sav) onu görünce sordu: "Bu iki yırtık elbisesinden başka elbisesi yok mudur?" "Heybesinde giymesi için verdiğim iki elbisesi daha var." "Çağır da o elbiseyi giydir." Onu çağırdım, elbiselerimi giydi. Adam dönüp giderken, Resulullah şöyle buyurdu: "Ne oluyor da (yeni elbiseleri varken eskileri giyiyor) bu onun için daha hayırlı değil midir?" Adam bunu duydu ve "Ey Allah Resulü! Allah yolunda cihad ederken de mi yeni elbise giyeyim?" "Evet, Allah yolunda cihad ederken de." buyurdu. (Büyük Hadis Külliyatı, Cem'ul-fevaid, Min Cami'il-usul ve Mecma'iz-zevaid, İmam Muhammed Bin Muhammed Bin Süleyman, Er-Rudani, İz Yayıncılık/2. Baskı İstanbul 2009, Sayfa 257-261-262-265-271-272-273)"

5. Bölüm
Bağnazların Dininde Museviler ve Hristiyanlar

Bağnazların özellikle savaş ve kadın konusunda gördüğümüz ürkütücü mantıklarını Kitap Ehli'ne yani Musevi ve Hristiyanlara yönelik bakış açılarında da görmek mümkündür. Yıllarca özellikle Hristiyan ve Musevilere karşı şiddetli düşmanlık beslemiş olan Müslüman toplulukların zehirlendikleri nokta elbette ki yine mevzu hadislerdir. Peygamberimiz (sav)'in dilindenmiş gibi anlatılmış bu sahte hadisler nedeniyle Müslüman topluluklar, Kuran'da övülmüş olan salih Musevileri ve Hristiyanları görmezden gelmiş, Musevi ve Hristiyanların, Müslümanların koruması altında olmaları gerektiği gerçeğinden adeta habersiz yaşamışlardır. Bu yanlış düşünce nedeniyle, samimi Hristiyan ve Musevilerin anlatıldığı Kuran ayetlerini dahi inkar eder hale gelmişlerdir. Kuran ayetlerini inkar etmek ise, İslam'a göre dinden çıkmak anlamına gelir ki, söz konusu kişiler bunu bile önemsememişlerdir.

Bu bölümde bağnazların ve bir kısım İslam karşıtlarının, İslam'da Kitap Ehli düşmanlığına delil olarak göstermeye çalıştıkları Kuran ayetlerinin gerçek anlamları açıklanacak ve tarih boyunca teşvik edilmekte olan Musevi ve Hristiyan karşıtlığının asıl sebebi olan mevzu hadislerin yanlışlığı anlatılacaktır. Şu önemli gerçeği baştan hatırlatmak gerekmektedir: Hristiyanlık ve Musevilik, İslam'dan önce gönderilmiş olan hak dinlerdir ve Müslümanlar Kuran'a göre tüm hak dinleri ve hak peygamberleri kabul etmekle yükümlüdürler. Ayette şöyle belirtilir:

> **Deyin ki: "Biz Allah'a; bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunlarına indirilene, Musa ve İsa'ya verilen ile peygamberlere Rabbinden verilene iman ettik. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz ve biz O'na teslim olmuşlarız." (Bakara Suresi, 136)**

Kuşkusuz ki bu hak dinler de kendi içlerinde türeyen bağnaz mantıklar tarafından zaman içinde yanlış yorumlanmış ve bu tahrifat kitaplarına kadar yansımıştır. Ancak biz kıyamete kadar bozulmayacak olan Kuran'a baktığımızda Hristiyanlık ve Musevilik dinlerinin ilk ve öz hallerine iman etmemiz gerektiğini anlar ve buna göre davranırız.

Bu ayete ve Kuran'da Kitap Ehlinin övüldüğü pek çok ayete rağmen Hristiyan ve Musevilere ürkütücü boyutlara varan bir düşmanlık politikası içinde olan bazı Müslüman topluluklar elbette ki uydurulmuş olan bağnazlık dininin temsilcisidirler, Kuran Müslümanlığının değil.

Bu hataya kimi bilerek düşer, kimi de bilmeyerek. Bu kitabın amacı, bu hataya düşenleri uyarmak ve kurtuluş yolunu göstermek, bağnazlığı İslam zanneden bir kısım İslam karşıtlarına da karşı oldukları dinin aslında İslam olmadığını göstermektir.

Bağnazların tüm iddialarının aksine Kuran, Kitap Ehli'ne düşmanlığı lanetler ve Kitap Ehli'ne sevgiyi öğütler. Şimdi bunun delillerini görelim:

Musevi Karşıtlığına Kuran'dan Deliller Getirmeye Çalışanlara Kuran'dan Cevaplar

Kitap Ehli'nden özellikle Museviler, yıllarca bir kısım Müslümanların kendilerine olan düşmanlıklarını anlayamadılar. Genellikle Kuran'da böyle bir hükmün var olduğunu ve söz konusu Müslümanların buna göre hareket

ettiğini zannettiler. İşte bu nedenle bir kısmı daima İslam'ı suçladı. Kuran'ın, Musevileri düşman edinen kişileri lanetlediği gerçeğinden haberleri dahi olmadı.

Musevilerin kendilerine yönelik isnatlarda karşılaştıkları iki önemli iddia vardır: Musevilerin lanetlenmiş olduğu ve maymunlar ve domuzlar yakıştırması yapılması gibi, (Musevi kardeşlerimizi tenzih ederiz). Bağnazlar bu iddialarını ise kendilerince Kuran'a dayandırırlar. Şimdi bu iddiaların geçersizliğini ve gerçek mahiyetini Kuran'dan ayetlerle açıklayalım:

"Maymunlar ve Domuzlar" Yakıştırması ve Kuran'da Kitap Ehlinin Gerçek Hükmü

Kuran'da Kitap Ehli özel bir yere sahiptir. Allah samimi olan Musevi ve Hristiyanları övmüş, onları ahirette mükafatlandıracağını bildirmiştir. Kitap Ehlinin tümü Müslümanlara emanet edilmiştir. Bu emanet, Müslümanların duyması gereken şefkat ve sevgi hislerini ifade eder, yoksa Kitap Ehlinin korunmaya muhtaç olduğu anlamında değildir.

Bir kısım bağnazlar, özellikle Musevilere karşı husumetleri için bazı Kuran ayetlerini de kendilerince delil olaarak getirme peşinde olurlar. Bir kısım Batılı İslam karşıtlarının da en büyük kozudur bu. Bu kişiler kendilerince Kuran'dan ayetler göstererek, Musevilerin lanetlenmiş olduklarını, "maymunlara ve domuzlara" benzetildiklerini söyleyerek Musevi düşmanlığını körüklemişlerdir. Oysa Kuran'a baktığımızda, lanetlenenler ve hayvanlara benzetilenler Musevilerin arasından çıkmış, münafıklık ve saldırganlık içinde olan müşriklerdir. Konuyla ilgili Kuran ayetlerini inceleyelim:

Maide Suresi 60. ayette, Allah'ın "aşağılık maymunlar ve domuzlar" kıldığı bir topluluktan bahsedilir. Önceki ayetlere bakıldığında bu kişilerin, "kendilerine kitap verilenlerin" yani Hristiyan ve Musevilerin arasından çıkmış bir topluluk olduğu anlaşılır:

Maide Suresi 60. Ayetin İncelenmesi:

Ey iman edenler, sizden önce kendilerine kitap verilenlerden dininizi alay ve oyun (konusu) edinenleri ve kafirleri dostlar (veliler) edinmeyin. Ve eğer inanıyorsanız, Allah'tan korkup-sakının. (Maide Suresi, 57)

Onlar, siz birbirinizi namaza çağırdığınızda onu alay ve oyun (konusu) edinirler. Bu, gerçekten onların akıl erdirmeyen bir topluluk olmalarındandır. (Maide Suresi, 58)

De ki: "Allah Katında, 'kesinleşmiş bir ceza olarak' bundan daha kötüsünü haber vereyim mi? Allah'ın kendisine lanet ettiği, ona karşı gazablandığı ve onlardan maymunlar ve domuzlar kıldığı ile tağuta tapanlar; işte bunlar, yerleri daha kötü ve dümdüz yoldan daha çok sapmışlardır." (Maide Suresi 60)

Bu ayetlerdeki hitap Kitap Ehlinin içinden çıkmış bir topluluğadır. Fakat bu topluluğun özelliği fasıklık yapmış, "kendisinden sakındırıldıkları şeyi yapmada ısrar edip başkaldırmış", dini alaya almış "inkarcı", bir topluluk olmasıdır. Kitap Ehli sözü, yalnızca bu iki yüzlü insanların hangi topluluk içinden çıktığını belirtmek için kullanılmıştır.

Maide Suresi 60. ayetten hemen önceki ayetlere baktığımızda bu tanımlamaların tümünü görebiliriz. 57. ayette, **"sizden önce kendilerine kitap verilenlerden dininizi alay ve oyun (konusu) edinenleri ve kafirleri dostlar (veliler) edinmeyin"** ifadesiyle "sizden önce" yani Müslümanlardan önce, "kendilerine kitap verilenler" yani Musevi ve Hristiyanlardan **inkarcı olan ve dini alay ve oyun konusu edinen** kişilerden bahsedilmektedir. Tekrar belirtelim, burada Musevi ve Hristiyanların tamamından bahsedilmemekte, onların arasından çıkmış dinsiz, yani inkarcı aynı zamanda da saldırgan ve alaycı olan münafık bir topluluktan bahsedilmektedir. Böyle bir topluluk sadece

Müslümanlar için değil, Musevi ve Hristiyanlar için de büyük bir tehdit ve beladır. Ve böyle bir topluluk onların içinden çıkabildiği gibi Müslümanların içinden de çıkabilir.

Burada ve aşağıda açıkladığımız bu konudaki tüm ayetlerde geçen inkarcı kelimesinin yanlış anlaşılmaması için şu konunun belirtilmesi gerekir: Bir insan bir dine inanabilir veya inanmayabilir. Bu konuda özgürdür ve bu kendi vicdanıyla karar vereceği bir durumdur. Bir dindar, asla dini kabul etmeyen bir kişiye kendi fikirlerini dayatamaz. Bu dayatma Kuran'da yasaklanmıştır. Hatta daha önceki bölümlerde gördüğümüz gibi bir Müslüman inkar eden bir insanı dahi canı pahasına korumakla görevlendirilmiştir.

Fakat o inkarcı eğer dini alay ve oyun konusu eder, dolayısıyla dindarlara ve onların değerlerine zarar vermeye çalışırsa, saygıyı ve şefkati bırakıp düşmanca davranırsa, hatta saldırganlaşırsa işte o zaman Allah'a karşı suç işlemiş olur. Dikkat edilirse buradaki ayetlerde bahsedilen inkarcılar söz konusu vasıflara sahip, haddi aşmış kişilerdir. Dindarlara zorluk çıkarmaları, eziyet etmeleri ve münafıklık yapmaları nedeniyle Allah bu kişileri maymun ve domuza benzeterek aşağılamaktadır.

Övülen Museviler

Görüldüğü gibi Maide Suresi'nin 60. ayetinin öncesi incelendiğinde aşağılanan bu topluluğun hangi vasıflara sahip olduğu anlaşılabilmektedir. Sonraki ayetler incelendiğinde ise gerçek Musevi ve Hristiyanların Kuran'a göre vasfı ortaya çıkar:

> **Gerçek şu ki, iman edenlerle Yahudiler, Sabiîler ve Hristiyanlardan Allah'a, ahiret gününe inanan ve salih amellerde bulunanlar; onlar için korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır. (Maide Suresi, 69)**

Bu ayette bir müjde vardır. Ve bu müjde Allah'a inanan ve güzel işler yapan Musevilere ve aynı zamanda Hristiyanlara yöneliktir. Buna göre Allah, Musevilerden ve Hristiyanlardan Allah'a kalpten inanan ve samimi olanlara hiçbir zaman korku tattırmayacağını müjdelemektedir. Bu onlara verilmiş bir cennet müjdesidir. Çünkü asla mahzun olmayacaklarına dair Allah'ın sözü vardır. Allah, onların yerini üstün tutmuştur. Allah, onlara sevgisini ifade etmektedir.

Araf Suresi 166. Ayetin İncelenmesi

> **Bir de onlara deniz kıyısındaki şehri(n uğradığı sonucu) sor. Hani onlar cumartesi (yasağını çiğneyerek) haddi aşmışlardı. 'Cumartesi günü iş yapma yasağına uyduklarında', balıkları onlara açıktan akın akın geliyor, 'cumartesi günü iş yapma yasağına uymadıklarında' ise, gelmiyorlardı. İşte Biz, fıska sapmaları dolayısıyla onları böyle imtihan ediyorduk. (Araf Suresi, 163)**
>
> **Onlardan bir topluluk: "Allah'ın kendilerini helak etmek veya şiddetli bir azaba uğratmak istediği bir kavme ne diye öğüt veriyorsunuz?" dediğinde "Rabbinize karşı bir özür için ve bir ihtimal sakınabilirler, diye" dediler. (Araf Suresi, 164)**
>
> **Kendilerine hatırlatılanı unuttuklarında ise, Biz de kötülükten sakındıranları kurtardık. Zulmedenleri yaptıkları fısk dolayısıyla pek zorlu bir azap ile yakaladık. (Araf Suresi, 165)**
>
> **Onlar, kendisinden sakındırıldıkları 'şeyi yapmada ısrar edip başkaldırınca' onlara: "Aşağılık maymunlar olunuz" dedik. (Araf Suresi, 166)**

Araf Suresi 166. ayetin öncesindeki ayetlere baktığımızda doğrudan İsrailoğulları'na yönelik bir hitap olduğunu görürüz. İsrailoğulları'nın yani Musevilerin içinden çıkan bir topluluk Cumartesi yasağına uymamakta, kendilerine din adına yapılan hatırlatmaları unutup önemsememekte ve kendilerinden sakındırıldıkları şeyi yapmada ısrar edip başkaldırmaktadırlar. Dolayısıyla bu kişiler doğrudan "kendi dinlerine" yönelik bir inkar içindedirler. Musevi topluluğunun içinden çıkmış ve söz dinlemeyen bir toplulukturlar.

Bu ayetlere bakıldığında bir yanda samimi Musevilerin ve bir yanda da bu Musevilerin arasında bulunup söz dinlemeyen inkarcı bir topluluğun olduğu dikkat çekmektedir. Örneğin 164. ayette söz dinlemeyen bu topluluğu ısrarla uyarmakta ve doğruya çağırmakta olan Museviler vardır. Amaçları ise onları doğru yola iletmek, "bir ihtimal sakınmalarını" sağlamaktır. 165. ayette ise kötülükten sakındıran bu samimi topluluğun kurtuluşa erdiği belirtilmektedir. Aşağılananlar, söz dinlemeyen ve samimi Musevilere zorluk çıkaran inkarcılar olmuştur.

Bu ayetlerin öncesinde Allah, dosdoğru Musevileri şöyle övmüştür:

Musa'nın kavminden hakka ileten ve onunla adalet yapan bir topluluk vardır. (Araf Suresi, 159)

Musa'nın kavminden, yani Musevilerden hakka ileten ve adalet yapan bir topluluğu bu güzel davranışı nedeniyle Allah övmektedir. Allah'ın bu ayeti indirmesinde çok büyük hikmetler vardır.

Samimi Musevilere bir Müslümanın bakış açısının nasıl olması gerektiğini bu ve diğer ayetler mükemmel şekilde anlatmaktadır.

Bakara Suresi 65. Ayetin İncelenmesi

Sizden misak almış ve Tur'u üstünüze yükseltmiştik (ve demiştik ki:) "Size verdiğimize sımsıkı yapışın ve onda olanı (hükümleri sürekli) hatırlayın, ki sakınasınız." (Bakara Suresi, 63)

Siz ise, bundan sonra da yüz çevirdiniz. Eğer Allah'ın üzerinizdeki fazlı (lütuf ve ihsanı) ve rahmeti olmasaydı, siz gerçekten hüsrana uğrayanlardan olurdunuz. (Bakara Suresi, 64)

Andolsun, sizden cumartesi (günü) yasağı çiğneyenleri elbette biliyorsunuz. İşte Biz, onlara: "Aşağılık maymunlar olun" dedik. (Bakara Suresi, 65)

Bilindiği gibi Cumartesi yasağı (Şabat) Musevilere özel bir yasaktır. Dolayısıyla buradan ayetteki topluluğun Musevilerin içinden gelen insanlar olduğunu anlıyoruz. Bu ayetten önceki Kuran ayetlerinde, çölde bulundukları süre boyunca Hz. Musa (as)'a zorluk çıkaranlardan bahsedilir ve buradaki tarif Tevrat'taki tarifin bir benzeridir. Hz. Musa (as)'a oldukça zorluk çıkarmış olan bu topluluğun yaptıkları anlatıldıktan sonra söz konusu inkarcı topluluktan "Tevrat hükümlerini sürekli hatırlayıp ona uygun davranacaklarına" dair bir söz alındığı belirtilmekte, fakat buna rağmen bu topluluk yüz çevirmektedir. Cumartesi yasağına uymayan, yani Tevrat'a karşı gelen bu topluluk Allah tarafından aşağılanmaktadır.

Anlaşıldığı üzere bu kişiler, kendilerinden bir söz alınmasına rağmen Tevrat'a uymayan insanlardır.

Yani Musevi değil, inkarcıdırlar. Nitekim yine Cumartesi yasağı konusundaki pervasızlıkları da bunu teyit eder niteliktedir. Bu kişilerin özelliği, inkarcı olmalarının yanı sıra sürekli olarak Hz. Musa (as)'a ve samimi Musevilere zorluk çıkarmış olmalarıdır. Bu nedenle aşağılanmaya layık görülmüşlerdir.

Burada dikkat çekici bir başka önemli gerçek ise, bu ayetlerden hemen önceki ayette, yine samimi Musevi ve Hristiyanların övülmekte ve ahiret için müjdelenmekte olduklarıdır:

Şüphesiz, <u>iman edenler(le) Yahudiler, Hristiyanlar ve Sabiiler(den kim) Allah'a ve ahiret gününe iman eder ve salih amellerde bulunursa, artık onların Allah Katında ecirleri vardır</u>. Onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 62)

Görüldüğü gibi samimi Musevi ve Hristiyanlar Kuran'da övgüye layık görülmüşlerdir. Allah'ın sevdiğini Müslümanlar da severler. Bu zaten bir yükümlülük olması yanında kalpte oluşan doğal ve vicdani bir histir. İşte bu sebeple, Allah'ın, Kuran'da çok defa tekrarlanan bu ayetleri gereğince Müslümanlar; Musevi ve Hristiyanları sevmeli, korumalı ve onlara şefkatle yaklaşmalıdırlar. Açıkça görüldüğü üzere Allah, bu ayetlerinde samimi Hristiyan ve Musevileri, samimi Müslümanlardan ayırt etmemektedir. Bu ayet, Kitap Ehli'ne karşı tüm düşmanlıkları tamamen ortadan kaldırmaktadır.

"Lanetli Museviler" Yanılgısı

Öncelikle, "bütün Museviler lanetlidir" gibi bir yakıştırma Allah'ın adaleti ve Allah'ın yarattığı din ile kesin olarak uyuşmayan bir ifadedir. Birincisi, Musevilik hak bir dindir ve Müslümanların da bir peygamberi olan Hz. Musa (as)'a indirilmiştir. Allah Kuran'da, Museviliğin ve Musevilerin var olduğunu belirtir, samimi Musevileri över ve Kuran'a göre Müslümanları, tüm Kitap Ehlini sevmekle ve onları korumakla sorumlu tutar. Bazı Kuran ayetlerinde İsrailoğulları'na ve Kitap Ehli'ne doğrudan hitap vardır. Buna göre, Museviler ve Hristiyanlardan da Kuran okuyanlar ve Kuran'dan öğüt alanlar olacaktır. Oysa bir bağnaza göre bir Musevinin elinde Kuran bulundurması tahayyül bile edilemez.

İkincisi, tüm insanlar bu dünyaya imtihan olmaya gelmişlerdir. İmtihanlarının sonucuna göre ahiretteki konumları belirlenecektir. Allah dünya hayatının bir deneme olduğunu ayetinde şu şekilde haber verir:

> **O, amel (davranış ve eylem) bakımından hanginizin daha iyi (ve güzel) olacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı. O, üstün ve güçlü olandır, çok bağışlayandır. (Mülk Suresi, 2)**

Dolayısıyla, bir Müslüman da aynı imtihana tabidir, bir Musevi de. Musevi bir ailede doğmuş dünyadan habersiz bir çocuğun lanetli olduğunu iddia etmek, Allah'ın adaletine kesin olarak aykırıdır. Bir kavmin toptan lanetlenmesi düşüncesi putperest inançlarda olan sapkın bir kavramdır. Henüz imtihan olmamış bir çocuğun ne olursa olsun lanetli olduğunu düşünmek, böyle bir adaletsizliği Allah'tan ummak (Allah'ı tenzih ederiz), Allah'ın adaletini, şefkatini, merhametini anlamamış olmak demektir. Fakat "Museviler lanetlidir" iddiasıyla ortaya çıkanlar, küçük-büyük ayırt etmeksizin bu sapkın mantığı her Museviye karşı kullanabilmektedirler. Peki bağnazlar, "Museviler lanetlidir" iddiasına Kuran'dan nasıl delil getirmeye çalışırlar?

Bakara Suresi 88. Ayetin İncelenmesi:

> **Dediler ki: "Bizim kalplerimiz örtülüdür." Hayır; Allah, <u>inkarlarından dolayı onları lanetlemiştir</u>. Bundan dolayı pek azı iman eder. (Bakara Suresi, 88)**

Önceki ayetlere bakıldığında, buradaki hitabın Hz. Musa (as)'ın kavminden, yani Museviler arasından bir topluluğa yapıldığı anlaşılmaktadır. Buradaki topluluğun lanetlenme gerekçesi ise ayette çok açık şekilde belirtilmiştir: "inkarlarından dolayı".

Buradaki topluluk, Museviliğe ihanet etmiş olan, önceki ayetlerden anlaşıldığı kadarıyla peygamberleri dahi öldürecek kadar azgınlaşmış olan inkarcı bir topluluktur. Kuran'da nasıl Müslüman toplulukların içinden çıkan saldırgan inkarcılar lanetlenmişse, aynı şekilde Musevilerin arasından çıkan saldırgan, toplum düzenini ve barışını bozan inkarcılar da lanetlenmektedir. Dolayısıyla ayete göre lanetli olanlar isyankar, saldırgan, zalim inkarcılardır, Museviler veya Müslümanlar değil.

Nisa Suresi 155. Ayetin İncelenmesi

> **Kesin söz vermeleri dolayısıyla Tur'u üstlerine yükselttik ve onlara: "Bu kapıdan secde ederek girin" dedik ve onlara: "Cumartesinde haddi aşmayın" da dedik. Ve onlardan kesin bir söz aldık. (Nisa Suresi, 154)**

> **Başlarına gelenler; <u>ahitlerini bozmaları, Allah'ın ayetlerini inkâr etmeleri, haksız yere peygamberleri öldürmeleri ve "kalplerimiz kılıflıdır" demeleri yüzündendir.</u> Doğrusu, Allah küfürleri yüzünden kalpleri üzerine mühür basmıştır da pek azı müstesna, iman etmezler. (Nisa Suresi, 155)**

Önceki ayetlerde Kitap Ehlinden inkarcı bir kavim tarif edilmekte, yaptıkları tüm taşkınlıklara rağmen Allah tarafından affedilen bu topluluktan alınan söz ise Nisa Suresi 154. ayette açıklanmaktadır. Nisa Suresi 155. ayette ise

bu topluluğun verdikleri sözü bozdukları, inkara saptıkları, peygamberleri haksız yere öldürdükleri bildirilmektedir. Başlarına gelen zorluk ve belaların sebebi budur.

Bu ayetlerin devamında yine Musevi topluluğundan bahsedilmekte ve Allah, Musevilerden kafir olanlarla derin imana sahip olanları ayrı tutmaktadır:

> **Ancak onlardan (Musevilerden) ilimde derinleşenler ile mü'minler, sana indirilene ve senden önce indirilene inanırlar. Namazı dosdoğru kılanlar, zekatı verenler, Allah'a ve ahiret gününe inananlar; işte bunlar, Biz bunlara büyük bir ecir vereceğiz. (Nisa Suresi, 162)**

Musevilerden kafir olup da azgınlıkta bulunanların hükmü başkadır. Tıpkı Müslümanların arasındaki kafir ve azgınların hükmünün başka olması gibi. Fakat Allah, ayette açıkça samimi olan Musevileri ayrı tutmuştur ve onlara "büyük bir ecir vereceğini" bildirmiştir. Allah'ın mükafatlandıracağını belirttiği, cennetle müjdelediği ve övdüğü bir Musevi topluluğu, kim, nasıl lanetli kılabilir? Allah onları övmüşken, bir insan nasıl ortaya çıkıp da "tüm Museviler lanetlidir, onların hepsini öldürmek lazım" gibi bir iddiada bulunabilir? İşte bağnazların sorunu, Allah'ı takdir edememeleri, Kuran'ı anlamamaları ve sonraki satırlarda inceleyeceğimiz konuyla ilgili uydurma hadislerin tuzağına düşmüş olmalarıdır.

Burada önemli bir noktaya tekrar dikkat çekelim: Bir insan dünyada inkarcı olabilir, fakat münafıklık yaparak fitne çıkarmadığı, dindar insanlara eziyet etmediği, mazlumlara saldırmadığı, saygılı ve dürüst bir hayat sürdüğü müddetçe daima Müslümanların koruması altındadır. Bu yine, Kuran ile Müslümanlara verilmiş bir yükümlülüktür. Fakat söz konusu ayetlerde lanetlenmiş olanlar, içinde yaşadıkları dindar topluluğa ihanet etmiş, yani münafıklık yapmış, hatta peygamberleri öldürmüş azgın kişilerdir. Allah, peygamberleri öldürmelerini lanetlenme sebebi olarak görmüş, aynı zamanda onları "ahidlerini bozan" yani ikiyüzlü şekilde münafıklık yaparak iman edenleri arkadan vuran bir topluluk olarak tanımlamıştır. Bu insanlar Hz. Musa (as) ve dindar Museviler için de tehdit oluşturmuşlardır. Yani bu inkarcı kişiler, Musevi bir topluluk içinden çıktıkları veya sadece inkar ettikleri için değil, Allah'a karşı suç işledikleri için Allah'ın Katında lanetlidirler. Aradaki bu farkın çok iyi anlaşılması gerekmektedir.

"Musevi ve Hristiyanları Dost Edinmeme" Yanılgısı

Genellikle bağnazlar ve Batıda bir kısım İslam karşıtları tarafından Musevi ve Hristiyan aleyhtarlığına delil olarak gösterilmeye çalışılan Kuran ayetlerinden biri Maide Suresindedir:

> **Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin; onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez. (Maide Suresi, 51)**

Ayette "dost" kelimesi iki defa geçmektedir. **"Yahudi ve Hristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin"** ifadesinde geçen ve "dostlar" şeklinde çevrilen kelimenin Arapçası **"evliyau"**dur. Bu kelimenin gerçek anlamı, **"koruyucular, kanun nazarında sorumlular, evliyalar, efendiler, sahipler, malikler"** şeklindedir. **"Sizden onları kim dost edinirse"** ifadesinde geçen ve yine **"dost"** şeklinde çevrilen kelimenin Arapçası ise **"Yetevellehum"**dur. Bu kelimenin anlamı ise **"bakımını üstlenir, hakim duruma geçer, yönetimi ele alır"** şeklindedir. Arapça anlamına baktığımızda bu ayette geçen "dost" ifadelerinin gerçekte **"yönetici"** anlamına geldiğini rahatlıkla anlayabiliriz. Burada Müslümanlara yasaklanan, Musevi ve Hristiyanların idaresi ve yönetimi altına girmeleridir. (*Prof. Dr. Bayraktar Bayraklı, Kuran Meali*)

Buradaki hikmeti ise anlamak zor değildir. Her din, aynı tevhid inancı ve aynı temeller üzerinde olsa da her dinin kendine ait ibadet şekilleri ve hükümleri vardır. Dolayısıyla bir Musevi veya Hristiyanın yönetimi altındaki Müslümanın ibadet ve hükümlerini uygulamada zorluk çekebilme ihtimali son derece yüksektir. Böyle bir zorluğun olmaması için ayette böyle bir hüküm verilmiştir.

Ancak burada önemli bir hususu daha açıklamak gerekir: Bu ayetin hükmü Müslümanların çoğunluk olarak yaşadığı yerler için geçerlidir. Müslüman ülkelerde devlet idaresinde bir çok üst makamda farklı dinlerden ve inançlardan insanlar bulunur ve bulunmalıdır. Örneğin Osmanlı döneminde bir çok Hristiyan ve Musevi sadrazamlık yapmış, Osmanlı ordusu çoğu zaman Ermeni paşalara emanet edilmiştir. Ancak ayette vurgulanan durum çoğunluğu Müslüman olan bir toplumda tek kanun koyucu ve düzen sağlayıcının farklı dinden bir kişi olmaması ve tüm Müslüman halkın o tek kişiye emanet edilmemesidir, ki bu toplumun inanç ve düzeninin korunması için barışçıl ve gerekli bir hükümdür. Bununla birlikte, bir Müslüman çoğunluğu Hristiyan, Musevi veya farklı inançtan olan kişilerin olduğu bir toplumda yaşıyorsa elbette o ülkenin yönetimine, kanunlarına saygılı olmakla, yaşadığı toprakların devletine sadakat göstermekle, her vatandaş gibi görevlerini yerine getirmekle yükümlüdür.

Cizye ve Savaş Konusunda Yanlış Bilinenler

Kendilerine kitap verilenlerden, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve Resûlü'nün haram kıldığını haram tanımayan ve hak dini din edinmeyenlerle, küçük düşürülüp cizyeyi kendi elleriyle verinceye kadar savaşın. (Tevbe Suresi, 29)

Gerçek İslam'ı yanlış tanıyanlar genellikle yukarıdaki ayette geçen cizye (bir tür vergi) verme zorunluluğunun sadece Kitap Ehli'ne ait olduğunu iddia eder ve bunun Müslüman olmayanlara yönelik haksız bir uygulama olduğunu savunurlar. Ayette geçen "cizyeyi kendi elleriyle verinceye kadar savaşın" hükmünden de Kitap Ehli eğer İslam'a dönmezse ve cizye vermezse onlarla savaşmak gerektiği hükmünün çıktığını iddia ederek Kuran'ı ve İslam'ı sorgularlar (Kuran'ı ve İslam dinini tenzih ederiz).

Oysa burada ciddi bir yanlış anlaşılma vardır.

İlk olarak şunu belirtmek gerekir: Cizye bir vergi türüdür. Vergi bir ülkede yaşayan her insan için geçerli bir yükümlülüktür. Yani kişi Müslüman bir ülkede yaşıyorsa Müslüman olsun olmasın, dini ayırt edilmeksizin, vergiye tabidir. Müslüman ülkede Müslümandan vergi alınmaz fakat Kitap Ehli'nden vergi alınır gibi bir ayırım yoktur. Vergi her yurttaşın sorumluluğudur.

Cizye ile ilgili konuda ise bizim için geçerli olan, söz konusu hükmün tarihte Müslüman devletler tarafından nasıl uygulandığı değil, Kuran'da nasıl geçtiğidir. Tevbe Suresi 29. ayette geçen hükmü incelediğimizde karşımıza çıkan gerçek ise şudur:

> Ayette belirtilen kişiler **"Kendilerine kitap verilenlerden, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve Resûlü'nün haram kıldığını haram tanımayan ve hak dini din edinmeyenler"** yani Hristiyan ve Musevilerin arasından çıkmış olup Allah'a ve ahiret gününe inanmayıp, dini ve peygamberleri tanımayan kişiler, yani inkarcılardır. Daha önce de çok kez belirttiğimiz gibi, her insan iman edip etmemekte özgürdür. Kuran, dinde zorlamayı yasaklamıştır. Bir Müslüman, herkese olduğu gibi bir inkarcıya da saygı duymak ve Tevbe Suresi 6. ayete göre onu korumakla yükümlüdür. Kuran'a göre inkar eden bir insanı suçlu yapan unsur ise saldırgan olması, dindarlara karşı mücadele vermesi ve fitne çıkarmasıdır. İşte bu bölümde ele aldığımız Tevbe Suresi 29. ayette de söz konusu inkarcı topluluğun bu özelliğine dikkat çekilir. Bu kişiler ayete göre **"Allah'ın ve Resûlü'nün haram kıldığını haram tanımayan"** kişilerdir. Dolayısıyla hiçbir yasağı dinlememekte, bozgunculuk çıkarmakta ve saldırganlık göstermektedirler.

Şimdi bir düşünelim: Müslüman idare altındaki devlet içinde Müslümanlar ve gayri Müslimler ve hatta puta tapan paganlar bir arada huzurla yaşamaktadırlar. [Peygamberimiz (sav)'in idaresi altındaki tüm şehir devlet yapılanmalarında bu şekilde olmuştur. Medine Vesikası dahil olmak üzere Peygamberimiz (sav)'in belirlediği tüm anlaşmalar, devletin her ferdine eşitlik getiren ve onların tüm haklarını koruyan mükemmel demokratik anayasalardır.] Fakat o devletin yurttaşları arasında inkarcı olmasının yanında sürekli olarak yasakları delen, haram olanı haram saymayıp yaygınlaştıran dolayısıyla toplumları dejenerasyona sürüklemeye yeltenen, dindar topluluklara karşı saldırganlaşan, toplum içinde huzursuzluk çıkaran, devletin kendilerine sunduğu tüm nimetlerinden, tüm imkanlardan faydalanmalarına karşın devletin kendi kanunlarına başkaldıran bir topluluk bulunmaktadır. Müslüman bir devlet

yönetimi altında rahatları yerindedir, her anlamda iyi bakılmakta ve kollanmaktadırlar; fakat buna rağmen hem fitne çıkararak büyük bir suç işlemekte, hem de hiçbir fayda getirmedikleri gibi devlete mesuliyetleri olan vergiyi de ödememektedirler. Toplum içinde anarşi çıkartmakta, terör eylemleri gerçekleştirmekte, aynı toplum içinde yaşayan diğer insanların ve özellikle de dindarların canlarına kastetmektedirler. Bu şartlar meydana geldiğinde, yaptıklarından pişman olup devlete karşı boyun eğdiklerini göstermedikleri sürece böyle bir toplulukla savaş kaçınılmazdır.

Tevbe Suresi 29. ayet, toplum içindeki bu bozguncu ve anarşist kesime işaret etmektedir. Bu insanlar sadece Müslüman devlet idaresindeki Müslümanlar için değil, o toplumdaki Hristiyanlar ve Museviler için de büyük birer tehlikedir. Dolayısıyla onlara karşı güç kullanımı ile fitnelerinin sona erdirilmesi, o toplumda yaşayan Musevi ve Hristiyanların rahat yaşaması için de gereklidir. Söz konusu inkarcı ve fitneci toplulukların Hristiyanlardan, Musevilerden veya Müslümanlardan çıkmış olması bir ölçü değildir. İnkarcı zaten dini terk etmiş olan kişidir; dolayısıyla Müslümanlar veya Ehli Kitap ile eş tutulamaz. Burada söz konusu fitneci topluluklarla "onlar cizye verinceye kadar savaşılması", cizye verdiklerinde devletin hakimiyetini kabul ettiklerinin bir göstergesi olduğu içindir. Açıktır ki bundan sonra, devletin kanunlarına aykırı davranmayacak, bozgunculuğa yeltenmeyecektir.

"Tek Din İslam'dır" İfadesi Neyi İfade Eder?

Hiç şüphesiz din, Allah Katında İslam'dır. Kitap verilenler, ancak kendilerine ilim geldikten sonra, aralarındaki "kıskançlık ve hakka başkaldırma" (bağy) yüzünden ayrılığa düştüler. Kim Allah'ın ayetlerini inkar ederse, (bilsin ki) gerçekten Allah, hesabı pek çabuk görendir. (Al-i İmran Suresi, 19)

İslam dininin mahiyetini ve içerdiği anlamı bilmeyenler, genellikle bu ayeti, Hristiyanlık ve Museviliğin reddi olarak algılamakta ve büyük bir yanılgıya düşmektedirler. İslam, kelime anlamı olarak teslim olmak demektir. İslam, Hz. Muhammed (sav) ile başlayan bir din değildir. Hz. Adem'den itibaren tüm Peygamberler İslam dinini tebliğ etmişlerdir. Yani İslam, Hz. Adem (as) ile başlamıştır. Ayette belirtildiği gibi, Hz. İbrahim (as) bir Müslüman'dır:

İbrahim, ne Yahudi idi, ne de Hıristiyandı: ancak, O hanif (muvahhid) bir Müslümandı, müşriklerden de değildi. (Al-i İmran Suresi, 67)

Tüm kutsal dinler İbrahimi dinlerdir. Hz. İbrahim (as)'dan bu yana gelen söz konusu dinler temelinde İslam olarak anılırlar. Yani Hz. Musa (as)'ın zamanında yaşanan din de, Hz. İsa (as) zamanında yaşanan din de Hz. İbrahim (as)'in dinidir.

Hak dinlerin iman esasları daima aynı kalmıştır. Bunun nedeni gerçekte tek bir dinin yaşanmasıdır. Zaman içinde farklı peygamberler ile farklı şeriatler gelmiş, uygulamalar değişmiştir. Allah, insan topluluklarına farklı şeriatler gönderildiğini ayetinde şu şekilde belirtir:

...Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol-yöntem kıldık. Eğer Allah dileseydi, sizi bir tek ümmet kılardı; ancak (bu,) verdikleriyle sizi denemesi içindir... (Maide Suresi, 48)

Şeriatlar farklılaşsa da, Hz. İbrahim (as)'ın hanif dini daima aynı esaslar üzerindedir. Bu esaslar, Hz. Adem (as)'dan beri değişmemiştir; İncil ve Tevrat'ın ilk indirildiği hükümlerinde de, Kuran'da da aynıdır.

Yanlış Bilinen Bir Başka Kavram: Takiye

Takiye, "korunmak, saklanmak" anlamlarına gelen bir kelimedir. Kuran'da bu ifade ayette şu şekilde geçer:

"Kim imanından sonra Allah'a (karşı) inkara sapıp da, -kalbi imanla tatmin bulmuş olduğu halde baskı altında zorlanan hariç- inkara göğüs açarsa, işte onların üstünde Allah'tan bir gazab vardır..."(Nahl Suresi, 106)

Bu ayette özel bir durum tarif edilmektedir: Kişi, iman etmiş olmasına rağmen baskı altındadır ve bulunduğu zor durumdan kurtulabilmek için, geçici olarak Allah'ı inkar ettiğini söylemesi veya imanını gizlemesi durumu söz konusudur. Kuran'a göre takiyenin bunun dışında bir anlamı yoktur.

Oysa takiye, şu anda bir kısım hurafeci İslam anlayışına sahip kişiler tarafından farklı uygulanmakta, bir kısım İslam karşıtları tarafından da yanlış anlaşılmaktadır. Hurafeci İslam anlayışına sahip bir kısım kişiler, takiyeyi, bütün hayatlarına hakim olması gereken bir iki yüzlülük metodu olarak kullanmaya kalkmakta, hiçbir hayati tehlike söz konusu olmadığı durumlarda dahi İslam dışı uygulamalara rahatlıkla girebilmekte ve mevzu hadisler neticesinde düşman olarak addettikleri kişilere rol icabı dostmuş gibi davranmaktadırlar.

Bir kısım İslam karşıtları veya radikaller nedeniyle İslam'a şüpheyle bakanlar ise bunu genele vurup, hiçbir Müslümanın barış ve sevgi yönündeki söylemlerine inanmamak gerektiğini, nihai ve büyük bir savaş için tamamının rol yaptığını iddia ederler. Onlar, söz konusu Müslümanlar tarafından Kuran'da geçen takiyenin bu şekilde uygulandığını ve aslında savaşı sabırsızlıkla bekleyen Müslümanların rol gereği birer barış ve sevgi elçisi gibi davrandıklarını öne sürerler. Dolayısıyla bu kişilere göre, sevgi ve barıştan söz eden her Müslüman aslında yalan söylemektedir.

Burada elbette iki tarafın da en büyük sorunu Kuran'dan habersiz olmalarıdır.

Öncelikle Kuran'da geçen takiye kelimesinde önemli bir şart vardır: **"kalbi imanla tatmin bulmuş olduğu halde baskı altında zorlanan hariç"...** Ayette belirtilen takiye için şart, kişinin baskı veya tehdit altında, yani zor bir durumda olmasıdır ve baskıdan kurtulmak için imanını gizlemesidir; husumetini veya düşmanlığını değil. Yüce Allah Kuran'da Firavun'un ailesinden olup imanını gizleyen bir kişiyi haber vermektedir:

> **"Firavun ailesinden olup imanını gizleyen bir adam şöyle dedi: Siz, bir adam 'Rabbim Allah'tır diyor,' diye öldürecek misiniz..." (Mümin Suresi, 28)**

İmanını gizleyen bu kişi açık bir tehlike içindedir. Firavun gibi dönemin en zalim hükümdarının yanında yaşamakta ve ölüm tehdidi altında olması nedeniyle imanını gizlemekte yani takiye yapmaktadır. Bu durum tam olarak Kuran'daki takiye şartının yerine getirildiği bir durumdur. Bu kişi, ciddi bir tehdit altında bulunmasından dolayı, iman etmiş olmasına rağmen bunu gizlemektedir. Takiyenin Kuran'a göre uygulaması sadece ve sadece bu şekildedir.

Şu anda bir kısım hurafeci zihniyetlerin takiye adı altında uygulamaları ve bu uygulamaları İslam'a uygun zanneden bir kısım İslam karşıtları, Kuran'dan uzak oldukları için barış ve sevginin de önünü tıkamaya yeltenmektedirler. Takiyenin Kuran'dakinden farklı algılanması ve uygulanması dünyaya hali hazırda dehşet getiren savaş ve çatışma ortamını bir nevi desteklemektedir. Bunu yaparak insanlara, asla barışın gelmeyeceği telkini verilmekte, kitle katliamlarının, dehşet senaryolarının devam edeceği söylenmektedir.

Bu anlayış Kuran'a aykırı olduğu gibi mantığa da aykırıdır. Düşünün ki bir Müslüman, Allah rızası için bütün hayatını barışa, kardeşliğe, insanları dost edinmeye adayacak, bunun için savaş yanlılarından, radikallerden tehditler alacak, hayatını tehlikeye atacak, İslamofobinin yıkıcı etkisini göze alarak Hristiyanları ve Musevileri dost olmaya ikna edecek, bu dostluk için vaktini, parasını, imkanlarını ve gençliğini harcayacak... Sonrasında ise bin bir güçlükle bir araya getirdiği ve tüm zorluğuna rağmen aralarında sevgi birliği kurduğu insanları aniden katletmeye karar verecek!

Bu oldukça sapkın bir bakış açısıdır. Bir insan eğer şeytani fikirliyse ve insanları katletmeyi aklına koyduysa, bunun için ortam ve imkan bulmakta kuşkusuz zorlanmamaktadır. Bu şeytani fikrini zaten her şartta uygulayabilir. Eğer bunu din adına yapacaksa zaten dini kendilerince kullanıp katliamlar yapan kişiler çok uzakta değiller.

Müslüman hayatını bir yalanla yaşamaz, bu haramdır. Gerçek bir Müslüman hayatını daima Kuran'a göre yaşar. Kuran ayetleri ışığında Müslümanlar, bu dünyaya sevgiyi getirmekle sorumlular (Meryem Suresi, 96), tüm dünyada barışı sağlamakla yükümlüler (Bakara Suresi, 208), birlik ve beraberliği sağlamakla sorumlulardır (Enfal Suresi, 73). İnkar edenleri bile koruyup, gerekirse bunun için kendilerini riske atmakla emrolunmuşlardır (Tevbe Suresi, 6). Kuran'da özel bir yeri olan Kitap Ehli ile ise kardeş, dost, yakın arkadaş olmakla sorumludurlar. Onları katletmek için

değil, onları zorla kendi dinlerine döndürmek için değil; onları sevdikleri için, Allah'ın emri olduğunu bildikleri için, hep birlikte "Allah birdir" dedikleri için onları kucaklamakla sorumludurlar. Takiye kavramını sahtekarca kullanıp Müslümanlığı savaş dini gibi göstermeye çalışanlar sinsi planlarında başarılı olamayacaklardır. Çünkü sinsi plan daima bozulmuş olarak kurulur. Tüm savaş senaryolarına rağmen, üç dinin temsilcileri bu dünyaya barışı hakim edecekler. Çünkü Allah mutlaka hakkı galip kılar, sevgi ve barışı ister. İnsanlığı ve tüm kainatı sevgi üzerine yaratmıştır.

Kuran'dan bağnazların ve İslam karşıtlarının Musevi karşıtlığına delil olarak getirmeye çalıştıkları Kuran ayetlerinin gerçek açıklamalarını gördük. Şimdi, bağnazların Musevi karşıtlığını empoze etmek için kullandıkları ve kayıtsız şartsız inandıkları mevzu hadisleri açıklayalım:

Hristiyan ve Musevilerle İlgili Mevzu Hadisler ve Kuran'a Göre Açıklamaları

"Ergenlik Çağına Girmiş Musevilerin Öldürülmesi" İddiası

Atiyet el -Kuraziy dedi ki: "Kurayza savaşı günü Rasulullah sallAllahu aleyhi ve sellem tenasül bölgesi kıllanmış her <u>Yahudinin öldürülmesini emretti</u>. Ben o zaman henüz kıllanmamıştım. Benim durumumu Rasulullah'a arz ettiler. Rasulullah sallAllahu aleyhi ve sellem beni bıraktı." *(Ebu Davud, Tirmizi, Nesei, İbn Mace, İbn Hibban)*

Bu mevzu hadisle, ergenlik yaşına gelmiş olan her Musevinin katledilmesi emri verilmiş olmaktadır. İslam dini, haksız yere can almayı en büyük suç sayan, samimi Musevileri büyük bir ecirle müjdeleyen, sevgi ve şefkati öğütleyen bir dindir. Bir insanın "hiçbir suçu yokken" –suçlu olsa bile kişiyi affetmek esastır– sırf Musevi olduğu için ergenlik yaşına geldiğinde öldürülmesi asla İslam gibi bir barış dininin hükmü olamaz. Kuran'da elbette ki böyle bir hüküm yoktur; böyle bir izah Kuran'a ve Yüce Rabbimiz'in bu güzel dinine bir iftira niteliğindedir. Bu Kuran'a göre bir cinayet, bir katliamdır. Samimi olup cehalet nedeniyle inanmadığı sürece, böyle bir sahte hadisi hüküm olarak alıp uygulayan bir kişi Müslüman değil katildir. Allah samimi Musevileri överken, onların kayıtsız şartsız katledilmesini emreden bir hükme inanıyor olmaları, bağnazların cehaletlerinin boyutunu göstermektedir.

"Müslümanların Günahlarının Musevilere Yüklenmesi" İddiası

"Kıyamet günü Müslümanlar üzerlerinde dağlar gibi günahlarla gelecekler, Allah (c.c) onlardan bunların tümünü bağışlayacak, <u>Yahudilerin üzerine yükleyecektir</u>." *(Ramuz el-Hadis)*

Bu sahte hadise Kuran ile cevap verelim:

Üzerlerinde dağlar gibi günahlarla gelen tüm Müslümanlar kendi günahlarıyla, tüm Museviler de kendi günahlarıyla sorguya çekileceklerdir. Hiç kimse, kendi üzerindeki günahı bir başkasına yükleyemeyecek, sadece kendi günahlarıyla sorguya çekilecektir. Allah Kuran'da bunu açıkça bildirmiştir:

Kim hidayete ererse, kendi nefsi için hidayete erer; kim de saparsa kendi aleyhine sapar. Hiçbir günahkar, bir başkasının günah yükünü yüklenmez... (İsra Suresi, 15)

Bir başka Kuran ayetinde Allah, kendi günahını bir suçsuza yüklemeye çalışanın hükmünü de açıkça belirtmiştir:

Kim bir hata veya günah kazanır da sonra bunu bir suçsuza yüklerse, gerçekten o, böyle bir yalan (bühtan)ı ve apaçık bir günahı yüklenmiştir. (Nisa Suresi, 112)

Her insan ahirette kendi amelinden sorumlu olacaktır. Allah'ın bildirdiği gibi, **"Allah'a döneceğiniz günden sakının. Sonra herkese kazandığı eksiksizce ödenecek ve onlara haksızlık yapılmayacaktır." (Bakara Suresi, 281)** ayeti gereği kimse ahirette haksızlığa uğratılmayacaktır. Kimse ahirette, Rabbimiz'in Katında, "benim günahlarımı o yüklendi, o yüzden günahsızım" diyemeyecek, dünyada pervasızca yaşadığı bu aldatıcı zihniyeti orada zikredemeyecektir. Çünkü aslında vicdanen bu iddianın bir sahtekarlık olduğunu herkes bilir.

"Yemeklerin Museviler Yüzünden Bozulduğu" İddiası

"Eğer İsrailoğulları olmasaydı, yemekler ekşimez, etler kokmazdı." *(Cami-üs Sağir)*

Mevzu hadislerin nasıl bir zihniyetten çıktığını anlamak ve uydurma olduklarını kanıtlamak için bu sahte hadis oldukça önemli bir delildir. Kitabın başından beri bahsettiğimiz mevzu hadisler işte bu zihniyetin ürünüdür. Eğer Museviler yeryüzünde olmasa yemeklerin bozulmayacağını, etlerin kokmayacağını iddia eden bir zihniyetten kadınlara, hayvanlara, sanata ve tüm sosyal hayata yönelik ürkütücü yorumların çıkması elbette ki sürpriz olmaz. Söz konusu mevzu hadis, aynı zamanda Musevilerle ilgili aşağılayıcı ve düşmanca hadislerin de uydurma ve sahte olduğunun önemli bir delili niteliğindedir. Kuran'da adı geçen, övülen ve Hz. Musa (as)'ın soyu olan bir topluluğun varlığının, yemeklerin ekşimesine ve etlerin kokmasına neden olduğunu anlatan bir inanç sistemi, kuşkusuz ki kesin olarak bir hak dine ait olamaz. Ayrıca Rabbimiz'in, Kuran'da Maide Suresi 5. ayette Müslümanlara; Musevi ve Hristiyanların yemeklerini helal kıldığını da hatırlatmak gerekir. Burada karşımıza çıkan Kuran'ın zihniyetinden farklı ve kuşkusuz ki bağnaz bakış açısıdır. Karşımıza çıkan derin mantık çöküntüsü, bağnazların bozuk mantıklarını bir bütün olarak izah etmek için yeterlidir.

"Arap Topraklarında İki Din Kalmasın" İddiası

"Resullah'ın son sözlerinden biri, (Allah, Yahudi ve Hristiyanları helak etsin. Arap topraklarında iki din kalmasın) idi." *(Beyheki)*

Söz konusu uydurma hadis, yine, Peygamberimiz (sav)'e büyük bir iftiradır. Yüce Allah Kuran'da Hristiyanlık ve Musevilik dinlerinin varlığını belirtmiş ve Kuran'ın bu iki hak dini doğrulayıcı olarak gönderilmiş olduğunu haber vermiştir. Kuran, bu iki dinin hükümlerini yürürlükten kaldırmamakta, o dinleri doğrulamaktadır. Kuran'da çok fazla ayette bu önemli bilgi verilmiştir, bu ayetlerden biri şu şekildedir:

O, sana Kitab'ı hak ve kendinden öncekileri doğrulayıcı olarak indirdi. O, Tevrat'ı ve İncil'i de indirmişti. (Al-i İmran Suresi, 3)

Yine Kuran, yeryüzünde Musevi ve Hristiyanların bulunacağını ve yukarıdaki satırlarda belirttiğimiz gibi bunlardan bir kısmının, samimi ve Allah'ın seçkin kıldığı bir topluluk olacağı belirtmektedir. Allah, Kuran'da Müslümanlara, Hristiyan ve Musevilerle evlenmeyi, onların sofrasında yemek yemeyi helal kılmıştır (Bu konu birazdan detaylı açıklanacaktır). Ayrıca Yüce Rabbimiz, Müslümanlara sevgi bakımından en yakın olanların "Hristiyanlar" olduğunu belirtmektedir. Allah'ın övdüğü, mükafatlandırdığı, varlığından haber verdiği bu topluluklar varken, "Allah Yahudi ve Hristiyanları helak etsin" ifadesinin Peygamberimiz (sav)'in sözü olmadığı açıktır. Bunu Peygamberimiz (sav)'in sözüymüş gibi yaygınlaştıranlar, bu büyük iftiranın vebalini üstlenirler. Söz konusu sahte

hadis, Kuran'da Kitap Ehli ile ilgili övücü hükümlerle ve Peygamberimiz (sav)'in Kitap Ehli'ne yönelik uygulamalarıyla tamamen yalanlanmaktadır. Konuyla ilgili Kuran ayetlerine ve Peygamberimiz (sav)'in uygulamalarına birazdan değineceğiz.

Hakaret Olarak "Ey Yahudi", Sevap Olarak "Yahudi'ye Lanet"

"Bir adam başka bir adama (Ey Yahudi) dediği zaman ona 20 sopa vurunuz." *(Tirmizi)*

"Kim ki, fakire verecek paraya sahip değildir, Yahudi'ye lanet etsin, aynı sevabı kazanır."*(Deylemi, İbn-i Adiyy)*

Yine bu mevzu hadislerde de "Yahudi" ifadesi bir hakaret gibi gösterilmeye çalışılmış, Museviye lanet etmek sevap olarak kabul edilmiş ve Musevi nefreti bu yolla yaygınlaştırılmak istenmiştir. Bağnazların neden bu kadar farklı bir din yaşadıkları açıktır. Samimi Musevilerin ahirette mükafatlandırılacaklarını belirten, samimiyetlerini öven Kuran, bu insanların dünyasından tamamen uzaktır.

Musevi ve Hristiyan nefretinin kaynağı, bu saçmalıkların yaydığı zihin çöküntüsüdür. Bağnazlık konusundaki şikayetlerini İslam karşıtlığı şeklinde yaygınlaştırmaya çalışanların dikkat vermesi gereken en büyük konu işte budur. Gerçek İslam'a ve samimi Müslümanlara cephe aldıklarında, bağnazlığın zihniyetini ortadan kaldıracak tek büyük silahı yok etmeye çalışmakta böylelikle de kendilerine dönecek bir felaketi hazırlamaktadırlar.

"Yolun Dar Tarafına Sıkıştırın"

"Ebû Hüreyre ra'dan Peygamber sav'den işitmiş olarak rivayet edildiğine göre Resûlullah sav: 'Yahudilerle Hristiyanlara (rastladığınızda) evvelâ siz selâm vermeyin. Onlardan birine bir yolda rast gelirseniz kendisini yolun dar tarafına sıkıştırın'; buyurmuşlardır." *(Muslim, Buluğu'l Meram cilt 4, CİHÂD BAHSİ, Cizye Ve Hüdne Babı»1335/1125- ([246]))*

Sevgiyi, nezaketi ve en başta Kitap Ehli'ne yönelik korumacılığı öğreten hak bir dinin hükümlerine karşı uydurulmuş bu hadis ciddi bir vahşilik ve yine Peygamberimiz (sav)'e yönelik bir iftiradır. Kuran'ın hükümlerine uygun olarak, Musevi ve Hristiyanlara karşı müthiş bir şefkat ve sevgi göstermiş olan Peygamberimiz (sav)'in uygulamalarına tamamen ters bir mantık bu mevzu hadiste Peygamberimiz (sav)'in dilindenmiş gibi anlatılmaktadır.

"Yahudi Ağacı Gargat"

"Öyle ki Yahudiler taşların ve ağaçların arkasına saklanacak ama ağaç ve taş dile gelerek 'Ya Müslim! Ey Allah (c.c.) kulu! Gel, bak benim arkamda Yahudi var, buraya gizlendi, benim arkamda, gel onu cezalandır.' diyecek. Sadece 'gargat' ağacı bunu söylemeyecek çünkü o Yahudi ağacıdır" buyuruluyor. *(Kitab-ul Fiten H. 2239)*

Musevi karşıtlığı konusunda belki de en yoğun olarak kullanılan hadis, gargat ağacı ile ilgili olan bu sahte hadistir. Bu hadise göre taşın veya ağacın arkasına bir Musevi saklandığı takdirde öldürülmelidir. Bu zafiyet içindeki mantığa göre söz konusu Musevi günahsız bir masum olabilir, Musevi bir çocuk olabilir, dindar, sevgi dolu bir insan olabilir. Yine söz konusu sahte hadise göre, ağacın arkasında vasfı ne olursa olsun bir Musevi saklandığında taş ve ağaç bir şekilde bunu Müslüman bir kişiye haber vermekte ve o Musevi de ne olursa olsun mutlaka öldürülmektedir. Küçük bir çocuk olsa bile...

Oysa bu, Kuran'a göre cinayettir. Kendisini Müslüman olarak gören bir kişi mevzu hadislere inanıp da, "Ağaç bana emir verdi" deyip ağacın arkasındaki Museviyi vuruyorsa, öldürülen Musevi cennete gidebilir ama kendisi tevbe etmediği sürece ahirette cinayet işlemiş olmanın günahıyla cezalandırılır. Üstelik bu, öylesine dehşet verici sistemdir ki, böyle bir uydurmaya inananlar kolaylıkla "taş bana emir verdi" veya "ağaç bana haber verdi" gibi sahtekarlıklarla ortaya çıkabilir ve rahatlıkla katliam yapabilirler. Nedeni sorulduğunda, taştan gelen emri öne sürebilirler. Böylesine sahtekarca bir sistemde onları sorgulayabilen de olmayacaktır. Zaten sistemleri Kuran'a göre işlememektedir. Kendi sistemleri, öldürmeyi, aşağılamayı, bir kenara sıkıştırmayı mübah gören bir sistemdir. Oysa Allah Kuran'da onların bu sahtekarca sistemlerini aşağılamaktadır:

> **Size ne oluyor, nasıl hüküm veriyorsunuz? Hiç mi öğüt alıp-düşünmüyorsunuz? Yoksa sizin apaçık olan bir deliliniz mi var? Eğer doğru söylüyorsanız, öyleyse getirin kitabınızı. (Saffat Suresi, 154-157)**

Şimdi, Museviler ve Hristiyanlarla ilgili uydurulmuş olan bu hadislerin Kuran'la ve Peygamberimiz (sav)'in uygulamalarıyla nasıl yalanlandığını görelim:

Kuran'da Kitap Ehli'ne Verilen Değer

Müslümanlar Kitap Ehli ile evlenebilirler, onların yemekleri Müslümanlara, Müslümanların yemeği onlara helaldir:

> **Bugün size temiz olan şeyler helal kılındı. (Kendilerine) kitap verilenlerin (Musevi ve Hristiyanların) yemeği size helal, sizin de yemeğiniz onlara helaldir. Mü'minlerden özgür ve iffetli kadınlar ile sizden önce (kendilerine) kitap verilenlerden (Musevi ve Hristiyanlardan) özgür ve iffetli kadınlar da, namuslu, fuhuşta bulunmayan ve gizlice dostlar edinmemişler olarak -onlara ücretlerini (mehirlerini) ödediğiniz takdirde- size (helal kılındı.) Kim imanı tanımayıp küfre saparsa, elbette onun yaptığı boşa çıkmıştır. O ahirette hüsrana uğrayanlardandır. (Maide Suresi, 5)**

Bu ayet, çok çeşitli ve önemli detaylarla Kitap Ehli'nin Müslümanlar için değerini anlatan bir ayettir. Bu ayetin hükmüne göre bir Müslüman erkeğe, Kitap Ehli'nden bayanlar ile evlenebilme yetkisi verilmiştir. Buradaki yetki önemli bir yetkidir, çünkü Kuran'ın **"Kötü kadınlar, kötü erkeklere; kötü erkekler, kötü kadınlara; iyi ve temiz erkekler, iyi ve temiz kadınlara (yaraşır)..."** (Nur Suresi, 26) emri gereği Müslümanlar temiz ve iyi insanlarla evlenmekle yükümlüdürler. Bu hüküm ile Musevi ve Hristiyanların temiz ve iyi insanlar olduklarının önemli bir işareti verilmiş olmaktadır.

Bununla birlikte bu ayet ile belirtilen önemli bir ölçü vardır. Bir Müslüman, Musevi veya Hristiyan bayanı eşi olarak almakta, ona "karım, eşim, sevgilim" diye hitap etmekte, onunla bir aile kurmakta, bütün ömrünü onunla birlikte geçirmekte, hatta ahirette de sonsuz hayatını onunla birlikte geçirmeye niyetlenmektedir. Bu insan, bütün dünya hayatı boyunca tüm zorlukları, güzellikleri paylaştığı yegane insan haline gelmektedir. Hastalandığında ikisi birbirine bakmakta, ikisi birbirine güvenmektedir.

Bağnazların ölçüsüne göre, bir insan "sevgilim" dediği, hayatını birlikte geçirdiği, kendi canını emanet ettiği, kendi çocuklarının annesi olan bir insana Hristiyan veya Musevi olduğu için aniden düşman kesilecek, onu lanetli mi ilan edecektir? Bütün hayatını onunla geçirdikten sonra günün birinde "şu ağaç bana haber verdi, karım bir Musevi ve onun arkasında saklanıyor" deyip onu katletmeye mi karar verecektir? Bir insan bunu ancak bir zihinsel bozukluğa sahipse yapabilir. Kuran'a uyan, aklı başında bir Müslüman için Musevi ve Hristiyana sevgi ölçüsü bu ayettedir.

Ayette ayrıca Müslümanlara önemli bir yetki de verilmektedir: Kitap Ehli'nin yemeğinden yeme yetkisi. Bu önemli bir ölçüdür, çünkü bilindiği gibi Müslümanlar yiyecekleri yemeklerde belli haramlara dikkat etmek zorundadırlar; domuz eti ve Allah adına kesilmemiş bir hayvan eti Müslümanlar için haramdır. Musevi ve Hristiyanların yemeklerinin Müslümanlara helal kılınması, bu kişilerin güvenilir olduğunun bir güvencesidir. Aynı ölçü Musevi ve Hristiyanlar için de geçerlidir ve ayetin hükmüne göre Müslümanların yemekleri de onlara helal kılınmıştır.

Burada ayrıca bir başka dostluk ifadesine de dikkat çekmek gerekir. Kitap Ehli ve Müslümanlar aynı yemek ortamında bir arada bulunabilmekte, birbirlerinin misafiri olabilmekte, aynı sofrada oturabilmekte, birbirlerini ağırlayabilmektedirler. Burada bir dost ilişkisinin tarifi yapılmaktadır. Kine, öldürmeye dayalı bir nefret ortamı değil, bir sevgi, dostluk ve kardeşlik ortamı tarif edilmektedir.

Bu ayette geçen hükümler bir bağnazın asla yanaşmayacağı ve asla kabul etmeyeceği hükümlerdir. Kuran ile verilmiş bu ehliyet bağnazların dünyasında hem haram ve hem de dehşetli bir senaryodur. Kitap Ehli'nden bir insanla evlenilebileceği veya onun misafiri olarak onun sofrasından yemek yiyebileceği ihtimali bir bağnaza sorulsa, bunu öfkeyle reddedecektir. Açıktır ki bağnazların hükümleri Kuran'dan değildir çünkü hüküm koyucunun Kuran olduğunu kabul etmemektedirler.

Kitap Ehli'nin konumunu anlatan sadece bu ayet değildir. Allah Kuran'da bir kısım Kitap Ehli'ni övmektedir. Konuyla ilgili ayetler şu şekildedir:

Musa'nın kavminden hakka ileten ve onunla adalet yapan bir topluluk vardır. (Araf Suresi, 159)

Onların hepsi bir değildir. Kitap Ehli'nden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardandır. Onlar hayırdan her ne yaparlarsa, elbette ondan yoksun bırakılmazlar. Allah, muttakileri bilendir. (Al-i İmran Suresi, 113-115)

Şüphesiz, Kitap Ehli'nden, Allah'a; size indirilene ve kendilerine indirilene -Allah'a derin saygı gösterenler olarak- inananlar vardır. Onlar Allah'ın ayetlerine karşılık olarak az bir değeri satın almazlar. İşte bunların Rableri Katında ecirleri vardır. Şüphesiz Allah, hesabı çok çabuk görendir. (Al-i İmran Suresi, 199)

Bu (Kur'an)dan önce, kitap verdiklerimiz buna inanmaktadırlar. Onlara okunduğu zaman: "Biz ona inandık, gerçekten o, Rabbimiz'den olan bir haktır, şüphesiz biz bundan önce de Müslümanlar idik" derler. (Kasas Suresi, 52- 53)

Ancak onlardan (Yahudilerden) ilimde derinleşenler ile mü'minler, sana indirilene ve senden önce indirilene inanırlar. Namazı dosdoğru kılanlar, zekatı verenler, Allah'a ve ahiret gününe inananlar; işte bunlar, Biz bunlara büyük bir ecir vereceğiz. (Nisa Suresi, 162)

Şüphesiz, iman edenler(le) Yahudiler, Hristiyanlar ve Sabiiler(den kim) Allah'a ve ahiret gününe iman eder ve salih amellerde bulunursa, artık onların Allah Katında ecirleri vardır. Onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 62)

Gerçek şu ki, iman edenlerle Yahudiler, Sabiîler ve Hristiyanlardan Allah'a, ahiret gününe inanan ve salih amellerde bulunanlar; onlar için korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır. (Maide Suresi, 69)

...Onlardan, iman edenlere sevgi bakımından en yakın olarak da: "Hristiyanlarız" diyenleri bulursun. Bu, onlardan (birtakım) papaz ve rahiplerin olması ve onların gerçekte büyüklük taslamamaları nedeniyledir. Elçiye indirileni dinlediklerinde Hakkı tanıdıklarından dolayı gözlerinin yaşlarla dolup taştığını görürsün. Derler ki: "Rabbimiz inandık; öyleyse bizi şahidlerle birlikte yaz. Hem Rabbimiz'in bizi salihler topluluğuna katmasını umarken ne diye Allah'a ve bize Hak'tan gelene inanmayalım?" Böylelikle Allah, dediklerine karşılık olarak içinde ebedi kalacakları, altından ırmaklar akan cennetler verdi. Bu, iyilik yapanların karşılığıdır. (Maide Suresi, 82-85)

Andolsun, Allah İsrailoğulları'ndan kesin söz (misak) almıştı. Onlardan on iki güvenilir- gözetleyici göndermiştik. Ve Allah onlara: "gerçekten Ben sizinle birlikteyim. Eğer namazı kılar, zekatı verir, elçilerime inanır, onları savunup-desteklerseniz ve Allah'a güzel bir borç verirseniz, şüphesiz sizin kötülüklerinizi örter ve sizi gerçekten, altından ırmaklar akan cennetlere sokarım. Bundan sonra sizden kim inkar ederse, cidden dümdüz bir yoldan sapmıştır." (Maide Suresi, 12)

Ayetlerde çok açıkça anlaşılabildiği gibi salih ve samimi olan Musevi ve Hristiyanlar, Kuran'da güzel sözlerle övülmekte ve Allah'tan bir mükafatla müjdelenmektedirler. Allah bu kişileri, cennetine alacağını belirtmektedir. Bu Allah'ın bu insanlara sevgi ifadesidir. Allah'ın sevdiği, cennetinde ağırladığı, razı olduğu bir insana, bir Müslüman nasıl düşman olabilir? Kuran'a göre olamaz. Kuran'a göre böyle bir düşmanlık suçtur. Dolayısıyla bağnazlar, Kuran ayetlerine rağmen sahte hadisleri kendilerine yol gösterici olarak alarak, Kitap Ehli düşmanlığını yayarak, İslam'a göre suç işlemektedirler.

Müslümanların Kitap Ehli'ne Daveti

İçlerinde zulmedenleri hariç olmak üzere, Kitap Ehli'yle en güzel olan bir tarzın dışında mücadele etmeyin. Ve deyin ki: "Bize ve size indirilene iman ettik; bizim İlahımız da, sizin İlahınız da Birdir ve biz O'na teslim olmuşuz." (Ankebut Suresi, 46)

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek (olan) bir kelimeye (tevhide) gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız (diğer) bir kısmımızı rabler edinmeyelim." Eğer yine yüz çevirirlerse, deyin ki: "Şahid olun, biz gerçekten Müslümanlarız." (Al-i İmran Suresi, 64)

Bu ayetlerde görüldüğü gibi, Müslümanların görevi Kitap Ehli'ni kötülemek, köşeye sıkıştırmak, onlara kin duymak, hatta onları öldürmek değil; onları sadece güzellikle Allah'ın birliğine çağırmaktır. Tevhid inancı, her üç dinde de temel inançtır. Müslümanlar, Kitap Ehli ile görüşüp konuşmakta, onlara tebliğde bulunmakta, onları Allah'ın Birliğine ve indirilen Hak kitapların tümüne inanmaya çağırmaktadırlar. Aralarında bir bağlantı, bir tebliğ, bir dostluk vardır. Kuran'a göre bir Müslüman, bir Musevi veya Hristiyanı gördüğünde köşeye sıkıştırıp itip kakmakla değil, onunla en güzel şekilde konuşmak ve yine onu güzellikle Allah'ın birliğine çağırmakla yükümlüdür.

Müslümanların Kitap Ehli'ne Adaletli Tavrı

Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. (Mümtehine Suresi, 8)

Daha önce açıkladığımız gibi, Musevi, Hristiyan veya Müslüman, her ne topluluktan gelirse gelsin, din konusunda iman edenlerle savaşan, zorluk çıkaran, öldürmeye yeltenen, iman edenleri yaşadıkları yerlerden sürmeye yönelen azgın insanlar daima Kuran'da yerilmekte ve aşağılanmaktadırlar. Fakat bunun dışında kalan, yani zulmetmeyen topluluğa karşı Müslümanlar mutlaka adaletli davranmakla yükümlüdürler. Kimi zaman adalet, insanın kendi aleyhine de davranmasını gerektirebilir. Kendi aleyhine dahi olsa adaleti ayakta tutabilmek erdemdir. Müslümanlar, işte bu erdemi Allah'ın bir emri olarak yerine getirirler. Bu yükümlülük, bir başka ayette şu şekilde belirtilmiştir:

Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun... (Nisa Suresi, 135)

Bu hüküm gereği Müslümanlar, kimi zaman kendi haklarını bir kenara bırakarak Musevi ve Hristiyanların haklarını hatta dinsizlerin haklarını savunmakla yükümlüdürler. Dolayısıyla Kuran'daki adalet sistemi, "Museviye lanet edenin sevap alacağını" iddia eden sapkın bağnaz anlayışıyla tam anlamıyla zıttır.

Kuran'da Kitap Ehli'nin durumu açıktır. Bu bölümde örnek verdiğimiz sözde hadisler, Kuran'a doğrudan muhalefet etmektedir. Bunu Peygamberimiz (sav)'in uygulamalarında ve Peygamberimiz (sav)'in uygulamalarını örnek alan tüm diğer Müslümanlarda açık olarak görmek mümkündür:

Müslümanlar Kilise ve Sinagogları Korumakla Yükümlüdür, İbadethanelere Saldırı Haramdır

Kiliseler, sinagoglar, camiler Allah'a ibadet edilen evlerdir. Masum insanların kiliselerinde, sinagoglarında ya da camilerinde Allah'a ibadet edilirken öldürülmeleri Allah Katında büyük bir suçtur. Oraya giden insanlar Allah'a dua eden, dindar kimselerdir. Allah'ın adının anıldığı tüm evler ise İslam dininde kutsaldır. Bu evlerin ziyaretçileri Musevi, Hristiyan ya da Müslüman olabilir. Ama önemli olan her birinin Allah'a iman eden, dindar kimseler olmalarıdır. Müslüman, Kitap Ehli'nin Allah'a ibadet ettikleri kutsal yerlerine saygılı davranmalı, bu mabetleri korumalıdır. Bu yerler ister Hristiyanlara, ister Musevilere ait olsun, içlerinde Allah'ın ismi anıldığı için Müslümanlar için de değerlidir ve tüm iman edenler tarafından korunmalıdır. Müslümanlar herhangi bir sebeple Kiliselerin ya da Sinangogların yıkılmasına, başka bir mekana dönüştürülmesine seyirci kalmamalı, herkesten önce bu ibadethanelerin varlığını devam ettirebilmesi için emek vermelidir. Allah Kuran'da ibadethanelerin önemini şöyle bildirmiştir:

> **Onlar, yalnızca; "Rabbimiz Allah'tır" demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar. Eğer Allah'ın, insanların kimini kimiyle defetmesi (yenilgiye uğratması) olmasaydı, MANASTIRLAR, KİLİSELER, HAVRALAR VE İÇİNDE ALLAH'IN İSMİNİN ÇOKÇA ANILDIĞI MESCİDLER, MUHAKKAK YIKILIR GİDERDİ. Allah Kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır. (Hac Suresi, 40)**

Dolayısıyla bugün İslam coğrafyasının farklı yerlerinde ibadethanelere yönelik yapılan eylemler, Kuran'a göre büyük bir suçtur ve hiçbir Müslüman bunu kabul edemez. İlerleyen satırlarda da göreceğiniz gibi, Peygamberimiz (sav) savaş zamanlarında dahi Kiliselerin ve Sinagogların korunması için özel talimatlar vermiş, Kitap Ehli'nin kutsal mekanlarını koruması altına almıştır. Peygamberimiz (sav)'in verdiği emannameler bugün dahi bazı tarihi kiliselerde muhafaza edilmektedir. Dört Halife döneminde de Kitap Ehli'nin ibadethaneleri korunmuş, hatta bir çok yerde Müslümanlar bu ibadethanelerin inşası ve restorasyonu için destek vermişlerdir.

Peygamberimiz (sav)'in Kitap Ehli'yle İlişkileri

· **Peygamberimiz (sav)'in, Kitap Ehli'nin düğün yemeklerine katıldığına, hastalarını ziyaret ettiğine ve onlara ikramda bulunduğuna dair rivayetler bulunmaktadır.**

· **Necran Hristiyanları onu ziyaretlerinde Hz. Muhammed (sav) oturmaları için abasını yere sermiş, onları bu şekilde ağırlamıştır.**

· **Peygamberimiz (sav)'in hanımlarından biri Mısır'dan gelen Hristiyanlardan Mâriye binti Şemun (ra) idi.**

· **Peygamberimiz (sav)'in hanımlarından Hz. Safiyye annemiz ise, Huyeyy b. Ahtab adında Medine'deki Musevilerden Madıroğulları kabilesi reisinin kızıydı.**

· **Hz. Muhammed (sav), Evs ve Hazrec kabileleri ile yapılan Medine Anlaşması'na Musevilerin de katılmasına izin vermiş ve böylece Musevilerin de Müslümanların arasında, ayrı bir dini grup olarak varlıklarını devam ettirmelerini sağlamıştır.**

· **Medine Anlaşması'nın "Beni Avf Musevileri, inananlarla birlikte bir ulus oluşturdular. Musevilerin dini kendilerine, Müslümanların dini kendilerinedir" hükmüyle, Müslümanların Musevilerin geleneklerine ve inanışlarına gösterdikleri anlayışın temeli Peygamberimiz (sav) döneminde atılmıştır. Yine aynı metnin 26-33. maddelerinde Kitap Ehli'ne mensup vatandaşların Müslümanlarla aynı haklara sahip oldukları, 16. maddede ise onlara haksızlık yapılamayacağı belirtilir.**

· **Peygamberimiz, 630 senesinde, Müslüman olduklarını bildirmek üzere Medine'ye gelen Hımyer hükümdarının elçilerine şu talimatı vermiştir: "Bir Musevi veya bir Hristiyan, Müslüman oldukları**

takdirde, müminlerden olurlar (onlarla hukuken eşittirler). Kim Museviliğinde veya Hristiyanlığında kalmak istiyorsa, ona müdahale edilemez." (İbn Hişâm, es-Sîre, II, 586)

· Necran Hristiyanları, Medine'ye altmış kişilik bir heyet gönderdiler. Medine'ye ulaşan Necran heyeti, Mescid'de Peygamberimiz (sav)'in huzuruna çıkmışlardı, ibadet vakitleri geldiği zaman Mescid'de ibadet etmek istemişler, Ashâb buna itiraz etmekle beraber, Allah Resulü onlara Mescid'i bırakmıştı. Onlar da Şark'a dönerek ibadetlerini yaptılar. (İbn Hişam, es-Sire, Beyrut ts., I,573-574; Hamîdullah, İslâm Peygamberi, I,619-620)

· Peygamberimiz (sav) döneminde Musevi ve Hristiyanlara verilen emannamelerle Kitap Ehli'nin hakları koruma altına alınmıştır. Sonraki dönemlerde herhangi bir anlaşmazlık olduğunda Kitap Ehli bu emannameleri göstermiştir. Örneğin, Dımeşkli Hristiyanların bir sorun karşısında, kendilerine verilmiş olan emannameyi dönemin halifesi Hz. Ömer'e sunarak, çözüm talebinde bulundukları tarih kitaplarında yer alan bir bilgidir.

· Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in, Hristiyan olan İbn Harris b. Ka'b ve kavmine yazdırdığı anlaşma metninde: "Şarkta ve Garpta yaşayan tüm Hristiyanların dinleri, kiliseleri, canları, ırzları ve malları Allah'ın, Peygamber'in ve tüm müminlerin himayesindedir. Hristiyanlık dini üzere yaşayanlardan hiç kimse istemeden İslam'ı kabule zorlanmayacaktır. Hristiyanlardan birisi herhangi bir cinayete veya haksızlığa maruz kalırsa Müslümanlar ona yardım etmek zorundadırlar" maddelerini yazdırmıştır.

· Peygamber Efendimiz (sav) tarafından Edruh, Makna, Hayber, Necran ve Akabe'li Kitap Ehli'ne verilen beratlar, Müslümanların Kitap Ehli'nin can ve mal güvenliğini garanti altına aldıklarını ve onlara inanç ve ibadet özgürlüğü tanıdıklarını göstermektedir.

· Peygamber Efendimiz, tebliğe başladığı zaman, ilk defa Mekke'de bazı Hristiyanlarla karşılaşmıştı. Hatta, kendisine vahiy gelmeye başladığı ilk günlerinde Hz. Hatice'yle ve Peygamber Efendimizle ilk konuşanlardan biri Varaka b. Nevfel de İncil'in el yazmalarına sahip olan bir Hristiyandı. (Buhârî, Bedu'l- Vahy 3)

· Halifeler döneminde yıkılan kiliseler Müslümanlar tarafından onarılıyor, yeni havraların ve manastırların inşa edilmesine müsaade ediliyordu. Örneğin, Medain dışında bulunan ve Patrik Mar Amme tarafından daha önce yakılmış olan Aziz Sergius Manastırı, Hz. Osman döneminde yeniden inşa edilmiştir.

· Suriye'nin fethinden sonra Şam'daki Aziz John Kilisesi'nde, Müslümanlar cuma namazlarını kılıyordu, Hristiyanlar da Pazar günleri kendi dini ibadetlerini özgürce yerine getiriyorlardı. İki dinin mensupları, aynı mescidi barış içinde kullanıyorlardı.

· Sahabe sefere çıktığında ya da yolculuk sırasında güzergahları üzerinde bulunan manastırlarda kalıyordu, Kitap Ehli'yle yapılan anlaşmalarda bu konuda maddeler bulunmaktadır.

Kuran'da İncil ve Tevrat

Bir Müslüman, gönderilmiş peygamberlerin tümüne ve gönderilmiş hak kitapların da tümüne inanmak zorundadır. Peygamberlerden birini diğerinden ayırt etmemek, Müslümanlığın Kuran'da geçen hükmüdür ve bu hükme uymayan ayete uymamış ve dinden çıkmış sayılır. İşte bu nedenle Müslümanlar olarak Hz. Muhammed (sav) nasıl bizim peygamberimizse, Hz. İsa (as) ve Hz. Musa (as) da bizim peygamberlerimizdir. Bizler, nasıl birer Muhammediysek, aynı zamanda da İsevi ve Musevileriz. Bu, Müslümanlığın en önemli şartlarından biridir.

Kuran'da Museviler ve Hristiyanlardan bahsedildiği gibi, Tevrat ve İncil'den de bahsedilir. Allah bu hak kitapları Kuran'da övmüştür. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Kuran'ın indiriliş sebebi bu hak kitapların hükmünü ortadan

kaldırmak değil, onları "doğrulamaktır". Her ne kadar söz konusu kitaplarda zaman içinde yanlış yorumlanmış bölümler olsa da, Kuran ile mutabık bölümler yine Kuran ile doğrulanmıştır. Pek çok ayette belirtilmiş bu hüküm Kuran'da açıktır: **"O, sana Kitab'ı hak ve kendinden öncekileri doğrulayıcı olarak indirdi. O, Tevrat'ı ve İncil'i de indirmişti." (Al-i İmran Suresi, 3)**

İşte bu sebeple biz Müslümanlar, Kuran'ı rehber alarak bu hak kitapların Allah'ın Katından olduğuna inanmakla yükümlüyüz. Kuran ile doğrulanmış her hüküm, uygulama ve söz, Müslümanlar için birer hidayet rehberleridir.

Kuran'ın övdüğü hak kitapları, bir bağnazın sahte hadisleri delil göstererek geçersiz sayması, İslam'da kabul edilemez. Gerçek Müslümanların rehberi Kuran'dır ve Kuran'da Tevrat ve İncil'in hükmü şu şekilde açıklanmıştır:

Deyin ki: "Biz Allah'a; bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunlarına indirilene, Musa ve İsa'ya verilen ile peygamberlere Rabbinden verilene iman ettik. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz ve biz O'na teslim olmuşlarız." (Bakara Suresi, 136)

Gerçek şu ki, Biz Tevrat'ı, içinde bir hidayet ve nur olarak indirdik. Teslim olmuş peygamberler, Yahudilere onunla hükmederlerdi. Bilgin-yöneticiler (rabbaniyun) ve yüksek bilginler de (ahbar), Allah'ın Kitabı'nı korumakla görevli kılındıklarından ve onun üzerine şahidler olduklarından (onunla hükmederlerdi.) Öyleyse insanlardan korkmayın, Benden korkun ve ayetlerimi az bir değere karşılık satmayın. Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar, kafir olanlardır. (Maide Suresi, 44)

Onların (peygamberlerin) ardından yanlarındaki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak Meryem oğlu İsa'yı gönderdik ve ona içinde hidayet ve nur bulunan, önündeki Tevrat'ı doğrulayan ve muttakiler için yol gösterici ve öğüt olan İncil'i verdik. (Maide Suresi, 46)

Bundan önce de, bir rehber (imam) ve bir rahmet olarak Musa'nın Kitab'ı var. Bu da, zulmedenleri uyarmak ve ihsanda bulunanlara bir müjde olmak üzere (kendinden önceki kitapları) doğrulayıcı ve Arapça bir dil ile olan bir Kitap'tır. (Ahkaf Suresi, 12)

O, sana Kitab'ı (Kuran'ı) hak ve kendinden öncekileri doğrulayıcı olarak indirdi. O, Tevrat'ı ve İncil'i de indirmişti. Bundan (Kur'an'dan) önce (onlar) insanlar için bir hidayet idiler. Doğruyu yanlıştan ayıran (Furkan)ı da indirdi... (Al-i İmran Suresi, 3-4)

İncil sahipleri Allah'ın onda indirdikleriyle hükmetsinler. Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar, fasık olanlardır. (Maide Suresi, 47)

İşte bu (Kur'an), önündekileri doğrulayıcı ve şehirler anası (Mekke) ile çevresindekileri uyarman için indirdiğimiz kutlu Kitap'tır. Ahirete iman edenler buna inanırlar. Onlar namazlarını (özenle) koruyanlardır. (Enam Suresi, 92)

Onlar: "Allah, beşere hiçbir şey indirmemiştir" demekle Allah'ı, kadrinin hakkını vererek takdir edemediler. De ki: "Musa'nın insanlara bir nur ve hidayet olarak getirdiği ve sizin de (parça parça) kağıtlar üzerinde yazılı kılıp (bir kısmını) açıkladığınız ve çoğunu göz ardı ettiğiniz Kitab'ı kim indirdi? Sizin ve atalarınızın bilmediği şeyler size öğretilmiştir." De ki: "Allah." Sonra onları bırak, içine 'daldıkları saçma uğraşılarında' oyalanıp-dursunlar. (Enam Suresi, 91)

Sana da (Ey Muhammed,) önündeki Kitap(lar)ı doğrulayıcı ve ona 'bir şahid-gözetleyici' olarak Kitab'ı (Kur'an'ı) indirdik. Öyleyse aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet ve sana gelen haktan sapıp onların heva (istek ve tutku)larına uyma. Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol-yöntem kıldık. Eğer Allah dileseydi, sizi bir tek ümmet kılardı; ancak (bu,) verdikleriyle sizi denemesi içindir. Artık hayırlarda yarışınız. Tümünüzün dönüşü Allah'adır. Hakkında anlaşmazlığa düştüğünüz şeyleri size haber verecektir. (Maide Suresi 48)

Ve eğer onlar Tevrat'ı, İncil'i ve kendilerine Rablerinden indirileni (Kur'an'ı) ayakta tutsalardı, elbette üstlerinden ve ayaklarının altından (sayısız nimeti) yiyeceklerdi. İçlerinde aşırı olmayan (mutedil) bir ümmet vardır. Onlardan çoğunun yaptıkları ise ne kötüdür! (Maide Suresi, 66)

Andolsun, ilk nesilleri yıkıma uğrattıktan sonra, Musa'ya, insanlar için (gözleri hikmetle açıp aydınlatacak) basiretler, hidayet ve rahmet olmak üzere kitap (Tevrat) verdik. Umulur ki, öğüt alıp-düşünürler diye. (Kasas Suresi, 43)

Dediler ki: "Ey kavmimiz, gerçekten biz, Musa'dan sonra indirilen, kendinden öncekileri doğrulayan bir kitap dinledik; hakka ve doğru olan yola yöneltip- iletmektedir." (Ahkaf Suresi, 30)

Şüphesiz, Kitap Ehli'nden, Allah'a; size indirilene ve kendilerine indirilene -Allah'a derin saygı gösterenler olarak- inananlar vardır. Onlar Allah'ın ayetlerine karşılık olarak az bir değeri satın almazlar. İşte bunların Rableri Katında ecirleri vardır. Şüphesiz Allah, hesabı çok çabuk görendir. (Al-i İmran Suresi, 199)

"Benden önceki Tevrat'ı doğrulamak ve size haram kılınan bazı şeyleri helal kılmak üzere size Rabbinizden bir ayetle geldim. Artık Allah'tan korkup bana itaat edin." (Al-i İmran Suresi, 50)

(Bu Kur'an) düzüp uydurulacak bir söz değildir, ancak kendinden öncekilerin doğrulayıcısı, herşeyin 'çeşitli biçimlerde açıklaması' ve iman edecek bir topluluk için bir hidayet ve rahmettir. (Yusuf Suresi, 111)

Kuran'da Allah, Tevrat'ı **"bir nur ve hidayet", "basiret ve rahmete iletecek bir yol gösterici"** olarak tanımlamaktadır. Kuran'da Allah, İncil'i **"içinde hidayet ve nur bulunan, önündeki Tevrat'ı doğrulayan ve muttakiler için yol gösterici ve öğüt"** olarak tarif etmektedir. Sahih Tevrat ve İncil, bir nur ve hidayet rehberi olarak övülmektedir. Bu, Kuran'ın hükmüdür. Bunun dışında hüküm getirenler ve kendilerince bu hak kitapları geçersiz kılanlar, açıkça görüldüğü gibi yalan söylemektedirler.

Bunu, Peygamberimiz (sav)'in uygulamalarından da anlamak mümkündür:

Peygamberimizin Tevrat ve İncil ile İlgili Uygulamaları

Müslim şöyle nakletmişti: "Ebu Hüreyre'nin tanıklığıyla Hz. Peygamber (sav)'in söylediğini nakletmiştir; 'Eskiden Hz. Muhammed (sav) demiştir ki, Ehl-i Kitaplar Tevrat'ı İbranice olarak okuyorlardı, ve Müslümanlar için Arapça olarak tercüme ediyorlardı.'" (Mişkatu'l Masabih, 1. Kitap, 6. Bölüm, s. 42)

"Al-Hafız el-Zehebî kaydediyor ki, Yahudilikten İslâmiyet'e dönen Abdullah İbn Selâm Hz. Peygamber (sav)'e geldi ve ona '(Dün gece) Kuran'ı ve Tevrat'ı okudum' dedi. O da cevap verdi, 'Bunu bir gece oku ve diğerini de bir başka gece oku'." (al-Thalabi, Al-İman al-Thalabi Tathkarar al-Huffadh, 1 Cilt, s. 27)

"Hz. Muhammed (sav)'in yakın çevresinden Abdullah İbn-i Amr, sık sık Tevrat okurmuş. Bir gece rüyasında bir elinde bal, diğerinde yağ tuttuğunu, bazen bal tutan elinden, bazen de yağ tutan elinden yediğini görmektedir. Abdullah İbn-i Amr rüyasını Hz. Muhammed (sav)'e anlatır. Hz. Muhammed (sav), Abdullah'ın rüyasını iki Kitab, yani bazen Tevrât bazen de Kuran okumasıyla yorumlar." (Buhârî, Sahîh-i Buhârî, 6. cilt, 987. hadis, s. 439)

Ebû Said el-Hudrî'den: Peygamberimiz'e (sav): "Ey Allah'ın Resulü! İsrailoğulları'ndan nakiller yapabilir miyiz?" dedik. Şöyle buyurdu. "Evet, İsrailoğulları'ndan da nakil yapabilirsiniz, sakınca yoktur. Onlardan bir şey aktarırsanız bilin ki yanlarında daha ilginç bilgiler de vardır." (Hanbel, Müsned, 111/12, hadis no:11034)

Kuran'a Göre, Musevilerin Kutsal Topraklarda Yaşama Hakkı Vardır

Genelde bir kısım Müslüman toplulukları, Kuran ayetlerini bilmediklerinden ve İslam konusunda ciddi şekilde cahil olduklarından Musevileri Kutsal Topraklardan uzaklaştırma veya oradaki İsrail devletini haritadan silme gibi tehditlerle ortaya çıkarlar. Oysa söz konusu kişiler bunu yaparken, Kuran'a muhalefet ettiklerinin farkında bile değildirler.

Kuran'a göre, Kutsal Topraklarda yaşamak Musevilerin hakkıdır. Bu konudaki Kuran ayetleri şöyledir:

Hani, Musa kavmine (şöyle) demişti: "Ey kavmim, Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın; içinizden peygamberler çıkardı, sizden yöneticiler kıldı ve alemlerden hiç kimseye vermediğini size verdi." "Ey kavmim, Allah'ın sizin için yazdığı (girmenizi emrettiği) kutsal yere girin ve gerisin geri arkanıza dönmeyin; yoksa kayba uğrayanlar olarak çevrilirsiniz." (Maide Suresi, 20-21)

Ve onun ardından İsrailoğulları'na söyledik: "O toprak (yurt)ta oturun, ahiret va'di geldiğinde hepinizi derleyip-toplayacağız." (İsra Suresi, 104)

Kuran ayetlerinde açıkça görüldüğü gibi, Musevilerin Tevrat'a göre olduğu gibi Kuran'a göre de Kutsal Topraklarda bulunması gerekir. Zaten Musevilerin Kutsal Topraklardaki varlıkları bir güzelliktir, gerçek Müslümanlar için sevinç vesilesidir. Allah'ın 3000 yıllık vaadinin gerçekleştiğini görmek, Hz. İbrahim (as)'in, Hz. Musa (as)'ın bildirdiklerinin olduğuna şahitlik etmek, çok büyük bir müjdedir. Allah "Museviler o topraklarda olacaklar" diye binlerce yıl öncesinden bildirmiştir ve bizler bu mucizenin şu an gerçekleştiğini görmekteyiz. Bu, heyecanla izlenmesi ve coşku duyulması gereken çok müthiş bir güzelliktir.

Burada şunun belirtilmesi çok büyük bir önem taşıyor. Allah Kuran'da da Tevrat'ta da gerçek iman sahiplerine bir şart koşmuştur: "Barış". Kutsal Topraklarda Museviler bulunacaklar, Müslümanlar ve Hristiyanlar da bulunacaklar ve o bölgede hep birlikte barışı ve sevgiyi hakim kılacaklardır. Kardeşlik içinde yaşayacaklardır. Bölgedeki topraklar herkese bol bol yeter. Kimse bir yerden sürülmeyecek, evini yurdunu terk etmeyecek, böyle bir şey yaşanmayacaktır. Allah hepimiz için daima barış ister.

Barışın gerçekleşmesi için de toprak hırslarının bitmesi, düşmanlıkların ortadan kalkması ve bağnazlığın sahte zihniyetinin kesin olarak yok edilmesi gerekir. Bütün bunlar için hak dinlere, din ahlakına, dindarlara ve Kuran'a ihtiyaç vardır. Bir toprak ya da ideoloji hırsıyla gerçekleşen çatışmalar daima büyüyüp korkunç bir hal almaya mahkumdur. Bunu ortadan kaldıracak olan ise, gerçek din anlayışının Kuran kaynak alınarak gösterildiği doğru bir eğitimdir. Böyle bir eğitim tüm yanlışları ortadan kaldırır, tüm düşmanlıkları sindirir. Zihniyet değişimi yaşayan bir insan düşmanlık veya savaş için asla gerekçe bulamayacaktır. Bunun ise tek yolu eğitimdir.

Sonsöz

Şu anda bütün dünya, yeryüzünün en doğusundan en batısına kadar her yanı sarmış olan radikalizm belası ile kuşatılmış durumda. Bu sorun ilk emarelerini verdiğinde pek çok Batılı ülke bunun kolaylıkla üstesinden geleceğini zannetmişti. Ama öyle olmadı. Çünkü radikal İslam, mevzu hadislerden beslenen bir inanç şeklidir. Ve İslam ülkelerinin ve İslam alimlerinin büyük bir kısmı –vahşet ve savaşı kınıyor olsalar bile – söz konusu mevzu hadislerin doğruluğuna inanırlar. Dolayısıyla radikal İslam'a çözümün, söz konusu ülke ve alimlerden gelmesi zordur.

Radikalizme çözüm için kullanılan askeri müdahale metodu ise şimdiye kadar defalarca denenmiş, her seferinde başarısız olmuş, binlerce masumu katletmiş, binlerce masumu evsiz ve ülkesiz bırakmış, ülkeleri daha büyük istikrarsızlıklara sürüklemiş son derece aciz ve akılsızca bir yöntemdir. Silahlı radikallerin özelliği iyi silah kullanabilmeleri değil, yanlış bir ideolojiye uymalarıdır. Onların yanlış ideolojisi ile hiç ilgilenmeyip sadece katlederek çözüm aramaya kalkmak, dünyayı daha büyük felaketlere götürecek ve radikalleri de daha fazla güçlendirmekten başka bir işe yaramayacaktır. Nitekim şimdiye kadar da böyle olmuştur.

Neredeyse bütün İslam coğrafyasını sarmış olan bu dehşetli ve tehlikeli inanç sistemini ortadan kaldırmanın TEK yolu gerçek İslam'dır. Başka hiçbir ikna yöntemi, hiçbir silah, hiçbir tehdit bu soruna bir çözüm değildir. Bu soruna gerçek İslam dışında BAŞKA HİÇBİR ÇÖZÜM YOKTUR.

Gerçekten radikalizme çare bulmak isteyenler, İslam'ı suçlayıcı tavır ve girişimlerden, bir türlü dinmeyen şüpheciliklerden uzak durmakla ilk adımı atmalıdırlar. Kuran ile konuşan insanları dinlemelidirler. Bu insanlarla ittifak kurarak dünyaya gerçeğin anlatılması için seferber olmalıdırlar. "Gücümüz yeter mi ki?" diyerek rehavete ve ümitsizliğe sürüklenmemeli, radikal toplulukların sadece sosyal medya yoluyla dünyanın dört bir yanında yanlış fikirlerini yayarak taraftar topladıklarını unutmamalıdırlar. Gerçek bilginin daha hızlı yayılma alanı bulacağını hatırlamalı ve daha güçlü bir ideolojik yayılma stratejisini vakit kaybetmeden belirlemelidirler. Tekrar hatırlatalım: Bunu ancak, hurafelerden arınmış gerçek İslam'a uyan Kuran Müslümanları ile yapabilirler.

Kitabın başında hatırlattığımız önemli bir gerçeği tekrar hatırlatalım. Savunduğumuz İslam, zaman içinde modernize edilmiş veya ılımlılaştırılmış bir İslam değildir (İslam dinini tenzih ederiz). Savunduğumuz İslam, Kuran'daki tek doğru İslam'dır. Dünyanın barış ve sükûnete erebilmesi için İslam coğrafyasının büyük bir kısmının unuttuğu gerçek İslam'ı yeniden yerleşik kılmak mecburiyetindeyiz. Şiddete şiddetle karşılık verenler veya radikallerin uygulamaları yüzünden İslamsız bir dünya hayalini kuranlar daima radikalleri bilmeden daha çok besleyecek ve daha büyük vahşetle karşılaşacaklardır. Bu insanlar şunu bilmelidirler; dünya asla İslamsız olmaz. Dünyaya özlemle beklenen sevgi ve barışın gelmesi ancak ve ancak İslam vesilesi ile olacaktır. Bunun için elimizde hiçbir değişikliğe uğramamış İslam'ın hak kitabı Kuran vardır. Yapılması gereken tek şey, Kuran ile eğitim vermektir.

EK BÖLÜM
Evrim Aldatmacası

Evrim teorisi, yani Darwinizm, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Evrim teorisi Eski Mısır'dan ve Sümerlerden bu yana gelen, kainatı ve canlılığı tesadüfle açıklayan putperest bir hurafedir, bilimle hiçbir bağlantısı yoktur. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 700 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Üstelik, evrim teorisi hayatın temel yapı taşı olan tek bir proteinin oluşumunu dahi açıklamaktan acizdir. Proteinin kendi kendine tesadüfen oluşmasının imkansız olduğu bilim tarafından ortaya konmuştur. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda, gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Biyoloji, biyokimya, paleontoloji, genetik, zooloji, arkeoloji gibi farklı alanlardan çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi Eski Mısır'a, Sümerler'e kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda yeniden gündeme geldi. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir hayali atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece sözde bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer yıktı.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Çamur birikintisi içinden koful, mitokondri, lizozom, golgi cisimciği gibi çok sayıda kompleks organelden oluşan hücrenin nasıl meydana geldiği, tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak öncelikle, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** *(Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin kompleks yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** *(Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya

atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. *("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. *(Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)*

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> *Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı Tek Bir Protein Dahi Tesadüfen Oluşamaz

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan **proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.**

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.

2. Tek bir proteinin sentezlenmesi için 60'a yakın enzim görevi gören proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.

3. Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.

4. Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hayatın başlangıcı konusunun evrimciler için açıklanamaz olduğunu, evrimci bilim yazarı Brian Switek şu şekilde itiraf etmiştir:

> *Hayatın nasıl başladığı doğanın en kalıcı gizemlerinden biridir. (Brian Switek, "Debate bubbles over the origin of life", Nature, 13 Şubat 2012)*

Harvard'lı kimyager George Whitesides ise, Amerikan Kimya Topluluğu tarafından kendisine, en üst düzey ödül olan Priestley Madalya'sı verilirken yaptığı konuşmasında, şu itirafı yapmıştır:

Yaşamın kökeni. Bilimdeki en büyük problemlerden biridir... Çoğu kimyager, benim gibi, hayatın prebiyotik Dünya'daki moleküllerin karışımlarından, spontane olarak ortaya çıktığına inanır. Nasıl? Hiçbir fikrim yok . (George M. Whitesides, "Revolutions In Chemistry: Priestley Medalist George M. Whitesides' Address", Chemical and Engineering News, 85: 12-17 (March 26, 2007)

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, muazzam bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu konuda evrimciler açısından çok ilginç bir açmaz daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu yerle bir etmektedir. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, *Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Lamarck'ın Yanılgısı

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, p. 184.)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma kendilerince bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.** Çernobil, Hiroşima, Nagazaki'de meydana gelen dehşet verici görüntüler tam olarak mutasyonların meydana getirdiği sonuçlardır. Düzgün yapıdaki organizmalar mutasyonların etkisiyle ölmüş veya şiddetli zarar görmüştür.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> *Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner of Truth Trust, 1988, p. 7.)*

Darwinistlerin iddiasına göre, mutasyon, vücudun her yerinde orantılı ve birbirine uyumlu değişiklikler yapmak zorundadır. Örneğin evrimcilerin iddiasına göre rastgele mutasyonlarla sağ tarafta iddia ettikleri şekilde bir kulak oluştuysa, sol tarafta da rastgele mutasyonların aynı simetride aynı şekilde duyan, aynı özelliklere sahip ikinci bir kulağı oluşturması gerekir. Örs, çekiç, üzengi her birinin aynı şekilde mükemmel olarak eşit şekilde meydana gelmesi gerekir. Rastgele mutasyonların, kalp kapakçıklarını iki tarafta da aynı şekilde oluşturması; bütün kapakçıkları, kulakçıkları eşit uyumda, hatasız, tam yerli yerinde ve aynı anda meydana getirmesi gerekir. Vücudun her bir organında bunun bu simetri ve düzen sağlanmadığı takdirde büyük çelişkiler olur. Bir kulağı ters, bir dişi farklı, tek gözü alnında tek gözü burunda garip yapılar ortaya çıkar. Canlılıkta ise böyle bir dengesizlik yoktur. Darwinistlerin iddiasına göre mutasyonların her şeyi simetrik ve uyumlu şekilde meydana getirmesi geremektedir. Oysa mutasyonların tümü zarar getirir. Geçmişte, mutasyonların % 99'unun zararlı, %1'inin etkisiz olduğu kabul edilmekteydi. Oysa yeni yapılan araştırmalar, DNA'nın protein kodlamayan bölgelerinde gerçekleşen ve bu nedenle de zararsız olduğu sanılan %1 oranındaki mutasyonların da uzun vadede zarar getirdiğini ortaya koymuş ve bu nedenle bilim adamları bu mutasyonlara "sessiz mutasyon" adını vermişlerdir. **Mutlak zararlı olan mutasyonların ise akılcı, uyumlu, simetrik, organları aynı anda meydana getirebilmeleri imkansızdır.**

Mutasyonlar düzgün bir yapıya adeta makinalı tüfekle ateş etmek gibidir. Sağlam bir şeyin üzerine ateş açılması o yapıyı tamamen ortadan kaldırır. Tek bir tanesinin etkisiz kalması veya vücuttaki mevcut bir enfeksiyonu yakarak iyileştirmesi bir şeyi değiştirmemektedir. Organizma zaten kendisine isabet eden 99 mermi ile yerle bir olmuştur.

Ulusal Bilimler Akademisi üyesi Lynn Margulis, mutasyonların net zararlı etkileri ile ilgili şu itirafı yapmıştır:

Yeni mutasyonlar yeni türler oluşturmaz; sakat yavrular oluşturur. (Lynn Margulis, quoted in Darry Madden, UMass Scientist to Lead Debate on Evolutionary Theory, Brattleboro (Vt.) Reformer, 3 Şubat 2006).

Margulis, 2011 yılındaki bir röportajında ise mutasyonların organizmayı değiştirdiğine ve bu yolla yeni türler ortaya çıktığına dair **"hiçbir delil olmadığını"** şu sözlerle vurgulamıştır:

Neo-Darwinistler, mutasyonlar gerçekleştiğinde ve bir organizmayı değiştirdiğinde, yeni türlerin ortaya çıktığını söylerler. Bana da defalarca, rastgele mutasyonların yeni türleri oluşturan evrimsel değişikliğe yol açtığı öğretildi. Buna inandım; ta ki delil arayana dek... (Lynn Margulis quoted in "Lynn Margulis: Q + A," Discover Magazine, Nisan 2011, s. 68)

Lynn Margulis'in söylediği gibi rastgele mutasyonların yeni türleri oluşturan evrimsel değişikliğe yol açtığına dain tek bir delil yoktur.

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü (ki bu türün de nasıl ortaya çıktığı konusunda evrimcilerin bir açıklaması yoktur), zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu hayali dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ayrıca bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species, New York: D. Appleton and Company s. 161)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun, teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, Türlerin Kökeni kitabının "Teorinin Zorlukları" (*Difficulties on Theory*) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? *Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz?.. Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? (Charles Darwin, The Origin of Species, New York: D. Appleton and Company s. 154, 155)*

Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? (Charles Darwin, The Origin o Species, s. 246)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek V. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek V. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133.)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, hiçbir sözde farklı tür atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Günümüzde yaklaşık 700 milyon fosil elde edilmiştir. Tüm bu fosiller, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Fosiller, “Biz evrim geçirmedik” demektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil Yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, Toplinger*

Publications, New York, 1970, 75-14; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, vol. 258, 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrimciler "*Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar,.Homo erectus ve Homo sapiens aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All", Time, 24 Haziran 2001)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> *Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> *Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)*

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Müslüman Neden Evrimci Olamaz?

Bazı Müslümanlar, 1940-50'lerin bilgisiyle evrimin bilim tarafından desteklenen bir teori olduğunu zannederek, "Müslümanlar Darwin'den çok önce evrimi biliyorlardı" gibi garip bir mantık örgüsüyle kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu mantık, ciddi bir bilgisizliğin ürünüdür. Bilim evrimin geçersiz olduğunu ispatlamıştır. Bilimin gösterdiği gerçek Yaratılış'tır.

Müslümanın iman ettiği ve Kuran'da haber verilen, her şeyi Allah'ın yarattığı gerçeğidir. Dolayısıyla bir Müslümanın, Eski Mısır ve Sümerler devrinden kalan putperest bir hurafe olan ve her şeyi tesadüflerle açıklayan evrim teorisi ile aynı şeyi savunuyor olması mümkün değildir.

Elbette Allah dileseydi canlıları evrimle de yaratabilirdi. Ancak Kuran'da bu yönde bir bilgi yer almamakta, evrimcilerin öne sürdüğü gibi türlerin aşama aşama oluşumunu destekleyecek hiçbir ayet bulunmamaktadır. Eğer böyle bir yaratılış şekli olsaydı, bunu, Kuran ayetlerinde detaylı açıklamaları ile görmemiz mümkün olurdu. Ancak tam tersine Kuran'da canlılığın ve evrenin Allah'ın "Ol" emriyle mucizevi şekilde var edildiği bildirilmektedir:

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen olur. (Bakara Suresi, 117)

Kuran'da bildirilen gerçek insanın yoktan, en güzel biçimde yaratıldığıdır:

Doğrusu, Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık. (Tin Suresi, 4)

Gökleri ve yeri hak olmak üzere yarattı ve size düzenli bir biçim (suret) verdi; suretlerinizi de güzel yaptı. Dönüş O'nadır. (Tegabün Suresi, 3)

Hz. Adem (as) ve Tüm İnsanlar, Daha Kainat Yaratılmadan Zer Aleminde Vardır

Allah Kuran'da kainat yaratılmadan önce insanları zer aleminde var ettiğini ve hepsinden söz aldığını bildirmiştir:

Hani Rabbin, Adem oğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahidler kılmıştı: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" (demişti de) onlar: "Evet (Rabbimizsin), şahid olduk" demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: "Biz bundan habersizdik" dememeniz içindir. (Araf Suresi, 172)

Görüldüğü gibi ayette, kainat henüz var edilmeden önce insanların yaratıldığı, kusursuz ve tam olarak var oldukları ve Allah'a söz verdikleri bildirilmiştir. Ayetteki bilgiye göre, kainat henüz yoktur ama konuşan, duyan, söz veren, tüm uzuvları ve fiziksel özellikleriyle tam insanlar vardır.

Ayetin Arapçası ise şöyledir:

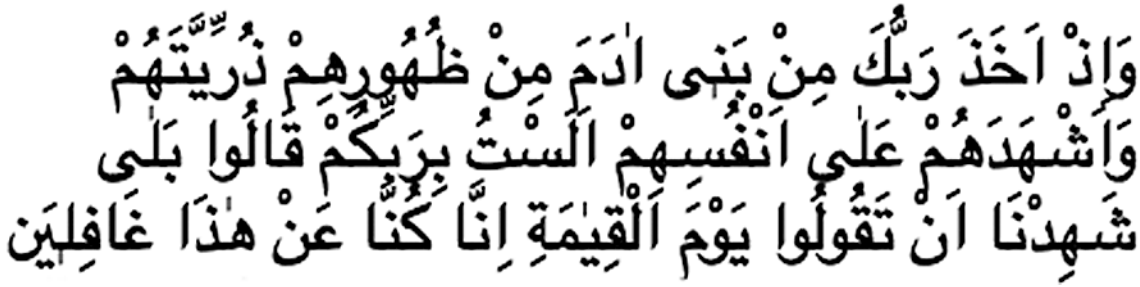
وَاِذْ اَخَذَ رَبُّكَ مِنْۢ بَنِىْٓ اٰدَمَ مِنْ ظُهُوْرِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ
وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوْا بَلٰى
شَهِدْنَا اَنْ تَقُوْلُوْا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّا كُنَّا عَنْ هٰذَا غَافِلِيْنَ

"Ve iz ehaze rabbuke min benî âdeme min zuhûrihim zurriyyetehum ve eşhedehum alâ enfusihim, e lestu birabbikum, kâlû belâ, şehidnâ, en tekûlû yevmel kıyâmeti innâ kunnâ an hâzâ gâfilîn(gâfilîne)."

ve iz ehaze: ve çıkardığı, aldığı zaman

(**iz:** Hani, hatırla, o halde, öyleyse, o vakit, zaman, …dığında, …dığı vakit, çünkü, zira, …dığı için, sebebiyle)

rabbu-ke: senin Rabbin

min benî âdeme: Âdemoğullarından

min zuhûri-him: onların sırtlarından

zurriyyete-hum: onların zürriyetlerini, onların soyları, onların nesilleri

ve eşhede-hum: ve onları şahit tuttu

alâ enfusi-him: nefslerinin (kendilerinin) üzerine

e lestu: ben değil miyim?

bi rabbi-kum: sizin Rabbiniz

kâlû: dediler

belâ: evet

şehid-nâ: biz şahit olduk

en tekûlû: demeniz, demenize karşı (dememeniz için)

yevme el kıyâmeti: kıyâmet günü

innâ: muhakkak ki biz, gerçekten biz

kun-nâ: biz olduk, ... idik

an hâzâ: bundan

gâfilîne: gâfiller, habersiz olanlar

Ayette geçen 'zürriyyet' kelimesi bu ayetin dışında Kuran-ı Kerim'de 18 yerde daha geçmektedir. Bu kelimenin kullanıldığı tüm ayetlerde ise anlamı, İslam alimlerinin ittifakıyla, "insan nesli"dir. Bu ayette de, Adem'in zürriyetinden yani Hz. Adem (as)'ın soyundan, yani dünyada yaşamış ve yaşayacak tüm insanlardan bahsedilmektedir. Zira, sadece Hz. Adem (as)'ın kendisinden alınan bir ahid söz konusu olsaydı, "hani Rabbin Adem'den ahid almıştı" ifadesi kullanılırdı. Ayette geçen 'hani Rabbin Adem oğullarından ahid almıştı' ifadesiyle, Hz. Adem (as)'ın zürriyeti, yani tüm insanlar kast edilmektedir.

Ayetin başında yer alan '**iz** / hatırla o zamanı, hani' ifadesi ise, Hz. Adem (as)'ın zürriyetine yani tüm insanlığa olan bu hitabın olduğu zamanını gösterir. 'İz' kelimesi geçmişte olan bir olay hakkında kullanılan zaman edatıdır. Anlamı da 'geçmişte olan bu olayı hatırla'dır. Söz konusu olan tüm insanların geçmişte, henüz kainat yaratılmadan önce, verdikleri sözdür.

Kuran'ın bir başka ayetinde ise insanların iki defa ölüp dirildikleri haber verilir:

> **Dediler ki: "Rabbimiz, bizi iki kere öldürdün ve iki kere dirilttin; biz de günahlarımızı itiraf ettik. Şimdi çıkış için bir yol var mı?" (Mümin Suresi, 11)**

İşte bu ayette bildirilen ilk ölüm ve dirilme, zer aleminde insanlar söz verdikten sonra bir nevi ölmeleri, sonra Allah'ın anne ve babayı vesile edip can vermesi ve dünyaya gelmeleri, yani dirilmeleridir. İkinci ölüm ise dünyadaki bildiğimiz fiziksel vefat olacak, ahirette de ikinci kez dirilme gerçekleşecektir.

Kuran'da evrimle yaratılış olduğunu iddia edenlerin, "aşama aşama insan oluştu" iddiaları bu durumda tamamen geçersizdir. **İnsan dünyada aşama aşama oluşmamıştır. Zer aleminde tüm insanlar Hz. Adem (as) ve diğer peygamberler vardır.** Hz. Adem (as)'ın ve diğer insanların bir takım evrimsel süreçlerden geçerek bugünkü insan olduğu iddiası doğru değildir.

Hz. Adem (as) önce tüm insanlar gibi zer aleminde vardır, sonra cennette yaratılmış, sonra da dünyaya gönderilmiştir:

Hani Rabbin meleklere: "Gerçekten Ben, çamurdan bir beşer yaratacağım" demişti. "Onu bir biçime sokup, ona ruhumdan üflediğim zaman siz onun için hemen secdeye kapanın. (Sad Suresi, 71-72)

Fakat Şeytan, oradan ikisinin ayağını kaydırdı ve böylece onları içinde bulundukları durumdan çıkardı. Biz de: 'Kiminiz kiminize düşman olarak inin, sizin için yeryüzünde belli bir vakte kadar bir yerleşim ve meta vardır' dedik. (Bakara Suresi, 36)

Bir başka Kuran ayetinde ise tüm insanların zer aleminde Allah'a verdikleri söz şöyle bildirilir:

Allah'ın üzerinizdeki nimetini ve: "İşittik ve itaat ettik" dediğinizde sizi, kendisiyle bağladığı sözünü (misakını) anın. Allah'tan korkup sakının. Şüphesiz Allah, sinelerin özünde olanı bilendir. (Maide Suresi 7)

Zer aleminde Allah'a söz verenler evrcimlerin iddia ettiği gibi yarım, uzuvları tam gelişmemiş, yarı insan yarı başka varlıklar değildir. Tam ve şuur sahibi insanlardır. Bu gerçek, Kuran'da evrimle yaratılış olmadığının açık bir ispatıdır.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Meleklerin ve Cinlerin Yaratılışını Açıklayamazlar

İnsanın evrimle gelişim gösterdiğini iddia eden kişilere, meleklerin ve cinlerin nasıl yaratıldığı sorulduğunda ise cevapları "Allah yoktan yarattı" olacaktır. Cinleri ve melekleri Allah'ın yarattığını bilip kabul eden bu kişilerin, Allah'ın, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu düşünememeleri, bunu akledememeleri oldukça vahimdir. Meleği "Ol" emri ile bir anda yaratan Yüce Rabbimiz'in, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu görememeleri çok şaşırtıcı bir durumdur. Allah aynı şekilde Melekleri insan görünümünde de bir anda yaratmaktadır. Hz İbrahim'e gelen ziyaretçi melekler tam ve kusursuz birer insan görünümündedirler ve bir anda yaratılmışlardır.

Allah Kuran'da cinlerin, insanlardan farklı olarak, ateşten yaratıldıklarını haber vermiştir:

İnsanı, ateşte pişmiş gibi kuru bir çamurdan yarattı. Cann'ı (cinni) da 'yalın-dumansız bir ateşten' yarattı. (Rahman Suresi, 14-15)

Kuran'da haber verildiği gibi, meleklerin yaratılışı da insanın yaratılışından çok farklıdır. Ayette meleklerin yaratılışı şöyle bildirilmektedir:

Hamd, gökleri ve yeri yaratan, ikişer, üçer ve dörder kanatlı melekleri elçiler kılan Allah'ındır; O, yaratmada dilediğini arttırır. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Fatır Suresi, 1)

Ayette yer alan ifadeden açıkça anlaşıldığı üzere melekler görünüm olarak da insanlardan çok farklıdırlar. Ayrıca Kuran'da hem meleklerin hem de cinlerin insanlardan önce yaratıldığı haber verilmektedir. Allah için yaratmak çok kolaydır. Rabbimiz hiçbir sebep olmadan yoktan var edendir. Cinleri ve melekleri nasıl farklı şekillerde ve yoktan var ettiyse, insanı da evrime gerek olmadan, ayrı bir varlık olarak yoktan var etmiştir. Aynı durum hayvanlar ve bitkiler gibi diğer canlılar için de geçerlidir. Kuran'da bildirilen açık gerçek şudur: Allah canlıların hiçbirini evrimleştirmeden, yani türleri başka türlere dönüştürmeden bir anda yoktan var etmiştir.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Kuran'da Haber Verilen Mucizelere Açıklama Getiremezler

Kuran'da Hz. Musa (as)'ın elindeki asayı yere attığında, Allah'ın dilemesiyle bu asanın canlı bir yılana dönüştüğü bildirilmektedir. Hz. Musa (as) asasını yere attığında asa, yani cansız bir ağaç dalı canlı bir yılana dönüşmekte, eline aldığında yılan tekrar cansız bir ağaca dönüşmektedir, sonra tekrar yere attığında yine can bulmaktadır. Yani cansız

bir madde, canlanmakta, sonra ölmekte, sonra yine canlanmaktadır. Böylece Allah bu mucizesiyle insanlara, sürekli Yaratılış'ı göstermektedir. Ayetlerde şöyle buyrulur:

> **Böylece, onu attı; (bir de ne görsün) o hemen hızla koşan (kocaman) bir yılan (oldu). Dedi ki: "Onu al ve korkma, Biz onu ilk durumuna çevireceğiz." (Taha Suresi, 20-21)**
>
> **"Sağ elindekini at, onların yaptıklarını yutacaktır; çünkü onların yaptıkları yalnızca bir büyücü hilesidir. Büyücü ise nereye varsa kurtulamaz." (Taha Suresi, 69)**
>
> **"Asanı bırak;" (Bıraktı ve) onun çevik bir yılan gibi hareket etttiğini görünce, geriye doğru kaçtı ve arkasına bakmadı. "Ey Musa, korkma; şüphesiz Ben(im); Benim yanımda gönderilen (elçiler) korkmaz." (Neml Suresi, 10)**

Hz. Musa (as) elindeki asasını yere attığı anda, Allah'ın lütfuyla, **cansız bir odun parçası halindeki asa, hızla hareket eden, diğer şahısların ortaya koyduklarını yutan, yani sindirim sistemi de olan tamamen canlı bir varlığa dönüşmektedir. Bu değişim, aniden gerçekleşmektedir.** Böylece Allah insanlara canlılığın nasıl yoktan var edildiğinin bir örneğini göstermektedir. Cansız bir madde, sadece Allah'ın dilemesiyle, yani "Ol" emriyle can bulmaktadır. Allah'ın Hz. Musa (as)'a lütfettiği bu mucize, eski Mısırlıların batıl evrim inanışlarını bir hamlede yerle bir etmiştir., Hz. Musa (as)'a muhalif olan insanlar dahi hemen o an gerçeği kavrayıp, batıl inanışlarını bırakıp, Allah'a iman etmişlerdir.

Kuran'da Hz. İsa (as)'ın da çamurdan kuş biçiminde birşey yaptığı, sonra bunun içine üflediğinde, Allah'ın dilemesiyle, bu kuşun hayat bulup canlandığı haber verilmiştir:

> **Allah şöyle diyecek: "Ey Meryemoğlu İsa, sana ve annene olan nimetimi hatırla. Ben seni Ruhu'l-Kudüs ile destekledim, beşikte iken de, yetişkin iken de insanlarla konuşuyordun. Sana kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim. İznimle çamurdan kuş biçiminde (bir şeyi) oluşturuyordun da (yine) iznimle ona üfürdüğünde bır kuş oluyordu... (Maide Suresi, 110)**

Bu kuş, hiçbir sebebe bağlı olmadan, Allah'ın dilemesi ve mucizesiyle, can bulmaktadır Cansız bir maddeden can sahibi olan kuş, Yüce Allah'ın örneksiz, sebepsiz, üstün yaratışının örneklerinden biridir. Hz. İsa (as) da, Allah'ın lütfettiği bu mucizeyle, evrimci düşüncenin mantıksızlığını ve geçersizliğini gözler önüne sermektedir. Kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışanların ise Rabbimiz'in bu mucizelerini açıklayabilmeleri mümkün değildir.

Allah cinleri, melekleri, hurileri, gılmanları, cennet vildanlarını, cennet köşklerini, cennet bahçelerini, cehennemi, cehennem bekçilerini nasıl evrimle yaratmadıysa insanı da evrimle yaratmamıştır. Allah cennetteki tüm detayları; yüksek köşkleri, süsleri, bahçeleri, kuşları, yiyecekleri ve sonsuz nimetleri herhangi bir evrim süreci olmadan, bir anda, yoktan yaratmıştır. Cennetteki köşkler, sütten ırmaklar, kıyafetler, tahtlar, takılar Allah'ın "Ol" demesiyle olmuştur. Bunların gerçekleşmesi için sebeplere, inşaat ustalarına, terzilere, zanaatkarlara vs. ihtiyaç yoktur. Hurma, incir gibi cennet meyveleri; inci, sedef gibi cennet takıları nasıl ki cennette evrimle var olmadıysa, bu dünyada da evrimle var olmamıştır. Bu dünyada da cennette de hiçbir yaratma "evrimle" değildir. *(Detaylı bilgi için bkz.; Kuran Darwinizm'i Yalanlıyor, Harun Yahya (Adnan Oktar)*

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar bir araya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlar ve sonrasında aynı atomlar hayali bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir.

Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri bir araya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Ancak bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu

konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşması mümkün olmayan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, **bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, "odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü

oluşturan aleti meydana getirdi" dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak tüm teknolojiye, bu teknolojiyi üretmek için çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana, tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'na hayran olup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir Hurafe

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller, teorinin gerektirdiği ara formların hiç yaşamamış olduklarını

göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli, sabit durum teorisi gibi pek çok düşünce bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye ve karşı görüşleri susturmaya bile çalışmaktadırlar. Peki neden?

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler. Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> *Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28)*

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Yüce Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin, inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin; Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının; Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların; bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananların arasında bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlar da vardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

> **Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır... (Bakara Suresi, 6-7)**

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler... (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, oradan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla bir araya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini, Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'dan, kendi "bilgin büyücüleri" ile karşı karşıya gelmesini ister. Hz. Musa (as) bu karşılaşma için insanların toplandığı bir bayram gününü ve kuşluk vaktini seçer. Hz. Musa (as) büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atınca, insanların gözlerini büyülediler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlat" diye vahyettik. (O da fırlatınca) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Daha önce örneğini verdiğimiz bu kıssada, Hz. Musa (as)'ın cansız bir tahta parçası olan asasını atması, bu asanın hemen canlanması ve diğer her şeyi yutan tam teşekküllü bir varlık haline gelmesi, Firavun ve taraftarlarının sahte düzenlerini –yani evrimi– altüst etmiştir. Ayetlerde bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. *Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)*

Bu gelecek, uzakta değildir. Hatta çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacağını anlayacak ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın." (Bakara Suresi, 32)

RESİM ALTI YAZILARI

s.15

KUR’AN-I KERİM VE TÜRKÇE ANLAMI

s.16

İslamofobinin temel sebeplerinden biri radikalizmdir. Radikalizmi İslam zannedenler, İslam'a cephe alarak aslında en büyük hatayı yaparlar ve radikalizmin yegane çözümüyle mücadele içine girmiş olurlar.

s.20

İslam aleminin büyük bir kısmının sorunu bugün, Kuran'ı terk edilmiş bırakmalarıdır. Her "din büyüğü" olarak nitelendirilen kişinin kendi yorumu hüküm kabul edilmiş, dolayısıyla her cemaat farklı bir uygulamayı esas almıştır.

s.23

Bir hadisin gerçekten Peygamberimiz (sav)'in sözü veya uygulaması olduğunu anlamanın iki yolu vardır: Kuran ile mutabık olması veya gerçekleşmesi. Kuran ile çelişen bir söz veya uygulama Peygamberimiz (sav)'e ait değildir.

Ortaköy Camii; Boğaziçi’nin Rumeli yakasında yükselen 19 yüzyıl camilerindendir. Cami, Abdülmecit tarafından mimar Nigoğos Balyan’a 1853 yılında inşa ettirilmiştir. Barok mimarisinin muhteşem örneklerindendir.

s.27

Kuran'ın şeriatı, Müslümanın modern, bakımlı, asil, akıllı, kültürlü, demokrat, açık fikirli, tüm fikirlere saygılı ve sevgi dolu olmasını gerektirir. Kuran'ın şeriatında kardeşlik, barış ve sevgi esastır. Kuran, Müslümanlara savaşı, zulmü, kin, öfke ve çatışmayı yasaklamıştır. Gerçek şeriatı bilmek isteyenler, sadece Kuran'a başvurmalıdır.

s.35

İslam'da "cehd etmek", karşı tarafı bilgilendirmek, güzel ahlakı öğretmek, insanları kötülükten uzaklaştırmak için çaba harcamak demektir. Cihat adına katliam yapanlar, Kuran'a göre hareket etmemektedir.

s.43

Müslümanlar Mekke'deki putperest düzenin içinde azınlık olarak yaşadılar ve çok büyük baskılarla karşılaştılar. Pek çok Müslümana fiziksel işkenceler yapıldı, bazıları şehit edildi, çoğunun evi ve malları yağmalandı, sürekli hakaret ve tehditlerle karşılaştılar. Buna rağmen Müslümanlar şiddete başvurmadan yaşamaya devam ettiler, putperestlerden sadece uzaklaştılar ve onları hep barışa çağırdılar.

s.45

Dönemin müşrikleri, Hz. Ebu Bekir, Hz. Osman gibi, kuvvetli ve itibarlı ailelere mensup Müslümanlara pek dokunamıyorlardı. Fakat kimsesiz, fakir Müslümanlara, tarihte eşine rastlanmayan, hatta vahşet derecesinde işkenceler yapıyorlardı.

s.52

Kuran'da tarif edilen tüm savaşlar o bölgede belli şartlar altında gerçekleşmiş savunma savaşlarıdır. Savunmaya yönelik ayetler de bu özel şartlarla ilgili olarak indirilmiştir.

s.60

Medine Vesikası, Müslümanların, tüm diğer din mensuplarının ve müşriklerin haklarına ve hukuklarına karşı koruyucu bir tavır aldıklarını gösteren tarihin ilk çoğulcu ve en demokratik anayasasıdır.

s.63

Bakara Suresi 191. ayette, Müslümanlara sadece kendilerini savunma özgürlüğü verilmektedir. Dolayısıyla Kuran'a göre savaş, ancak saldırıya karşı bir savunma şeklindedir.

BU NEFRET DOLU GÖRÜNTÜLER İSLAM'I TEMSİL ETMEMEKTEDİR

s.65

Kuran'da Museviler ve Hristiyanlar Kitap Ehli olarak tanımlanmıştır. Müslümanlar Kitap Ehli'ne sevgi, şefkat ve merhametle yaklaşmakla yükümlüdür.

s.70

Tevbe Suresi 6. ayet ile Müslümanlara, kendilerine sığınmış olan ve kendilerinden yardım isteyen bir müşrike "kendi canlarını tehlikeye atarak" bile olsa yardım etmeleri öğütlenmektedir.

s.78

İslam hukukunda, savaş yalnızca savunma amaçlı yapılabilir ve savaş sonunda esirler serbest bırakılır. Bu, uluslararası savaş hukukunda dahi olmayan bir uygulamadır. Nitekim Guantanamo gibi hapishanelerde, geçmiş savaşların esirleri halen zor şartlarda tutulmaktadır.

s.89

ŞİDDET...NEFRET... SEVGİSİZLİK RADİKALLERE AİT BİR ÖZELLİKTİR. İSLAM'DA YERİ YOKTUR

Laikliği, demokrasiyi ve barışı savunan İslam'ın yanlış tanınmasının sebebi hurafecilerin Kuran dışı zihniyetleridir.

s.90

Savaş için teşvik edilenler çoğunlukla radikal gruplardır; fakat savaşa kendi zalim emelleri için ihtiyaç duyanlar tüm bunları yönetenlerdir.

s.92

Bazı sözde dini liderler, gerekli zamanda savaş ve karışıklıkların çıkarılması için devreye sokulan piyonlardır. Çeşitli istihbarat birimleri tarafından denetlenir ve görevlendirildikleri savaş planını yerine getirmek için rol yaparlar.

s.94

De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsra Suresi, 81)

John William Godward'nun "The Signal" adlı yağlı boya tablosu, 1918

s.103

Peygamberimiz (sav)'den nakledildiği iddia edilen hadisler ilk olarak Peygamberimiz (sav)'in şehadetinden 2-3 yüzyıl sonra kaleme alınmıştır.

s.105

Ludwig Deutsch'nun "The Learned" adlı yağlı boya tablosu, 1901

s.110

Dört mezhebin kurucuları tabi ki değerli İslam alimleridir. Ancak, dört mezhebin kuruluşu temelde birbiriyle çelişen hadisler ile olmuştur. Her mezhep kendi seçtiği hadisleri temel kabul etmiştir.

Osman Hamdi Bey'in "Theologist" adlı yağlı boya tablosu, 1907

s.111

Osman Hamdi Bey'in "Girl Reciting Qu'ran" adlı yağlı boya tablosu, 1880

s.117

Ludwig Deutsch'un "At Prayer" adlı yağlı boya tablosu, 1923

s.123

Söz konusu uydurma hadis ve icmalara göre, Kuran genellikle okunmaz, sadece bir koruma içinde yüksekçe bir yere asılır ve asla indirilmez.

s.125

KUR’AN-I KERİM

s.126

KENDİLERİNE OKUNAN BU KİTABI SANA GÖNDERMİŞ OLMAMIZ ONLARA YETMİYOR MU? Elbette inanan bir topluluk için onda rahmet ve ibret vardır. (Ankebut Suresi, 51)

s.127

«EY İMAN EDENLER, ALLAH’IN SİZİN İÇİN HELAL KILDIĞI GÜZEL ŞEYLERİ HARAM KILMAYIN VE HADDİ AŞMAYIN. Şüphesiz Allah, haddi aşanları sevmez.» (Maide Suresi, 87)

s.131

İslam adına vahşetin kaynağı bir kısım mevzu, yani uydurma hadislerdir. Bu hadis ve uygulamalar Kuran'ın içeriğine ve ruhuna tamamen terstir. İşte bu nedenle hurafelerin kaynağı olan bu hadisler deşifre edilmeli ve alınacak tedbirler akılcı şekilde belirlenmelidir.

KURAN MÜSLÜMANLIĞI YAŞANDIĞINDA BÖYLE KORKUNÇ VE SEVGİSİZ GÖRÜNTÜLER ORTAYA ÇIKMAZ...

s.134

İçki İçenin Öldürülmesi ile ilgili HADİS KAYNAKLARI

s.135

Kuran'a göre, bir Müslüman içki içerek günaha girmiş olur ama İslam'dan çıkmaz, kafir olmaz. Günahından dolayı tevbe eder. Allah insanları her zaman kurtuluş yolu göstermiştir. Kuran dışı İslam anlayışında ise insanları kazanmak değil cezalandırıp ezmek esastır.

KURAN İSLAMI'NDA İÇKİ İÇENİN ÖLDÜRÜLMESİ HÜKMÜ YOKTUR.

s.136

İçki İçenin Öldürülmesi ile ilgili HADİS KAYNAKLARI

KURAN İSLAMI'NDA İÇKİ İÇENİN ÖLDÜRÜLMESİ HÜKMÜ YOKTUR.

s.137

İçki içenlerin öldürülmesiyle ilgili sözde hadisler ve rivayetler Kuran'ın içeriğine ve ruhuna tamamen terstir. Hepsi Kuran'la çelişir, dolayısıyla İslam dinine ait değildir.

s.138

Recm ile ilgili sahte hadisler, Tevrat'ta geçen "zina edenin taşlanarak öldürülmesi" hükmünü Müslümanlığa dahil etmek ve recm (taşlama) gibi bir vahşeti makul göstermeye çalışmak adına uydurulmuştur.

s.139

John William Waterhouse'un "Thisbe" adlı yağlı boya tablosu, 1909

s.143

Bağnazların mevzu hadislerle uydurduğu, zina ile ilgili ayeti keçinin yemesi iddiasında -Haşa- Allah'ın ayeti koruyamadığı iddia edilmektedir (Allah'ı tenzih ederiz). Bu, söz konusu ayetleri reddetmek, Allah'ın sözünden şüphe etmek ve dinden çıkmak anlamlarına gelir.

KURAN'DA ZİNA EDENİN ÖLDÜRÜLMESİNE YA DA RECM EDİLMESİNE (TAŞLANARAK ÖLDÜRÜLMESİNE) DAİR HÜKÜM YOKTUR.

s.144

RECM KURAN'DA OLMAYAN, İSLAM DIŞI, PUTPEREST BİR UYGULAMADIR.

Dünya üzerinde halihazırda "İslami şeriat" adı altında İran, Afganistan Suudi Arabistan gibi ülkelerde uygulanan recm cezası hem İslam'a ve Kuran'a aykırıdır, hem de cinayettir. Yukarıda İran'da taşlama uygulaması (recm) resmedilmiştir.

s.146

Vasily Polenov'un "Zina ile suçlanan kadın ve Hz. İsa verdiği karar" adlı yağlı boya tablosu, 1888

s.147

RECM, KURAN'DA OLMAYAN, İSLAM DIŞI, PUTPEREST BİR UYGULAMADIR.

s.148

Zina Edenin Öldürülmesi ile ilgili HADİS KAYNAKLARI

KURAN'DA ZİNA EDENİN ÖLDÜRÜLMESİNE DAİR HİÇBİR HÜKÜM YOKTUR. RECM HADİSLERİ UYDURMADIR.

s.149

Allah'ın sözü olan Kuran yerine uydurma hadislerle hüküm verildiğinde dehşet verici bir anlayış ortaya çıkmaktadır. Zina edenin taşlayarak öldürülmesini öne süren uydurma hadisler de bu ürkütücü sistemin örneklerinden biridir.

s.150

Peygamberimiz (sav)'in Allah'ın indirdiğiyle hükmetmiştir ve zina edenin taşlanarak öldürülmesine dair hiçbir uygulama yapmamıştır. Bu hadisler doğru değildir.

s.151

Zina Edenin Öldürülmesi ile ilgili HADİS KAYNAKLARI

KURAN'DA ZİNA EDENİN ÖLDÜRÜLMESİNE DAİR HİÇBİR HÜKÜM YOKTUR. RECM HADİSLERİ UYDURMADIR.

s.152

Kuran'a göre kadın veya erkeğin zina yaptığına hüküm verilebilmesi için dört şahidin olay anında orada bulunması ve dördünün aynı anda eyleme tanıklık etmesi gerekir. Pratikte bu mümkün olmadığından Kuran'daki seksen değnek cezası sadece caydırıcı niteliktedir.

s.153

Zina Edenin Öldürülmesi ile ilgili HADİS KAYNAKLARI

KURAN'DA ZİNA EDENİN ÖLDÜRÜLMESİNE DAİR HİÇBİR HÜKÜM YOKTUR. RECM HADİSLERİ UYDURMADIR.

s.154

Kuran'da zina edenin öldürülmesine dair hüküm yoktur. Buna dair sözde hadisler Peygamberimiz (sav)'e iftiradır. Resulullah Kuran'a aykırı hüküm vermez.

s.155

Zina Edenin Öldürülmesi ile ilgili HADİS KAYNAKLARI

KURAN'DA ZİNA EDENİN ÖLDÜRÜLMESİNE DAİR HİÇBİR HÜKÜM YOKTUR. RECM HADİSLERİ UYDURMADIR.

s.157

Hırsızlıkta ısrar edenlerin öldürülmesi hükmü, Kuran'da asla mevcut olmayan bir başka uydurma hadis ürünüdür ve yine, korkunç bir cinayettir.

Albert Samuel Anker'in "Old age " adlı yağlı boya tablosu, 1885

s.159

Kuran'ın gerçek şeriatına bağlı bir İslam toplumunda bir yanda zenginlerin, diğer yanda fakirlerin olduğu bir yapı bulunması mümkün değildir. Zenginler, muhtaç durumdakilerin daima koruyucusudur ve malı daima yoksullara vermekle yükümlüdürler.

s.163

Kuran'da tarif edilen İslam dininde herkes dilediği gibi inanma ve inanmama özgürlüğüne sahiptir. Ancak bağnazlığın yansıttığı yanlış İslam anlayışından dolayı bir kısım Batılı dergiler sıklıkla İslamofobi ile ilgili haberler yayınlarlar.

s.164

KURAN'DA İNANÇ ÖZGÜRLÜĞÜ VARDIR. DİNDEN ÇIKANLARIN ÖLDÜRÜLMESİNE DAİR BU HADİSLER UYDURMADIR.

İslam, aklın tasdiğine ve gönül rızasıyla kabule dayanır. Dayatma, insanları mümin değil münafık yapar. Dinden döneni öldürmek Kuran'da olmayan bir hükümdür.

s.165

Dinden Dönenin Öldürülmesi ile ilgili HADİS KAYNAKLARI

s.166

Dinden Dönenin Öldürülmesi ile ilgili HADİS KAYNAKLARI

s.167

KURAN'DA İNANÇ ÖZGÜRLÜĞÜ VARDIR. DİNDEN ÇIKANLARIN ÖLDÜRÜLMESİNE DAİR BU HADİSLER UYDURMADIR.

Kuran'da tarif edilen İslam dininde herkes dilediği gibi inanma ve inanmama özgürlüğüne sahiptir. Müslüman sadece güzel ahlakı anlatmakla yükümlü bir tebliğcidir. Hidayet Allah'ın elindedir.

s.169

Hiçbir konuda zorlama olmayacağının açıkça belirtildiği bir dinde bir insanın baskıyla namaz kılmaya zorlanmayacağı çok açıktır.

Alphons Leopold Mielich'in "Prayer at the Muhammad Ali Mosque" adlı tablosu

s.170

Namazı Terk Edenlerin Öldürülmesi ile ilgili HADİS KAYNAKLARI

DİNDE ZORLAMA YOKTUR. NAMAZ KILMAYANIN ÖLDÜRÜLMESİ HÜKMÜ KURAN'DA YOKTUR.

s.171

Bu hadisler uydurmadır. Kuran'a baktığımızda bir Müslümanın, namaz kılan veya kılmayan her insana saygı ve şefkat duyması gerektiğini açıkça görebiliriz.

s.184

Ludwig Deutsch'nun "The Chess Game" adlı yağlı boya tablosu, 1896

s.191

Kuran'da Yüce Allah, çeşit çeşit hayvanları, Kendisini tesbih eden, akıllı, muhteşem birer yaratılış örneği olarak örnek vermiş ve peygamberlerin hayvanlara olan sevgi ve şefkatle yaklaşımlarını överek açıklamıştır.

s.203

Kuran'a göre Müslümanlar temiz olmakla, evlerini temiz tutmakla, temiz giyinmekle ve temiz yiyecekler yemekle yükümlüdürler. Kuran'a göre Müslümanlar temizdirler fakat müşrikler pistirler. Kuran'ın dışında bir hayat yaşayan, Allah'ın indirdiğinin dışında bir din getiren ve bu sebeple de şirk içinde olan bağnazlar da kuşkusuz bu tanıma dahil olurlar.

s.209

Kuran'da kalite, sanat ve temizlik övülmüştür. Peygamberimiz (sav), Kuran'ın mükemmel uygulayıcısı olarak döneminin en kaliteli ve modern insanıydı. Bakımsız, sanatsız, görgüsüz, kalitesiz bir hayat ise Kuran dışı İslam zihniyetinin sebep olduğu manevi bir beladır.

s.211

Kalite; parayla, mal-mülkle veya marka giysilerle sağlanacak bir şart değildir. Kalite; temizlik, özen, güzelliğe ve estetiğe değer verme, tavır, davranış ve tutumda mükemmellik, şefkat ve akılcılık, saygı ve güzel ahlak ile sağlanabilecek bir özelliktir. Gerçek Kuran Müslümanlığı bu kalite anlayışını şart koşar. Bağnazların dünyası ise alabildiğine kirli ve kalitesizdir. Kuran'a muhalefet etmenin bir sonucudur bu.

s.219

John William Godward'ın "Rich Gifts Wax Poor When Lovers Prove Unkind" adlı yağlı boya tablosu, 1916

s.221

Hz. Meryem (as), Allah'ın dilemesiyle mucizevi şekilde hamile kalmış, hamileliği boyunca tüm zorluklara sabretmiş ve gösterdiği bu sabır ve Allah'a bağlılığı nedeniyle tüm alemlerin kadınlarına üstün kılınmıştır.

Sassoferrato'nun "The Virgin in Prayer" adlı yağlı boya tablosu

s.222

Kadınlara yönelik "aklı ve imanı eksik" benzetmesi, bağnazların dinine ait bir iftiradır. Allah, sorumluluk bakımından erkek ve kadına eşit şekilde hitap eder. Pek çok ayette aynı anda "mümin erkek ve mümin kadınlara" hitap ediliyor olmasının nedenlerinden biri de budur.

William-Adolphe Bouguereau'nun "Mother and children" adlı yağlı boya tablosu, 1879

s.225

Kuran'a göre insanların yanlışları güzel ve nezaketli bir dille öğüt verilerek, yanlış ve doğru gösterilerek, kişinin vicdanına hitap ederek düzeltilir.

Frederic Leighton'nun "Light of the Harem" adlı yağlı boya tablosu, 1880

s.232

Ve Kur'an'ı okumakla da (emrolundum). Artık kim hidayete gelirse, kendi nefsi için hidayete gelmiştir; kim sapacak olursa, de ki: "Ben yalnızca uyarıcılardanım." (Neml Suresi, 92)

Kuran'daki kadın, devletlerin başına geçmekte, hükümdar olmakta ve iş konusunda karar verip emrini uygulatmaktadır. Bağnazların dinindeki kadın ile Kuran'daki kadının vasfı tam anlamıyla zıttır.

John William Godward'nun "The Bouquet" adlı yağlı boya tablosu, 1899

s.234

John William Godward'nun "The Peacock Fan" adlı yağlı boya tablosu, 1912

s.236

Kuran'da kadın, kişilikli, güçlü, akıllı, vicdanına tam güvenilen, zeki bir varlık olarak tarif edilmektedir.

s.239

John William Godward'nun "The Belvedere" adlı yağlı boya tablosu, 1913

s.246

Müslümanların her zaman bakımlı, güzel, şık ve temiz olmaları ayetlerde özellikle dikkat çekilen konulardandır.

s.248

Bağnaz zihniyette kadınlar, kendilerine olan davranış ve ahlaklarından razı olmasalar da kocalarına karşı "kadınlık görevi" denen cahilce mantığı yerine getirmeye mecbur tutulmuşlardır.

John William Godward'nun "A Souvenir" adlı yağlı boya tablosu, 1920

s.251

John William Godward'nun "A Tryst" adlı yağlı boya tablosu, 1912

s.255

Frederic Leighton'nun "Wedded" adlı yağlı boya tablosu, 1882

s.257

John William Godward'nun "Autumn" adlı yağlı boya tablosu, 1900

Peygamberimiz (sav) dönemi kadınları evlerini geçindiren, aile hayatında sözü geçen kadınlardır; Peygamberimiz (sav) de bu gayreti övmektedir.

s.261

Kadın düşmanlığı ve nefretiyle dolup taşan bağnaz zihniyet yüzyıllardır kadınlara yönelik şeytani yaklaşımlarını hiç değiştirmemiştir.

KADINA ZULÜM KURAN'DA YOKTUR. BU DEHŞET VERİCİ GÖRÜNTÜLER KURAN'A UYULMADIĞINDA ORTAYA

s.265

Bir kadın nasıl yaşaması, nasıl giyinmesi gerektiğini Kuran'dan öğrenir; bir erkekten değil.

John William Godward'nun "On the Balcony" adlı yağlı boya tablosu, 1911

s.267

Allah'ın "en güzel surette yarattım" dediği kadınları kara köpek, eşek, domuz gibi benzetmelerle aşağılamak, uğursuz diye nitelendirmek Kuran ahlakıyla asla bağdaşmaz. Müslüman kadınlar Kuran'da övülen, örnek gösterilen, saygı ve sevgi duyulan, nimet konumunda olan son derece mübarek insanlardır.

John William Godward'nun "Nerissa" adlı yağlı boya tablosu, 1906

s.268

Bağnaz zihniyeti yaşayan bir insan, mevzu hadislerin etkisiyle, dünyada en yakın olması gereken varlığa, eşine karşı kuşkusuz nefret duygusu dışında bir his duymayacaktır. Bağnazlığın getirdiği büyük tahribatlardan biri budur.

John William Godward'nun "Idleness" adlı yağlı boya tablosu, 1900

s.271

Mevzu hadislerdeki tanımlarda sevgiye değil nefrete teşvik vardır.

John William Godward'nun "The Love Letter" adlı yağlı boya tablosu, 1913

s.272

Kuran'a göre evlilikte kadın ve erkeğin ikisi de Allah'tan korkan, seçkin, asil ve üstün ahlaklı insanlar olmalıdır. Kuran'daki evlilik bu esasa dayanır.

John William Godward'nun "Dolce Far Niente" adlı yağlı boya tablosu, 1889

s.282

Nur Suresi 31. ayette geçen ***cuyub*** kelimesi göğüs, ***"humur"*** kelimesi ise örtmek anlamındadır. Ayette göğsün örtülmesi tarif edilmektedir. Başın örtülmesine dair ise ayette hiçbir ifade geçmemektedir.

s.283

Cuyub

s.288

Kuran'ın hiçbir yerinde başörtüsü ifadesi geçmemektedir. Buna rağmen bazı tefsirciler, bir kısım mevzu hadislere uyum gösterebilmek için Kuran'dan zorlama bir şekilde başörtüsü hükmü çıkarmaya çalışmışlardır.

s.295

Bazı kişiler ayette geçen ziynet kelimesininin boncuk ve takı gibi süs eşyaları olduğunu iddia edecek kadar ileri giderler. Bu izah, sözde hadislere dayanılarak yapılan tevillerin yanlışlığının ve garipliğinin anlaşılması bakımından manidardır. Ayette geçen "gizlenen süsler" açık bir şekilde cinsel organ ve göğüslere hitap etmektedir.

s.299

Kuran tercümelerini yapan geleneksel islam anlayışına sahip bir kısım kişiler, parantez yoluyla veya doğrudan metnin kendisinde anlam değişikliğine meyletmektedirler. Nur Suresi 31. ayette hiçbir şekilde başörtüsü kelimesi geçmemesine rağmen parantez içinde veya doğrudan metnin kendisinde başörtüsü kelimesini kullanmaktan çekinmemişlerdir. Oysa bu yorum kaldırıldığında ayetin, göğüs bölgesinin örtülmesine işaret ettiği açıktır.

s.304

1 Hadislerin 3'ünde de "Mümin kadınlar başörtülerini yakalarının üzerine salsınlar" âyetini indirince... " şeklinde ayetin indirildiği anlatılıyor. Bu uydurma hadislerdeki izaha göre, kadınların başında başörtüsü olduğu ve başörtüsünün başlarından aşağı sarktığı ancak göğüslerinin açık olduğu söyleniyor.

UYDURMA HADİSLERDEKİ İZAHA GÖRE

BAŞÖRTÜSÜ ZATEN VAR

GÖĞÜSLERİ AÇIK

2 Uydurma hadiste, ayete eklenen ifadeye göre, kadınların başlarında örtü varken göğüslerinin üstüne de başlarından arta kalan o büyükçe olan örtüyü örtecekleri ve göğüslerinin de böylece kapanacağı söyleniyor.

UYDURMA HADİSTE AYETE EKLENEN İFADEYE GÖRE

Kadınların başlarında örtü varken göğüslerinin üstüne de başlarından arta kalan o büyükçe olan örtüyü örtecekleri söyleniyor.

3 Ancak buna rağmen 3 hadiste de başlarındaki uzun örtü ile göğüsler kapanmıyor. Ancak bakın bu uydurma hadislerle ne yapıldığı iddia ediliyor.

UYDURMA HADİSTE AYETE EKLENEN İFADEYE GÖRE

Kadınların başlarında örtü varken göğüslerinin üstüne de başlarından arta kalan o büyükçe olan örtüyü örtecekleri söyleniyor.

BUNA RAĞMEN 3 HADİSTE DE BAŞLARINDAKİ UZUN ÖRTÜ İLE GÖĞÜSLER KAPANMIYOR

s.305

4 Uydurma hadislere göre, ayet inince kadınların eteklerinden veya elbiselerinden bir parça kestikleri ve zaten örtülü olan başlarına bir örtü daha ekledikleri söyleniyor.

5 Uydurma hadislerde geçen "ONLAR ETEKLERİNDEN BİR PARÇA KESTİLER ONUNLA BAŞLARINI ÖRTTÜLER....." ifadesi ile kadınların, başlarında olan örtülerle göğüslerini kapamadıkları, eteklerinden, elbiselerinden parçalar kesip bunlarla bir kere daha başlarını kapadıkları iddia ediliyor. Ve bu şekilde Allah'ın emri olduğunu söyledikleri "başınızdan sarkan örtüyle örtün" hükmüne de uymamış oluyorlar.

ETEKLERİNİ KESİP BAŞLARINI İKİNCİ BAŞÖRTÜ İLE ÖRTTÜLER

Uydurma hadislerde geçen “ONLARDA ETEKLERİNDEN BİR PARÇA KESTİLER ONUNLA BAŞLARINI ÖRTTÜLER...” ifadesi ile bir kere daha başlarını kapadıkları iddia ediliyor.

GÖĞÜSLERİ AÇIK KALDI

6 Bu uydurma hadisler kadınların, örtülü başlarını bir kere daha örttüklerini söylüyor. Ancak bu izahlara göre göğüsleri hala açıkta. Yani bu hadislerle hem Allah’ın ayetine olmayan bir hükmü ekliyorlar. Hem de ekledikleri bu hükmü de yerine getirmiyorlar.

Görüldüğü gibi bu bozuk mantık, Allah’ın hurafe uyduranların tuzağını ayaklarına doladığının ispatıdır.

UYDURMA HADİSLERİN İDDİASINA GÖRE
İKİ KAT BAŞÖRTÜ İLE BAŞI KAPALI OLDU
GÖĞÜS AÇIK KALDI

s.310

Kuran'a göre kadın, gerekli gördüğü durumlarda, kendisini korumak için geçici olarak çarşafla dekoltesini tamamen kapar. Buna ise kendi aklı, imanı ve vicdanıyla karar verir.

s.312

Dilerse bir kadın, "başörtüsü uygulaması Kuran‘da var ve ben bunu Ahzab Suresi‘nin 59. ayetinde görüyorum" diyerek başörtüsü takabilir. Çarşaf yerine başörtüsü tercih etmiştir ve kapanmayı bu şekilde algılamıştır. Fakat "bu, Nur Suresi 31. ayetin hükmü" derse doğru söylememiş olur. Çünkü Kuran‘da açıkça başörtüsü hükmü geçmemektedir.

s.313

Ahzab Suresinin 59. ayetinde geçen cilbabın giyilmesiyle ilgili hüküm tümüyle Müslüman kadının kendi kanaatine bırakılmıştır. Demokratik ve medeni toplumlarda kadınlar kendilerini tehlikede hissetmediklerinden çoğunlukla cilbab giymeyi tercih etmezler. Fakat bazı kadınlar bu toplumlarda da kendilerini güvencede hissetmeyebilir ve çarşafı tercih edebilirler. Ölçü, kadının giyim şekli yüzünden yanlış değerlendirilip eziyet görmesinin engellenmesidir.

s.319

Bir kadın çarşaf da giyebilir, dekolte de olabilir. "Ben Müslümanım" dediğinde hiç kimsenin onu yargılama hakkı yoktur. Kuran‘a göre üstünlük kıyafete göre değil sadece takvaya göredir.

s.321

John William Godward'nun "Endymion" adlı yağlı boya tablosu, 1893

s.323

Parayla ilgili yükümlülükler, özellikle günümüz toplumlarında, bir insanın diğerine kolaylıkla iftira atabileceği, karşı tarafı umarsızca suçlayabileceği, zan altında bırakabileceği oldukça riskli konulardır.

s.325

Allah Kuran'da, kadın ile erkeğin şahitliğini bir tutar. Kuran'ın hiçbir yerinde "bir erkeğin şahitliği iki kadına eşittir" diye bir ifade yoktur.

s.329

Kadının maddi anlamda bakımının erkeğe yüklenmiş olmasının anlamı kadını kısıtlamak değildir. Burada alınan tedbir, kadına verilen değerin bir simgesidir.

s.333

Bağnaz zihniyete göre kadın; kapatılması, hapsedilmesi gereken ikinci sınıf bir varlık olarak değerlendirilir. Kadınları ezmeye, erkekleri de üstün göstermeye çalışan bağnaz zihniyetin ürkütücü uygulamaları şu an bir çok İslam ülkesinde fiili olarak yaşatılmaktadır. Oysa bu korkunç zihniyet Kuran'a tamamen zıttır, gerçek İslam ile asla bağdaşmaz.

s.336

Kuran'da boşanmış bir kadının maddi güvence altına alınmasını şart koşan ayetler vardır. Bir erkek, boşanmış olsa bile, kadını hayatının sonuna kadar korumak ve kadının ihtiyacı olmasa da ona bakmakla yükümlüdür.

s.347

Her ne kadar basın ve yayın organlarında kadınlara uygulanan şiddet konularında bilinçlendirme kampanyaları yapılıyor olsa da bugün kadına şiddet dünya çapında engellenememiştir. Bunun nedeni, kadına şiddetin asıl altyapısını oluşturan zihniyete karşı Kuran ile ilmi bir çalışma yapılmamış olmasıdır.

s.348

Taliban'ın halkına yaptığı zulmü anlattığı blogu nedeniyle hedef haline gelen 16 yaşındaki Malala Yousafzai okuldan dönerken başından ve boynundan vuruldu. Uzun süren tedavi sonucu hayata dönen Pakistan'lı Malala halen genç kızların eğitim hakları için mücadelesine devam etmektedir. 2014 yılı Nobel Barış Ödülü'ne layık görülmüştür.

s.349

Kuran'da kadının dövülmesine dair bir hüküm yoktur. Peygamberimiz (sav) döneminde de kadınlara karşı asla şiddet uygulanmamıştır.

s.351

KUR’AN-I KERİM VE TÜRKÇE ANLAMI

s.355

İslam toplumlarının Peygamberimiz (sav)'in döneminden kısa bir zaman sonra bozulmaya doğru gitmesinin en temel sebebi söz konusu toplulukların Kuran'dan uzaklaşmalarıdır.

s.357

Uydurma hadisler, bağnaz zihniyetteki insanların, mutluluktan, insanın en tabi özelliği ve en büyük ihtiyaçlarından biri olan gülmekten, mizah gibi güzel nimetlerden nasıl da uzak kaldıklarını açıkça ifade etmektedir.

s.359

Hüznün yaygınlaştırılması ve makul gösterilmesi için günümüzde yoğun bir çaba varken iman edenlere düşen huzur ve barışla birlikte neşeyi, sevinci hakim kılmaktır.

s.362

Bağnazların neşe, kahkaha ve mizah konusundaki bütün olumsuz iddiaları Kuran ile yalanlanmaktadır. Peygamberimiz (sav) ve sahabe de Kuran'ın ruhuna uygun olarak mutluluk içinde yaşamışlardır.

s.367

Anadolu'nun her yerinde horon, halay, zeybek oyunu, folklor vardır; dans vardır. Dans, dünyanın her yerinde ihtiyaç duyulan bir eğlence şeklidir. Müziğin ve dansın yasak olduğu bir dünya insanın fıtratına uygun değildir.

s.377

Şu anki teknolojik dünya, hayatımızı kolaylaştıran ve konforumuzu artıran her türlü bilimsel gelişme, doğadaki bu sanat eserlerinin birer kopyasıdır. Allah doğadakileri de, teknolojik taklitlerini de bize birer nimet olarak yaratır.

s.387

Hurafecilerin dini içinde kadınlar aşağılanır, akılsız, kişiliksiz, önemsiz görülür. Kuran'ın hiçbir yerinde olmayan bu hükümler, söz konusu mevzu hadislerle dinin bir parçası gibi gösterilmiştir.

s.391

Hurafecilerin resim ve heykel yasaklamaları eğer günlük hayatta uygulansaydı dünyanın hiçbir yerinde tablo, resim ya da reklam-ilan-duyuru panoları olmayacak, saray sanatı, resimli ve görsel medya ortadan kalkacaktı.

YASAK LİSTESİ

SANAT

MÜZİK

GAZETE

DANS

RESİM

SPOR

HEYKEL

BALE

SİNEMA

TİYATRO

TEKNOLOJİ

KARİKATÜR

AŞK

BALE

GAZETE

MÜZİK

SANAT

RESİM

TEKNOLOJİ

AŞK

SİNEMA

DANS

TİYATRO

SPOR

KARİKATÜR

HEYKEL

s.397

Kadınlar çok güzel ve bakımlı olmalı, tavırları da her zaman çok asil olmalıdır. Bu kalite anlamına gelir ki, kalite insanların o kişiye saygı duymasına, hürmet göstermesine vesile olur.

s.405

Kadınların tüm güzelliğini elinden alan bağnaz zihniyet küçük erkek çocuklara da yönelmiştir. Ve bu zihniyet, genç erkek çocuklarının da tahrik unsuru olduğunu, dolayısıyla varlıklarının potansiyel suç ve tehlike olduğunu iddia eder. Kuşkusuz bu son derece sapkın bir bakış açısıdır.

s.408

Hurafelerden oluşan geleneklerini din haline getirmeye çalışanlar genellikle kendilerine güzellikleri layık görmezler ve çoğu zaman aşağılanma duygusu içinde hareket ederler. Güzel, kaliteli, marka kıyafetleri, güzel evleri ve arabaları da kendilerine ve Müslümanlara yakıştırmazlar.

s.410

İnsanlar, pejmürdeliğin hakim olduğu o korkunç hayat tarzı yerine, kalitenin hakim olduğu barışçıl bir Müslüman görüntüsünden etkilenirler. Bunu gördüklerinde artık korku değil sevgi duymaya başlarlar. Kuran'a uygun olan da zaten budur.

s.420

Allah ayetlerinde, Musevilerden ve Hristiyanlardan bir olan Allah'a kalpten inanan ve samimi olanlara hiçbir zaman korku tattırmayacağını müjdelemektedir.

s.429

Allah, ayette açıkça samimi olan Musevileri ayrı tutmuştur ve onlara "büyük bir ecir vereceğini" bildirmiştir. Allah'ın mükafatlandıracağını belirttiği ve övdüğü bir Musevi topluluğu, kim, nasıl lanetli kılabilir?

s.441

Allah samimi Musevileri Kuran'da överken, bağnazlar, Musevilerin kayıtsız şartsız katledilmesini emreden geçersiz bir hükme inanırlar.

s.445

Kuran'da adı geçen, övülen ve Hz. Musa (as)'nın soyu olan bir topluluğun varlığının, yemeklerin ekşimesine ve etlerin kokmasına neden olduğunu iddia eden bir inanç sistemi, kuşkusuz ki kesin olarak bir hak dine ait olamaz.

s.447

Arap toprakları üç dinin birlikte yaşandığı, üç dinin Peygamberimiz (sav) tarafından korunduğu mübarek topraklardır. Allah'ın varlığından haber verdiği ve övdüğü Hristiyanlar ve Museviler varken, Peygamberimiz (sav)'in "Allah onları helak etsin" gibi bir söz söylemeyeceği açıktır. Mevzu hadisler, Peygamberimiz (sav)'e birer iftiradır.

s.451

Kendisini Müslüman olarak gören bir kişi, bir hadisten yola çıkarak "ağaç bana emir verdi" deyip ağacın arkasındaki Museviyi vuruyorsa, öldürülen Musevi cennete gidebilir ama kendisi tevbe etmediği sürece ahirette cinayet işlemiş olmanın günahıyla cezalandırılır.

s.453

Müslümanlar Kitap Ehli ile evlenebilirler, onların yemekleri Müslümanlara, Müslümanların yemeği onlara helaldir.

s.455

Musevi ve Hristiyanların yemeklerinin Müslümanlara helal kılınması, bu kişilerin güvenilir olduğunun bir güvencesidir. Aynı ölçü Musevi ve Hristiyanlar için de geçerlidir ve ayetin hükmüne göre Müslümanların yemekleri de onlara helal kılınmıştır.

s.467

Müslümanlar, Kuran'ı rehber alarak tüm Hak Kitapların Allah'ın Katından olduğuna inanırlar. Müslümanlar için Kuran ile doğrulanmış her hüküm, uygulama ve söz, birer hidayet rehberidir.

s.477

Kutsal Topraklarda Museviler bulunacaklar, Müslümanlar ve Hristiyanlar da bulunacaklar ve o bölgede hep birlikte barışı ve sevgiyi hakim kılacaklardır. Allah'ın bizden istediği ve bizim çaba göstermemiz gereken budur.

s.487

En son evrimci kaynakların da kabul ettiği gibi, hayatın kökeni, hala evrim teorisi için son derece büyük bir açmazdır.

s.488

Evrim teorisini geçersiz kılan gerçeklerden bir tanesi, canlılığın inanılmaz derecedeki kompleks yapısıdır. Canlı hücrelerinin çekirdeğinde yer alan DNA molekülü, bunun bir örneğidir. DNA, dört ayrı molekülün farklı diziliminden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. Bu bilgi bankasında canlıyla ilgili bütün fiziksel özelliklerin şifreleri yer alır. İnsan DNA'sı kağıda döküldüğünde, ortaya yaklaşık 900 ciltlik bir ansiklopedi çıkacağı hesaplanmaktadır. Elbette böylesine olağanüstü bir bilgi, tesadüf kavramını kesin biçimde geçersiz kılmaktadır.

s.493

Evrimciler yüzyılın başından beri sinekleri mutasyona uğratarak, faydalı mutasyon örneği oluşturmaya çalıştılar. Ancak on yıllarca süren bu çabaların sonucunda elde edilen tek sonuç, sakat, hastalıklı ve kusurlu sinekler oldu. En solda, normal bir meyve sineğinin kafası ve sağda mutasyona uğramış diğer bir meyve sineği.

bacak

anten

gözler

ağız

s.496

Kretase dönemine ait bu timsah fosili 65 milyon yıllıktır. Günümüzde yaşayan timsahlardan hiçbir farkı yoktur.

İtalya'da çıkarılmış bu mene balığı fosili 54 - 37 milyon yıllıktır.

Bu 50 milyon yıllık çınar yaprağı fosili ABD çıkarılmıştır. 50 milyon yıldır çınar yaprakları hiç değişmemiş , evrim geçirmemiştir.

s.500

SAHTE

İnsanın evrimi masalını destekleyen hiçbir fosil kalıntısı yoktur. Aksine, fosil kayıtları insanlar ile maymunlar arasında aşılamaz bir sınır olduğunu göstermektedir. Bu gerçek karşısında evrimciler, gerçek dışı birtakım çizim ve maketlere umut bağlamışlardır. Fosil kalıntılarının üzerine diledikleri maskeleri geçirir ve hayali yarı maymun yarı insan yüzler oluştururlar.

s.509

Evrimcilerin istedikleri tüm şartlar sağlansa bir canlı oluşabilir mi? Elbette ki hayır. Bunu daha iyi anlamak için şöyle bir deney yapalım. Üsttekine benzer bir varile canlıların oluşumu için gerekli olan bütün atomları, enzimleri, hormonları, proteinleri kısacası evrimcilerin istedikleri, gerekli gördükleri tüm elementleri koyalım.Olabilecek her türlü kimyasal ve fiziksel yöntemi kullanarak bu elementleri karıştıralım ve istedikleri kadar bekleyelim. Ne yapılırsa yapılsın, ne kadar beklenirse beklensin bu varilden canlı tek bir varlık bile çıkaramayacaklardır.

ARKA KAPAK

Elinizdeki bu kitap, İslam adına belki de şimdiye kadar hiç duymadıklarınızı anlatan ve dünyayı kasıp kavuran radikal terörün gerçek nedenini açıklayan oldukça önemli bir kitaptır.

Bu kitapta, bir teröristin İslam adını kullanarak neden adam öldürdüğünün, neden İslam adına kadınların dış dünyadan yok edilmeye çalışıldığının, neden İslam adına neredeyse her topluluğa "düşman" olunması gerektiğinin zehirli ve tehlikeli fikri zemini anlatılmaktadır. Ve önemli bir gerçek ifşa edilmektedir: Bu zehirli fikri zemin İslam'a ait değildir. İslam; hurafelerde, bir kısım mevzu hadislerde, alimlerin icmalarında değil; Kuran'ın kendisindedir. Kuran'da Müslümanlara tarif edilen din ise, sevgi, demokrasi, kalite, neşe ve barışı istemektedir.

Dünyada çok az insanın bildiği bu gerçek, elinizdeki kitapta açıklanmakta, bağnazların sahte dini ve korkunç dünyaları kendi sahte kaynaklarından tarif edilmekte, gerçek İslam dini ise Kuran'dan net delillerle anlatılmaktadır. Dünyada radikal teröre; İslam adına demokrasi karşıtlığı, kalitesizlik ve öfkeye karşı çözüm arayanlar için mükemmel bir başvuru kaynağıdır. Dünyaya zarar veren hurafeye dayalı bir din anlayışına karşı tek çözüm hurafeyi gerçeklerle ortadan kaldırmaktır. Çözüm, elinizdeki bu kitaptadır.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 73 ayrı dile çevrilen 300'den fazla eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Yazar tarafından kitapların kapağında kullanılan mühür, Hz. Muhammed (sav)'in mührüdür. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sevgi dolu barış ahlakını kendine rehber edinmiş olmasının sembolü olarak eserlerinde bu mührü kullanmıştır.